

Giới thiệu Vị Hôn Thê Bá Đạo

Hôn ước giữa hai người họ đã được định sẵn từ khi họ chưa ra đời.

"Không ngờ em giỏi thật đấy! Chưa gặp lần nào mà vẫn nhận ra vị hôn thê của mình!"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 1

Trăng tròn.

Bầu trời đêm hôm nay tuyệt đẹp với vô số những vì sao lấp lánh.

Trong căn biệt thự lớn nhất thành phố- và đó cũng là căn biệt thự của tập đoàn LV.

“Chát!”- Bên ngoài một căn phòng nhỏ ở trên gác của biệt thự, từng tiếng hét, tiếng đánh chối tai vang lên phá vỡ không gian tĩnh mịch.

Ở bên ngoài căn phòng có một người phụ nữ ăn mặc sang trọng đang đi qua đi lại trước cửa phòng.

Sau lưng bà ấy có hai tên vệ sĩ đeo kính râm và một cô hầu gái.

“Mời bà theo chúng tôi về phòng!”- Một tên vệ sĩ lên tiếng.

“Con tôi đang ở trong đó thì làm sao tôi đi được?”- Người phụ nữ quay khuôn mặt đang khóc đến sung cả hai mắt nhìn tên vệ sĩ.

“Đây là lệnh của chủ tịch.”- Tên vệ sĩ trả lời.

“Nhưng mà.....”

“Phu nhân. Xin bà đừng làm khó chúng tôi!”- Tên vệ sĩ cắt ngang lời của người phụ nữ.

“Cậu.....”

“Cạch!”- Người phụ nữ đó còn chưa kịp nói hết câu thì cánh cửa phòng bỗng nhiên mở khiến tất cả mọi người đều quay nhìn nó.

“Ông co.....”

“Khuya rồi mọi người đi nghỉ hết đi.”- Người đàn ông vừa bước ra khỏi phòng với khuôn mặt lạnh lùng nói với hai tên vệ sĩ và cô hầu.

“Dạ. Ông chủ!”- Ba người cùng cúi đầu đồng thanh đáp.

Không thèm liếc mắt nhìn người phụ nữ đang khóc một cái, người đàn ông đó trực tiếp bước về phía hành lang.

“Ông.....”

“Bà vào trong đó với nó đi!”- Trực tiếp cắt ngang lời của người phụ nữ rồi người đàn ông lại tiếp tục đi về phía hành lang dài.

Vội vã chạy vào trong phòng thì cảnh tượng trước mắt khiến bà ta không cảm lòng được mà khóc lớn tiếng.

Trên giường là một cô gái khoảng 15-16 tuổi đang nằm sấp.

Khẽ mở mắt nhìn người phụ nữ, cô gái mở miệng yếu ớt nói: “Bà vào đây làm gì? Ra ngoài!”

“Con nằm đây đợi chút, ta sẽ đi lấy thuốc xức cho con!”- Người phụ nữ vừa khóc vừa nói trong tiếng nấc.

“Không cần!”- Cô gái trả lời với người phụ nữ bằng thái độ hơi vô lễ sau đó cố gắng ngồi dậy bước xuống giường.

“Con muốn về phòng sao? Để ta đỡ c.....”- Thấy cô gái định đứng lên thì người phụ nữ đó vội vã vừa hỏi vừa đưa tay ra để đỡ.

“Không cần!”- Vừa nói cô vừa hất tay người phụ nữ đó ra, từng từng bước từng bước khó khăn đi ra khỏi căn phòng.

“Ông đâu cần phải đánh nó tới mức đó. Dù sao thì nó cũng là con gái của ông mà!”-Người phụ nữ tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông lúc này.

“Bởi vì nó là con gái của tôi cho nên tôi mới cần phải đánh nó.”- Người đàn ông chậm rãi trả lời người phụ nữ.

“Ông!”- Về mặt bình thường của người đàn ông khiến người phụ nữ càng tức giận hơn nhưng không thể nào nói trả lại người đàn ông. “Vậy nó nói sao? Nó có đồng ý không?”- Quyết định không chất vấn người đàn ông nữa, người phụ nữ đành bất lực hỏi lại.

“Tất nhiên là không!”- Người đàn ông tiếp tục chậm rãi trả lời người phụ nữ.

“Vậy bây giờ làm sao đây? Hay ông thử nói chuyện lại với anh Lương đi, biết đâu.”

“Không thể được.”- Không chờ người phụ nữ nói hết câu, người đàn ông trực tiếp ngắt ngang lời người phụ nữ. “Chuyện hôn sự này là do cha mẹ tôi sắp đặt từ rất lâu rồi.

Bởi vì tôi và anh Lương đều là con trai nên chuyện hôn sự năm đó không thể thực hiện được. Còn bây giờ tôi có con gái, anh Lương có con trai, gia thế hai bên môn đăng hộ đối nên làm thông gia chẳng phải rất tuyệt sao?

Bên chúng ta có LV, bên anh Lương có TL, nếu như chuyện hôn sự thành công, sau này hai bên hợp tác làm ăn chẳng phải rất tốt sao?”

“Chuyện hôn sự này là hạnh phúc cả đời của con bé, với lại năm nay nó mới 16 tuổi thì làm sao có thể kết hôn được?”

“Hạnh phúc cả đời thì sao? Trước đây tôi và bà chẳng phải cũng là hôn sự do cha mẹ hai bên sắp xếp sao? Chẳng phải chúng ta vẫn sống rất tốt đó thôi! Với lại chưa đủ tuổi kết hôn thì cứ đình hôn trước, sau đó cho tụi nó ở chung để bồi đắp tình cảm cũng được!”

“Tôi thấy cứ để con bé học hết lớp 12 đã rồi hẵng tính, với lại ông dạy con thì dạy nó nhẹ nhàng thôi chứ đừng có đánh nó nữa. Nó cũng lớn rồi mà ông cứ bắt nó nằm sấp để đánh thì.”

“Rồi rồi.sau này tôi không bắt nó nằm sấp nữa, được chưa? Bây giờ thì xin mời phu nhân của tôi ơi, mau lại đây ngủ đi, khuya rồi!”- Không đợi người phụ nữ nói hết câu, người đàn ông đã giành lời.

“Từ từ đã, để tôi gọi cho hiệu trưởng xin phép cho con bé ngày mai nghỉ một ngày, chứ nó.”

“Không cần đâu. Tôi đã làm thủ tục chuyển trường cho nó rồi.”

“Cái gì? Tại sao ông không nói với tôi một tiếng? Mà ông chuyển nó đi trường nào vậy? Chẳng lẽ ông.”-Người phụ nữ nhìn người đàn ông với vẻ mặt nghi ngờ.

“Đúng vậy! Là trường mà con trai của anh Lương học- trường Đông Nam. Tôi cũng đã sắp xếp cho nó học cùng lớp với Gia Huy rồi và cho chúng ngồi cạnh nhau luôn. Bà thấy tôi có giỏi không?”

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2

“Giỏi lắm! Ông thì lúc nào mà chả giỏi!”- Liếc nhìn người đàn ông với vẻ khinh thường, bà nói tiếp: “Vấn đề là con bé có đồng ý hay không?”.

“Không đồng ý cũng phải đồng ý!”- Người đàn ông trả lời như muốn hét lên.

“Nhưng mà.....”

“Không nhưng nhị gì hết! Bây giờ ngủ đi, sáng mai nó sẽ ngoan ngoãn đến trường thôi.”- Sau khi ngắt lời người phụ nữ, ông ta nói liền một hơi sau đó không cho người phụ nữ mở miệng nói câu nào liền lập tức đắp chăn nhắm mắt vờ ngủ.

Sáng hôm sau.

“Cộc cộc cộc”

Theo sau tiếng gõ cửa là giọng nói của cô hầu ngày hôm qua vang lên.

“Thưa tiểu thư, 30 phút nữa xe sẽ đến rước!”

Không có tiếng đáp lại.

“Cộc cộc cộc”- “Thưa tiểu thư, còn 25 phút nữa xe sẽ đến rước!”

Vẫn không có tiếng đáp lại.

“Cộc cộc cộc”- “Thưa tiểu thư, còn 20 phút nữa xe sẽ đến rước!”

Lại một lần nữa không có tiếng đáp trả.

“Cộc cộc cộc”- “Thưa tiểu...”

Cô hầu còn chưa nói hết câu thì “Xoặc”, cánh cửa phòng trước mặt cô mở ra.

“Biết rồi!”- Gắt vào mặt cô hầu, sau đó vị tiểu thư tối qua bước ra ngoài hành lang đi thẳng xuống lầu.

Trên đường đi ai nấy thấy cô đều cúi đầu sát đất chào, không ai dám ngẩng đầu lên đến khi cô đi khuất.

Vừa bước xuống cầu thang thì cô gặp người phụ nữ tối qua- cũng chính là mẹ cô. Không thèm liếc nhìn bà lấy một cái liền đi thẳng ra cửa lớn.

Thấy cô không để ý đến mình, bà liền chạy theo nắm lấy cánh tay cô nói: “Con ăn cái gì đã rồi hãy đi học cũng không muộn!”

“Không đói!”- Cô trả lời mẹ mình một cách ngắn gọn đến không thể ngắn hơn được nữa.

Thấy cô trả lời mình như vậy, bà cũng chỉ đành bất lực thở dài.

Căn biệt thự của nhà cô tọa lạc ở ngoại ô thành phố nên xung quanh khá vắng vẻ. Căn biệt thự được xây theo phong cách kiến trúc của Châu Âu nên nhìn nó có vẻ rất cổ kính nhưng nó lại mang một vẻ sang trọng khó tả.

Cổng biệt thự nhà cô đặc biệt khá cao, ước chừng phải cao đến 2-3m là ít. Cánh cửa được thiết kế theo kiểu tự động nên khi cô còn cách xa cánh cửa khoảng mười mấy bước chân thì cánh cửa đã được mở sẵn để cô đi.

Trước cổng biệt thự là một chiếc siêu xe Lamborghini đời mới nhất.

Vừa ra khỏi cổng, đứng đợi cô là một anh chàng mặc áo vest đen có thắt caravat trông rất lịch sự và bảnh trai vội mở cửa xe cho cô và kính cẩn cúi đầu chào.

Khi vừa chuẩn bị lên xe thì người đàn ông tối qua bỗng bước đến nói với cô nhưng lại chỉ tay về phía anh chàng bảnh trai nọ: “Đây là Lâm, người này sẽ là vệ sĩ riêng của con, anh ta đã từng vô địch thế giới bộ môn taekwondo.....”

“Hừ” một tiếng cô liền nói: “Biết rồi!”. Sau đó khom người ngồi vào xe và không chờ anh chàng vệ sĩ bảnh trai đóng cửa giúp cô hung hăng đóng cách cửa xe một cái “rầm”.

Thấy vậy người đàn ông lắc đầu chep miệng nói: “Con gái à, chiếc xe đó trên thế giới chỉ có 5 chiếc thôi đấy!”

Biết là cô sẽ không trả lời nên ông chỉ cười nhẹ rồi quay sang nói với anh vệ sĩ: “Công việc của cậu chỉ cần đưa nó tới trường, trong trường không được rời mắt khỏi nó cho dù chỉ là 1 giây, mọi cử chỉ của nó phải luôn luôn báo cho tôi mọi lúc mọi nơi.”

“Vâng!”- Anh chàng vệ sĩ chỉ đáp lại một câu sau đó vừa định xoay người bước đi thì người đàn ông lại nói thêm một câu: “À, còn nữa, cậu không nhất thiết phải trả lời tất cả những câu hỏi của nó đâu.”

“Vâng, tôi biết...”- Câu nói của vệ sĩ Lâm còn chưa nói hết thì ở trong xe, cô đã lạnh lùng lên tiếng: “Có đi học không?”

Nghe vậy, người đàn ông không khỏi cười lớn nói: “Nhanh đi đi, có vẻ con bé nôn nóng tới trường lắm rồi!”

Lần này anh chàng vệ sĩ không trả lời ông nữa mà chỉ gật đầu, sau đó liền lên xe chở cô đến trường.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 3

Khi chiếc xe vừa ghé lại trước cổng trường thì đã có sẵn một “tập đoàn giáo viên” đứng đón sẵn. Đứng đầu hàng “tập đoàn giáo viên” là thầy hiệu trưởng với một thân hình béo ú.

Anh chàng vệ sĩ Lâm liền vội vã bước xuống xe trước để mở cửa cho cô

Khi cô vừa bước xuống xe thì thầy hiệu trưởng liền bước lên trước một bước cuối đầu chào với cô: “Chào Đỗ tiểu thư!”.

Cô chỉ là liếc mắt nhìn ông thầy một cái chứ cũng không thèm gật đầu hay chào đáp lại.

Ông thầy có vẻ hơi bị què nên sượng mặt ra một chút sau đó cũng miêng cường nờ lại nụ cười trên khuôn mặt.

Được tiểu thư liếc nhìn đúng là người có phúc mà! Ở nhà tiểu thư có thèm chào hỏi ông bà chủ đâu! Ông được tiểu thư liếc nhìn một cái xem ra cũng là phúc khí ba đời a.

Bỏ qua chuyện vừa bị què lúc nãy, thầy hiệu trưởng lập tức giành lời trước, nói: “Giới thiệu với mọi người đây là Đỗ tiểu thư, con gái của chủ tịch tập đoàn LV. Mong mọi người sẽ chiều cố em ấy nhiều hơn!”

Theo sau lời giới thiệu của hiệu trưởng là liên tiếp những lời chào khách sáo và cũng có phần kính nể của các giáo viên.

“Đỗ tiểu thư, chào em!”

“Xin chào Đỗ tiểu thư!”

“.....”

Không thèm để ý những lời chào của các giáo viên, cô liền lạnh lùng nói: “Tôi đến đây là để học!”

Vừa nghe thấy cô lên tiếng, thầy hiệu trưởng liền mở miệng lắp bắp nói: “Đúng, đúng! Xin lỗi Đỗ tiểu thư, tại tôi sơ ý quá! Bây giờ mời em đi theo tôi, tôi sẽ dẫn em đến lớp!”

Ngôi trường này là do tập đoàn LV của ba cô và tập đoàn TL cùng nhau đầu tư xây dựng nên các giáo viên dạy ở ngôi trường này đều tỏ ra nể cô đến chín phần.

Ngôi trường được thiết kế bởi nhà thiết kế K.Jhon- ông là một nhà thiết kế rất có tiếng trong giới.

Bởi vì ngôi trường này chỉ mới được xây dựng nên còn khá mới và được xây theo phong cách của các trường đại học nổi tiếng ở Mỹ. Lớp học của cô nằm ở cuối dãy hành lang lầu 4.

Lúc này đã vào tiết học đầu tiên được 20 phút nhưng trong lớp lại không có giáo viên đứng lớp bởi vì tất cả giáo viên trong trường đều gia nhập vào “tập đoàn” lúc nãy. Cho nên đi theo sau thầy hiệu trưởng, ngoài cô và anh Lâm ra còn có một giáo viên khác nữa.

Mặc dù không có giáo viên đứng lớp nhưng lớp khá là trật tự. Khi thầy hiệu trưởng vừa bước vào lớp thì lớp trưởng của lớp- một cậu học sinh nam ngồi ở bàn cuối của dãy bàn thứ 4 từ ngoài cửa đếm vào hô khẩu hiệu: “Nghiêm!”

Bước lên bục giảng thầy hiệu trưởng cho lớp ngồi, sau đó nghiêm giọng nói to với lớp: “Hôm nay thầy lên lớp chúng ta chắc các em cũng biết lí do. Đó chính là trường ta có một học sinh vừa mới chuyển đến và bạn ấy sẽ học cùng lớp với các em” Nói xong thầy hướng về phía cửa, nói: “Mời em vào lớp!”

Theo sau câu nói của thầy là vô số ánh mắt tò mò của các học sinh trong lớp cùng hướng về phía cửa để xem là nhân vật lợi hại như thế nào mà đến cả thầy hiệu trưởng cũng phải “mời”.

Khi cô vừa bước vào lớp, thì tất cả các bạn trong lớp cả nam lẫn nữ đều “oa” lên một tiếng, sau đó vô số lời bàn tán nổi lên.

“Ê mày, nhỏ đó cũng đẹp ha”, “Trời ơi!!! Mỹ nhân”, “Đẹp quá”, “Không biết tiểu thư nhà nào nữa”.....”

Liếc mắt xung quanh lớp, ánh mắt của cô dừng lại ngay bạn nam ngồi bàn cuối dãy 4 khi nãy cũng chính là lớp trưởng.

Đáp lại cái nhìn của cô là nụ cười mê hoặc người nhìn của lớp trưởng.

Hắng giọng, thầy hiệu trưởng tiếp tục nói: “Giới thiệu với các em, đây là bạn Đỗ Ngọc Hân. Từ nay bạn ấy sẽ học cùng lớp với chúng ta, thầy hi vọng các em sẽ giúp đỡ bạn ấy nhiều hơn.”

Nói xong thầy quay sang nhìn Đỗ Ngọc Hân, nói: “Chỗ của em là ở.....”

Không chờ thầy hiệu trưởng nói xong, cô liền lạnh lùng đáp: “Không ngồi chỗ đó!”

Một câu nói của cô khiến cả lớp kể cả thầy hiệu trưởng cũng phải đứng hình mở to mắt nhìn cô. Thầy còn chưa nói chỗ của cô ở đâu, cô lại nói là không ngồi chỗ đó. Câu nói này của cô lại khiến cả lớp lại một lần nữa nhao lên bàn tán.

“Chuyện này.....”

Thầy hiệu trưởng còn đang ấp úng không biết trả lời cô làm sao thì anh Lâm bỗng nhiên bước vào lớp khiến tất cả các bạn nữ trong lớp đều la lên như nhất được vàng bởi vì độ bảnh trai của anh.

Tiến đến kế bên Hân nói nhỏ vào tai cô. Bởi vì anh cao hơn cô cho nên khi nói phải khom người xuống.

Không biết anh đã nói cái gì mà khi nghe xong mặt cô liền tối lại. Sau đó liền đi thẳng xuống chỗ của lớp trưởng đang ngồi nhìn cô cười.

Sau lưng cô là vô số ánh mắt khó hiểu của các bạn trong lớp, đặc biệt là các bạn nữ. Bởi vì sao ư? Trong ngôi trường này, lớp trưởng được mệnh danh là “hot boy”. Cậu ấy “hot” đến mức các bạn nam còn phải ghen tị, vẻ đẹp của cậu ấy giống như là từ trong tranh vẽ ra chứ không phải là con người bằng xương bằng thịt.

Nhìn thấy cô đang bước xuống chỗ của lớp trưởng, các bạn nữ trong lớp rất ngạc nhiên, đến nỗi có bạn phải mở to mắt há mồm để nhìn theo cô và điều ngạc nhiên hơn nữa đó chính là lớp trưởng của họ.....đang cười. Trời ơi!!! OMG!!! Lớp trưởng của họ có bao giờ cười với con gái đâu mà hôm nay.....hôm nay lại cười với con nhỏ mới chuyển đến.....loạn rồi, loạn rồi, lớp trưởng của họ bị con nhỏ mới đến này hốt hồn rồi.....

“Không ngờ em giỏi thật đấy! Dù chưa gặp lần nào nhưng vẫn nhận ra vị hôn thê của mình!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 4

“Cái gì?”

“Vị hôn thê?”

“Lớp trưởng là vị hôn thê của nhỏ đó hả?”

“OMG!”

“.....”

Vô số những lời bàn tán được nổi lên khiến cho lớp học vốn trật tự đã trở nên ồn ào.

Nghe người con trai trước mặt mình tự nhận là “vị hôn thê” thì mặt của Đỗ Ngọc Hân đen lại.

Chẳng phải lúc nãy anh Lâm nói với cô là nếu cô ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của ba cô thì chuyện hôn ước sẽ không công khai hay sao.

Tại sao bây giờ người này lại dám nói ra mà còn nói trước lớp nữa chứ.

Mặc dù trong lòng khó chịu nhưng cô cũng không nói gì, chỉ trực tiếp ném cặp lên bàn nói một câu: “Tôi ngồi ngoài!”

“OK! Em muốn sao cũng được!”- Nghe thấy Hân chủ động nói chuyện với mình, mặc dù chỉ có ba chữ nhưng mà cậu cảm thấy rất vui. Vui bởi vì “vợ tương lai” đã nói chuyện với mình.

Lúc cậu nghe ba mẹ nói mình có hôn ước với cô thì cậu không tỏ ra khó chịu giống cô mà cậu lại có vẻ thích thú với việc mình có hôn ước.

“Chết con nhỏ đó rồi, con Ngân mà biết nó có hôn ước với Gia Huy là thế nào nó cũng xong đời!”- Một bạn nữ ngồi bàn ba dãy một từ ngoài cửa bước vào quay xuống nhìn cô, sau đó ghé sát tai bạn bên cạnh nói nhỏ.

“Chứ sao! Ở cái trường này ai mà không biết con Ngân thích Gia Huy.” Cô bạn ngồi cạnh nghe vậy bèn quang sang trả lời.

“Vội lại tao thấy con nhỏ này nó đẹp hơn con Ngân nhiều, thế nào nó cũng được mọi người gọi là hot girl thôi!”

“Thôi mà ới, đừng có nói nữa, coi chừng liên lụy đó!”

Ngoài cửa là chàng vệ sĩ Lâm đang đứng nhìn vào lớp học, và có lẽ không cần nói thì các bạn cũng biết anh nhìn ai.

“Bây giờ cũng không còn gì nữa nên các em vào tiết đi!”

“Nghiem!”

Thầy hiệu trưởng nói xong thì bước ra khỏi lớp, sau đó là tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi.

Lúc này đây Gia Huy quay sang Hân, quàng tay qua ghế ngồi của cô, nói: “Không ngờ em đẹp hơn trong tưởng tượng của anh!”

Cứ ngỡ là cô sẽ quay lại đáp lời cậu nhưng cô lại chẳng buồn nhìn cậu một cái mà đứng lên đi thẳng đến chỗ của anh Lâm, Huy cũng chỉ cười nhẹ rồi nhìn theo cô.

“Chẳng phải lúc này đã nói rồi sao?” Chỉ hỏi một câu ngắn gọn thôi nhưng cô biết anh Lâm sẽ hiểu câu hỏi của cô.

“Đó là do cậu Huy nói chứ chủ tịch không có nói.” Đáp lại cô cũng là một câu trả lời ngắn gọn không kém.

Có lẽ. Lúc này anh chỉ nói với cô là ba cô sẽ không công khai hôn ước giữa cô và Huy nhưng anh không nói là Huy sẽ không công khai.

Cô có vẻ hiểu được điều này nên cũng không nói thêm lời liền trực tiếp quay người đi nào ngờ vừa quay người lại thì cô đụng trúng một bạn nữ.

Bởi vì cô đang bức nên khi quay người hơi mạnh vì thế khi đụng một cái cả cô và bạn nữ đó đều ngã, nhưng vì cô có anh Lâm đứng phía sau đỡ kịp nên không sao còn bạn nữ bị cô đụng thì lại ngã ra đất.

“Á” Tiếng hét của bạn nữ đó khiến tất cả sự chú ý của mọi người dồn hết về phía phát ra tiếng hét.

“Mày bị đuôi hả? Hay mất đề sau lưng mà không thấy tao đi tới?” Chưa kịp đứng dậy thì cô bạn bị ngã đã la hét om sòm. Hai bạn nữ đi cùng cô ta thấy vậy vội đỡ cô ta lên sau đó cũng hậm hực liếc Hân bằng.

Nghe cô bạn đó chửi mình, Hân cũng không chửi lại mà chỉ im lặng nhìn người đang chửi mình.

“Mày câm hả? Sao tao hỏi mà mày không trả lời?” Cô bạn đó lại tiếp tục hét lớn vào mặt Hân.

Thấy Hân tiếp tục không trả lời, lần này cô cười nửa miệng, quay lại nói với hai cô bạn đi cùng bằng giọng điệu khinh thường: “Ê hai đứa, nhỏ này nó bị câm!” Theo sau câu nói của cô là tiếng cười của các học sinh ngồi gần đó.

“Câm hả? Tao cho mày câm nè.” Vừa nói xong cô bạn bị ngã lúc này liền giơ tay định tát Hân nhưng anh Lâm đã bắt được cánh tay của cô, kẻ đó là một cái tát trời giáng của Hân lên mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 5

“Cái này là cho nãy giờ mày chửi tao!” Nói xong Hân lại tiếp tục tát lên mặt cô thêm một cái nữa, nói: “Cái này là cho mày đụng tao không biết xin lỗi!”

Bởi vì bị anh Lâm giữ tay lại nên cô bạn hơi bất ngờ và vẫn chưa hết bất ngờ thì đã ăn trọn hai cái tát của Hân. Thấy vậy, tiếng cười xung quanh lập tức im bặt, mọi ánh mắt giờ đây đều chú ý đến Hân.

Nói xong, Hân liền bước ra khỏi cửa nhưng anh Lâm đã kịp buông tay cô bạn kia ra bắt lấy tay cô, hỏi: “Cô định đi đâu?”

“Đi rửa tay.” Trả lời ngắn gọn sau đó cũng không chờ anh Lâm nói thêm câu nào nữa, Hân liền trực tiếp bước ra khỏi lớp. Thấy vậy anh Lâm cũng đuổi theo cô.

“Chị Ngân, chị có sao không chị?” Thì ra đây chính là Ngân. Thấy cô bị đánh mà không có phản ứng nên một trong hai cô bạn đi theo Ngân vội hỏi thăm.

Lúc này nghe thấy tiếng của bạn mình hỏi, Ngân mới hoàn hồn nên đưa tay lên mặt xoa, nói: “Nó dám đánh tao.....Con nhỏ đó dám đánh tao....Tao, tao.....”

“Đáng đời!” Lúc Ngân vừa giơ tay lên định đánh Hân thì Huy đã đứng dậy toan ngăn cản, nhưng cậu còn chưa kịp nói gì thì tay của Ngân đã bị anh Lâm giữ lại, sau đó thì Ngân hưởng trọn hai cái tát của Hân. Thấy Hân đi ra ngoài thì cậu cũng ra theo, khi đi ngang Ngân thì cậu đã bỏ lại hai chữ này.

Giọng Huy không quá lớn nhưng cũng đủ để các bạn trong lớp nghe thấy được, theo sau lời nói của Huy là những tiếng cười khúc khích của các bạn nữ.

Nghe mọi người cười mình, Ngân quay lại trừng mắt với họ, sau đó thì tức giận hét lên: “Cười cái gì mà cười?” Sau đó tức giận đi ra khỏi lớp. Hai bạn nữ thấy Ngân ra khỏi lớp cũng đi theo.

“Con Ngân vậy mà cũng có ngày này!”

“Đáng đời nó thôi, ai biểu chảnh!”

“Con Hân đánh con Ngân là tại vì nó không biết gia thế nhà con Ngân thôi, chứ nó mà biết ba con Ngân là con của giám đốc tập đoàn LV thì có cho vàng chắc nó cũng không dám đánh!”

“.....”

Ngân vừa bước ra khỏi lớp thì vô số lời bàn tán của các bạn nữ trong lớp nổi lên khiến cho lớp học bỗng chốc trở nên ồn ào.

“Thầy định giải quyết vụ này sao đây?” Tiếng nói của một người phụ nữ phát ra từ phòng của thầy hiệu trưởng.

“À.....chuyện này có hơi.....À, thật ra tôi cũng có nghe nói, là do em Ngân gây sự với Hân trước....”

“Thầy nói vậy mà nghe được hả? Thầy nói con Ngân gây sự với người ta vậy tại sao nó lại bị đánh?” Thầy hiệu trưởng vừa nói hết câu thì người phụ nữ này đã hét lớn. Có vẻ người này là mẹ của Ngân.

“Chị hãy bình tĩnh lại đã, cái gì.....”

“Bình tĩnh cái gì mà bình tĩnh? Con tôi bị người ta đánh thì làm sao tôi bình tĩnh được?” Không chờ thầy hiệu trưởng mở miệng, bà ta lại nói tiếp.” Tôi muốn gặp ba mẹ của con nhỏ đó! Ngay.Bây.Giờ!”

Trước cửa phòng thầy hiệu trưởng là một cậu trai đang đứng để nghe cuộc nói chuyện. Sau đó nhoen miệng cười rồi bỏ đi.

“Vâng, tôi biết rồi.” Trên hành lang, anh Lâm vừa nghe điện thoại xong, có lẽ là điện thoại của chủ tịch, sau đó vội chạy lên nói nhỏ với Hân:”Tiểu thư, 30 phút nữa chủ tịch sẽ tới trường.”

Nghe vậy Hân dừng bước, sau đó quay lại nhìn anh Lâm, hỏi:”Để làm gì?”

“Chuyện của tiểu thư và cô gái lúc nãy nhà trường đã biết nên gọi điện cho chủ tịch, nói là phụ huynh của cô ta muốn gặp chủ tịch.”

“Hừ” một tiếng, Hân lại tiếp tục bước về lớp.

Cô vừa bước vào lớp thì bỗng nhiên cả lớp im bất nhìn cô bàn tán điều gì đó nhưng cô chẳng bận tâm. Nhìn xuống cuối lớp không có cậu ta, cô liền nhìn xung quanh. Cũng không có. Quái, cậu ta đi đâu vậy nhỉ?

Cái gì vậy? Sao tự nhiên lại tìm cậu ta? Cậu ta đi đâu hay làm gì đâu có liên quan đến cô, tại sao lại..... Đang còn suy nghĩ thì bỗng nhiên có một bàn tay đập lên vai cô, theo sau đó là một khuôn mặt áp sát vào tai cô, nói nhỏ:”Em đang tìm tôi sao?” Nghe giọng, cô đã có thể đoán được là ai rồi.

Khẽ rung mình, cô quay lại nhìn thẳng vào mặt Huy, nói:”Vớ vẩn!” Bỏ lại hai chữ sau đó lại đi thẳng xuống chỗ ngồi, lấy điện thoại ra nghịch. Thấy vậy, miệng Huy nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp. Đúng vậy, Huy là đang cười với cô nhưng cô nào có nhìn tới đâu. Thế là cậu lại chậm rãi đi xuống chỗ ngồi cạnh cô.

Vừa ngồi xuống ghế, cậu liền lấy tập sách ra học bài, thấy vậy cô liếc mắt nhìn sang thì lại thấy cậu cười, nói:”Em là đang nhìn trộm tôi sao?” Sau đó Huy quay sang nhìn Hân nở một nụ cười thật tươi.

“Hoang tưởng.” Bỏ lại hai chữ ngắn ngủi, sau đó cô lại tiếp tục nghịch điện thoại.

“À, tôi nghe nói chút nữa ba sẽ tới đây phải không?” Thấy Hân trả lời mình ngắn như vậy nên cậu không cam tâm, sau đó mới tìm đề tài để nói chuyện với cô tiếp.

Khi nghe cậu lên tiếng, cô đã quyết định là sẽ ngó lơ không trả lời nhưng mà cô vừa quyết định vậy thì nghe từ miệng của cậu thốt ra chữ “ba” nghe ngọt xớt. Hơi nhịu mảy, cô định quay sang hỏi cậu” Ba nào?” thì bỗng có tiếng loa của trường phát ra.

“Mời em Đỗ Ngọc Hân lên phòng ban giám hiệu.”

Nghe tiếng loa của trường thì những lời bàn tán lại bắt đầu nổi lên.

“Tiểu con Hân rồi.”

“Ừ, chết nó rồi”

“Kiểu này chắc chắn sẽ bị đuổi học chứ đâu”

”Ừ, tội nghiệp nó quá!”

“.....”

Không bận tâm tới những lời bàn tán, Hân chỉ “Hừ” một tiếng rồi lại đứng lên đi ra khỏi lớp.

Thấy vậy Huy cũng đi theo. Lúc đi ngang các bạn nữ bàn tán Hân lúc này, Huy lạnh lùng nói: “Tôi không thích những kẻ bàn tán về vợ của tôi!” Sau đó lại nhanh chóng đi theo Hân.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6

“Cái gì? ‘Vợ của tôi’?”

“Mới hồi nãy còn nói là vị hôn thê thôi mà?”

“Con Hân công nhận sướng ghê!”

“.....”

Lại tiếp tục có những lời bàn tán về Hân nhưng vì cô và cậu đã đi xa rồi nên không nghe thấy.

“Đi theo tôi làm gì?” Liếc mắt thấy Huy đi theo mình, Hân hỏi.

“Đề bảo vệ em! Lỡ như không may em bị người ta bắt nạt thì đã có tôi bảo vệ e...”

“Vớ vẩn!” Huy còn chưa nói hết câu thì đã bị Hân ngắt lời.

“Con tôi bị con anh đánh nên tôi muốn anh bồi thường tiền tổn thất tinh thần cho con bé, và con anh phải quỳ xuống xin lỗi con của tôi!”

Từ xa, Hân và Huy đã nghe thấy tiếng quát của người phụ nữ nọ. nghe vậy, Hân nhú mày, lại đi nhanh hơn về phía phòng của thầy hiệu trưởng.

Thấy Hân đi nhanh hơn, Huy cũng đi nhanh theo.

Vừa bước vào phòng, liếc mắt nhìn thấy ba cô đang khoanh tay lại nghe người phụ nữ nói (nói đúng hơn ở đây gọi là mắng vốn đấy các bạn ^^), sau đó kéo ghế ngồi xuống cũng khoanh tay lại lắng nghe.

Người phụ nữ huyền thuyên này giờ vừa thấy Hân đi vào thì nói: “Ha, thì ra mày chính là người đã đánh con tao?”

Hân không trả lời, cũng không thèm liếc nhìn người phụ nữ một cái liền quay sang hỏi ba cô: “Bà ta muốn bồi thường các gì?”

Nghe cô hỏi mình, ông không khỏi bất ngờ, sau đó cũng trả lời lại cô: “Bất bồi thường tổn thất tinh thần, quỳ xuống xin lỗi.”

Cái gì? Quỳ xuống xin lỗi ư? Cô là ai chứ? Mà con bà ta là cái gì chứ? Con gái bà ta còn không đủ tư cách quỳ xuống trước mặt cô nữa chứ đừng nói đến chuyện bắt cô quỳ. Muốn cô quỳ ư? Nằm mơ đi!

“Muốn tôi quỳ xuống xin lỗi nó sao?” Nghe ông nói vậy, cô liền nói. Nói là nói cho tất cả mọi người trong phòng nghe, nhưng cô lại nhìn Ngân.

Lúc này Ngân đang đứng bên cạnh mẹ mình. Thấy Hân nhìn mình, cô liền cũng nhìn lại, sau đó miệng cô khẽ cong. Đúng vậy, là cô đang cười đó, nhưng là cô chỉ cười nửa miệng với Hân thôi. Thấy Ngân cười với mình, Hân liền đứng dậy đi đến trước mặt Ngân. “Được thôi!” Vừa đứng dậy cô vừa nói.

Thấy Hân đi đến trước mặt Ngân, tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc, riêng Huy thì không tỏ thái độ kinh ngạc mà lại khẽ cười. Hai mẹ con Ngân thì khỏi nói rồi, hai người liếc nhìn nhau, trên mặt thể hiện sự đắc ý.

Đi đến trước mặt Ngân, Hân mỉm cười, nói: “Mày nghĩ mày là ai mà tao lại phải quỳ trước mặt mày? Ngón chân của tao mày còn không bằng thì chẳng lẽ tao lại đi quỳ xuống đối với thứ chẳng bằng ngón chân mày?”

Thấy Hân đi đến trước mặt Ngân, tất cả mọi người ở đó đã rất ngạc nhiên rồi, bây giờ nghe cô nói, mọi người càng ngạc nhiên hơn.

“Mày.....mày.....” Giận đến tím cả mặt, Ngân vừa định giơ tay cho Hân một cái tát thì....

“Ngân! Dừng lại đi. Đủ rồi đấy!” Theo sau câu nói là một người đàn ông bước nhanh vào trong phòng, đi đến chỗ của ba Hân, ông cúi đầu nói: “Chủ tịch.” Sau đó đi đến chỗ Ngân nói: “Con có biết đây là ai không mà lại dám đi gây sự hả?”

“Nó chỉ là một đứa bình thường thôi, vớ lại nó.....”

“Còn dám cãi hả? Lần này về nhà để xem ta trị con thế nào!” Ngân còn chưa nói xong, người đàn ông đó lại quát vào mặt Ngân.

Sau đó quay lại nhìn Hân, cúi đầu nói: “Xin lỗi Đồ tiểu thư, con tôi còn nhỏ dại chưa biết lễ nghĩa nên mong cô rộng lượng.”

“Ông có gây sự với tôi không?” Cô không chấp nhận lời xin lỗi của ông mà còn hỏi ngược lại ông.

“Chuyện này là do con tôi làm, nhưng mà.....” Nghe Hân hỏi ngược lại mình, ông hơi bất ngờ nhưng sau đó lại nhanh chóng nói tiếp.

“Con ông làm vậy tại sao ông lại xin lỗi tôi?” Lần này ông vẫn chưa nói hết câu, cô lại nói tiếp.

Nghe vậy, ông ngẩn người ra một chút, sau đó liền quay sang nhìn Ngân nói: “Còn đứng đó làm gì? Mau lại đây xin lỗi Đồ tiểu thư đi, nhanh lên!”

“Đồ tiểu thư”? Cô ta vậy mà cũng là tiểu thư sao? Nhưng mà, cô ta là tiểu thư nhà nào mà ba cô lại có thái độ như vậy chứ?

“Còn đứng đó làm gì nữa, mau lại đây xin lỗi tiểu thư nhanh!” Thấy Ngân còn ngây người thì ông vội nói rồi kéo cô lại trước mặt Hân.

“Xin lỗi!” Liếc Hân một cái thật lâu, sau đó Ngân mới rặng ra được hai chữ.

Xin lỗi? Đây mà là xin lỗi ư? Không có thành ý! Nhưng mà lúc này cô đã nói rồi, cô ta còn không bằng ngón chân của cô thì cô ta làm gì có tư cách để xin lỗi cô chứ.

“Hừ” một tiếng, cô liền quay người đi ra khỏi phòng. Khi vừa bước ra tới cửa, cô không quay mặt lại mà trực tiếp nói: “Tôi không chấp nhận lời xin lỗi của cô ta.”

Vừa nói đến đây, Ngân nhủ mày tò về không hiểu. không chấp nhận lời xin lỗi của cô là sao chứ? Chẳng lẽ còn muốn cô quỳ xuống ư? Tại sao lại.....

Suy nghĩ trong đầu còn chưa dứt thì Hân đã quay người lại nói, một câu nói rất chậm rãi rất rõ ràng: “Bởi vì cô ta không có tư cách để xin lỗi tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 7

“Bởi vì cô ta không có tư cách xin lỗi tôi!”

Cô ta vừa mới nói cái gì vậy? Cô ta nói cô không có tư cách để xin lỗi cô ta ư? Cô ta là ai mà lại dám nói như vậy chứ?

Ngân nghe thấy câu nói của Hân, đương nhiên là cô rất tức, chỉ muốn nhào đến tát nát mặt của Hân mà thôi. Nhưng, cô biết Hân không phải là một người bình thường, nếu Hân là một người bình thường thì ba cô đã không có thái độ như vậy, nên Ngân nhanh chóng bình tĩnh lại.

Nói xong Hân cũng đi thẳng lên lớp, anh Lâm thấy vậy thì liền đi theo.

Liếc mắt thấy anh Lâm đi theo Hân, Huy có vẻ khó chịu, hơi nhíu mày, nhưng sự khó chịu đó lại nhanh chóng biến mất, sau đó cậu cũng đi theo lên lớp.

“Chủ tịch, chuyện này có thể bỏ qua cho con tôi một lần được không? Bởi vì nó không biết Đồ tiểu thư là con của ngài nên nó mới vô lễ, mong ngài đừng chấp trẻ con.” Thấy Hân đã đi, người đàn ông nọ liền quay sang ba của Hân nói.

Cái gì? Hân là con của người này sao? Mà ba cô lại gọi người này là chủ tịch, vậy chẳng phải Hân là.....

“Ồ New York vị trí trưởng phòng tài liệu còn bỏ trống, anh sắp xếp cuối tuần qua đó nhận chức đi.” Ông bỏ lại một câu sau đó liền ra về.

“Cảm ơn chủ tịch, cảm ơn chủ tịch, cảm ơn.....” Ba của Ngân lập đi lặp lại từ cảm ơn không biết bao nhiêu lần.

“Rốt cuộc người đó là ai mà ông lại có vẻ sợ ông ta quá vậy?” Một lát sau người phụ nữ lên tiếng hỏi.

“Đó là chủ tịch tập đoàn LV, tập đoàn mà tôi đang làm việc.”- Ông chậm rãi trả lời.

“Vậy con nhỏ đó là con gái ông ta sao?”

Quay sang nhìn ông, Ngân hỏi.

“Đúng vậy, cũng may là con còn chưa đánh cô ta, nếu không thì hậu quả khó mà lường được!” Ông lại chậm rãi trả lời.

“Lúc này tôi nghe ông ta điều ông đi New York làm trưởng phòng tài liệu, vậy mà ông lại đi cảm ơn ông ta, có phải đầu ông bị gì rồi không? Đang làm Giám đốc ở công ty, dùng một cái lại đi làm trưởng phòng của chi nhánh, lại còn cảm ơn người ta nữa, tôi nói ông.”

“Không bị đuổi đi là may rồi, về thôi.” Bà còn chưa nói hết câu thì ông đã ngắt lời. Đúng vậy, ông không bị đuổi việc đã là may mắn lắm rồi, cách chức thì sao chứ? Điều đi New York thì sao chứ? Ông không quan tâm, ông chỉ cần ở lại công ty thì ông đã mừng lắm rồi.

Nói xong sau đó cả ba người đều lên xe đi về nhà, chuẩn bị đi New York.

Trong phòng, hiệu trưởng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Lên đến lớp thì cũng đã vào tiết ba lâu rồi, bởi vì phòng hiệu trưởng được xây cách âm nên khi này ở trong phòng mới không nghe được tiếng trống báo. Ba tiết học sau đó đương nhiên là rất bình yên rồi.

Giờ tan trường.

“Em về với anh ta à?” Vừa dọn dẹp sách vở, Huy vừa hỏi Hân.

Liếc nhìn Huy một cái, Hân không trả lời cậu mà lại đi luôn ra khỏi lớp. Chẳng lẽ cậu không thấy sao mà còn hỏi, từ sang đến giờ anh ta có rồi cô bước nào đâu. Đến cả lúc cô đi rửa tay ở toilet nữ mà anh ta còn không biết xấu hổ đứng trước cửa đợi cô kia mà.

Thấy Hân không trả lời mình cậu cũng không để ý, bởi vì cậu biết sau này sẽ còn nhiều lần như vậy nên từ bây giờ, cậu phải tập làm quen đi là vừa.

Khi cậu dẫn xe ra tới cổng thì đã thấy anh Lâm mở cửa xe cho Hân, liếc thấy chiếc xe, cậu khá ngạc nhiên.

“Em đi học bằng chiếc này à?” Vội chạy đến, cậu liền hỏi cô sau đó “oa” lên một tiếng, đi tới đi lui ngắm, sờ, vớ,chiếc xe như là một món đồ ‘hiếm’.

Muốn bắt chuyện với cô ư? Ha, buồn cười! Cậu nghĩ cô không biết gia thế nhà cậu chắc? Ba cô nói trên thế giới chỉ có năm chiếc này, nhà cô một chiếc, ở Trung Quốc hai chiếc, hai chiếc còn lại là của nhà cậu.

Quyết định làm lơ, cô ngồi vào xe, không chờ anh Lâm đóng cửa xe cho cô, cô đã tự mình đóng.

Quay sang nhìn Huy cuối đầu xem như chào hỏi cậu, nhưng cậu lại làm lơ anh, anh cũng không để ý, sau đó anh lại lên xe chờ Hân về.

Xe vừa lăn bánh, Hân vô tình liếc ngang thì thấy Huy đang ngồi lên chiếc Honda CBR500R. Lúc này cậu nói chuyện với cô, cô đã thấy chiếc xe của cậu, nhưng cô đâu có để ý kỹ, lúc này mới vô tình nhìn thấy. Cô hơi ngạc nhiên vì chiếc xe của cậu, nhưng là, ngạc nhiên thì ngạc nhiên thôi chứ cô đâu có quan tâm việc cậu đi xe nào đâu.

Về đến nhà, đã có sẵn hai hàng người đứng hai bên từ cổng vào đến nhà chờ cô. Vừa bước xuống xe, hai hàng người này liền đồng loạt cuối đầu chào cô, nhưng mà cô đâu có để ý, họ thích chào thì cứ để họ chào, cô đâu có bắt họ chào cô.

Từ ngoài cửa nhà bước vào là một tấm thảm đỏ trải dài lên cầu thang, bên trái là phòng khách còn bên phải là một phòng trống, chỉ để một cây dương cầm màu trắng sang trọng, đối diện cây dương cầm là một tấm kính trong cực kỳ lớn, nó như một vách tường của căn phòng này vậy, nói đúng hơn nó chính là một vách tường bằng kính. Ba vách còn lại thì không có gì đặc biệt. Nhìn xuyên qua tấm kính này, ta có thể thấy được bên ngoài là một thảm cỏ xanh mướt, điểm lên thảm cỏ đó là một bộ bàn ghế gỗ được sơn màu trắng đặt dưới gốc một cây cổ thụ to.

Từ chân cầu thang nhìn xéo qua bên phải là phòng ăn. Đi đến chân cầu thang, cô vô tình liếc qua phòng ăn thì thấy mọi người đang vội vã chuẩn bị một bữa ăn cực kỳ thịnh soạn.

Bình thường cô không ăn cơm cùng ba mẹ nên cô không biết họ trang trí bàn ăn thế nào nhưng cô biết những thức ăn mà họ mang đến phòng cô có thứ gì thì trên bàn ba mẹ cô ăn thứ đó. Hằng ngày cô nhớ là họ chỉ làm chừ 6-7 món thôi, nhìn cũng không thịnh soạn lắm nhưng không món nào giống món nào cả. mà lần này, cô chỉ vô tình nhìn liếc qua mà đã thấy thức ăn bày đầy bàn rồi, mà bàn nhà cô là loại bàn ăn dài có thể ngồi vài chục người. Mà còn đang nhìn vào phòng ăn thì bỗng nhiên mẹ cô từ trên cầu thang bước xuống, thấy cô liền mỉm cười, nói: “Con mau lên phòng thay đồ đi, tí nữa nhà sẽ có khách.”

Khách ư? Ai vậy nhỉ? Không biết là vị khách quý nào mà cả nhà cô lại phải bận rộn chuẩn bị thịnh soạn như thế này. Mặc dù cô rất tò mò vị khách mà mẹ cô nói là ai nhưng mà cô không thích bà nên cũng không thêm hỏi, liền đi thẳng lên phòng.

Vừa đi lên được vài bước thì có người chạy vào báo: “Thưa phu nhân, họ đã đến rồi.”

Nghe nói vậy, miệng bà ta liền nở một nụ cười cực kỳ rạng rỡ, nói: “Mời vào đi.” Sau đó quay sang Hân, nói: “Con mau lên phòng thay đồ đi, ta đã cho người để sẵn đồ của con ở trên phòng rồi!”

“Chào mẹ con mới đến!” Vừa mới nói dứt câu với Hân thì đã có người bước vào chào bà. Nhìn thấy người đó, bà liền nở nụ cười tươi đến không thể tươi hơn được. Ngược lại, mặt của Hân thì khó coi đến không thể khó coi hơn được.

Quyển 1 - Chương 8

Thấy người đó nhìn mình cười, Hân liền lập tức đi lên lầu đóng cửa lại một cái “rầm”. Mẹ cô thấy vậy thì chỉ biết lắc đầu, sau đó quay sang cười nói với người được gọi là ‘khách quý’, nói: “Con bé tính nó là vậy đó, con đừng để ý!” Vừa nói bà vừa đi xuống cầu thang.

“Không sao đâu mẹ!” Vị ‘khách quý’ vui vẻ trả lời bà sau đó lại nói tiếp: “Ba mẹ con còn có tí việc nên sẽ đến hơi muộn, bảo con gọi lời xin lỗi đến ba mẹ!”

Vâng, vị ‘khách quý’ đó chính là Huy đấy. Hôm nay ba mẹ Hân mời gia đình Huy đến ăn cơm, mà nói đúng hơn chính là mời đến để bàn về chuyện hôn sự của cô và cậu.

“Không sao đâu! Bởi vì ta mời đột xuất nên ba mẹ con không thu xếp kịp là đúng rồi, không sao cả!”

Cậu vừa nói dứt lời thì ba của Hân từ trên lầu bước xuống, cười rạng rỡ nói.

“Hai người vào phòng khách ngồi nói chuyện đi, để tôi lên xem con bé chuẩn bị đến đâu rồi!” Sau đó quay sang một người đàn ông trung niên, nói: “Quản gia, ông xuống nhà dưới mang nước lên mời thiếu gia và ông chủ đi, nhanh lên!” Rồi bà lại quay bước lên cầu thang, hướng đến phòng Hân.

“Xoạch” Tiếng mở cửa phòng vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh trong phòng khiến cho Hân đang nằm trên giường đọc sách không khỏi ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn.

“Vào phòng người khác không gõ cửa là bất lịch sự lắm đấy.” Vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy mẹ cô bước vào, trên mặt cô thể hiện rõ vẻ khó chịu.

Nghe cô nói mình bất lịch sự, trong mắt bà thể hiện rõ nỗi buồn nhưng bà không nể cô vì cô ghét bà là đúng, chính bà đã tự tay khiến cho cô hận bà nên bà chỉ nhỏ nhẹ nói: “Con mau thay đồ đi rồi xuống dưới nhà, đừng để mọi người phải chờ lâu.”

Thấy cô không để ý đến mình, bà rất buồn nhưng bà lại không thể nào mắng cô được. Bà đã từng tự trách mình rất nhiều lần. Vì sao năm đó lại cho cô đi để bây giờ đòi lại là sự căm ghét của cô dành cho bà? Tuy năm đó là bà muốn tốt cho cô, là thật lòng muốn tốt cho cô, nhưng mà bà lại không biết mình đã phạm phải một sai lầm to lớn của người mẹ.

Rũ mướt xuống che đi nỗi buồn, bà lại nhẹ nhàng nói: “Nhanh đi, ta xuống dưới đợi con!”

Đương nhiên bà biết cô sẽ không để ý đến bà nên khi nói xong bà liền quay người, ra khỏi phòng.

Thấy bà đi, cô liền liếc mắt nhìn sang bộ đồ bà chuẩn bị cho cô. Đó là một chiếc đầm màu trắng, được đính những hạt pha lê đầy màu sắc, đây là một chiếc đầm ngắn nhưng cũng không phải là quá ngắn, nếu mặc vào ước chừng là dài tới đầu gối của cô.

Khách là do vợ chồng họ mời đến chứ đâu phải cô mời, vậy tại sao cô lại phải mặc cái đầm này chứ? Muốn tiếp thì để vợ chồng họ tiếp, cô không rảnh.

Không nhìn cái đầm nữa mà cô liền tiếp tục đọc sách. Không phải khách của cô thì cô không quan tâm.

Khi bà vừa xuống tới phòng khách thì trong phòng đã có thêm hai người nữa, đó chính là ba mẹ của Huy. Thấy mọi người trong phòng nói chuyện vui vẻ, bà liền quên đi chuyện lúc nãy trên phòng Hân, cố gắng nở một nụ cười, nói: “Anh chị đến rồi à? Mọi người đợi thêm chút nữa, con bé sắp chuẩn bị xong rồi!” Sau đó cũng bước đến kế chồng mình mà ngồi xuống.

Thấy bà ngồi xuống, quản gia liền đi lấy nước cho bà.

Chồng bà là chồng bà, thấy bà cười gượng như vậy tự nhiên biết là có chuyện, sau đó liền cáo lỗi với mọi người nói là phải đi vệ sinh, sau đó liền bước ra khỏi phòng, đi thẳng lên phòng Hân.

“Xoạch” Nghe tiếng mở cửa, cô hơi khó chịu nhưng mà sự khó chịu đó liền biến mất. Không thèm để ý đến người mở cửa là ai, cũng không ngạc nhiên như lúc nãy mà cô chỉ chú tâm vào cuốn sách đang đọc.

“Con chưa thay đồ nữa à?” Ông hỏi nhưng có vẻ đã biết trước là cô sẽ không để ý mình nên ông nói tiếp: “Mau lên đi, ta cho con 5 phút. Nếu 5 phút sau mà chưa chuẩn bị xong thì ngày mai trên bàn tin thời sự, tin chính sẽ là ‘Hôn sự của...’”

Ông còn chưa nói hết câu thì cô đã quăng cuốn sách qua một bên, sau đó liền đi đến lấy cái đầm mang vào phòng thay đồ. Đương nhiên là cô biết câu ông nói tiếp theo là gì, cô không thích việc này bị công khai. Cũng chính vì lý do này nên cô mới đồng ý chuyển sang trường của Huy học, chấp nhận ngồi

cùng bàn với cậu nhưng không ngờ chuyện cô và cậu có hôn ước đã bị cậu nói cho cả lớp biết. Nếu bây giờ chuyện này mà để cho các tòa soạn biết thì chẳng phải là cả đất nước đều biết hay sao? Vậy nên cô quyết định thay đồ. Vừa bước ra khỏi phòng thay đồ đã có một chuyên gia trang điểm đứng sẵn ở ghế chờ cô. Thấy cô ra, ông mỉm cười nói: "Ngồi xuống đó cho cậu ta make-up đi, nhanh lên."

Nhẹ nhàng đi đến, nhẹ nhàng ngồi xuống. Không biết ông ta muốn người này vẽ gì lên mặt cô đây? Mặc dù khó chịu nhưng cô vẫn làm theo lời ông, vì nếu không làm theo thì sáng mai.

Vừa mở mắt ra, cô rất ngạc nhiên vì người trang điểm này chẳng vẽ gì lên mặt cô như cô đã nghĩ, mà chỉ dặm một ít phấn, má hồng và bôi son cho cô. Nhìn cô bây giờ trông rất đẹp, mặc dù chỉ là dặm ít phấn thôi nhưng lại khác xa so với lúc này.

"Xong rồi thì xuống đi. Nhớ là gặp ba mẹ Gia Huy thì phải chào hỏi đàng hoàng đó, nếu không thì trên bảng tin thời sự." Thấy cô vừa trang điểm xong, ông liền nói, nhưng vừa nói đến đây thì thấy mặt cô tối lại, cũng không thèm để ý ông mà đi thẳng ra khỏi phòng. Thấy vậy ông chỉ có thể mỉm cười lắc đầu. Cũng không trách cô được, nếu trước đây ông không ép cô đi thì bây giờ cô đâu có trở nên như vậy nên liền đi theo cô.

Vừa bước xuống lầu thì cô thấy mọi người từ trong phòng khách bước ra, mẹ cô thì nở nụ cười nhìn cô, nụ cười của bà là một nụ cười thật sự, không còn gượng gạo như lúc này nữa. Ba mẹ của Huy đi sau bà, vừa nhìn thấy cô thì cả hai người liền nhìn cô cười, thấy họ nhìn mình cười, cô cũng mỉm cười cuối đầu chào: "Chào bác trai, bác gái"

Nghe cô chào, mẹ của Huy lại cười, còn cười tươi hơn lúc này nữa, sau đó quay sang nói gì đó với chồng, cả hai người không biết là nói những gì nhưng có thấy họ gật gật cười cười. Thấy vậy, cô rất không thoải mái nhưng mà cô cũng không để lộ nó ra ngoài.

Huy là người đi sau cùng, nghiêng người thấy cô thì cậu liền nở một nụ cười nửa miệng, sau đó còn nháy mắt với cô nữa. Hành động vừa rồi của cậu lần nữa khiến cho cô rung mình.

"Mau lên, vào đây ăn cơm luôn đi, mọi người đợi con này giờ đã đói lắm rồi đấy!" Sau lời chào của cô với ba mẹ Huy thì mẹ cô liền nói.

"Không sao đâu, con gái sửa soạn lâu một chút là đúng rồi, đừng trách nó!" Nghe bà nói vậy, mẹ của Huy liền tiếp lời.

Trách ư? Bà làm gì có tư cách để trách cô chứ? Nếu trách phải là cô trách bà mới đúng bởi vì bà đã.

"Thật ngại quá, lúc này con uống nước hơi nhiều nên bây giờ có hơi." Bà còn đang suy nghĩ thì Huy bỗng lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của bà.

"Con. Mau đưa Gia Huy đến nhà vệ sinh đi." Huy vừa nói thì ba cô đã tiếp lời ngay.

Cái gì? Đưa cậu ta đi vệ sinh thì để cho người làm đưa đi là được rồi, cần gì cô phải dắt đi chứ?

Mặc dù rất không vui nhưng cô cũng đành phải vui vẻ làm theo thôi. Chỉ cần trên thế giới này có 'bản tin thời sự' một ngày thì cô phải vui vẻ làm theo những gì ông nói một ngày. Cô hận.

"Anh đi theo em!" Vui vẻ nhìn Huy, cô vừa nói vừa nở một nụ cười rạng rỡ khiến tim cậu chợt lệch mất một nhịp, sau đó quay sang nói với một người một câu: "Mọi người cứ ăn trước đi, không cần chờ con đâu!"

Nghe cậu nói vậy, mọi người liền tiếp tục cất bước về phòng ăn.

"Đến rồi, tự đi" Vừa đến trước cửa nhà vệ sinh, cô liền bỏ lại một câu ngắn gọn, sau đó xoay người định đi. Nhưng vừa xoay người thì tay cô đã bị cậu bắt lại, sau đó đẩy cô vào tường.

"Lúc này khi tôi nháy mắt, đã thấy em rung mình đấy!" Nói xong, cậu lại cười. Lúc này rõ ràng là nháy mắt với ba cô, để ông phối hợp với cậu, nhưng mà cô lại nghĩ là cậu nháy mắt với cô, chuyện này chẳng lẽ không đáng cười sao?

Gì vậy? Chẳng phải nghe đồn là lạnh lùng với con gái sao? Vậy sao lại không lạnh lùng với cô? Hừ, muốn đùa cô ư? Vậy cô sẽ cùng cậu đùa!

"Vậy sao?" Nói rồi cô lại lật tay cậu, ép cậu vào tường. Hành động này khiến tim cậu tiếp tục lệch một nhịp nữa.

Mặt cô từ từ sát gần mặt cậu, vì cô thấp hơn cậu nên cô phải nhón chân mới tiến sát mặt cậu được. Tim cậu lúc này như muốn nhảy ra khỏi ngực vậy. Cô định làm gì vậy? chẳng lẽ định hôn cậu sao? OMG!! Cậu phải làm sao đây??

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 9

Chẳng lẽ cô định hôn cậu thật sao? Ôi không! Tim cậu sắp nhảy ra khỏi ngực rồi, vậy mà cô vẫn bình thản, từ từ áp sát mặt cậu. Mặt cô càng lúc càng gần mặt cậu, mặt cậu thì càng lúc càng đỏ, đến cuối cùng khi môi cô sắp chạm môi cậu, đột nhiên cô nhoen miệng cười, sau đó hướng đến tai cậu, nói: "Đi nhanh đi, nếu để ra quần thì khó coi lắm đó!"

Nghe cô nói, cậu liền đứng hình. Thì ra là cô chơi cậu, được lắm! Cô cứ đợi đấy, cậu sẽ trả thù!

Nói xong cô liền xoay người bước đi, đi được vài bước thì cậu cũng đi theo.

Sao vậy? không đi nữa à? Thấy cậu đi theo mình, cô nghĩ thầm. Hừ, chẳng lẽ cô lại không biết cậu nháy mắt với ba cô? Cô đâu có ngờ đến vậy đâu. Lúc này khi cậu nói cậu uống nước hơi nhiều, ba cô liền bảo cô dẫn cậu đi vệ sinh. Nếu lấy đầu gối suy nghĩ cũng biết cậu thông đồng với ba cô. Muốn chơi cô sao? Cô đâu dễ dàng bị lừa như vậy chứ!

Khi hai người quay trở lại phòng ăn thì mọi người đã bắt đầu ăn rồi, thấy cô và cậu trở lại, quản gia vội kéo ghế cho cả hai ngồi. Cùng lúc đó, mẹ cô nói: "Hai đứa đi lâu quá đây! Mau lại đây ăn nhanh đi!"

Sau đó cả hai người cùng ngồi vào bàn ăn. Chỗ của cô và cậu đương nhiên là kế nhau rồi! Thấy mình phải ngồi gần Huy, mặc dù cô không thích, nhưng mà nếu không thuận theo ba cô thì sáng mai..... Ôi, cô không dám nghĩ đến đâu.

Nãy giờ ba cô và ba Huy vừa ăn vừa bàn chuyện công ty, đột nhiên ba cô lại quay sang hỏi Huy: "Cuối tuần này con có rảnh không?"

"Dạ, cuối tuần này con rảnh!" Nghe thấy 'ba vợ' hỏi, Huy lập tức trả lời.

"Vậy cuối tuần này con đưa Hân đi chơi đi!" Nghe cậu nói cuối tuần rảnh, ông vui vẻ cười với cậu rồi nói.

"Khụ" cái gì vậy? Đi chơi ư?

Vừa cắn được miếng beefsteak ngon lành, nghe ba cô nói cuối tuần này cô sẽ đi chơi cùng cậu, cô liền bị nghẹn, sau đó ho sặc sụa khiến cả hai bà mẹ đều lo lắng.

"Con có sao không Hân?"-Mẹ cô.

"Mau, mau, uống miếng nước đi, nhanh lên!"-Mẹ Huy.

"Con gái lớn rồi, ăn uống cũng phải biết chừng mực chứ, ăn đến nỗi nghẹn như vậy không sợ Gia Huy cười cho sao?"- Ba cô.

Chừng mực gì chứ? Không phải tại câu nói của ông cô mới bị nghẹn sao? Vậy mà còn mắng cô. Nhưng tức là tức vậy thôi, chứ cô nào lại dám để lộ ra, bởi vì một 'ngày mai tươi đẹp' nên cô quyết định nhịn.

"Con xin lỗi! Đã làm mọi người mất hứng ăn rồi!" Nói là nói vậy thôi, chứ lúc cô ho cô có ho vào thức ăn đâu mà mọi người mất hứng chứ.

"Không sao, không sao! Lâu lâu ăn com mà đồ ăn ngon quá tôi cũng hay bị như vậy, không sao đâu, đừng để ý, mọi người tiếp tục ăn đi!" Ba Huy thấy vậy, đương nhiên là biết cô bị nghẹn vì chuyện gì rồi, tuy ông không biết cô đóng kịch, nhưng mà không sao cả, cô và con ông chỉ mới gặp nhau hôm nay mà hôm nay đã là thứ năm rồi, cuối tuần là chủ nhật, như vậy không phải là gấp quá sao? Nên ông cũng không để ý.

Nghe ông nói vậy, cô liền cười trừ, nói: "Đúng vậy, tại đồ ăn ngon quá nên con mới....."

"Ba nói không sao nghĩ là không sao. Em cứ ăn tiếp đi, đừng để ý chuyện lúc này" Hân chưa nói hết câu thì cậu đã lên tiếng, đương nhiên là cậu biết cô nghẹn com vì chuyện đi chơi với cậu, thấy vậy cậu vui lắm chứ, ai bảo cô lúc này chơi cậu. Hừ, cuối tuần này đi chơi, cậu nhất định sẽ trả thù cô.

Ăn com xong, gia đình Huy cũng lên đường về. Thấy xe vừa ra khỏi cổng, mặt cô tối lại, liền đi lên lầu đóng cửa, lần này cô khóa cửa trong lại luôn cho khỏi ai mở.

Vừa lên đến phòng, việc đầu tiên cô làm đương nhiên là cởi bỏ cái đầm vương vís này rồi, sau đó thì đi rửa mặt sạch sẽ. Cô làm mọi việc rất nhanh, chỉ khoảng 5 phút là cô đã biến mình trở lại bình thường.

Vừa đặt lưng xuống giường định đánh một giấc thì có tiếng gõ cửa. Tiếng gõ cửa làm cô thấy khó chịu nên cô chui vào chăn đắp kín đầu.

Tiếng gõ cửa vang lên hai lần nữa, cô vẫn không mở cửa. Thấy cô không mở cửa, cô hầu đứng ngoài cửa gõ nãy giờ đột nhiên nói: "Tiểu thư, ông chủ nói nếu cô không xuống lầu thì ngày mai trên bàn tín thời sự sẽ là....."

Cô hầu còn chưa nói hết câu thì cánh cửa phòng bật mở khiến cô không khỏi giật mình. Nhanh chóng bình thường lại, cô nói: "Ông chủ đợi tiểu thư trong phòng làm việc" Nói xong, cô cúi đầu chào Hân sau đó lại nhanh chóng đi làm việc.

Nãy giờ cô đã nghe lời ông rồi, vậy mà vẫn chưa đủ hay sao? Bây giờ còn gọi cô tới để làm gì nữa đây?

Nhanh chóng kết thúc suy nghĩ trong đầu, cô cất bước đến phòng làm việc của ông.

Không thèm gõ cửa, cứ vậy mà mở cửa đi vào. Phòng làm việc của ông rất đơn giản, chỉ có một tủ tài liệu, một bàn làm việc, một bộ sofa, trang trí cũng

rất đơn giản.

Vừa vào phòng, thấy ông đang ngồi xoay lưng lại với cô, không chờ ông quay lại, cô liền nói: “Ngoài đưa tin tức ‘Tiểu thư của Tập đoàn LV và thiếu gia của Tập đoàn TL có hôn ước’ thì ông không còn gì để uy hiếp tôi à?” Đúng vậy, sao ông ấy cứ suốt ngày dọa sẽ cho đăng tin lên thời sự vậy, ngoài cái đó ra ông không thể lấy cái khác ra để uy hiếp cô à?”

“Ta gọi con đến không phải để giải đáp việc này cho con, mà ta muốn nói cho con biết là ngày hôm nay con đã làm rất tốt nên việc hai nhà có hôn ước thì tạm thời ta sẽ không công khai.” Ngừng một chút, ông lại nói: “Cuối tuần này con đi chơi với Gia Huy để bồi đắp tình cảm đi!”

“Hôm đó tôi còn phải làm học bài nữa, không đi được.” Nói xong cô liền xoay người, bước ra khỏi phòng. Hừ, gọi cô đến chỉ để nói chuyện nhỏ này thôi sao? Làm cô bị mất một giấc ngủ, đáng ghét!

“Hôm đó sẽ không có bài tập. Con có thể chơi thoải mái! Bây giờ thì về phòng đi!”

Đây là đang ra lệnh cho cô sao? Muốn cô nghe theo ư? Nằm mơ đi!

“Tôi đã nói là tôi không đi!” Cô nói, nhưng cô không xoay người lại mà vẫn giữ nguyên tư thế xoay lưng về phía ông.

“Được thôi!” Nghe ông nói vậy, cô mừng biết mấy! Lần đầu không lấy chuyện công khai hôn ước ra uy hiếp cô, sao cô có thể không vui được chứ.

“A lô? Có phải đài truyền hình không? Tôi là.....”

“Tôi đi!” Lần này ông không dọa cô nữa, ông làm thật rồi! Vì vậy, cô quyết định đi chơi với Huy ngay lập tức. Kệ đi, đi chơi với cậu có một này, không chết được, không sao, không sao. Đỡ hơn là bị công khai chuyện có hôn ước.

Nói xong cô liền đi thẳng về phòng. Thấy cô đi xa, ông liền cười lớn, vừa cười vừa lắc đầu. Con gái ông đúng là ngốc thật! Ông nào có biết số điện thoại của đài truyền hình đâu mà gọi, với lại nếu công khai chuyện hôn ước thì chẳng phải là ông sẽ bị đám phóng viên nhao nhao làm phiền hay sao? Thôi, cho ông xin đi. Ông cực kì ghét bị làm phiền. Chuyện công khai hôn ước phải được ba mẹ Huy chấp nhận thì ông mới dám công khai, hiện tại thì họ vẫn chưa nói gì nên ông cứ lấy việc này ra dọa con gái một tí để nó nghe lời.

Những ngày sau đó trôi qua cũng rất bình yên, thấm thoát đã đến cuối tuần.

Mới sáng sớm cô đã bị gọi dậy chải chuốt, trang điểm, sửa soạn cho thật xinh để đi chơi với Huy. Mẹ cô là người làm tất cả mọi chuyện cho cô, mặc dù cô không thích người mẹ này, nhưng mà bởi vì ‘ngày mai tươi đẹp’ của cô nên cô lại tùy ý để bà ta thích vẽ gì lên mặt cô thì vẽ, cô mặc kệ!

Ông đã chuẩn bị cho cô một bộ đồ trông cực kì teen luôn. Chỉ đơn giản là áo thun quần jean đơn giản, đối với cô không đẹp chút nào vậy mà khi mặc vào ai cũng khen ‘đẹp thật’, ‘hợp quá’,.....

Chuẩn bị xong xuôi cũng đã là 6h30’ rồi. Vừa bước xuống lầu, nhìn ra cổng, cô đã thấy Huy ngồi trên chiếc CBR500R đợi cô rồi. Nhưng là, cô còn ăn sáng cơ mà, hôm nay cô quyết định sẽ ăn thật chậm thật chậm để cho cậu đợi cho chán, sau đó sẽ bỏ về!

Suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu thì ba cô đột nhiên đi ra từ phòng ăn, thấy cô liền nói: “Con đi ăn sáng cùng Huy đi!”

Gì vậy? Cô vừa định để cho cậu đợi cô kia mà, thế mà bây giờ ông nói một câu khiến cho té ngựa luôn.

Hậm hực đi ra khỏi nhà. Thấy cô, Huy nở một nụ cười cực kì cực kì đẹp luôn, nụ cười ấy của cậu có thể khiến cho biết bao cô gái trên thế giới này đổ vì cậu nhưng mà cô thì khác nha, cô sẽ không dễ dàng đổ vì nụ cười đáng ghét ấy của cậu đâu!

Lúc ở trong nhà, vì xa quá nên cô không thấy rõ, bây giờ đến gần cậu cô mới phát hiện một điều khiến cô cực kì cực kì khó chịu: Quần áo của cô và cậu y hệt nhau luôn!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 10

Thì ra ông ấy chuẩn bị đồ cặp cho cô và cậu. Hừ, ông già, ông già lắm!

“A...A.....A” Vừa thấy cô, miệng cậu quăng ra ba chữ ‘a’, sau đó cậu lại nói: “Em lại bắt chước mặc đồ giống anh à? Anh rất rất rất là bất ngờ luôn đấy!”

Nói là nói vậy thôi, chứ cậu biết tổng ba cô chuẩn bị đồ cặp cho hai người rồi, chọc cô cho vui vậy thôi nhưng không ngờ mặt cô tái lại. Chết rồi! Có lẽ ba cậu phải khó khăn lắm mới khiến cô đi chơi cùng cậu, giờ cậu nói vậy lỡ cô giận quá, đòi ý, không đi chơi cùng cậu nữa thì sao? Thôi rồi, thôi rồi, phải xin lỗi cô mới được.

“Anh à! Mình đi ăn sáng ở đâu đây? Em đói bụng lắm rồi!” Vừa định mở miệng xin lỗi cô thì không ngờ cô lại mở miệng nói trước, giọng cô ngọt còn hơn mật nữa, vừa nói cô còn vừa xoa bụng kiểu như là đói thật rồi ấy.

Cậu vẫn chưa tiếp thu xong thì cô đã nói tiếp: “Anh à? Anh làm sao vậy? Anh không khỏe chỗ nào sao? Tiếc thật! Vậy hôm nay mình không đi chơi được rồi! Vậy hẹn khi khác đi nha anh! Tạm biệt anh!” Nói xong cô còn vẫy tay chào cậu nữa mới ghé chữ, sau đó liền xoay người toan đi vào nhà.

Ha ha. Không ngờ cô lại còn có lúc dễ thương như vậy! Nhưng mà cậu cũng đâu phải ngốc đâu, ngay lập tức đáp lời cô: “Anh không sao! Tại anh thấy em đẹp nên mới mãi ngắm em, ngắm say sưa đến nỗi không nghe thấy em nói. Bây giờ em muốn ăn gì? Em chọn đi rồi anh đưa em đi!” Lần này để cậu xem cô phản ứng thế nào. Haha, muốn đuổi cậu về ư? Đâu có dễ vậy!

Mấy cô hầu đứng gần đó nghe thiếu gia và tiểu thư của họ nói chuyện, không khỏi rung mình. Thiếu gia và tiểu thư thật là y như vợ chồng son vậy, ngọt ngào quá a~

Quay lại tròng cậu thật sâu, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống cậu luôn vậy. Cái tròng đó của cô lại khiến cho cậu càng khoái chí. Ha, muốn ngọt ngào với cậu sao cô không nói sớm, hôm nay cô muốn ngọt tới đâu, cậu sẽ cùng cô ngọt đến đó!

“Nào, mau lên xe đi, anh chờ em đi ăn!” Nói xong cậu liền ngồi lên xe đội nón bảo hiểm, đội xong cũng đưa nón cho cô, nói: “Hôm nay vì em mặt đồ giống anh cho nên anh mới chuẩn bị cho em cái nón giống anh luôn. Mai một nếu muốn giống anh cái gì thì em cứ nói, nếu muốn mặc đồ giống anh thì anh cũng chuẩn bị cho em luôn!” Nói xong cậu cười híp cả mắt.

Đùa cô à? Ai thêm mặc đồ giống cậu chứ? Sau đó cô cũng nhận lấy nón rồi leo lên xe ngồi. Vừa yên vị trên xe thì bỗng cậu cầm tay cô vòng qua eo cậu, nói: “Em ôm cho chặt vào, nếu không bị ngã là anh đau lòng lắm đấy!”

Lúc đầu khi cậu cầm tay cô, cô hơi ngạc nhiên mà đúng hơn là khó chịu, sau đó liền nghe cậu kêu cô ôm cậu. Muốn cô ôm ư? Được thôi, nếu cậu thích cô ôm vậy thì cô sẽ ôm.

“Á” Cô đúng là vòng tay qua ôm cậu mà, vì cô sợ ngã cho nên mới dùng những ngón tay mảnh mai của mình quấu chặt eo cậu, làm vậy là đúng theo lời cậu nói mà, chẳng phải bảo cô ôm chặt sao?

“Em ôm lỏng ra một chút được không? Em ôm chặt như vậy anh không lái xe được.” Cô có cần phải ôm chặt vậy không? Đây rõ ràng là chơi cậu chứ ôm cậu chỗ nào? Có ai ôm người yêu mình kiểu như cô không? Đau chết đi được!

“Ồ? Lúc nãy anh bảo em ôm chặt anh mà, em sợ ngã làm anh đau lòng nên em không ôm lỏng đâu!” Nói xong cô còn quấu cậu mạnh hơn, cho chừa cái tội.

Người ngoài không biết cứ tưởng là cô và cậu ngọt ngào lắm ấy, nhưng ông làm sao không biết được chứ, ngày hôm nay thật là khổ cho con rể ông rồi a~

Mặc kệ cô, muốn ôm sao cũng được. Sau đó cậu liền đưa cô đi ăn.

Địa điểm ăn của họ là ở một quán ăn khá trong trung tâm thành phố. Nhà cô nằm ở ngoại ô nên khi cô và cậu đến quán cũng đã hơn gần 8 giờ rồi. Lúc đầu, cậu định sẽ đưa cô đi ăn nhà hàng, nhưng vì bây giờ đã hơn 8 giờ rồi, mà cậu lại đói quá nên tấp dạp vào một quán ăn nhỏ để ăn tạm.

Khi thức ăn được mang lên, cậu tuy đói nhưng vẫn không quên cô. Lấy thìa, múng cho cô, còn sẵn tay gấp thức ăn ch cho cô trước sau đó lại nói: “Chắc em cũng đói rồi, mau ăn đi. Ăn xong thì tôi sẽ dẫn em đi chơi!”

Không để ý đến lời cậu nói, không để ý không phải là không nghe thấy, mà là vì cô đã đói lắm rồi, nên mặc kệ cậu, cô phải lấp đầy bụng đã. Thấy cô không nói gì, cậu cũng im lặng ăn.

Sau khi thanh toán xong xuôi, cậu hỏi cô muốn đi đâu mà cô lại không trả lời.

Chẳng phải ba cô bảo cậu chờ cô đi chơi sao? Sao bây giờ cậu lại đi hỏi ý kiến của cô? Dù sao thì hôm nay cũng đã lỡ đi cùng cậu rồi, vậy thì cô phải chơi cho tới bến mới được! Tiền của cậu ngày hôm nay là dành cho cô kia mà, không phải sao? Vậy cô không khách sáo đâu!

Sau đó cô lại đi ra xe, lấy nón đội lên, nhìn cậu. Thấy cậu đứng đó nhìn cô, cô lại lấy nón đưa cho cậu. Cậu hơi ngạc nhiên vì hành động của cô nhưng vẫn đưa tay ra nhận lấy nón, sau đó liền chờ cô đi công viên giải trí chơi.

Từ quán ăn đến công viên giải trí không xa, nên chẳng mấy chốc đã tới nơi.

Vừa đến nơi, đập vào mắt cô chính là quầy kem tươi. Cô là cô rất thích kem nha~

Thấy cô nhìn chằm chằm quầy kem, cậu hỏi: “Em muốn ăn kem sao? Đợi ở đây, tôi đi mua cho em!” Sau đó cậu đã nhanh chóng mang về hai cây kem mát lạnh.

Nhìn kem trên tay cậu mà mặt cô tối lại. Hai cây kem này.....cậu đã ăn trước rồi! Kem tươi thường sẽ xoắn theo hình ốc, có chóp nhọn, mà đằng này hai cây kem trên tay cậu có cây nào có chóp đầu!

“Sao vậy? Không ăn à? Khó khăn lắm tôi mới mua về được đây!” Thấy cô cứ nhìn chăm chăm hai cây kem, cậu liền biết cô đã phát hiện, cậu là cậu đã cố gắng vừa ăn vừa tạo hình cho nó có chóp rồi, thế mà cô vẫn phát hiện. Cô đúng là tài thật!

“Anh ăn một mình anh đi!” Nói rồi cô liền tự mình đi đến quầy kem để mua cây khác ăn, nhưng mà khi cô vừa mới đến thì ông chủ quầy kem lại bảo là hết kem rồi. Cô thật sự rất thích ăn kem, mặc dù trên tay cậu là món ăn cô yêu thích, nhưng mà cậu đã ăn mất rồi.cô đây không thèm, cậu ăn rồi thì cô nhường cho cậu luôn cả hai cây, tí nữa nếu mà có gặp quầy kem nào là cô phải tự mình mua cho chắc.

Ngày hôm nay quả thật chơi rất vui, hôm nay cô thấy cô cười rất nhiều nha. Mặc dù không thích cậu nhưng phải công nhận rằng đi chơi với cậu rất vui. Cô muốn chơi trò chơi nào thì chỉ cần nhìn trò chơi đó là cậu đã tự động đi mua về cho cô, cô muốn ăn gì thì cũng chỉ cần nhìn nó là cậu lập tức đi mua ngay.

Tối đến cậu chở cô đi xem phim. Khi nghe cậu nói là đi xem phim, cô liền đoán là phim tình cảm, thật không ngờ là phim tình cảm thật.

Khi nhân viên rạp phim kiểm vé thì cô thấy loại vé cậu mua là vé thường, mà là loại vé ngồi trong góc cơ, nhưng cô cũng không thắc mắc tại sao cậu lại không mua vé VIP. Muốn mua vé nào thì kệ cậu chứ, đâu liên quan đến cô đâu, cũng đâu phải cô tốn tiền.

Nội dung bộ phim là tình cảm lãng mạn của hai nhân vật chính, có đoạn nhân vật nam quỳ xuống cầu hôn nhân vật nữ, sau đó cô đồng ý, rồi họ đã trao cho nhau một nụ hôn thắm thiết.

Đến đoạn này bỗng Huy quay sang nhìn Hân, cứ nhìn chăm chăm cô, cảm thấy cô thật đẹp, cậu rất muốn hôn cô giống như nhân vật trong phim, nên từ từ tiến sát gần lại mặt cô. Cô cảm giác cậu nhìn mình, cô cũng quay sang nhìn cậu thì thấy mặt cậu đã áp sát mặt cô, cậu từ từ gần mặt cô hơn nữa. Cô cũng không tránh mặt cậu, cũng không tiến sát đến cậu, chỉ im lặng nhìn cậu, và có lẽ giờ cô đã hiểu tại sao cậu lại lựa chỗ trong góc rồi.

Im lặng, không tiến cũng không tránh, đây chắc chắn là trả thù cô vụ cô chơi cậu ở toilet rồi, cô không dễ bị lừa đâu.

Nhưng mà, mặt cậu cứ từ từ sát lại mặt cô, cô thầm nghĩ trước khi cậu mở miệng thì cô phải giành nói trước để chơi cậu thêm một vỏ nữa. Nhưng trớ trêu thay, khi cô vừa mở miệng thì môi cậu đã chạm môi cô mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 11

Khi cô vừa mở miệng thì môi cậu đã chạm đến môi cô rồi. Ngây người vài giây, sau đó cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đẩy cậu ra, sau đó đứng lên khỏi ghế, nói lớn: “Anh.....” Nhưng cô chỉ vừa mới nói được một chữ thì cậu đã bịt miệng cô lại, kéo cô xuống ghế, nhỏ giọng nói: “Đang còn trong rạp đây, em muốn bị người ta chửi vào mặt hay sao mà nói lớn vậy?”

Nghe cậu nói vậy, cô cũng không nói thêm gì, liền đứng lên đi ra khỏi phòng, thấy cô đi, cậu liền đi theo, sau đó cậu đưa cô về. Trên đường đi cả hai không ai nói với nhau một câu nào. Xe cậu vừa ghé lại trước cổng thì cô đã nhanh chóng xuống xe, trả nón lại cho cậu, sau đó liền đi nhanh vào nhà. Còn cậu cũng nhanh chóng quay xe ra về.

Về đến nhà thì đụng phải ba mẹ cô đang xem ti vi trong phòng khách, thấy cô về, mẹ cô vội hỏi: “Hôm nay hai đứa đi chơi có vui không?”

“Không vui!” Câu trả lời của cô ngắn gọn đến không thể ngắn gọn hơn được, sau đó cô liền đi lên phòng.

Khi vừa lên phòng, cô liền thay đồ, sau đó đi ngủ.

Nhưng vừa đặt lưng xuống nệm thì điện thoại cô bỗng có tin nhắn. Đó là tin nhắn của Huy.

“Em ngủ chưa?”

Cô xem, nhưng không trả lời cậu.

Bên đây cậu thấy cô đã xem nên không nhắn nữa mà cậu gọi cho cô. Đương nhiên là cô không nghe máy rồi, không những vậy, cô còn thẳng tay tắt máy nữa chứ. Sau đó thì cô liền nhắm mắt.....ngủ.

Bình minh khiến cho ta có cảm giác bình yên, nhưng mà hôm nay có bình yên hay không thì.....

Như bình thường, anh Lâm là người đưa cô đi học, theo dõi mọi hành tung của cô rồi báo cáo lại cho ba cô. Vì vậy, sáng nào anh ấy cũng đợi cô ở ngoài xe, và sáng nay cũng vậy. Mỗi buổi sáng, nếu cô chưa ra thì anh sẽ nói chuyện tán gẫu cùng vài người làm vườn hoặc chủ bảo vệ của biệt thự. Và sáng nay cũng vậy.

Hôm nay cô đặt biệt là dậy rất sớm nha, không phải để người hầu gọi cô nữa mà cô còn ăn sáng với ba mẹ cô nữa chứ. Thấy hôm nay cô có vẻ lạ, lại ngồi ăn cùng ông bà nên bà hỏi: "Hôm nay có chuyện gì vui hay sao mà con lại ăn sáng cùng chúng ta vậy?"

Nghe bà hỏi, cô chợt ngừng ăn, hơi nhăn mặt. Thấy cô khó chịu, bà liền biết rằng có lẽ bà không nên hỏi, bởi vì bình thường nếu cô có thái độ như vậy sẽ lập tức đứng lên ngay, không ở gần bà thêm một giây phút nào cả. Bà cũng thật là, lâu lâu cô mới... à, không phải, là lần đầu tiên cô mới có hứng ăn sáng cùng bà, vậy mà bây giờ bà lại khiến cô khó chịu....

Nhưng bà đã làm, cô không hề đứng lên khỏi bàn ăn, mà cô lại lắc đầu, sau đó tiếp tục ăn. Mặc dù cô không trả lời bà, nhưng một cái lắc đầu của cô cũng đủ khiến cho bà vui cả ngày. Bà vui bởi vì cô không trả lời bà, mà cô chỉ lắc đầu thôi. Bà tự nhủ, chắc trên thế giới này không có ai như bà đâu nhỉ? Con gái không trả lời mình mà mình lại vui. Cô không trả lời bà, mà cô lại lắc đầu, bởi vì nếu cô trả lời bà thì chắc chắn cô sẽ nói trống, mà lần này cô chỉ lắc đầu chứ không nói, vậy tính ra, đây là lần đầu cô không nói trống với bà nên bà vui thôi.

Ăn xong cô đương nhiên liền đi học. Thấy cô ra, anh Lâm vội mở cửa xe cho cô. Đợi cô ngồi vào xe, anh cũng đóng cửa cho cô, sau đó mới ngồi vào ghế lái, chờ cô đến trường.

Trong lớp, chỉ có mỗi mình cô ở ngoại ô thành phố, nên cho dù cô dậy sớm thế nào thì khi đến lớp, các bạn đã đến gần hết rồi.

Ngày hôm nay có tiết kiểm tra, nhưng hôm qua cô đi chơi với Huy từ sáng đến tối luôn rồi, có học bài được đâu. Vì vậy nên khi vừa ngồi vào bàn, cô liền lấy bài ra học.

Thấy cô vẫn bình thường sau chuyện tối qua thì cậu hơi ngạc nhiên, mà cậu cũng không biết nói gì với cô đành bắt trước cô, lấy bài ra học. Vừa mới mở tập ra, mắt cậu đột nhiên sáng lên, sau đó quay sang cô, hỏi: "Sao hôm qua không trả lời tin nhắn của tôi? Tôi gọi em, em cũng không thèm bắt máy!"

"....."

Đúng vậy, cô không trả lời cậu. Thấy vậy, cậu liền cười gian xảo, nói: "Tối qua em đã cướp mất nụ hôn đầu của tôi đây! Em chịu trách nhiệm đi, tôi không biết đâu!"

Nghe cậu nói vậy, cô liền trừng mắt nhìn cậu. Mặc dù cậu nói không lớn lắm, lớp học cũng không lớn nên các bạn ngồi gần đấy nghe cậu nói vậy liền bắt đầu bàn tán.

"Ghê vậy, con Hân nó cướp nụ hôn đầu của Huy rồi!"

"Ê, ề. Con Hân cướp nụ hôn đầu của Huy đó!"

"Không ngờ luôn, nó là con gái mà lại chủ động!"

"....."

Cứ như vậy, một truyền mười, mười truyền trăm. Chẳng mấy chốc, cả lớp đã biết cô 'cướp nụ hôn đầu' của cậu.

Còn cô thì cô cứ trừng cậu thôi, họ bàn gì kệ họ, cô trừng cậu kệ cô.

Giờ chứ? Hôm qua rõ ràng cậu là người hôn cô nha, cô có hôn cậu đâu. Đáng lẽ cậu là người cướp nụ hôn đầu của cô mới đúng chứ, cô còn chưa xử tội cậu nữa, đang định học xong sẽ xử cậu, vậy mà bây giờ cậu lại dám nói là cô cướp mất nụ hôn đầu của cậu, còn nói trước lớp nữa chứ. Được lắm, Lương Gia Huy, cậu được lắm. Đợi sau khi học xong, xem cô giải quyết cậu thế nào.

Lớp còn đang bàn tán thì thầy giáo bước vào.

"Cả lớp lấy giấy ra làm kiểm tra."

Nghe vậy, cả lớp ai cũng lấy giấy ra làm bài kiểm tra. Hân cũng gạt chuyện xử lý Huy qua một bên mà lấy giấy ra làm bài.

Bài kiểm tra có 5 câu, thời gian là 60'. Chỉ mới khoảng 30' thôi là Huy đã làm bài xong rồi, sau đó thì ngồi xoay bút và.....ngắm Hân.

Cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm khiến cô rất khó chịu, mà đằng này, người nhìn cô không ai khác chính là Huy. Như vậy càng khiến cô khó chịu hơn, nhưng mà bây giờ đang trong giờ kiểm tra nên cô đành phải mặc kệ, cứ để đó, tan học biết tay cô.

Nhưng mà cậu cứ nhìn cô mãi khiến cô không tập trung làm bài được. Thấy vậy, cậu hỏi nhỏ: "Em không biết làm sao? Để tôi giúp em nhé?"

Cô còn chưa nói có đồng ý hay không cậu đã cầm bút chỉ chỉ trỏ trỏ vài bài kiểm tra của cô, miệng thì không ngừng nói bài này phải giải thế này, thế kia, ...

Đâu phải cô không biết làm, cô không làm được bài đó là do cậu cứ nhìn cô mãi nên cô mất tập trung thôi. Thấy cậu chưa được sự đồng ý của cô mà

đã chỉ trở vào bài làm của mình, khiến cô không khỏi tức giận, quay qua trừng mắt nhìn cậu.

Thấy cô trừng mình, cậu chẳng những không rút bút khỏi bài kiểm tra của cô mà còn mặt dày, nói: "Tôi biết tôi đẹp trai rồi, sau này cưới về em muốn nhìn bao nhiêu thì nhìn, bây giờ thì lo làm bài đi!"

Nghe cậu nói vậy, cả lớp đều khúc khích cười, ngay cả anh Lâm còn nhịn không được, phải bụm miệng cười, tuy nhiên là anh hiểu rõ sự việc bởi vì này giờ anh luôn quan sát cô, nhưng là, thấy cậu chọc cô đến nổi tức không nói nên lời, anh không thể nhìn cười được. Tiểu thư và thiếu gia nhà anh đúng là dễ thương thật, sau này nếu họ cưới nhau rồi thì....

Mới nghĩ đến đó thôi là anh lại tiếp tục nhìn không được, cười phát ra cả tiếng. Thấy vậy, Hân không khỏi nhìn ra cửa trừng anh. Nếu anh còn dám cười, thì chút nữa cô xử anh luôn. Thấy cô trừng mình, anh liền đứng nghiêm lại. Không cười nữa, anh không dám cười nữa.

"Nộp bài!" Tiếng nói của thầy giáo vang lên khiến Hân vô cùng tức giận. Cô còn chưa làm bài xong nửa mà đã hết giờ rồi, cũng tại cậu cả. Lần này cô không thể đợi đến tan học được nữa rồi, quyết định xử cậu ngay bây giờ luôn.

Thầy vừa ra khỏi lớp, cô liền đập bàn một cái "rầm", sau đó đứng dậy. Theo sau tiếng đập bàn đó là tất cả ánh mắt của học sinh trong lớp nhìn cô. Thấy cô đột nhiên tức giận, cũng không ai dám nói câu nào nữa, bởi trước đây có ai mà không thấy cô đánh Ngân chứ, mặc dù biết cô là vị hôn thê của Huy, cũng biết vì cô mà Ngân chuyển trường nhưng không ai biết cô là tiểu thư của LV cả. Anh Lâm thì khi bị cô trừng đã im phăng phất rồi, bây giờ thấy cô đập bàn liền biết cô đã giận lắm rồi và đang muốn tính sổ với Huy. Tiểu rồi, thiếu gia tương lai của anh tiêu thật rồi. Anh Lâm liền lắc đầu ra hiệu với Huy, thấy anh Lâm nhìn mình lắc đầu, cậu liền biết ngay sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì nên đang thầm cầu nguyện cho mình được bình an....

Liếc nhìn Huy bằng ánh mắt lạnh lẽo tràn đầy sát khí khiến Huy không khỏi rùng mình. Tiểu cậu rồi, lần này cậu chết chắc rồi, cậu còn yêu đời lắm a, không muốn chết đâu. Cậu xem phim thường thấy người ta nói một câu như này 'chết trong tay người mình yêu, nguyện không hối tiếc' nhưng mà cậu lại không muốn chết trong tay Hân đâu.

Chậm rãi gờ tay hướng về phía cậu, khi tay cô sắp đụng đến người cậu thì....

"Em là Hân phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 12

"Em là Hân phải không?"

Tay cô còn chưa chạm đến người Huy thì đã có một cánh tay khác bắt lấy cánh tay cô. Là một anh bạn. Người này nhìn có vẻ học lớp lớn hơn cô.

Thấy có người đụng vào mình, cô đương nhiên là khó chịu. Vừa định hất tay người đó ra thì anh Lâm đã từ ngoài cửa lớp chạy vào hất tay người đó ra trước cô, sau đó anh nói: "Cậu là ai?"

Thấy tay mình bị anh Lâm hất ra như vậy, anh chàng kia có vẻ hơi khó chịu, quay qua trừng anh Lâm, nói: "Anh là ai?"

"Tôi là...."

"Anh ta là ai anh không có tư cách để biết!"

Anh Lâm còn chưa kịp trả lời thì Hân đã nói.

Thấy cô nói vậy, anh chàng kia liền nở một nụ cười 'quyến rũ' với Hân. Nhìn thấy nụ cười đó, Hân không khỏi rùng mình. Sau đó anh ta lại nói:

"VẬY thì kệ anh ta! Anh xin tự giới thiệu, anh tên là Nam. Rất vui được làm quen!" Sau đó đưa tay lên ngực trái, hơi cúi đầu xuống làm động tác chào với Hân.

Anh bạn này cũng rất là soái a~ Không kém gì Huy cả. Trong trường này, Huy là 'Hot boy lạnh lùng'. Anh ta cũng được xem như là 'Hot boy' nhưng trái lại với Huy, anh ta không lạnh lùng mà còn dễ gần nữa. Mỗi lần đi ngang các bạn nữ trong trường, anh ta thường nhảy mắt với các bạn ấy, khiến họ không ngủ được đến mấy ngày liền luôn. Mặc dù anh ta đẹp trai, nhưng chưa bao giờ quen cô gái nào trong trường cả, và cũng chẳng có tin đồn là anh ta có bạn gái ở ngoài. Mà lần này, anh ta lại đến lớp Hân, tự giới thiệu bản thân với cô và còn nói một câu mà hầu như bạn nữ nào cũng muốn 'rất vui được làm quen!'

"Trời! Anh Nam muốn làm quen con Hân kia!"

"Sướng ghê! Vừa là vị hôn thê của Huy, vừa được anh Nam theo đuổi. Số nó đúng đào hoa luôn!"

“Trời ơi! Phải chi tao sướng bằng 1/10 nó thôi cũng được!”

“.....”

Lại có những lời bàn tán về Hân xuất hiện, khiến cả lớp chẳng mấy chốc trở nên ồn ào.

Huy từ nãy giờ không nói gì cả mà chỉ trừng mắt nhìn Nam. Thấy Nam nắm tay Hân cậu đã khó chịu lắm rồi, bây giờ còn giới thiệu bản thân với Hân nữa chứ. Cậu hơi nhú mày, sau đó im lặng quan sát xem Nam định làm gì.

Hân không quan tâm đến Nam mà trực tiếp đi ra khỏi lớp. Thấy Hân đi, Huy vội nói theo: “Em đi rửa tay phải không? Nhớ rửa cho sạch vào nhé! Tay bẩn là tí nữa bị thầy phạt đó!”

Quay lại trừng Huy một cái, cô nói: “Tội anh tôi còn chưa tính đâu đó.” Sau đó lại tiếp tục đi. Anh Lâm thấy cô đi thì đương nhiên là đi theo rồi.

Hân vừa đi khỏi, Huy liền quay sang trừng Nam thật sâu. Thấy Huy trừng mình, Nam cười khẩy, nói: “Nghe nói cậu đang theo đuổi Hân sao?” Ngừng một chút Nam lại nói: “Tôi cũng sẽ theo đuổi cô ấy!” Sau đó liền đi ra khỏi lớp.

Huy nghe vậy, tay nắm lại thành nắm đấm. Hừ, dám dành luôn cả vợ chưa cưới của cậu sao? Gan anh ta cũng lớn quá rồi đấy.

Mãi cho đến khi có trống báo vào học, Hân mới lên lớp. Vừa ngồi vào bàn, Hân cũng không thèm nhìn Huy, liền lấy bài ra tra lại.

Lúc đầu khi thấy Hân vào lớp, cậu còn làm mặt lạnh, giả vờ giận cô để xem cô thế nào. Mà ai ngờ, nhìn cũng không nhìn cậu nữa thì làm sao biết cậu làm mặt giận với cô. Thấy vậy, cậu nghĩ thầm đợi thêm vài tiết nữa chắc cô sẽ nhìn tới cậu, vậy cậu sẽ làm mặt lạnh đến lúc đó luôn.

Tiết 3 đã hết và bây giờ chuẩn bị vào tiết 4.

Quái! Sao cả tiết học rồi mà cô cũng vẫn không nhìn cậu là sao? Sao kì vậy? cũng chẳng thèm để ý đến mặt cậu lạnh, nóng hay ẩm ra sao. Sao cô có thể vô tâm không để ý cậu được chứ?

Đến gần hết tiết 5 luôn mà cô cũng không nhìn cậu. Thấy vậy, cậu hơi bức nên đành quay sang cô, hỏi: “Này, sao nãy giờ em không để ý tôi vậy?”

“.....”

Đáp lại cậu là sự im lặng của Hân.

“Em.....”

Cậu còn chưa nói hết câu thì tiếng trống báo tan học vang lên. Khi tiếng trống vang lên thì Hân cũng nhanh chóng dọn dẹp sách vở, cô làm với tốc độ nhanh cực kì luôn, sau đó liền đi thật nhanh ra về.

Thấy vậy, Huy không khỏi thở ra một hơi tức giận.

“Cái thằng tên Nam gì đó bộ nó tính theo đuổi con Hân thiệt hả Huy?” Cậu bạn ngồi trên Huy một bàn sau khi thu dọn xong đồ đạc của mình liền quay xuống cậu hỏi.

“Sao tao biết! Sáng nó nói vậy thì là vậy. Bộ mày điếc ha gì mà không nghe?” Tức giận đáp lại cậu bạn của mình, sau đó Huy cũng nhanh chóng đi ra khỏi lớp.

Thấy Huy đi, cậu bạn kia vội kéo tay Huy lại, nói nhỏ: “Mày có cần tao bày cách giúp mày không?” Sau đó liền cười đều.

“Đẹp!” Bỏ lại một câu ngắn gọn, Huy liền đi ra về.

Thấy vậy, cậu bạn kia bĩu môi, nói: “Mày không nghe tao, sau này mất vợ thì rang chịu!” Sao đó cậu bạn ấy cũng ra về.

Vừa xuống tới sân trường thì cậu đã thấy xe của Hân chạy ra khỏi cổng rồi. Vậy nên cậu cũng đi lấy xe rồi ra về.

Về đến nhà, Huy không thèm chào mẹ mình đang ngồi đọc sách trên sofa mà cậu liền đi thẳng lên lầu. Thấy con trai có vẻ không vui, bà liền bỏ sách xuống, sau đó đi lên phòng cậu.

“Cộc, cộc, cộc”- “Mẹ vào nhé?”

Không chờ cậu đồng ý mà bà đã mở cửa phòng cậu bước vào. Vừa vào phòng đã thấy cậu nằm vật ra giường nhắm mắt lại, bà liền lắc đầu, hỏi: “Hôm nay có chuyện gì không vui sao?”

Thấy cậu vẫn nằm im, bà liền đánh vào mông cậu một phát, nói: “Mẹ biết con chưa ngủ, đừng có giả vờ với mẹ nữa!”

“Mẹ!” Mờ to mắt nhìn mẹ cậu nói lớn, sau đó cậu lại tức giận nói: “Con lớn rồi đấy! Mẹ đừng có lúc nào cũng đánh vào nó như vậy chứ!”

“Mẹ mày chứ ai xa lạ mà không đánh được?” Liếc xéo cậu một cái, sau đó bà lại nói: “Có chuyện gì không vui sao mà hôm nay đi học về không chào mẹ?”

“Không có gì. Không có gì! Mẹ ra ngoài đi! Nhanh nhanh!” Vừa nói cậu vừa xua tay về phía bà, sau đó lấy chân trùm kín đầu lại. Thấy vậy, bà liền trừng mắt nhìn cậu. Hừ, không nói sao? Vậy thì biết tay bà.

“Ông hả? Ông về chưa? Hôm nay thắng con quý tử của ông.”

Bà chỉ mới nói tới đây thôi thì Huy đã đập phăng cái chân ra, sau đó nói: “Con nói, con nói! Mẹ cắt điện thoại vào đi!”

Rõ là biết cậu sợ ba. Vậy mà bà lại nỡ nào lấy ba ra hù cậu chứ? Bà không thương cậu hay sao ấy!

“Rồi, cho con 5 phút”

Mẹ thật là, chuyện dài mà cho cậu có 5’ để kể. Liếc bà một cái, sau đó kể lại rõ ràng mọi việc ở lớp.

“Thì ra là vậy! Con dâu của mẹ cũng được nhiều người yêu mến đấy chứ!”

Nghe xong không những không đồng tình với cậu, mà bà còn khen Hân được nhiều người thích nữa mới ghê chứ.

“Mẹ!!” Giọng cậu lúc này ngọt lãm nha. Giống y như mấy đứa con nít làm nũng ấy. bẽ ngoài cậu lạnh lùng vậy thôi, chứ cậu còn trẻ con lắm.

“Gi?”

Lúc này cậu không trả lời mà nhìn bà bằng cặp mắt long lanh. ...

“Đầu con để đâu vậy? Hân và con đã có hôn ước rồi. Sau này kiểu gì nó cũng lấy con thì con còn lo cái gì?”

“Nhưng mà lỡ Hân thích thằng đó rồi sao?”

“Con ơi là con. Mày đẹp trai sáng láng vậy mà không biết dùng ‘mỹ nam kế’ hả con?”

“Xài cái đó làm gì? Con là con muốn thằng đó không xuất hiện trước mặt Hân nữa kia. Vậy mới an tâm!”

“Đẹp đi!” Cậu vừa mới nói xong thì bà liền lập tức quăng lại hai chữ.

“Sao nữa?”

“Tự nhiên khi không đuổi học người ta hả?” Ngừng một chút, bà lại nói: “Tối nay nhà Hân sẽ qua đây ăn cơm nên lúc đó mẹ bày cách cho mày sau. Bây giờ thì đi chải chuốt lại đi con!”

Tối nay Hân qua nhà cậu ăn cơm ư? Vậy cậu sẽ dùng thử ‘mỹ nam kế’ của mẹ vậy. Để xem có hiệu quả không! Nếu không hiệu quả, vậy cậu từ mặt mẹ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13

Buổi tối.

“Nhanh nhanh, khách sắp đến rồi”

“Cái đó phải để ở đây”

“Không phải, tối đã nói rồi mà!”

“.....”

Trong phòng bếp, mẹ Huy tự mình chỉ dẫn người làm sắp xếp thức ăn, dọn dẹp nhà cửa,...

“Thưa bà chủ, ông Đỗ đã tới rồi!”

Đang loay hoay thì bỗng có một người đàn ông trung niên bước vào, cuối đầu nói với bà.

“Tôi biết rồi! Mau, mau mời họ vào nhà đi!”

Cười thật tươi, sau đó bà quay sang nói với một cô hầu: “Cô lên phòng nói ông chủ là khách đến rồi!”

“Dạ!” Nói xong, cô hầu đó liền đi gọi ba Huy.

“Các người nhanh tay một chút đi. 20’ nữa phải hoàn thành xong mọi việc đấy, nếu không thì chuẩn bị cuốn gói!”

Dặn dò người làm xong, bà liền đi lên phòng Huy, để xem xem cậu chuẩn bị tới đâu rồi.

“Cộc, cộc, cộc” Tiếng gõ cửa vang lên khiến Huy đang còn chuẩn bị trong phòng hơi nhú mảy. Thật không biết là ai lại dám quấy rầy cậu lúc này.cậu đang bận mà lại.sau đó cậu cũng đi ra mở cửa, hừ, nếu là người làm thì chắc chắn chuẩn bị cuốn gói đi!

“Cạch”

“Ồ? Là mẹ à?” Theo sau tiếng mở cửa là giọng nói hết sức ngạc nhiên của Huy.

“Không là mẹ thì còn ai? Con chuẩn bị tới đâu rồi?” Vừa nói, bà vừa bước vào phòng Huy. Trong phòng Huy hiện giờ không khác gì bãi chiến trường cả. Quần áo cậu vứt lung tung cả trên giường lẫn dưới đất. Trên bàn nào là nước hoa, lăn ngăn mùi, ... Trời ơi, con ơi là con ơi. Con bà có bị viêm cánh đâu mà lòi lăn ngăn mùi ra làm gì. Những thứ này là bà mua cho cậu xài, nhưng mà bà mua lâu lắm rồi, bình thường có thấy cậu ngó ngàng tới đâu, thế mà hôm nay nghe nói nhà Hân đến ăn cơm thì cậu lại lấy ra dùng.

“Mẹ thấy con như vậy được chưa?”

Vừa hỏi, cậu vừa xoay người để mẹ cậu ngắm

Một tay hoành trước ngực, một tay sờ sờ cằm, bà nhìn cậu thật lâu, sau đó lại nói: “Tạm!”

“Vậy để con đi thay bộ khác.” Miệng bà chỉ vừa thốt ra chữ “tạm” thôi là cậu liền đòi đi thay bộ khác rồi, mà quần áo của cậu trong tủ đã còn đâu? Bị cậu vứt lung tung trong phòng rồi.

“Thôi thôi. Ba mẹ vợ con đều tới cả rồi đấy. Muốn để họ đợi con sao? Mặc vậy là được rồi, xuống thôi!” Nói xong, cũng không chờ cậu đồng ý, bà liền kéo tay cậu đi nhanh xuống lầu.

“Ha ha ha, đúng vậy, đúng vậy!”

“Nói không sai, nói không sai!”

Còn chưa đi đến phòng khách thì cậu đã nghe tiếng nói, cười rôn rã rồi. Vừa bước vào phòng, cậu liền cười thật tươi, cuối đầu chào ba mẹ Hân rồi nói: “Thật xin lỗi, để mọi người phải chờ lâu. . .”

Mẹ cậu thì chỉ hướng ba mẹ Hân, cuối đầu xem như chào hỏi.

“Không sao, không sao! Mau đến đây ngồi đi, nhanh!” Cậu vừa xin lỗi thì mẹ Hân liền lên tiếng, sau đó chỉ chỗ trống cạnh Hân, bảo cậu ngồi.

Hân thì từ nãy giờ vẫn cười vui vẻ với ba mẹ Huy. Thấy cậu ngồi cạnh mình, cô cũng không tỏ ra khó chịu, chỉ là liếc cậu một cái.

“Thưa ông chủ, thức ăn đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Vừa ngồi xuống ghế chưa được bao lâu thì đã có người hầu vào báo là cơm dọn xong rồi, thế nên mọi người đều di chuyển đến phòng ăn.

“đing.đing.”

Đang ăn thì có tiếng chuông điện thoại reo. Là điện thoại của Hân.

“Thật xin lỗi, con ra ngoài nghe điện thoại chút. . .”

“Không sao, con cứ đi!” Mẹ Huy liền đáp lời Hân.

Thấy Hân đi ra ngoài rồi, bà liền nháy mắt với Huy. Lần này bà bày kế cho cậu rồi, nếu cậu mà thất bại thì đừng làm con trai bà nữa.

Thấy mẹ nháy mắt với mình, cậu liền đứng lên nói: "Hân đi nghe điện thoại lâu quá, để con đi gọi cô ấy!" Sau đó liền đi khỏi bàn ăn.

Nghe Huy nói, ba Hân liền nhú mào.

Giờ mà lâu? Hân mới vừa đứng lên khỏi ghế là Huy đã nhanh chóng đi tìm rồi. Huy thật sự là lo cho vợ tương lai đến vậy sao? Bọn trẻ bây giờ thật là.... Nghĩ tới đây, ông chỉ mỉm cười lắc đầu.

Thấy ba Hân có thái độ như vậy, bà liền nói: "Không sao, không sao. Tại nó lo cho vợ nó ấy mà, mọi người không cần quan tâm đâu. Nào! Ăn đi, ăn đi!"

Sau đó mọi người lại tiếp tục ăn.

Hân vừa mới đứng lên khỏi ghế thôi mà, bây giờ sao không thấy nữa?

Nhìn xung quanh sân nhà mà không thấy Hân, Huy liền nghĩ có khi nào cô ấy đã vào rồi? Không thể nào! Cậu là vừa từ trong đó đi ra, nếu Hân mà đi vào nhà thì cậu phải thấy chứ. Nghĩ vậy, cậu liền đi xung quanh xem cô ở đâu.

Đi một lúc lâu, bỗng cậu cảm thấy trước mặt đột nhiên sáng lên. Đi thêm vài bước nữa, cậu liền thấy Hân, tay cô vẫn còn đang cầm điện thoại, nhưng không nghe, có lẽ là tắt máy rồi. Do cô xoay lưng lại nên không thấy cậu.

Lúc này, trước mặt Hân là những ngọn nến trắng được thấp lung linh lung linh, xếp thành hình trái tim. Bên trong những ngọn nến ấy là những cánh hoa hồng rải đầy dưới đất, ở giữa đặt một hộp quà nhỏ, cũng là hình trái tim. Xung quanh là những chum bong bóng màu hồng xem lẫn màu trắng, bị gió thổi bay tứ tung. Lúc này đây, Hân thật sự không biết đây là những gì, làm cho ai.

Thấy Hân đang mãi đứng ngắm những ngọn nến, Huy liền mỉm cười, sau đó bước sang bên trái vài bước, lúc trong đám cây xung quanh, lấy ra một bó hoa hồng to. Lấy hoa xong, cậu nhẹ nhàng bước đến gần Hân, định làm cho cô bất ngờ, nhưng khi cậu chỉ còn cách cô vài bước chân, cô đột nhiên xoay người lại.

Lúc xoay người lại, vì khoảng cách giữa cô và cậu khá gần nên đã đụng phải người cậu, theo bản năng liền giật mình, sau đó liền ngã ra phía sau. Nhưng Huy đã tóm lấy eo cô, khiến cô không bị ngã. Nếu lúc này cậu chậm một chút thôi thì có lẽ bây giờ cô đã.... Bình thường ngã trên đất thì không sao, nhưng là, bây giờ phía sau cô đang là những cây nến to đùng đang cháy, nếu không may ngã vào đó thì chỉ có nước bị phỏng thôi.

Trên phim, bình thường cậu thấy khi nam chính tóm eo nữ chính thì hai người họ sẽ nhìn nhau một lúc lâu, sau đó từ từ chạm môi. Nghĩ vậy, cậu liền chăm chú nhìn cô.

Thấy Huy nhìn mình, cô cũng nhìn cậu. Lúc này đã tối rồi, không thấy rõ được mặt cậu, nhưng vì có những ánh nến hắt lên nửa mặt của cậu lúc này, khiến cậu trở nên đẹp đẽ vô cùng.

Bình thường cô không để ý cậu lắm, hôm nay mặc dù đã tối rồi, nhưng nhờ vào ánh nến nên cô cũng thấy được khuôn mặt của cậu phần nào. Đôi mắt của cậu có màu đen sẫm, cộng với hàng mi dài, khiến cho đôi mắt ấy càng thêm tuyệt mỹ. Bờ môi của cậu thì không phải bàn rồi, nó có màu hồng hồng khiến cô có cảm giác cậu là đang tô son à~.

Thấy cô nhìn cậu chăm chú như vậy, cậu liền nở nụ cười. Lúc này cô mới phát hiện ra, cậu có hai cái răng khểnh nha, khi cậu cười càng làm tôn lên vẻ đẹp trên mặt cậu. Lúc này khuôn mặt của cậu rất đẹp, tựa như tong tranh vẽ ra vậy.

Lúc này cậu đã từ từ đỡ người cô lên, cũng từ từ đưa mặt lại gần cô. Thấy vậy cô liền biết đây chắc là cậu bày trò, muốn hôn cô nữa sao, đâu có dễ vậy. Lần trước là tại cô nghĩ cậu trêu cô, nên cô mới để mặc cậu đến gần cô, nhưng không ngờ cô vừa mới mở miệng thì cậu hôn cô rồi. Lần này cậu lại muốn dùng chiêu cũ đó sao? Nhưng mà lần này cô không dễ dàng bị cậu lừa nữa đâu.

À, mà chẳng phải cô đã nói là sẽ xử lý cậu sao? Vậy nhân tiện xử lý cậu lúc này luôn, mà ở đây ngoài cô và cậu ra chẳng còn ai cả. Nếu đã như vậy, cô liền không khách khí a~

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14

Khoan đã! Cậu trêu cô ngay trước cả lớp, bây giờ nếu cô xử lý cậu thì chỉ có cô và cậu thôi, đâu có vui. Vì vậy hôm nay tạm tha cho cậu đi. Coi như cậu may mắn.

Cô vừa định đưa tay đẩy cậu ra, cậu liền nắm lấy tay cô, cậu nắm rất chặt, nói: "Em làm bạn gái tôi nhé?" Sau đó cậu từ từ đỡ người cô dậy, lấy bó hoa giấu sau lưng này giờ đưa cho cô. Mà đặc biệt là cậu còn quỳ xuống nữa mới ghé chứ.

Giờ vậy? Cô nghe nhầm ư? Đây là cậu đang tỏ tình với cô à? Có tin được không vậy? Chẳng phải có tin đồn là cậu rất lạnh lùng với các cô gái sao? Sao

lại đi tỏ tình với cô chứ? Chắc cô nghe nhầm rồi.

Đang còn mải suy nghĩ, bỗng cậu đột nhiên lên tiếng: "Em có đồng ý làm bạn gái của tôi không?"

Trong khi cô còn ngẩn người thì bỗng cả hai cùng nhìn thấy một ánh sáng trắng lóe lên sau đó liền vụt tắt. Ánh sáng đó giống với đèn flash của máy ảnh.

Chỉ lóe lên sau đó liền biến mất, nhưng cả cô và cậu đều thấy. Cậu liền đứng dậy, sau đó cả hai cùng nhìn xung quanh xem đó là gì nhưng ko thấy ai cả.

"Có chuyện rồi, chuẩn bị tâm lí đi!" Mặc dù không thấy gì cả, nhưng cô biết là lúc này có lẽ cô và cậu đã bị người ta chụp hình rồi. Nếu thật là đã có người chụp hình cô và cậu thì có lẽ ngày mai, chuyện cô và cậu có hôn ước chắc chắn sẽ có trên tin tức.

Nghe cô nói vậy, cậu cũng hiểu ra phần nào câu chuyện, vì vậy cậu liền lấy điện thoại ra, gọi: "Alo? Mọi người ra sân sau đi. Có chuyện rồi!"

Cậu chỉ nói ngắn gọn, sau đó liền gác máy.

Không lâu sau, ba mẹ cậu và ba mẹ Hân, ngay cả quản gia nhà cậu cũng ra tới. Thấy họ ra, cậu kể lại việc lúc này, sau đó ba cậu liền cử bảo vệ đi kiểm tra xung quanh nhà. Nhưng không thấy ai khả nghi cả.

Hân từ nãy giờ vẫn không nói gì, bỗng cô đột nhiên cười lạnh một tiếng. Nghe thấy cô cười như vậy, Huy liền hỏi: "Chẳng lẽ em biết ai là người đã làm chuyện này?"

Trầm ngâm một lúc lâu, sau đó cô chậm rãi nói: "Có lẽ. Nhưng không chắc."

Nghe cô nói vậy, mọi người rất ngạc nhiên. Đặc biệt là Huy, cậu liền hỏi đó là ai, như cô không nói mà chỉ lắc đầu: "Nếu đúng là người đó thì mai anh sẽ biết!"

Ngưng một chút, cô lại nói: "Bây giờ cũng không còn sớm nữa, có lẽ con nên về trước. Thật xin lỗi mọi người." Sau đó cuối đầu chào rồi quay người đi ra cổng.

Ba mẹ cô nói lời xin lỗi xong cũng đi ra xe. Sau đó ba mẹ Huy cũng đi vào nhà.

Đi được vài bước, thấy Huy vẫn còn đứng đó cầm bó hoa, mẹ cậu liền đi lại, nói: "Thất bại à?"

Trùng mẹ cậu một cái, sau đó cậu liền đi vào nhà.

Thấy cậu như vậy, bà liền lắc đầu cười khổ. Bà đã uốn công sắp xếp mọi thứ cho cậu rồi, cậu không thành công thì thôi đi, còn trùng bà nữa. Cậu không thành công, bà chưa từ mặt cậu là may lắm rồi! Sau đó bà cũng đi vào nhà.

Bình minh đã đến, tiếng chim hót líu lo trên cành cây, một buổi sáng yên bình như mọi ngày. Nhưng mà, không ai biết được sau sự bình yên ngắn ngủi ấy sẽ là giông bão.

Tối qua Huy cứ mãi suy nghĩ về lời nói của Hân, khiến cậu bị mất ngủ cả đêm luôn. Vì vậy, sáng nay cậu dậy sớm hơn mọi ngày, cũng không thèm ăn gì mà liền đi đến trường để gặp Hân hỏi chuyện ngày hôm qua.

Đi giữa đường thì cậu lại nhớ đến việc nhà Hân ở ngoại ô, nên cậu liền quay đầu xe để rước Hân.

Hôm nay số cậu hình như hơi bị đen nha. Đến nhà Hân rồi thì ba cô lại nói là cô đã đi học từ sớm, có lẽ giờ này cũng đến trường. Thế là cậu lại phải quay xe về trường, nhưng may mà đến nơi vẫn chưa muộn học.

Vào lớp thấy Hân đang ngồi đọc sách, mặt cậu đen lại, đi đến chỗ ngồi, sau đó quăng cặp của cậu lên bàn 'rầm' một cái, khiến cả lớp đều quay lại nhìn cậu và cô.

Theo sau hành động đó của cậu là những lời bàn tán của mọi người. Lạnh lùng liếc mắt xung quanh nhìn những người đang bàn tán. Thấy cậu như vậy, dĩ nhiên ai cũng biết cậu không vui rồi, nên tất cả đều im lặng, quay lại ai làm việc nấy, không một ai dám bàn tán nữa.

Ngẩn đầu lên nhìn cậu, cũng bằng cặp mắt lạnh lùng, sau đó cô liền quay trở lại với cuốn sách đang đọc dở.

Thấy cô như vậy, cậu càng giận hơn. Bây giờ cô còn ngồi đây rảnh rỗi mà đọc sách sao? Cô là không để ý chuyện đó hay là chưa biết chuyện gì vậy? Sau đó liền lấy tay đập bàn 'rầm' một cái nữa. Lúc này cả lớp ai cũng giật mình, nhưng chẳng ai dám quay lại nhìn hay bàn tán nữa.

Khó chịu, tức giận không phải mình cậu, cô cũng đang rất giận đây, nhưng chưa có nơi nào để phát hỏa, nếu cậu muốn phát hỏa, vậy được, cô sẽ phát hỏa cùng cậu.

Đóng sách lại, từ từ đứng dậy khỏi ghế, cầm điện thoại trên tay, xoay người nhìn cậu. Nhìn cậu thật sâu thật sâu, sau đó liền quăng điện thoại vào vách tường cuối lớp. Một cú quăng mạnh như vậy liền khiến cho điện thoại của cô vỡ ra thành từng mảnh. Sau đó cô liền đẩy cậu qua một bên, đi ra khỏi lớp.

Thấy cô như vậy, cậu liền nhận ra rằng cậu hơi quá đáng. Việc tối qua đã làm cô khó chịu rồi, bây giờ còn thêm bằng tin thời sự sáng nay nữa, chắc chắn cô cũng đang rất tức giận mà vẫn chưa phát. Bây giờ cậu lại quá đáng như vậy..... Cậu thật sự là ngốc mà, sự việc như vậy sao cô có thể không để ý được chứ. Vậy là cậu liền chạy theo cô.

Cậu cũng chỉ mới biết tin lúc này khi đến trường thôi. Là mẹ cậu gọi điện thoại nói cho cậu biết.

Anh Lâm cũng biết bằng tin sáng nay, cũng biết là cô đang muốn phát hỏa nên này giờ thấy cô và cậu như vậy cũng chẳng dám đến can. Nhưng khi cô ra khỏi lớp, anh đương nhiên là đi theo

Vừa đi ra đến cầu thang thì cậu đã đuổi kịp cô, nắm lấy tay cô, cậu nói:”Xin lỗi! Lúc này là do tôi giận quá mất khôn. Chúng ta nói chuyện đi!”. Vừa mới nói xong thì cả hai đều đung mắt Nam.

“Chào buổi sáng Hân!” Thấy cô, Nam cười tươi chào hỏi, không thêm để ý Huy đang đứng kế Hân đang nắm tay cô.

Không thêm để ý đến Nam, Hân đưa tay nắm lấy tay Huy kéo đi lướt qua người Nam. Hành động này của cô khiến Huy rất ngạc nhiên. Đây chính xác là lần đầu cô nắm tay cậu.

Nhưng cô vừa định bước đi thì Nam đã nắm tay còn lại của cô, nói:”Đầu cần phải vội như vậy chứ? Chẳng lẽ em vẫn chưa xem tin tức sao? Anh nghĩ khi xem tin thời sự đó rồi em sẽ đi tìm anh, nhưng không ngờ, anh lại đi tìm em đấy!” Chậm rãi buông tay Hân, xoay người qua nhìn cô.

Vậy là cô đã đoán đúng, người tối qua chụp hình cô và Huy chính là Nam. Lúc đầu cô cứ tưởng chuyện hôn sự sẽ bị Nam phanh phui, nhưng không ngờ chuyện cậu công bố với thời sự còn ghê gớm hơn chuyện cô và Huy có hôn sự nữa.

Nam đã công bố với thời sự là cô và Huy tảo hôn.

Hiện nay ở công ty của ba cô và ba Huy đang có rất rất nhiều phóng viên chen chúc nhau, chờ hai người xuất hiện để phỏng vấn.

Công ty của nhà cậu và cô không nhỏ, cũng thuộc dạng khá nổi. Mà tin tức Nam đưa cho thời sự lại là cô và cậu tảo hôn. Vậy chẳng phải nói chủ tịch tập đoàn LV và tập đoàn TL biết phạm pháp pháp sao? Làm vậy rất ảnh hưởng đến công ty của cả hai nhà, tổn thất rất nặng nề.

Miệng Nam nhếch lên, ý cười, nhìn cô hồi lâu, sau đó lại nói:”Nếu em chấp nhận làm bạn gái của anh thì có lẽ anh sẽ cho người đăng tin đính chính lại đây!”

Hừ, đầu của anh ta có dùng để suy nghĩ không vậy? Cô đâu có quan tâm việc công ty của ba cô như thế nào đâu. Công ty ông ta cho dù có phá sản đi chẳng nữa cũng chẳng liên quan đến cô.

Hừ lạnh một tiếng, sau đó không thêm để ý anh ta, cô liền đi tiếp.

Thấy Hân đi, Nam hơi ngạc nhiên, liền nói:”Công ty của ba mình gặp chuyện em chẳng lẽ không lo sao? Nếu bị phá sản thì em sẽ không còn là đại tiểu thư quyền lực nữa đấy!”

Không làm tiểu thư thì sao chứ? Cô đây là cô cóc thêm nhá. Có những lúc cô từng ước cô không phải là con gái của ba mẹ cô nữa mà, bây giờ họ gặp chuyện, cô nên vui mới phải.

Này giờ thấy Hân và Huy không trả lời Nam, anh Lâm cũng tự hiểu là đối với loại người này, nói chuyện sẽ làm bản miệng nên anh này giờ cũng im lặng không nói.

“Tảo hôn thì sao? Có chứng cứ không? Chỉ với một tấm hình tôi quỳ xuống trước cô ấy, tặng hoa cho cô ấy là tảo hôn sao?” Nói tới đây, Huy cười lạnh một tiếng, sau đó cậu nắm lấy cổ áo Nam, đưa đến gần mình, gần tới nỗi mặt cậu và mặt Nam như muốn chạm vào nhau luôn. Cậu nói”Cho dù anh có làm gì thì cô ấy cũng là của tôi!”

Sau đó cậu hất Nam ra, cầm tay Hân lôi đi. Anh Lâm thấy vậy đương nhiên liền đi theo, Huy không xoay người nhìn anh, cậu nói:”Hân ở với tôi sẽ không sao, anh không cần đi theo.”

Gì vậy? Đây là đang nhắc khéo anh để cho cậu và cô riêng tư ư?

Gọi điện báo cáo cho ba Hân biết cô đang ở cùng Huy, sau đó ông bảo anh không cần ở trường nữa mà về công ty ngay.

P/s: Chap sau sẽ biết lí do vì sao Hân ghét ba mẹ mình. Vô cùng xin lỗi các bạn vì lần này mình ra chap trễ. Mong các bạn thông cảm nha. Love you <3

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 15

Vừa đi ra sân sau của trường thì cũng là lúc tiếng trống báo hiệu vào học vang lên. Nghe tiếng trống, Hân hất tay Huy ra, xoay người bước đi, nhưng Huy đã kịp nắm tay cô lại, nói: "Tại sao em lại ghét ba mẹ mình?"

Nghe cậu hỏi câu này, cô cũng không lấy làm ngạc nhiên, cũng không trả lời cậu. Lại hất tay cậu ra một lần nữa, nhưng lần này cậu lại nắm tay cô chặt hơn, nói: "Trả lời tôi. Tại sao em ghét ba mẹ mình?" Một lúc lâu vẫn không thấy cô trả lời, cậu lại nói: "Họ là những người đã sinh ra em mà? Sao em có thể ghét họ được?"

Bây giờ cậu có phải là đang dạy đời cô không? Nếu vậy thì cô không cần, cô không cần một người tuổi tác ngang bằng cô dạy đời cô. Mạnh mẽ hất tay cậu ra, cô nói: "Tại sao tôi phải nói với anh? Anh có tư cách gì để biết?"

"Chồng tương lai của em" Ngừng một chút cậu lại nói: "Lí do đó đã đủ chưa?"

"Chồng tương lai" ư? Cô đâu có công nhận. Chồng cô phải là do chính tay cô chọn lựa, không ai có quyền sắp xếp cuộc đời cô cả. Ngay cả hai người mà cô phải gọi là ba mẹ cũng không có quyền quản. Cuộc đời của cô do cô làm chủ, hạnh phúc sau này của cô cũng do cô làm chủ, ai cũng đừng hòng xen vào cuộc đời cô.

"Anh muốn biết điều đó để làm gì? Liên quan gì đến anh? Tôi ghét ai hay thích ai thì mặc tôi, anh không có tư cách xen vào chuyện của tôi".

Nói xong, Hân liền mạnh mẽ hất tay Huy ra, đẩy cậu một cái thật mạnh rồi chạy đi.

Cô đẩy cậu khá mạnh, nếu cậu không kịp phản ứng thì có lẽ đã bị cô đẩy ngã rồi. Vừa định đuổi theo cô thì điện thoại của cậu reo lên.

"Alo?.....Không sao, chỗ con vẫn ổn.....con biết rồi.....ạ....."

Là ba cậu gọi. Nói chuyện với ba cậu xong thì cậu liền chạy lên lớp nhưng khi vừa đến trước cửa lớp thì cậu vô cùng ngạc nhiên. Hân không ở trong lớp.

"Lương thiếu gia, cậu đến rồi sao? Mau vào lớp đi!"

Thấy cậu, giáo viên trong lớp liền nói. Cậu không để ý đến câu nói của vị giáo viên nọ, mà hỏi: "Hân đâu?"

"Đồ tiểu thư không có trong lớp, có chuyện gì sao thiếu gia?"

Nghe cậu hỏi, vị giáo viên nọ liền trả lời.

Nghe thấy câu trả lời, mặt cậu tối sầm lại, nói: "Đứng lên hết cho tôi!"

Nghe thấy cậu ra lệnh, cả lớp đều sững sờ, không hiểu lời cậu nói là có ý gì, tự nhiên lại bảo mọi người đứng lên, để làm gì chứ?

"Không hiểu tiếng người hả? Tôi bảo đứng lên!" Thấy cả lớp vẫn đang còn ngò ngò ngác nhìn mình, cậu liền tức giận, quát lớn khiến tất cả mọi người trong lớp đều sợ đến xanh mặt.

"Chia ra đi tìm Hân, phải tìm mọi ngóc ngách trong ngôi trường này, không được bỏ sót một chỗ nào cả. Nhanh lên!" Dưới sự ra lệnh của cậu thì tất cả mọi người đều ngoan ngoãn nghe theo.

Tới đây, cậu đã không thể kìm chế được sự tức giận và lo lắng của mình đối với Hân. Cậu chỉ là tò mò thôi, không ngờ lại khiến cô tức giận, bây giờ lại còn chạy lung tung nữa chứ. Thật là lúc nào cũng khiến người khác lo lắng. Sau đó cậu lấy điện thoại ra, gọi cho ba Hân.

"Alo. Hân có về nhà không ba?"

"Không có....." Nói đến đây, ba Hân trầm giọng nói: "Có chuyện gì xảy ra với nó sao?"

"Không thấy cô ấy đây nữa, bây giờ mọi người đang tìm....."

Cậu còn chưa nói hết câu thì ba Hân đã tắt máy. Sau đó ông gọi cho anh Lâm: "Mau đi tìm con Hân về đây. Ngay lập tức!"

"Dạ, ông chủ."

Tìm, tất cả mọi người đều tìm, trong trường không thấy cô, cô cũng chẳng ở nhà, chỗ anh Lâm tìm là ở công viên trò chơi cũng chẳng thấy cô đâu. Tất cả mọi người, ba mẹ cô, ba mẹ Huy, anh Lâm và ngay cả Huy nữa, dường như đã muốn lật tung cả thành phố lên nhưng vẫn không tìm được cô.

Mãi cho đến khi mặt trời sắp lặn, tất cả mọi người tìm cô suốt cả ngày rồi cũng đã thấm mệt. Nhưng lúc này đây, ai ai cũng lo lắng cho cô. Mẹ cô thì đòi báo cảnh sát, nhưng mà, cô mất tích vẫn chưa được 24h nên cảnh sát sẽ chẳng giúp gì được.

Rốt cuộc là đi đâu vậy chứ? Tại sao cô cứ phải làm người ta lo lắng mới được vậy? Tìm được cô rồi, cậu nhất định sẽ cho cô một bài học.

Gió biển thổi vào mặt khiến Hân có cảm giác rất thoải mái. Rất lâu rồi, đã rất lâu rồi, cô chưa từng quay trở lại nơi này. Nơi mang những kỉ niệm đẹp đẽ của tuổi thơ cô. Ngồi trên bãi cát trắng ngắm nhìn hoàng hôn. Thật là đẹp! Hôm nay cô thấy rất khó chịu, nhưng khi đến đây ngắm nhìn biển nguyên cả một ngày, tâm trạng cô cũng tốt hơn rất nhiều.

Cô rất thích biển, nhưng cũng rất ghét biển. Biển mang đến cho cô một tuổi thơ rất đẹp, nhưng tuổi thơ ấy lại rất ngăn ngùi. Cô còn nhớ, lần đầu tiên cô đến đây là cùng với ba mẹ cô. Lúc đó, họ rất yêu thương chiều chuộng cô, cô muốn mua gì cũng được, muốn ăn gì họ cũng cho.

“ĐỒ NGỌC HÂN!”

Đang còn mãi suy nghĩ, bỗng có tiếng hét phá vỡ đi những suy nghĩ của cô.

Không cần nhìn cô cũng biết đó là Huy. Nghe giọng cô có thể đoán được là cậu đang rất tức giận.

“Em làm gì ở đây?”- Cậu tức giận hỏi.

Cô không trả lời. Không phải cô không quan tâm câu hỏi của cậu, cũng không phải cô không muốn trả lời. Mà là, cô cũng không biết tại sao cô lại ở đây nữa. Cô không biết lí do tại sao mình ở đây, vậy trả lời cậu thế nào đây?

Thấy cô không trả lời, cậu càng tức giận hơn, liền quát lớn vào mặt cô: “Có biết mọi người lo cho em lắm không hả? Tại sao tự nhiên lại chạy đến đây? Ba mẹ em đang lo cho em lắm đấy em có biết không? Cho dù có muốn đi thì cũng phải báo một tiếng với người ta chứ? Tại sao lại.”

“Có muốn biết không?”

Cậu trách cô còn chưa xong, cô liền nhỏ nhẹ nói.

Câu nói của cô khiến cậu rất ngạc nhiên. Biết cái gì chứ? Tự nhiên lại hỏi cậu có muốn biết không.

Đang còn suy nghĩ, cô lại nhỏ giọng nói tiếp: “Có muốn biết vì sao tôi ghét họ không?”

‘Họ’ ư? ‘Họ’ có lẽ nào là ám chỉ ba mẹ cô? Lúc sáng cậu hỏi về vấn đề này cô đã rất tức giận mà, sao bây giờ lại muốn nói cho cậu biết chứ?

Nhưng mà, con người thì ai chẳng có tính tò mò, hiểu ra vấn đề thì cậu liền ngồi xuống cạnh cô, nhìn cô. Lúc này trong mắt cô, cậu thấy được một nỗi buồn. Thấy cô có vẻ buồn, lòng cậu tự nhiên cũng buồn theo cô.

Thấy cậu đã ngồi yên bên cạnh mình, cô bắt đầu kể.

10 năm trước.

“Con không muốn.hức hức.không muốn đi.hức hức.”

Có một cô bé nhỏ xinh, đang khóc lóc nắm lấy tay của ba mình. Đúng vậy, đó là Hân, đây là lúc cô chỉ mới 6 tuổi.

“Không muốn cũng phải đi. Ta đã quyết định rồi, sẽ không thay đổi. Con nên ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của ta đi.” Ba lạnh lùng trả lời cô.

Thấy ba vẫn cố chấp, cô liền chạy đến bên mẹ.

“Mẹ.mẹ nắm ni ba.hức hức. cho con ở lại.hức hức. nha.nha mẹ.hức.” Cô nói trong tiếng nấc, vừa nói vừa nắm tay mẹ mình.

Thấy cô còn nhỏ như vậy mà đã phải ra nước ngoài học rồi, bà cũng buồn lắm chứ. Nhưng là, bà và ông làm như vậy cũng là muốn tốt cho cô thôi, muốn cô sau này sẽ trở thành người thừa kế của LV nên mới quyết định cho cô đi nước ngoài.

Đành thở dài một tiếng, sau đó khuyên cô.

“Ba mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi, con phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Đúng là ông bà muốn tốt cho con gái, nhưng năm nay cô chỉ mới 6 tuổi thôi. Cô còn rất nhỏ, rất cần có ông bà ở bên, vậy mà bây giờ họ lại quyết định đưa cô ra nước ngoài ư?

“Mẹ ơi.con không muốn đi đâu.con không muốn đi đâu.” Lần này cô khóc to hơn, vừa nói vừa lắc đầu liên tục.

“Đưa nó đi đi”. Thấy cô cứ khóc như vậy, ông liền nói với tên vệ sĩ đứng sau lưng cô từ nãy giờ.

“Dạ, chủ tịch”. Tên vệ sĩ kéo cô về phía mình, bế cô lên, cuối đầu chào ông bà, sau đó bước đi.

“Con ghét mẹ.con ghét ba.con ghét hai người.”. Lần này cô không còn khóc nữa, cô nói rất lớn, vừa nói vừa giẫy giụa trên tay

tên vệ sĩ.

Từ khi bước ra khỏi nhà, cô không còn khóc nữa, nín hắt đi. Cô ngồi im lặng trên xe, đến khi ra sân bay cô cũng chẳng nói câu nào.

Ở Mỹ, ba cô đã sắp xếp mọi thứ cho cô, từ trường học cho đến nhà ở, ông chuẩn bị cho cô không thiếu thứ nào. Còn sắp xếp cho cô một người giúp việc. Vừa làm việc nhà, vừa trông cô.

Ở đây, hằng ngày cô chỉ biết học. Buổi sáng đến lớp học, ăn trưa xong cô chỉ được nghỉ 30' rồi lại học, buổi tối cô phải học đến tận 10h mới được ngủ, sáng 5h lại phải dậy chuẩn bị đi học.

Một ngày của cô không khác gì cực hình cả. Vậy mà mở miệng ra là nói muốn tốt cho cô. Cô đâu cần ông bà tốt với cô như vậy, cô muốn trở về sống cùng hai người, ba người một nhà vui vẻ hạnh phúc không phải rất tốt hay sao.

Cô ngày nào cũng chờ đợi ba mẹ đón cô về, nhưng, cô chờ mãi chờ mãi cho đến tận 10 năm sau, họ mới cho cô về nước. Cô thầm nghĩ, nếu họ nói nhớ cô, chỉ cần nhớ cô thôi, cô cũng tha thứ cho họ, nhưng mà, cô sai rồi.

Vừa về đến nhà, ông ta liền bảo cô nghỉ ngơi sớm, ngày mai sẽ đến gặp Huy. Câu nói này của ông khiến cả thế giới của cô như sụp đổ. Cô mong chờ ông nói nhớ cô, chỉ là một mong ước nhỏ nhoi thôi, vậy mà.....

“Việc sau đó thì anh cũng biết rồi đấy”.

Nãy giờ cậu chăm chú nghe cô kể chuyện, không chú ý bên ngoài, đến khi cô kể chuyện xong cậu cũng còn ngơ ngác. Nghe cô nói vậy, cậu bỗng giật mình, nhìn lên bầu trời thì thấy đã chập tối rồi.

Quay sang nhìn cô, nhìn chăm chú từng đường nét trên khuôn mặt nhỏ xinh của cô. Cậu thật không ngờ, từ nhỏ cô đã bị đưa ra nước ngoài để học, tuổi thơ của cô không được vui vẻ giống cậu, cậu bỗng cảm thấy cô rất tội nghiệp, cảm thấy ba mẹ cô rất là nhẫn tâm. Cô chỉ mới có 6 tuổi thôi, vậy mà họ lại đưa cô ra nước ngoài, lúc này cô đâu cần được học nhiều như vậy, cái cô cần là tình thương yêu của ba mẹ dành cho mình. Bây giờ cô ghét ông bà như vậy thì cũng dễ hiểu thôi.

Quay sang thấy cậu đang nhìn mình, cô liền khó chịu nói: “Tôi không cần anh thương hại tôi đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 16

Tôi không cần anh thương hại tôi.”

Nói rồi, cô đứng dậy bước đi. Bỏ Huy ở lại đang còn ngơ ngác.

Cô vừa đi được vài bước, cậu liền đứng dậy đuổi theo cô, nói: “Em định về bằng cái gì?”

“Taxi.”

“Đi taxi tốn tiền lắm! Hay là như vậy đi, em hôn tôi một cái, tôi chờ em về nhà!”

Nghe câu nói của cậu, cô liền dừng lại, liếc cậu bằng ánh mắt giết người. Ngay lúc này, trong đầu cô chỉ có hai từ để diễn tả cậu: Biến thái! Sao trên thế giới lại có người biến thái thế không biết a~ Cậu biến thái với cô chứ gì, được rồi, cô sẽ cho cậu một bài học.

Thấy cô nhìn mình, cậu cười híp cả mắt, nói: “Sao? Suy nghĩ kĩ chưa? Hôn tôi thì không mất tiền, không hôn tôi là mất tiền đi taxi đấy!”

Cậu biến thái với cô chứ gì, được rồi, cô sẽ cho cậu một bài học. Cho cậu nhớ tới già luôn.

“Muốn tôi hôn ở đâu?” Cô nhìn cậu, cười tươi hỏi.

Nghe cô hỏi, cậu liền đáp: “Ở đây này!” Rồi đưa một bên má ra, hướng về phía cô.

Thấy cậu làm vậy, cô liền nhoen miệng cười, sau đó từ từ đặt môi cô lên má cậu, sau đó.....

“Á Á! Nhả ra, nhả ra! Nhanh lên! Đau...đau!”

Cô cắn cậu. cô chỉ là mới cắn nhẹ có tí thôi mà cậu lại phản ứng thái quá như vậy, vậy giờ để cô cắn mạnh thêm tí nữa cho chừa tội làm quá.

“Đauuuuuuu!”

Thấy cậu la thảm quá, hơi tội nên cô mới nhả ra, không cắn cậu nữa.

Khoanh tay lại, nhìn cậu đang đưa tay ôm một bên má bị cô cắn đến hằn cả dấu răng, vừa xoa vừa trách cô trông đáng yêu phết.

Nghĩ tới đây, môi cô liền cong lên vẽ ra một nụ cười.

Cắn cậu xong mà còn cười được á? Trả thù, cậu sẽ trả thù cô, quân tử trả thù mười năm chưa muộn. Cô cứ đợi đấy!

Thấy cậu trừng mắt nhìn mình, cô liền nhin không được cười một cái, sau đó nói: “Cho anh chừa!”

Cô.....cô..... Được lắm, giỏi, cô giỏi lắm. Mười năm thì lâu lắm, bây giờ cậu tính sổ với cô luôn.

Nhìn cô thật sâu, môi cậu nhếch lên, eo ơ, lúc nào nhìn mặt cậu đều lắm nha. Thấy có ‘chuyện chẳng lành’, Hân liền thu lại nụ cười trên miệng và..... chạy.

Cô chỉ trừng phạt cậu vì tội biến thái thôi mà, cô phạt đúng mà, đâu có oan cho cậu đâu. Nhưng mà, lần này mà mà để cậu bắt được chắc mặt cô cậu cắn đến nổi ba mẹ cô nhìn không ra luôn ~

“Dám chạy hả? Tôi xem em chạy đi đâu!”

Nói xong cậu liền chạy theo cô, vừa chạy vừa quát, bảo cô nào là đứng lại, đợi cậu, không được chạy, cậu còn nói cái gì mà.....cô mà chạy thì cô không phải quân tử.

Thôi, cho cô xin, lúc nào làm quân tử thì được, bây giờ mà làm quân tử thì có mà chết.

Cô chạy, cậu đuổi. Cô chạy rất nhanh, cậu cũng không chậm. Cô chạy đến rơi cả giày mà cũng không dám quay lại nhặt. Thấy cô rơi giày, cậu liền nở một nụ cười nham hiểm, chạy đến nhặt giày cô lên, sau đó không đuổi cô nữa mà nói: “Giày em đang trong tay tôi, đến đây lấy lại hoặc đi chân đất về nhà!” Cậu vừa nói vừa gio chiếc giày lên, đưa qua đưa lại trước mặt.

Nhìn xuống chân, chân cô bây giờ.....nói sao ta.....một bên có giày còn một bên chân đất. Nếu bây giờ cô đến đó, thế nào cậu cũng trả thù cô, mà cô không đến đó thì cô đi chân đất về nhà, như vậy coi sao được.....

Đành bất lực bước đến chỗ cậu, cô càng gần cậu thì cậu cười càng nham hiểm.

Bước đến trước mặt cậu, cậu liền thu lại nụ cười, nói: “Bây giờ em phải.....”

“Muốn gì thì nói nhanh đi!” Cậu còn chưa nói hết câu, cô đã ngắt lời.

“Đi ăn đi!”- Cậu nói.

Thì ra là đi ăn. Vậy mà cô cứ nghĩ.....

Hai người liền lên xe đi ra nhà hàng gần đó ăn. Ăn xong, cậu liền đưa cô về nhà.

Về đến nhà, thấy ba cô đang ở trong phòng khách. Cô đương nhiên không nhìn đến ông rồi, liền đi thẳng lên phòng, nhưng vừa đi được vài bước thì ba cô lên tiếng: “Đứng lại đó.”

Cô ngừng lại một chút rồi lại tiếp tục bước đi.

“Ta bảo đứng lại đó. Con không nghe thấy à?” Thấy cô không để ý đến lời ông nói, ông cũng không tức giận, mà nghiêm giọng nói.

Lần này thì cô đứng lại nhưng không xoay người lại mà đứng đưa lưng về phía ông.

“Nguyên ngày hôm nay con đã đi đâu?”

Cô đi đâu? Liên quan tới ông sao? Không thấy cô, ông không đi tìm mà chỉ biết ra lệnh cho người này người kia đi tìm cô về. Sáng nay có lẽ là Huy gọi nói cho ông biết không thấy cô, nếu cậu không gọi thì có lẽ ông cũng chẳng để tâm đến cô.

“Tại sao không trả lời? Nói! Hôm nay con đã đi đâu?” Thấy cô vẫn không ngó ngàng đến ông, lần này ông có chút tức giận.

“Tôi đi đâu thì liên quan đến ông sao?”- Cô trả lời.

Nghe cô trả lời, ông chỉ im lặng, nhìn cô. Thấy ông không còn nói gì nữa, cô liền lên phòng.

Cô đi đâu có liên quan đến ông sao? Đương nhiên là có chứ. Ông là ba cô mà, sao có thể không liên quan đến ông chứ. Nhưng là, bây giờ thì có lẽ ông không có tư cách quản cô nữa rồi. Trước đây, ông đối với cô như thế nào, bây giờ cô có thể không hận ông sao? Chắc chắn rất hận ông, vì cô không nói thôi.

Im lặng nhìn theo bóng lưng cô khuất dần nơi cầu thang, ông chậm rãi nhắm mắt, thờ dài.

Sáng hôm sau, mọi thứ vẫn như bình thường, chuyện Nam công bố trên bảng tin thời sự đã được ba cô sắp xếp ổn thỏa rồi.

Như mọi ngày, cô đều dậy sớm để chuẩn bị đi học. Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, cô xuống lầu, liếc mắt thấy ba mẹ cô đang ăn sáng trong phòng ăn, chỉ là liếc mắt một cái thôi, sau đó cô lại ra xe đi học.

Hôm nay đặc biệt lắm nha, anh Lâm có việc bận nên hôm nay không đưa cô đến trường được, vì vậy người đưa cô đến trường là Huy.

Ra cổng, thấy cậu đã ngồi yên trên chiếc CBR500R đợi cô rồi. Vừa thấy cô ra, cậu liền đưa nón cho cô. Sau đó đợi cô ngồi lên xe rồi, cậu bắt đầu khởi động xe, đưa cô đến trường.

Trên đường đi, cậu không nói một câu nào với cô luôn. Thấy cậu không nói chuyện, cô cũng không nói, nhưng mà cô biết là hôm nay cậu lạ lắm, nên từ lúc ở trên xe cho đến khi vào lớp, cô hay liếc mắt nhìn cậu.

Không phải chỉ có mỗi buổi sáng hôm nay thôi đâu, mấy ngày sau cậu cũng không ngó ngàng tới cô luôn. Cô hơi khó chịu nha.

Nói thì nói vậy thôi, không lẽ bây giờ cô lại hỏi cậu là tại sao không ngó ngàng tới cô à? Hay là hỏi cậu chẳng lẽ cô không chấp nhận hôn sự với cậu nên cậu từ bỏ rồi à?

Mấy ngày nay cậu không nói chuyện với cô, cô khó chịu, cứ như vậy kéo dài đến cả tuần luôn. Cuối cùng vì không nhịn được, cô đã phải mở lời trước.

Một hôm, cậu đang đọc sách trên thư viện, thấy cậu ngồi một mình với vài cuốn sách bài tập nâng cao, cô liền bước đến trước mặt cậu, nói: "Này, mấy ngày nay anh làm sao vậy? Sao lại không nói chuyện với tôi, cũng không thèm ngó ngàng đến tôi nữa? Anh làm tôi khó chịu rồi đấy!"

Nghe cô nói, cậu không phản ứng, không đáp lại cũng không nhìn cô, vẫn ngồi im lặng chú tâm vào cuốn sách đang đọc trên tay.

Thấy cậu cố tình ngó lơ cô như vậy, cô liền đưa tay giật lấy cuốn sách cậu đang đọc.

Ngắt đầu lên nhìn cô, sau đó cậu chậm rãi mở miệng ra nói: "Có chuyện gì sao, Đỗ-Tiểu-Thư?" Ba chữ cuối cậu cố ý nhấn mạnh cho cô nghe thấy.

Đỗ tiểu thư? Cậu vừa gọi cô là Đỗ tiểu thư à? Cô có nghe nhầm không vậy? Cậu sao lại gọi cô là Đỗ tiểu thư được chứ.

"Nếu không có chuyện gì, vậy tôi xin phép đi trước. Tạm biệt!" Nói xong, cậu liền bước đi, bỏ cô ở lại phía sau.

Ngạc nhiên, cô rất ngạc nhiên, hết sức ngạc nhiên luôn. Cô còn chưa kịp tiếp thu câu nói đầu của cậu, bây giờ cậu lại nói thêm câu thứ hai. Trời ơi, loạn rồi, loạn rồi.

Vội vã chạy theo cậu. Quái! Cậu chỉ đi trước cô có tí thôi, thế mà bây giờ lại không thấy đâu rồi. Vừa đi vừa nhìn xung quanh tìm cậu, bỗng có một cánh tay nắm lấy cánh tay cô. Chưa kịp nhận ra đó là ai thì cô đã bị người bí ẩn đó đẩy vào tường.

Ngắt nạt lên nhìn xem đó là ai, cô lại ngạc nhiên thêm một lần nữa. Đúng vậy, đó là Huy.

Cậu nhìn cô, cô thì lườm cậu.

Nhoèn miệng, vẽ ra một nụ cười khiến biết bao cô gái gục ngã, cậu tiến sát đến tai cô, nói nhỏ: "Lúc này em bảo tôi không ngó ngàng đến em khiến em khó chịu sao?" Không đợi cô trả lời, cậu lại nói: "Vậy là em thích tôi rồi đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 17

Cậu không ngó ngàng đến cô, mà cô lại cảm thấy khó chịu, vậy chẳng phải là cô thích cậu sao? Cái này chắc khỏi phải bàn rồi. ... Đắc chí, cậu liền nhìn cô, cười.

"Hoang tưởng!" Thấy cậu đắc chí như vậy, cô liền bỏ lại một câu, sau đó đẩy cậu ra, bỏ đi.

Còn cậu thì nghe xong câu nói của cô, đứng bất động luôn. Cậu là cậu cố tình phớt lờ cô, để xem cô có thái độ ra sao. Thấy cô bảo cậu làm vậy cô rất

khó chịu, vậy rõ là cô thích cậu rồi, vậy mà cô lại bảo cậu hoang tưởng. Cậu thật sự hoang tưởng lắm sao???

Đi được một đoạn rất xa cậu rồi, bỗng cô dừng lại, đưa tay lên ngực của mình. Tim cô đang đập rất nhanh, “Thình thịch, thình thịch”. Nghĩ lại những lời nói của Huy lúc nãy, cô thật sự đã thích cậu sao? Sao có thể như vậy được chứ? Nhưng là, cậu phớt lờ cô, không nói chuyện với cô, không để ý đến cô, cô thật sự rất khó chịu, cực kì khó chịu luôn. Chẳng lẽ đúng như cậu nói, cô thích cậu thật sao?

Đang còn suy nghĩ, bỗng có một bàn tay đặt lên vai cô: “Chào người đẹp! Sao lại đứng đây một mình? Chồng em không đi cùng em à?”

Đó không là Nam thì là ai.

Hân thì nghe giọng thôi cũng biết đó là ai nên không đáp, liền bỏ đi.

Bị cô ngờ lơ cũng không phải chuyện lạ lắm gì, đối với Nam rất rất là bình thường, nên hân chỉ nhoen miệng cười. Hân thích Hân, đơn giản vì thấy cô thú vị. Nếu không chiếm được cô, vậy Huy cũng đừng hòng.

Về đến lớp, Hân thấy ngay tại chỗ cô ngồi, có khoảng mười mấy, à không, là cả lớp luôn, đang vây quanh bàn cô. Còn bàn tán xôn xao cái gì nữa chứ, nhưng mà cô không nghe rõ. Cảm thấy lạ, cô liền bước đến xem có chuyện gì.

Vừa thấy cô đang đi đến, một bạn nữ liền nói: “Ê, ê. Hân kia, tránh ra, tránh ra!”

Nghe bạn nữ đó nói, tất cả đều tránh ra nhường đường cho cô.

Nhìn thấy sự việc, cô cũng hơi ngạc nhiên, nhưng sự ngạc nhiên đó liền biến mất ngay lập tức.

Huy đang ngồi bất động trên ghế, miệng lẩm bẩm nói cái gì ấy, cô không nghe thấy. Liếc mắt thấy cô, cậu liền trừng cô, sau đó úp mặt xuống bàn và....khóc.

Cậu khóc rất lớn, khóc cực kì thảm thiết luôn.

Thấy cậu khóc, cô liền ngồi xuống ghế, hơi lo nên hỏi: “Anh ốm à?”

Cậu không trả lời mà càng khóc lớn hơn.

“Anh làm sao vậy? Để tôi gọi cho ba mẹ anh nhé?”

Cậu lại càng khóc lớn hơn nữa. Lúc này cô hơi rối, không biết phải làm thế nào, nói: “Rốt cuộc anh bị làm sao vậy? Tại sao lại không trả lời tôi mà lại ngồi đây khóc?”

Cậu không trả lời cô, cũng không chịu nín. Không biết làm thế nào, cô đành ngọt giọng dỗ cậu: “Thôi, thôi. Đừng khóc nữa, ngoan đi, lát tôi..... tôi.....tôi mua bánh cho anh ăn hả? Bây giờ thì nín nha.....đừng khóc nữa nha.....” Huy ngoan mà.....” Vừa nói cô vừa đưa tay xoa đầu cậu.

Thần kì ghê nha, cô là cô đồ đại vậy thôi, nào ngờ cậu nín khóc thật. Thấy vậy, cô thờ phào nhẹ nhõm.

Mấy hôm nay, toàn là cậu đưa cô đi học, anh Lâm cũng không cần đi theo cô ở trường nữa. Mà hôm nay, đột nhiên cậu lại giống như con nít, cứ khóc mãi. Trong giờ học cứ thút thít mãi không thôi. Tan học, cậu cũng không đi lấy xe, mà đứng ở trước cổng, hai tay túm lấy quai cặp, giờ nhìn cậu giống học sinh tiểu học ghê.

Hân ra sau cậu, thấy cậu cứ đứng đó mà không chịu đi lấy xe, cô tức giận, đi đến trước mặt cậu, nói: “Anh còn đứng đây làm gì? Không đi lấy xe thì làm sao về nhà?”

Nghe cô nói, cậu giật mình, nhìn cô, cậu mếu, nước mắt cậu lại chuẩn bị rơi rồi đây~~

“Áy đừng...đừng khóc! Tôi xin lỗi, xin lỗi anh mà! Bây giờ anh đưa chìa khóa xe cho tôi, tôi lấy xe đưa anh về.....đừng khóc, đừng khóc.....” Thấy cậu sắp khóc đến nói, cô lại dịu giọng, dỗ cậu.

Nghe cô nói vậy, cậu liền móc chìa khóa trong túi quần ra đưa cô.

Nhìn chiếc chìa khóa hồi lâu, cô đành thờ mạnh một hơi, sau đó cầm chìa khóa và đi lấy xe.

Cô là cô chưa bao giờ chạy mô tô cả, xe máy bình thường thôi cô cũng không biết chạy chứ đừng nói chi đến chiếc CBR500R này của cậu. Nhưng mà, cô không lái thì ai lái đây? Thôi thì liều một phen vậy.

Đưa nón cho cậu, cậu cầm. Cô lúc này bắt đầu lên xe ngồi. Đương nhiên là cô lái rồi. Nhìn sang cậu, cậu vẫn cầm nón, đứng yên đó, nhìn cô. Trời ạ, hôm nay cậu bị làm sao ấy? Không lẽ cậu bị hoang tưởng thật?!

Giật lấy nón của cậu, cô đội nón cho cậu luôn, sau đó cậu vẫn đứng yên, nhìn cô. Cô lúc này đã bắt đầu phát hỏa rồi nha, muốn cô bé lên xe luôn à? Mờ đi.

“Anh không lên xe, tôi liền bỏ anh lại.”

Nghe cô hăm dọa như vậy, cậu liền mếu.

“Anh thử khóc xem. Xem tôi có bỏ anh lại không.”

Nghe vậy, cậu liền lúi thủ ngồi lên xe. Vừa ngồi yên trên xe, tay cậu đã ôm chặt lấy eo cô rồi. Quay lại trừng cậu, nói: “Anh làm gì vậy? Có tin tôi.”

“Tôi sợ.”

Cậu nói cô còn chưa nói hết, cậu liền nhỏ giọng nói. Eo ơi, cậu lúc này y hệt con gái luôn.

Sợ à? Thật không vậy? Không phải là cậu đang giả vờ đấy chứ??

Cô nghi ngờ cậu lắm nha.nếu cậu dám gạt cô, lấy cô ra làm trò đùa, cô nhất định phanh thây cậu.

Nghĩ rồi, cô lại khởi động xe, bắt đầu ra về. Cô cảm thấy lái mô tô cũng không khó, lúc đầu cô đi rất chậm, rất chậm, sau đó thử đi nhanh thêm chút nữa, cảm thấy cũng không có gì, liền đi nhanh nhanh hơn chút nữa. Cô bắt đầu thích lái mô tô rồi nha. Rất thích nha, ngồi đằng trước cầm lái, gió lùa vào mặt, mát oi là mát luôn. Cô muốn đi nhanh hơn xú nữa, nhưng mà nghĩ lại thì thôi, đi vậy là được rồi, cô lái chưa vững, nhờ đi nhanh quá có chuyện gì trở tay không kịp thì toi.

Rất nhanh cũng đến nhà cô. Cô xuống xe, trả nón lại cho Huy, nói: “Anh tự về đi. Tạm biệt!” Nói xong liền đi vào nhà.

Thấy cô đi, Huy nhìn theo cô một lát, sau đó cậu quăng nó cô đi, ngồi bệt xuống đất, duỗi cả tay chân ra, vừa giãy vừa khóc, vâng, cậu bây giờ được gọi là ăn vạ đấy.

Nghe cậu khóc, cô liền đứng lại, xoay người nói với tên vệ sĩ gần đó: “Đưa anh ta về đi.”

“Dạ, tiểu thư.”

Thấy tên vệ sĩ đi đến gần mình, Huy khóc càng lớn hơn nữa, giẫy giụa càng mãnh liệt hơn, thậm chí còn lăn ra đất nữa chứ. Thấy vậy, cô liền bước đến gần cậu, lạnh giọng nói: “Đứng lên và đi về.”

Cậu như không nghe thấy lời nói của cô, cứ tiếp tục khóc.

Lúc này, mặt cô đen lại, giọng nói cô lúc này còn lạnh hơn cả khi nãy: “Ngây-lập-tức!” Cô nhấn mạnh từng chữ, mỗi một chữ, giọng cô càng lạnh hơn.

Nghe cô nói vậy, cậu liền không khóc nữa, đứng lên, nhìn cô, nói: “Biết rồi à?”

Biết, đương nhiên là cô biết cậu giả vờ rồi, từ lúc đang còn trên xe là cô biết rồi. Lúc đó vô tình nhìn qua kính chiếu hậu, thấy miệng cậu vẽ lên nụ cười gian xảo là cô đã biết rồi. Cô không vạch trần cậu là tại cô muốn xem cậu bây giờ trò gì thôi.

Nào ngờ, cậu được nước làm tới, khiến cô bực mình.

Tên vệ sĩ đứng kế đó nghe không hiểu mô tê gì, hết nhìn cô đến nhìn cậu, nhưng cô và cậu có thêm đề ý đến hán đâu.

“Tiễn khách!” Bỏ lại hai chữ ngắn gọn, cô liền bước vào nhà.

“Tiễn’ ư? Tiễn ai hán dám tiễn chứ tiễn Huy hán nào dám. đành cúi đầu chào, vậy chắc cũng tính là ‘tiễn’ rồi chứ nhỉ? Tên vệ sĩ nghĩ bụng.

Hậm hực nhìn bóng lưng của cô, cậu đành đứng dậy, phui quần áo, sau đó liền ra về. Vừa khởi động xe xong, cậu không quay lại mà nói với tên vệ sĩ: “Nếu dám nói chuyện này cho người khác biết, hậu quả anh gánh không nổi đâu.”

Cậu là cậu đang đe dọa đấy, chuyện cậu ăn vạ cô mất mặt như vậy, tên vệ sĩ này nếu dám hé răng nửa lời, cậu cho ăn cháo.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 18

Reng... reng... reng...”

Sáng sớm, điện thoại reo inh ỏi khiến Hán đang ngủ bỗng thức giấc.

Nhắm mắt, đưa tay mò xung quanh để tìm chiếc điện thoại. Lần trước trong lớp cái điện thoại kia đã bị cô quăng nát rồi, cái này là cô mới mua ngay sau đó. Tìm được điện thoại rồi, cũng không thèm xem đó là ai mà cô lại trực tiếp nghe máy.

“Alo?”

“Em chưa dậy à?”

Giọng nói này... giọng nói này... là Huy.

Vừa nghe cậu nói, cô tỉnh ngủ luôn. Nhưng để chắc chắn rằng đó là cậu, cô đưa điện thoại ra trước mặt xem. Là số lạ. Thế quái nào cậu lại biết số điện thoại của cô?

“Sao anh biết số tôi?”

“Chỉ cần có tình yêu thì...”

“Tút...tút...tút...”

Cậu còn chưa nói xong thì cô đã ngắt máy, sau đó vứt điện thoại sang một bên, tiếp tục ngủ.

Một lát sau, điện thoại lại đổ chuông lần nữa. Cầm lên xem thì lại là Huy, lần này cô bắt máy, không chờ cậu mở miệng, cô nói: “Ai cho anh số điện thoại của tôi?”

Đầu dây bên kia không chần chờ mà trả lời cô ngay: “Chỉ cần có tình yêu...”

“Tút...tút...tút...”

Lần này ngắt máy xong, cô đưa số của cậu vào danh sách đen luôn... Ngày chủ nhật mà cũng không để cô yên nữa. Đưa số cậu vào danh sách đen luôn, cho cậu chừa!

Vừa định tiếp tục ngủ thì có người gõ cửa phòng cô.

Mặc kệ!

Quyết định không mở cửa, cô lại nhắm mắt ngủ.

“Reng...reng...reng...”

Quái! Cô rõ ràng đã cho cậu vào danh sách đen rồi mà! Nhưng thế nào lại gọi cho cô nữa?

Cầm điện thoại lên xem thì biết đó không phải là Huy, là ba cô.

Khó chịu, nhưng điện thoại của ông ấy thì cô không thể không nghe được. Cô nhận máy, nhưng không lên tiếng.

“Cho con 15’. Vệ sinh cá nhân xong thì xuống đây ngay.”

Ra lệnh. Ông là đang ra lệnh cho cô. Nhưng mà, tại sao cô phải nghe lời của ông? Ông bảo sao thì cô phải làm như vậy à?

Không đáp, cô liền ngắt máy, lần này, cô tắt nguồn điện thoại luôn.

Dưới nhà, ba cô đang ngồi trong phòng khách, vừa xem tin tức vừa nói chuyện với khách của ông.

Thấy đã hơn 15’ rồi mà cô vẫn chưa xuống, ông quay sang nói với vị khách của mình: “Con bé này hơi cứng đầu, con đợi ở đây, để ta đi gọi nó.”

Vị khách ấy nghe ông nói vậy, liền nói: “Để con đi gọi cô ấy cũng được, ba cứ ngồi ở đây đi!”

“Con đi có được không đó?” Nghi hoặc, nhìn vị khách ấy bằng đôi mắt dò xét. Ông không tin là cậu có thể gọi con gái ông đâu!

“Ba yên tâm, con gọi chắc chắn sẽ được!”

Nói rồi, người đó liền đi lên phòng Hân.

“Cộc, cộc, cộc”

Nghe thấy có người gõ cửa, nhưng cô không ra mở, mặc kệ đi. Chắc có lẽ là Huy lại gọi méc ba cô rồi giờ ông lên phòng tìm cô chứ đâu. Phòng cô

khóa rồi, cô không ra mở ông ta làm gì được cô.

Tiếng gõ cửa lại vang lên thêm vài lần nữa nhưng cô vẫn cứ nằm trên giường. mặc dù tiếng gõ cửa khiến cô không thể nào ngủ tiếp được nhưng cô nhất quyết không mở là không mở, cứ để cho ba cô gõ chán đi.

Biết cô không ngủ, mà cô lại không ra mở cửa, cậu cũng không gấp gáp gì, dù sao thì nguyên ngày hôm nay của cô cũng là của cậu rồi.

Không gõ cửa nữa, nhưng cậu cũng không đi xuống lầu mà tìm một chiếc ghế, để trước phòng cô, ngồi xuống.

Khoảng một tiếng sau, cô mới rời giường, làm vệ sinh cá nhân xong đầu vào đấy rồi mới ra khỏi phòng. Vừa mới mở cửa ra, thấy cậu đang ngồi trước cửa phòng mình, cô rất ngạc nhiên.

Thấy cô, cậu nói: "Thay đồ đi, tôi dắt em đi ăn."

Nói xong, cậu đi xuống lầu. Còn cô, cứ đứng yên đó nhìn theo cậu, rồi nhìn xuống cái ghế trước cửa phòng mình. Chẳng lẽ lúc này cậu là người gõ cửa phòng cô sao? Cậu lại ngồi đây chờ cô sao? Bây giờ cô phải công nhận rằng cậu rất kiên nhẫn.

Mà lúc này, ba cô vẫn đang còn ngồi trong phòng khách xem ti vi. Thấy đã một tiếng rồi mà cậu và Hân vẫn chưa xuống, vừa nghĩ bụng chắc có lẽ cậu thất bại rồi thì bỗng nhiên Huy bước vào phòng khách, nói: "Ba, tí nữa con sẽ đưa Hân đi ăn. Tụi con có thể sẽ đi đến tối mới về nên."

"Ừ, ừ, đi đi con, đi đi, cứ đi thoải mái, về lúc nào cũng được..." Ông thấy cậu bước xuống, nghĩ bụng rằng cậu thất bại rồi nên chuẩn bị chào ông ra về, thế mà cậu lại bảo là tí nữa sẽ đưa Hân đi ăn, làm ông ngạc nhiên quá chừng luôn. Cậu còn chưa nói hết câu, ông liền đồng ý cho cậu và Hân đi chơi.

Nói thật thì, nếu như con gái ông và Huy 'giao nấu thành cơm' ông còn mừng ấy chứ, mấy chuyện đi chơi chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không đáng nói, không đáng nói a...

Vừa mới nói xong thì cũng vừa đúng lúc Hân đi xuống, liếc mắt nhìn ông một cái, sau đó cô nói với Huy: "Đi nhanh đi, tôi đói rồi." Sau đó đi thẳng ra cổng.

Nghe cô nói vậy, Huy chào ba cô rồi đi theo cô ra ngoài. Cậu biết, cô nói cô đói là nói vậy thôi, chứ thật ra cô muốn đi nhanh là để tránh ba cô. Trước đây cô kể với cậu rằng khi cô mới 6 tuổi, ba cô đã đưa cô sang Mỹ. Cậu cũng biết cô giận ông là đúng, nếu là cậu thì cậu cũng giận. Nhưng mà, suy cho cùng thì ba cô cũng chỉ muốn tốt cho cô nên mới làm như vậy thôi. Thôi thì hôm nay cậu sẽ làm cho cô vui rồi thử khuyên cô xem sao...

Hai người đi ăn ở quán ăn lần trước ở trung tâm thành phố, ăn xong lại đi công viên giải trí.

Khi ăn thì cô vẫn bình thường nhưng khi đến công viên giải trí rồi thì cô có vẻ không vui lắm. Thấy vậy cậu hỏi: "Sao lại không vui vậy? Mệt à?"

Không vui? Mệt? Cái này cậu còn đợi cô phải nói sao. Lần trước đi ăn cũng là ăn ở quán đó, quán đó nấu ăn thì cũng ngon, tạm chấp nhận, mà công viên giải trí lần trước đã đi rồi, mà lần trước cô với cậu cũng chơi gần hết trò chơi trong đấy rồi, vậy mà hôm nay lại đi công viên giải trí. Chẳng lẽ ngoài công viên giải trí ra cậu không còn biết chỗ nào để đưa cô đi chơi à!?

Liếc cậu một cái, cô cũng không thèm trả lời, hậm hực đi đến băng đá gần đó ngồi. Thấy cô có thái độ như vậy, cậu biết cô không vui, thậm chí là giận cậu rồi ấy chứ. Nhưng mà, cậu thật sự không biết cậu đã làm sai gì cả, nếu cậu đã làm sai hay làm cô giận thì cô cứ nói thẳng, cậu sẽ xin lỗi cô. Mà đằng này, cô lại im lặng, không nói chuyện làm cho cậu bắt đầu hoang mang rồi đấy...

Đi đến chỗ cô ngồi, cậu không ngồi xuống cạnh cô mà ngồi xổm trước mặt cô, cậu nói: "Em không khỏe sao? Hay tôi đã làm gì cho em giận à?"

Cô không đáp, cũng không nhìn cậu. Cậu lại nói tiếp: "Hay là em không thích đi công viên giải trí?"

Đúng là vậy đó, cô đúng là không muốn đi công viên giải trí chút nào, nhưng mà nếu cô nói thẳng ra như vậy thì cô lại ngại, bây giờ cậu ngộ ra rồi, cô cũng chẳng thèm giấu, liền quay sang liếc cậu một cái, sau đó lại quay mặt sang chỗ khác.

Thấy cô có thái độ như vậy, cậu nghĩ có vẻ cô thật sự chán công viên giải trí rồi, bèn nói: "Vậy em nói đi, em muốn đi đâu tôi sẽ đưa em đi."

Đi đâu à? Còn cần cô phải nói sao? Cậu là cậu không hiểu tâm lý con gái hay là ngốc thật vậy? Chẳng phải cậu nói là 'cậu đưa cô đi chơi' sao, vậy sao bây giờ lại hỏi cô muốn đi đâu?

Lại liếc cậu một cái nữa, lần này cô đứng lên đi ra khỏi cổng công viên. Thấy cô đi, cậu đương nhiên liền đi theo. Vừa ra khỏi cổng, cô liền bắt một chiếc taxi, xe vừa ghé lại cô cũng kéo cửa xe ngồi vào.

Thấy vậy, cậu liền ngăn hành động của cô lại, nói: "Em định đi đâu?"

Quay sang nhìn cậu, cô nói: "Đi về!" Nói rồi cô lại kéo cửa xe.

Lần này cậu bắt lấy tay cô, kéo về phía mình rồi đóng cửa xe lại. Cậu nói: "Tôi đưa em đi biển chơi."

Nói xong không đợi cô trả lời, cậu liền nhanh chóng kéo cô về bãi đỗ xe, nhanh chóng lấy xe, đưa nón cho cô, rồi bắt đầu cuộc hành trình đi biển.

Quyển 1 - Chương 19

Hôm nay là chủ nhật nên mọi người đi chơi biển cũng khá đông. Lúc đầu cậu còn định cùng cô tay trong tay đi bộ trên bãi biển, giờ thì vỡ mộng luôn rồi. Thế nên là có đi biển nhưng là cô và cậu cũng chỉ đi ăn vài món hải sản ở nhà hàng ven biển thôi chứ cũng không chơi được gì nhiều.

Đây là lần thứ 2 cậu ra biển. Lần đầu là đi tìm cô, còn đây là lần hai cho nên là cậu cũng chẳng rảnh về nơi này cho lắm. Đừng hỏi vì sao cậu đường đường là đại thiếu gia của TL mà đây lại là lần thứ 2 cậu đi biển. Xin thưa rằng cậu cũng rất giống Hân, từ nhỏ đã phải học cách làm thế nào để trở thành người lãnh đạo của một tập đoàn lớn, chỉ khác là cô bị đưa ra nước ngoài còn cậu thì không. Như vậy thì làm gì mà có thời gian đi biển chứ.

Từ nãy giờ cậu định đưa cô đi tìm chỗ nào đó để chơi, nhưng cứ chạy lòng vòng mãi mà chẳng thấy có cái công viên nào cả. Còn cô, ngồi trên xe để mặc cậu đưa đi lòng vòng cũng chán, vì vậy cô nói: “Dừng xe lại”

Cô bảo dừng xe, vậy chắc có lẽ là cô có việc gì rồi, vì vậy cậu liền nghe lời, tắt xe vào lề. Xe vừa dừng lại thì cô liền nói: “Xuống xe!”

Ngạc nhiên quay sang nhìn cô, cậu vừa định mở miệng ra hỏi thì cô lại nói: “Ra phía sau ngồi đi.”

Nghe vậy cậu liền ngậm miệng, thì ra ý cô là bảo để cô chở cậu, vậy mà lúc này cậu lại tưởng cô định đuổi cậu xuống xe mới ghê chứ...

Lần trước cô có chạy xe cậu một lần, cũng tương đối dễ, lần này là lần hai, cô đương nhiên có nhiều kinh nghiệm hơn rồi, vì vậy lần này cô chạy khá nhanh.

Thấy cô cứ chạy lòng vòng mãi, xem ra cô cũng giống cậu rồi, cô cũng có biết đường đâu mà...

Đang còn suy nghĩ thì bỗng cô dừng xe lại, nói, à không phải, đúng hơn là ra lệnh cho cậu mới đúng: “Xuống!”

Ngần đầu nhìn lên. Trước mắt cậu hiện giờ là một thủy cung, nhìn cái cổng thôi cậu cũng thấy rất hoành tráng rồi. Cái cổng thì to oí là to nha, đượcx về lên đây rất nhiều loài cá lớn, toàn màu xanh dương xen kẽ với màu trắng thời, hai bên còn treo đầy bong bóng bay nữa chứ. Ở ngoài cổng đã hoành tráng vậy rồi, không biết khi vào trong sẽ thế nào đây... Không ngờ Hân lại biết một chỗ thú vị đến vậy.

“Anh không muốn vào đó chơi à?”

Thấy Huy cứ đứng nhìn chằm chằm cái cổng mà không động đậy gì, nghĩ rằng cậu không thích đi thủy cung nên cô mới hỏi.

“Hả? Có, có chứ!” Trả lời cô một cách vội vàng, giống như sợ cô sẽ đổi ý hay sao ấy. Nói rồi cậu cũng nhanh chóng xuống xe.

“Anh đi gửi xe đi, tôi đi mua vé.”

Bỏ lại một câu không chờ cậu trả lời, cô đi liền thẳng đến quầy vé.

Xong xuôi mọi việc, cô và cậu cùng cất bước vào thủy cung.

Trong đây đúng như suy nghĩ của cậu, quả thật rất đẹp, à không phải, phải gọi là tuyệt đẹp mới đúng chứ. Cậu cảm thấy hôm nay rất hào hứng nha.

Những lối đi trong thủy cung giống như một mê cung dưới biển vậy, cứ rẽ trái rồi rẽ phải, hết đi lên lại đi xuống. Vì đây là lần đầu tiên cậu đến thủy cung cho nên là rất sợ đi lạc, ở đây thật sự rất rộng nha, cậu mà lạc thì chỉ lo Hân không biết đường tìm thôi... Vì vậy từ khi bước vào cửa cậu chỉ đi theo Hân thôi, thật ra cậu là vì sợ bị lạc nên mới đi theo cô, nhưng người ngoài nhìn vào lại không phải vậy đâu nha.

Họ sẽ nghĩ cô và cậu là một cặp đôi đang yêu nhau, mà những người đang yêu nhau thì sẽ đi cùng với nhau, chỉ là cô và cậu không nắm tay thôi...

Nắm tay? Nhắc mới nhớ nha, cậu thật sự không biết đến bao giờ mới nắm tay Hân được a~

Trong thủy cung giống như là đại dương mini vậy, từ nãy giờ theo cậu thấy thì ở thủy cung này loài cá nào cũng có hết nha, nào là cá heo, cá nhiệt đới, cá voi, sứa, san hô, hải quỳ, cá kiếm,..... Ôi ôi, nhiều không đếm nổi luôn.

Đặc biệt là còn có nàng tiên cá nữa chứ. Mặc dù cậu biết đó là do nhân viên ở đây đóng giả nhưng mà phải thừa nhận rằng rất giống, làm được những chiếc đuôi cá không phải là dễ, mang đuôi bơi ở dưới nước càng khó hơn, thế mà những ‘nàng tiên cá’ ở đây lại bơi rất đẹp, rất thành thực. Bây giờ cậu chỉ thốt lên được một chữ: Great!

Dạo một hồi cậu lại thấy đói bụng, định mở miệng nói với cô thì lại thấy trước mắt là một nhà hàng nhỏ. Nhà hàng này đương nhiên cũng nằm trong thủy cung.

Thì ra cô cũng đói rồi nên là mới dắt cậu đi đến nhà hàng này.

Nhanh chóng ngồi vào chỗ, cậu cầm menu xem đi xem lại mà chẳng biết gọi món nào cả, nhìn hình thôi cũng thấy rất là bắt mắt rồi, với lại toàn những món cậu chưa từng ăn nên cũng chẳng biết đâu là ngon đâu là dở.

Thấy cậu cứ rề rề nên cô có hơi khó chịu, cô cũng đang rất đói nên mới xuống nhà hàng này, còn cậu thì chỉ biết cầm menu xem tới xem lui, lật qua lật lại. Nhíu mày, cô liền giật lấy menu cậu đang cầm trên tay, gọi một hơi hết 5-6 món.

Cậu nhìn cô làm mà thấy mắc cỡ luôn. Đường đường là đàn ông con trai, có cái gọi món ăn thôi mà cậu cũng chẳng làm được. Vậy là giấc mơ nắm tay cô lại càng bay xa rồi...

Thức ăn vừa dọn lên, cô và cậu mặc dù rất đói nhưng cũng biết giữ hình tượng cho bản thân, thế nên là ăn rất chậm rãi từ tốn, nhưng cả hai đều không mở miệng nói với nhau câu nào.

Ăn xong là đã 3 giờ chiều hơn rồi, vì vậy cả hai đương nhiên là chuẩn bị lên đường về rồi.

Lấy xe xong thì cũng đã gần 4h, vì vậy cả hai liền nhanh chóng lên xe trở về, kết thúc cuộc hành trình đi chơi ngày hôm nay.

Đi vừa được một đoạn thì không hiểu sao bụng của Hân cứ lâm râm đau, lúc đầu còn nghĩ có lẽ vì trúng thực, nhưng càng ngày lại càng đau.

Nhìn qua kính chiếu hậu, thấy sắc mặt của cô liền biết cô không khỏe, cậu hơi lo lắng hỏi: "Không khỏe chỗ nào sao?"

"Không biết nữa, anh chạy chậm chậm thôi, hạn chế đi vào những chỗ vắng có lẽ sẽ ổn hơn."- Cô đáp.

Cậu không nói gì thêm nữa mà nghe theo lời của cô, giảm tốc độ lại, né những chỗ đường vắng. Đi được một đoạn, cậu hỏi: "Có đỡ hơn chưa?" Vừa hỏi cô vừa nhìn qua kính chiếu hậu thì thấy sắc mặt cô trắng bệch, không còn tí máu nào nữa.

Vội vàng dừng xe lại. Lúc này nhìn cô, cậu thật sự rất sợ. trông cô bây giờ giống như một cái xác khô vậy, môi cô khô đến độ da tróc hết cả lên luôn, mặt thì trắng đến không còn giọt máu.

Yếu ớt mở miệng ra, cô bây giờ nói chuyện thật sự là không nổi luôn, nhưng vẫn cố gắng nói: "Tôi đau bụng quá."

"Đề tôi đưa em đến bệnh viện ngay...."

Nói rồi, cậu lại khởi động xe chuẩn bị đưa cô đến bệnh viện.

Yếu ớt nắm tay cậu lại, cô bây giờ thật sự chớp mắt thôi cũng cảm thấy khó khăn nữa: "Đừng đi xe, gọi xe cứu thương đi."

"Được, được.."

Cậu đúng thật sự là ngốc mà, cô đã đau đến nỗi nói không ra hơi rồi. Nếu bây giờ cậu mà chạy mô tô đưa cô đến bệnh viện chắc cô bị đau cho tới chết luôn quá.

Vì vậy không nói thêm lời nào, cậu liền lấy điện thoại ra gọi cho xe cứu thương. Ở đây cũng không quá xa bệnh viện lắm nên chỉ khoảng 15' sau xe cứu thương đã đến nơi, đưa Hân đến bệnh viện.

Đến bệnh viện rồi, bác sĩ kiểm tra một vài chỗ, hỏi cô đau như thế nào, đau bao lâu rồi,... Cô thì làm sao mà còn sức để trả lời chứ, toàn là cậu trả lời thay thôi.

Chẩn đoán một hồi, bác sĩ quay sang Huy nói: "Cô ấy bị viêm ruột thừa, cần phải làm phẫu thuật ngay lập tức, phiền cậu thông báo cho gia đình cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 20

Viêm ruột thừa? Phẫu thuật? Thông báo cho gia đình?...

Hiện giờ đầu óc cậu đang rất rối, sao Hân lại bị viêm ruột thừa được chứ? Chắc chắn không phải do thức ăn rồi, nếu là do thức ăn thì cậu cũng phải đau mới đúng chứ.

Tại sao Hân lại bị như vậy chứ? Cô rõ ràng lúc nãy còn khỏe lắm mà... Sao có thể...

“Cậu gì đó ơi, mau gọi về báo cho gia đình cô ấy đi, bây giờ chúng tôi sẽ tiến hành phẫu thuật.”

Nói rồi, vị bác sĩ ấy cùng một vài y tá liền đưa Hân vào phòng cấp cứu. Còn Huy thì nhanh chóng gọi cho ba mẹ Hân và ba mẹ của cậu biết.

Không lâu sau ba mẹ Hân đã đến, vừa gặp cậu, mẹ Hân đương nhiên là hỏi về tình hình sức khỏe của con gái bà rồi: “Hân bây giờ như thế nào rồi? Tại sao nó lại bị như vậy chứ? Đang yên đang lành mà, sao khi không lại viêm ruột thừa được? Nó có phải là...”

“Chỉ là viêm ruột thừa thôi, nó sẽ không sao đâu, bà trật tự chút đi, đây là bệnh viện đây.”

Vừa mới gặp mặt Huy là bà đã hỏi hết chuyện này đến chuyện khác rồi, Huy chưa kịp tiêu hóa câu hỏi thứ nhất là câu hỏi thứ hai thứ ba đã theo miệng bà tuôn ra rồi. Nhưng cậu lại chẳng lấy làm khó chịu tí nào. Hân bị như vậy cậu rất lo cho cô, còn đây là mẹ cô, là người đã sinh ra cô thì thử hỏi, bà lo cho cô nhiều hơn cậu bao nhiêu lần chứ. Vừa định mở miệng trấn an bà thì ba Hân liền mở miệng trách bà ồn ào.

Cậu biết ông trách thì trách vậy thôi chứ thật ra ông cũng lo cho cô lắm, chứ thử nghĩ xem ông là ai chứ. Là chủ tịch tập đoàn LV, một ngày giải quyết công việc còn không hết nữa mà vừa nghe Hân phải làm phẫu thuật thì bao nhiêu công việc ông đều gác lại hết để chạy đến đây xem tình hình cô thế nào.

Ông vừa dứt lời thì ba mẹ cậu cũng đến nơi, vừa đến nơi thì mẹ cậu cũng y như mẹ Hân, hỏi han tình hình cô đủ điều. Cậu thì chỉ biết cô đau bụng đến trắng cả mặt thôi còn tình hình cô bây giờ thế nào thì chỉ có bác sĩ mới biết thôi chứ cậu làm sao mà biết được. Vì vậy cậu chậm rãi ngồi xuống, trấn an hai bà mẹ vài câu rồi tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào cánh cửa phòng cấp cứu.

Thời gian hôm nay sao mà trôi qua chậm quá, bây giờ đã hơn 7h tối rồi, mà cô thì đã ở trong phòng phẫu thuật gần một tiếng rồi. Mặc dù biết cô chỉ viêm ruột thừa thôi, không phải bệnh nan y khó chữa nhưng mà ai nấy đều lo lắng, hết đứng lại ngồi hết ngồi lại đứng, cứ đi qua đi lại không biết bao nhiêu lần.

Bỗng nhiên cánh cửa đóng kính này giờ đột nhiên mở ra khiến tất cả mọi người đều đứng lên, nhanh nhất mà mẹ Hân.

“Bác sĩ, con gái tôi thế nào rồi?”

“Bây giờ thì không sao rồi, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian thì sẽ khỏe lại thôi.”

“Tôi có thể vào thăm nó chưa?”

“Bây giờ chúng tôi sẽ chuyển bệnh nhân đến phòng hồi sức, đến đó rồi thì người nhà có thể vào thăm.”

“Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ...”

“Không có gì, đó là trách nhiệm của chúng tôi.”

Nói rồi vị bác sĩ ấy cuối đầu chào mọi người rồi lại tiếp tục công việc của mình.

Vị bác sĩ ấy đi được một đoạn thì ba Hân lên tiếng: “Bà làm gì mà cứ nhao nhao vậy, con bé chỉ là bị viêm ruột thừa thôi chứ không phải là...”

“Ông thì hay lắm, bỏ hết việc ở công ty, hủy luôn cả cuộc họp quan trọng với đối tác bên Mỹ để đến đây xem tình con gái. Trên đường đi thì luôn miệng không biết nó thế nào rồi, có sao không. Vậy mà đến đây thì lại ngồi một đống, im lìm không một chút biểu cảm trên mặt. Thôi đi ông già, ở đây toàn người trong nhà cả, không cần phải làm mặt nghiêm đâu!”

“Bà...”

“Ông già” vợ ông vậy mà dám gọi ông là ông già, bà ta tưởng mình trẻ lắm hay sao ấy.

Ồ, con trai bà đâu rồi nhỉ? Mới thấy nó ở đây cơ mà... Nhìn xung quanh tìm Huy, quay sang bên trái thì thấy cậu đang đi về phía phòng hồi sức, vì vậy bà liền quay sang mọi người, nghiêm giọng nói: “E hèm, hai người bây giờ con cãi nũa hử, nhìn mà xem con rẻ hai người kia.” Nói rồi bà liền hất mặt về bên trái.

Mọi người theo đó cũng nhìn về bên trái. Thấy vậy bốn người lớn cùng nhìn nhau, trên mặt đều nở một nụ cười. Cậu thật là...

Đến phòng hồi sức để thăm Hân, mà nói đúng hơn là đến ngắm cô thôi. Bây giờ cô vẫn chưa tỉnh nên mọi người cũng chỉ ngắm thôi chứ có thăm hỏi được gì đâu.

Một lát sau, mẹ Hân nói: “Bây giờ cũng trễ rồi, mọi người về nghỉ sớm đi, ở đây có tôi chăm con bé là được rồi.” Rồi quay sang nói với chồng mình: “Ông cũng về xử lý công việc đi, ở đây cứ giao lại cho tôi.”

“Vậy cũng được, chúng tôi về trước đây, ngày mai con bé tỉnh lại rồi chúng tôi lại đến thăm.” Ba Huy chậm rãi đáp lời, sau đó chào tạm biệt mẹ Hân rồi hai ông bà ra về.

“Con cũng...”

“Con về nhà để mai đi học.” Huy còn chưa nói hết câu, ba cậu liền biết cậu đòi ở lại với Hân rồi. Vì vậy tốt nhất là ngắt lời cậu trước rồi đi thật nhanh ra

về cho cậu khỏi lều nhều.

Hậm hực nhìn theo bóng lưng của ba mẹ cậu, không cãi lại kịp thì chỉ đành nghe theo thôi, vì vậy quay sang chào tạm biệt mẹ Hân rồi cậu cũng ra về.

“Khi nào con bé tỉnh thì nhớ gọi cho tôi.” Bỏ lại một câu, sau đó ông với lấy cái áo khoát trên sofa rồi cũng ra về.

Bây giờ, trong căn phòng này chỉ còn lại mình bà và Hân. Bà thật sự không yên tâm về cô, mặc dù bà rất mệt nhưng bà sợ rằng khi bà ngủ rồi, lỡ như cô tỉnh lại thì cô biết làm thế nào. Cho nên là bà đã thức canh cô suốt đêm.

Nói thì nói vậy thôi, bà cũng không còn trẻ, thức trắng nguyên đêm thì sức đâu mà chịu cho nổi, vì vậy bà chỉ thức tới khoảng 3-4h sáng thì liền thiếp đi.

Buổi sáng ở bệnh viện khá giống với ở nhà cô, rất yên tĩnh. Nhưng dường như chính sự yên tĩnh đó đã đánh thức cô dậy.

Tối qua, cô nhớ rằng cô bị đau bụng, Huy đưa cô đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra cho cô hình như là nói cô bị viêm ruột thừa nên đã tiến hành phẫu thuật.

Đưa tay xuống bụng của cô. Đau. Cực kì đau.

Một cái đau ấy khiến cô không kiềm nổi mà kêu thành tiếng khiến mẹ cô tỉnh giấc.

“Con tỉnh rồi à?”

Nhìn sang bên phải thì thấy mẹ cô còn chưa tỉnh ngủ mà đã lo lắng cho sức khỏe của cô khiến cô có chút cảm động.

“Để mẹ gọi bác sĩ.” Nói rồi bà liền bấm chuông gọi.

Ngay sau đó bác sĩ liền tới kiểm tra một lượt cho cô rồi nói: “Bây giờ đã ổn rồi, nhưng mà nhớ đừng vận động mạnh. Vận động mạnh quá sẽ khiến miệng vết thương mở ra. Ăn uống đều đặn thì sẽ mau chóng bình phục. Cứ để bệnh nhân ở đây kiểm tra thêm một ngày nữa là có thể về rồi.”

“Cảm ơn bác sĩ.”

Chào bác sĩ rồi bà lại quay sang cô, nhỏ nhẹ nói: “Con nằm đây nghỉ đi, để ta gọi người nấu cháo mang đến cho con.”

Nói xong bà liền đi ra ngoài. Từ nãy giờ cô không nói gì mà chỉ quan sát mọi hành động cử chỉ của bà.

Tại sao vậy? Tại sao bây giờ mới thực hiện trách nhiệm của một người mẹ đối với cô? 10 năm trước, cô cần bà, cô rất cần bà. 10 năm sau cô đã không cần sự che chở của một người mẹ dành cho đứa con bé bỏng của mình rồi. Bây giờ cô đã lớn, đã có thể tự lập rồi. Tại sao lúc cô cần có mẹ thì bà lại không cho cô được một người mẹ, bây giờ cô đã không cần nữa rồi, đã quá muộn rồi bà mới thức hiện nghĩa vụ của một người mẹ đối với cô.... Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cô chỉ nhắm mắt thôi chứ không ngủ.

Vừa đi ra khỏi cửa, bà liền gọi cho chồng mình và ba mẹ Huy, báo tin rằng cô đã tỉnh lại, sau đó lại dặn dò ông bảo người làm làm một ít cháo loãng mang đến cho cô. Dặn dò ông mọi việc, dặn đi dặn lại rất nhiều lần, đến nỗi ông ngắt máy tước khi bà nhắc lại một lần nữa, sau đó bà lại đi vào phòng. Thấy cô nhắm mắt lại, nghĩ rằng cô đã ngủ nên không dám đi mạnh. Nhẹ nhàng đến bên giường của cô, ngồi xuống nắm lấy bàn tay của cô. Hôn lên đó một nụ hôn nhẹ, sau đó lại đặt tay cô về vị trí cũ. Sợ cô lạnh nên bà kéo lại chăn, che đi bàn tay của cô, rồi mới nhẹ nhàng đứng dậy, đi vào toilet làm vệ sinh cá nhân.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 21

Cánh cửa toilet vừa đóng lại thì đó cũng là lúc Hân mở mắt ra. Trong đáy mắt của cô có chút dao động, nhỏ, rất nhỏ, chỉ thoáng qua một chút sau đó lại nhanh chóng biến mất. Lần này, cô thật sự chìm vào giấc ngủ.

Mà lúc này, Huy thì chẳng có tâm trạng gì để học cả, suốt ngày cứ nghĩ về cô thôi. Mới sáng nay nhận được tin cô đã tỉnh lại rồi nhưng cậu vẫn cứ lo. Cậu vừa lo vừa sợ, sợ cô đau, sợ cô không quen khi ở bệnh viện, sợ cô buồn, lo cô ăn thức ăn của bệnh viện sẽ không quen,...

Vì vậy, cậu quyết định sau khi tan học sẽ đến bệnh viện thăm cô.

“Ê Huy, Hân đâu sao hôm nay không thấy vậy?” Cậu bạn bàn trên quay xuống hỏi.

“Đang nằm viện.”

“Sao vậy? Ốm à?”

“Bị viêm ruột thừa.”

Viêm ruột thừa... viêm ruột thừa... Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu anh bạn nọ. Quay xuống nói với Huy: “Vây hả?” Rồi lại quay sang cậu bạn đang ngồi cạnh mình, nói nhỏ: “Ê, tao nghe nói viêm ruột thừa là bị đau bụng, mà khi phẫu thuật xong rồi là cực kì đau luôn á.”

Nói xong liền nháy mắt ra dấu với cậu bạn bên cạnh.

Lúc đầu cậu bạn này chả hiểu mô tê gì, mãi đến một lúc sau mới hiểu được lời của bạn mình, liền nói: “À, ừ, tao cũng nghe nói vậy đó mày. Đau lắm luôn á, đau mà không ăn không uống được luôn, đau tới cả tháng sau mới khỏi lận á!”

Nghe hai thằng bàn trên đang bàn tán về chứng viêm ruột thừa, kệ tụi nó, cậu không quan tâm. Mà vừa nghe đến chỗ đau không ăn uống được, đau đến cả tháng cậu tự nhiên thấy hơi sợ, liền ngóc đầu lên hỏi: “Thật sự là đau lắm hả?”

Nghe cậu hỏi, 2 cậu bạn kia biết ngay cậu bị lừa, vì vậy cả hai mỗi người một câu:

“Ừ! Đau lắm. Đau giống như là có cả trăm cả ngàn con kiến cắn vậy. Đúng không mày?” Nói rồi, cậu bạn ấy hất tay ra hiệu với ‘đồng minh’ của mình.

“Ừ, ừ, đau lắm. Tội cho con Hân, mới 16 tuổi mà đã phải chịu nỗi đau lớn đến như vậy...” Cậu này nói xong còn tặng kèm theo một biểu cảm rất chi là diễn sâu luôn.

“Ê, ề, mày đi đâu vậy?”

Cậu bạn kia vừa nói xong thì Huy đột nhiên lấy cặp rồi đứng dậy. Thật ra là trong lòng bạn này biết Huy chuẩn bị đến bệnh viện tìm Hân, hỏi chi là hỏi vui vậy thôi, cậu biết tổng rồi...

“Tới bệnh viện.”

Thấy chưa, cậu nói cảm có sai, đã bảo mà, Huy là Huy đang định đến bệnh viện à~

Vừa đi đến cầu thang thì Huy và Nam đụng mặt nhau. Tất nhiên là Huy làm lơ rồi, mà Nam thì không biết phải nói làm sao ta... Huy đã lơ rồi thì thôi đi, còn nắm tay cậu lại, nói một câu khiến người ta đã ghét càng thêm ghét: “Đang định đi thăm Hân sao? Tòì cũng muốn đi!”

Muốn đi? Ai cho đi mà đi chứ. Hân là vị hôn thê của cậu, cậu đương nhiên phải chăm sóc. Còn anh ta? Hân với anh ta có quan hệ gì à?

“Anh có tư cách gì để đi thăm Hân?”

“Tòì là người đang theo đuổi Hân, đương nhiên cô ấy bị ốm thì phải đến thăm rồi!”

Người theo đuổi á? Anh ta mà cũng có tư cách đó sao? Cậu là vị hôn phu của Hân, là chồng trong tương lai của cô, điều này đã chắc như đinh đóng cột rồi, không ai trong trường Đông Nam này là không biết cả. Vậy mà người đang đứng trước mặt cậu lại không biết vô liêm sỉ dám nói câu đó ra.

Nhưng mà, nghĩ tới cảnh bây giờ Hân đang đau đớn đến không ngủ được, cậu quyết định không dỗi co với Nam nữa. Đối với loại người như Nam thì không đáng để cậu quan tâm. Vọ tương lai của cậu quan trọng hơn nhiều.

Thấy Huy không để ý đến mình, Nam đương nhiên là quen với việc này rồi, nên là không sao cả. Thôi thì anh sẽ đợi đến khi Hân đi học lại rồi đến thăm cô sau vậy.

Xuống đến nhà xe thì cậu mới phát hiện ra là điện thoại và chìa khóa vẫn còn trên lớp nên đã nhanh chóng chạy lên lớp để lấy.

Mà lúc này khi Huy vừa đi khỏi thì tất nhiên hai người ‘bạn bàn trên’ của Huy lẫn ra cười sặc sụa rồi. Họ thấy Huy hôm nay sao mà ngốc đến như vậy chứ? Đau như là cả trăm con kiến cắn. Tròi ơi, cậu nói vậy mà Huy cũng tin, xem ra Hân bị đau ruột thừa làm cho Huy bị hỏng não luôn rồi.

“Mày thấy cái mặt thằng Huy không? Tròi ơi, tởì nay chắc tao khỏi ngủ quá. Hahahahah...”

“Ừ, ừ. Mai mốt con Hân đi học lại rồi để tao kể cho nó nghe, diễn cho nó coi biểu cảm của thằng Huy luôn. Hahahah...”

Huy vừa lên đến lớp thì đương nhiên nghe thấy những lời bàn tán của hai thằng bạn cậu rồi. Tức. Đương nhiên là cậu tức rồi. Hai đứa này lâu không ăn đòn nên bây giờ đang nhớ á. Trầm giọng, tiến lại gần chiếc bàn đó - đối với Huy là nơi có hai thằng trốn viện đang ngồi. Cậu lạnh lùng đập xuống bàn một cái, nói: “Vui không?”

Cái đập bàn của cậu đã khiến cho hai anh bạn ngưng cười rồi, giờ cộng thêm câu hỏi của cậu nữa... Vui thì vui thật, nhưng làm sao dám nói vậy trước mặt Huy chứ. Vọ chọc quê Huy là đã khiến hai người bọn họ no đòn rồi, giờ mà nói vui thì chắc xuân này hai cậu không về luôn quá.

“Ừa... mày... mày chưa đi... thăm Hân hả?”

“Định đi. Nhưng giờ tao bận rồi!”

“Bạn...cái gì...vậy?”

“À, tao bạn đi đánh người!”

Trời ơi! Lần này hai cậu chết chắc rồi, người mà Huy nói không ai khác chính là hai cậu đây nè, biết vậy lúc này không chọc quê Huy rồi thì bây giờ đâu phải lãnh đòn. Vừa định mở miệng ra biện hộ cho mình thì...

“Tùng...tùng...tùng...”

Ôi trời ơi! Chưa bao giờ mà cậu thấy yêu tiếng trống vào học đến vậy, ngày hôm nay, tiếng trống này đã cứu cậu một mạng a, sau này hai cậu sẽ coi trống như ân nhân của mình. Nếu không có tiếng trống này có lẽ không cần đợi tới xuân nữa mà là trưa nay hai cậu không về luôn rồi.

Hừ, chưa bao giờ mà Huy ghét tiếng trống trường đến vậy. vừa này gặp Nam đã khiến cậu rất bức rức rồi, gặp hai thằng trốn viện dám chơi cậu, định mượn mặt tụi nó thay cho mặt Nam mà đánh thì lại bị phá vỡ bởi tiếng trống huyền thoại này.

“Tụi mày đợi đấy!” Nói xong, Huy vào chỗ ngồi để chuẩn bị bước vào tiết học.

Ở bệnh viện.

Đang ngồi nhìn ngắm khuôn mặt ngủ say của Hân, bỗng có tiếng mở cửa khiến bà giật mình. Quay đầu lại để xem đó là ai, hóa ra là anh Lâm.

“Ông ấy không đến à?”

“Dạ. Chủ tịch sáng nay có cuộc họp quan trọng nên bảo tôi mang đồ đến cho bà.”

“Được rồi, cậu để đó đi.”

“Dạ. Sức khỏe của tiểu thư thế nào rồi phu nhân?”

“Đỡ nhiều rồi. À, cậu ở đây trông chừng con bé giúp tôi một tí được không? Tôi hiện tại có việc quan trọng cần làm.”

“Dạ được, cứ giao tiểu thư cho tôi.”

Nói xong, bà với tay lấy túi xách trên sofa rồi đi ra ngoài.

Còn anh, cô thì đang ngủ nên anh cũng chẳng có việc gì để làm nên đành đến sofa ngồi đọc mấy tờ tạp chí để trên đấy.

Ngồi được một lát thì Hân tỉnh dậy, thấy vậy anh nói: “Tiểu thư, phu nhân vừa ra ngoài bảo tôi trông chừng cô. Bây giờ cô có cần gì không?”

Liếc nhìn anh Lâm, cô không đáp.

“À, đây là cháo mà chủ tịch sai tôi mang đến cho cô, cô muốn ăn bây giờ chưa?”

Nghe anh Lâm nói vậy, cô từ từ ngồi dậy. Thấy vậy, anh Lâm liền chạy đến đỡ cô dậy, sau đó mới múc cháo đưa cho cô.

Đang ăn thì bác sĩ lại đến kiểm tra cho cô một lần nữa, kiểm tra xong ông nói: “Ngày mai có thể về nhà được rồi, nhưng mà nhớ đừng vận động mạnh để tránh làm vết thương mở miệng.”

“Dạ, cảm ơn bác sĩ.” Anh Lâm nói.

Bác sĩ vừa mới đi không lâu thì mẹ cô về, thấy bà, anh Lâm liền báo cáo những gì vị bác sĩ kia dặn rồi cũng ra về.

Tan học, Huy đương nhiên đến bệnh viện thăm Hân rồi, trong lòng cậu thầm nghĩ rằng không biết cô có nhớ cậu hay không nữa...

“Chào mẹ!” Vừa bước vào phòng bệnh, thấy Hân đang ngồi trên giường đọc sách, mẹ cô thì đang ngồi cạnh cô.

“Ừa, con sao lại ở đây?”

“Con ở đây đương nhiên là đến thăm Hân rồi!” Mẹ cô cũng thật là, biết tông hết rồi mà còn làm bộ hỏi cậu nữa.

“Vậy con ngồi đi!”

“Mẹ. Mẹ chăm sóc cô ấy chắc là rất mệt rồi, bây giờ mẹ về nghỉ đi, cứ giao cô ấy lại cho con.”

“Chắc không?”

“Mẹ cứ yên tâm tin tưởng con rồi tương lai của mẹ đi!”

Ặc, cái gì mà con rồi tương lai chứ. Nghe cậu nói xong bà muốn xỉu luôn, nhưng mà chăm sóc cô suốt đêm bà cũng rất mệt rồi, bây giờ có Huy đến thay thì bà cũng yên tâm, tranh thủ về nghỉ ngơi. Ở đây nhường không gian lại cho hai đứa bồi đắp tình cảm...

“Được rồi, vậy ta về nghỉ ngơi trước, tối lại vào thay con.”

“Dạ, mẹ đi đường cẩn thận!!”

Bà vừa ra khỏi phòng thì cũng là lúc Hân đóng cuốn sách lại, ngẩng đầu lên nhìn cậu. Thấy vậy cậu có hơi dỗi chí a~. Nhìn cậu như vậy thì khẳng định là nhớ cậu rồi, vì vậy cậu tiến lại gần cô, ngồi xuống chống tay lên mặt, nói: “Nhìn tôi như vậy có phải là rất nhớ tôi không??” Nói xong cậu còn khuyến mãi hai cái nướm mồm với cô nữa.

Haha cậu hỏi thì hỏi vậy thôi, chứ thật ra cậu biết thừa là cô nhớ cậu. Một người đẹp trai và men lì như cậu thì có cầu cô cũng chẳng có ấy chứ.

“Hoang tưởng!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 22

Sai. Cậu lần này, à không, cậu sai nhiều lần rồi. Lần này nữa thôi, nốt lần này thôi, cậu sẽ không bao giờ ‘hoang tưởng’ nữa.

“Tôi hỏi em câu này nhé. Đây là lần thứ mấy em nói tôi hoang tưởng rồi?” Kéo ghế lại cạnh giường cô, ngồi xuống khoanh tay trước ngực, cậu hỏi.

Cậu hỏi cô nói cậu hoang tưởng bao nhiêu lần rồi à? Cô làm sao biết được chứ, cô có đếm số lần cậu hoang tưởng đâu mà lại đi hỏi cô như vậy. Cô chịu.

Mà đã chịu rồi thì biết trả lời thế nào đây, cô đành lôi cuốn sách ra đọc tiếp. Thấy cậu không nói gì thêm, cô liếc mắt nhìn cậu thì lại thấy cậu cứ ngó ngang ngó dọc khắp nơi, hình như là tìm cái gì ấy.

“Anh đang nhìn gì vậy?”

“Tìm bác sĩ.”

Tìm bác sĩ à, cô bây giờ khỏe rồi với lại lúc này bác sĩ đã kiểm tra cho cô rồi mà. Không lẽ cậu đây là đang lo cho cô sao?

“Lúc này bác sĩ kiểm tra cho tôi rồi, không sao đâu!” Thấy cậu lo cho mình, cô tự nhiên cảm động nên mới nói một câu để trấn an cậu.

“Ai bảo tôi tìm bác sĩ cho em?” Nói rồi cậu nhìn cô.

Ở đây cô là bệnh nhân, cậu không tìm bác sĩ cho cô vậy cậu tìm cho cậu à...

“Tôi tìm bác sĩ để hỏi xem có thuốc trị bệnh hoang tưởng hay không.” Thấy cô nhìn cậu không nói vậy là cậu biết cô không hiểu rồi, thôi thì cậu nói cho cô luôn.

Cười lạnh một tiếng, sau đó cô nói: “Bệnh hoang tưởng của anh không có thuốc trị đâu!”

“Thật không?” Nghe cô nói vậy cậu lập tức đáp lời.

“Thật!”

“Trị cả đời cũng không hết sao?”

Nói đến đây tự nhiên cô thấy cậu hơi là lạ. Cậu hôm nay sao ngốc thế... Nếu đã ngốc rồi thì cô cho ngốc luôn.

“Ừ. Trị cả đời cũng không hết! Anh nên chuẩn bị tâm lý đi là vừa...”

Cô vừa nói đến đây, bỗng nhiên cậu chống hai tay lên mặt, chăm chú nhìn cô. Một lúc sau đó cậu mới nói: “Vậy em phải nuôi tôi cả đời rồi!”

Nói xong, cậu nhìn cô cười, còn cô lại có cảm giác chứng hoang tưởng của cậu ngày một nặng rồi đây...

Từ trước đến giờ, mỗi lần nói chuyện với cậu cô toàn là ăn tức thôi. Bây giờ cô đương nhiên rất muốn cãi lại nhưng lại sợ mình sẽ ăn thêm một quả tức nữa nên thôi.

Một lúc sau cô đột nhiên muốn đi toilet. Bây giờ thì cô đã khỏe rồi, chỉ có chỗ phẫu thuật hôm trước là còn hơi đau thôi, nếu đi nhẹ thì cũng chẳng ảnh hưởng nên cô không nhờ cậu giúp. Mà nói thẳng ra thì nhờ cậu giúp cô lại ngại, tự nhiên nhờ cậu dẫn đi toilet thì có hơi... Không nghĩ nữa, cô tự đi luôn cho khỏe.

Thấy cô xuống giường, Huy liền đi đến ngăn cô, không cho cô xuống giường, cậu nói: “Em định đi đâu vậy? Vết thương vẫn chưa có lành hẳn đâu. Muốn làm gì thì cứ nói với tôi, tôi làm cho.”

Muốn làm gì cứ nói với cậu... vậy cậu đi toilet giúp cô được chắc.

“Không cần, anh ngồi yên đó đi!”

“Không sao, em cứ nói đi, tôi làm giúp cho.”

“Muốn giúp đúng không? Bây giờ anh làm ơn ngồi yên đây là giúp tôi nhiều lắm rồi đấy.”

Huy không đáp mà trầm ngâm nhìn Hân. Một lát sau cậu mới chậm rãi nói: “Có thật là không cần tôi giúp không?”

“Thật!”

“Em chắc chứ?”

“Tôi chắc!”

“Em...”

“Đi ra ngoài!”

Lần này cô nhìn không nổi nữa rồi, cô đã nói là không cần cậu giúp vậy mà cậu cứ hỏi. Tức giận, cô hét thẳng vào mặt cậu.

Một câu nói ấy của cô khiến cậu lập tức im bặt, không dám mở miệng ra luôn. Chậm rãi gật đầu, sau đó liền đi ra ngoài.

Cậu đi rồi thì sao? Đương nhiên cô liền lập tức giải quyết công việc của mình rồi.

Bị đuổi ra ngoài đương nhiên cậu rất khó chịu, nhưng mà, khó chịu thì sao chứ, cô cũng có để ý đến đâu. Vừa định bảo cô làm việc xong thì gọi cậu, vậy mà lời còn chưa ra tới cửa miệng nữa là bị cô tổng ra khỏi phòng rồi. Sao tự nhiên cậu thấy bị tổn thương quá. Bây giờ cậu chỉ đành ngồi trước cửa phòng đợi cô thôi.

5...10...15...30 phút trôi qua rồi mà cô vẫn chưa xong việc sao. Chẳng lẽ cô gặp chuyện gì sao? Nhưng mà lỡ cô vẫn chưa làm công việc xong thì sao?

Huy bây giờ đang rất lo cho cô, cửa phòng bây giờ cô cũng khóa luôn rồi... Trong lòng thầm nghĩ sẽ xông vào đấy nhưng là, lỡ cậu xông vào ngay lúc cô đang làm việc thì sao? Chắc cô không nhìn mặt cậu luôn quá...

Vừa nghĩ đến đây thì mẹ cô lại vào, thấy vậy cậu đương nhiên là mở cờ trong bụng rồi, cậu vội chạy đến kể hết mọi chuyện cho bà nghe. Nghe xong, bà liền đi đến gọi cô: “Hân à, là mẹ đây, mở cửa cho mẹ đi.”

Đúng thật là kì diệu, bà vừa gọi có một tiếng thôi là cô đã ra mở cửa ngay, còn cậu, cậu đợi cô nửa tiếng đồng hồ mà cô chẳng có phản ứng gì cả. Cô làm cậu thấy hụt hẫng quá.

Cánh cửa vừa được mở ra thì Huy và mẹ cô vô cùng ngạc nhiên. Cô đã không còn mặc đồ của bệnh viện nữa mà thay vào đó là quần áo của cô, còn trên giường là một cái va-li nhỏ.

“Sao con không đợi mẹ vào chuẩn bị mà lại tự làm hết vậy?” Rất ngạc nhiên, bà hỏi

“Không cần, tôi tự làm được.”

Cô thì vẫn như mọi lần, đáp lời bà cụt ngủn. Nhưng không sao, bà cũng đã quen với cách nói chuyện này của cô rồi, không sao.

Bây giờ thì cậu đã biết thì ra là cô muốn tự chuẩn bị hết mọi thứ, không muốn cậu giúp nên mới đuổi cậu đi đấy mà. Không ngờ cô lại giỏi như vậy, bây giờ cậu hết thấy hụt hẫng rồi...

Liếc mắt nhìn Huy, lúc này đi toilet xong cô cũng định gọi cậu, nhưng mà lại nghĩ lại có cậu ở đây sẽ rất phiền với lại chiều nay phải về nhà rồi nên cô không gọi luôn mà tự mình sắp xếp đồ đạc. Cô không đợi mẹ mình là bởi vì cô không thích người khác chạm vào đồ cô, đặc biệt là bà.

Thấy không gian từ này đến giờ có vẻ hơi im ắng, vì vậy Huy cất tiếng nói lên suy nghĩ của cậu: “Không ngờ em giỏi thật đấy, lại có thể tự mình thu dọn

đồ mà không cần nhờ tôi giúp luôn!”

Miệng cô khẽ nhếch, vẽ lên một nụ cười. Có lẽ cậu mắc chứng hoang tưởng thật rồi, nhưng thôi, cô cứ im lặng vậy. Cứ để cậu hoang tưởng đi cũng chẳng sao, không ảnh hưởng đến cô.

Nghe Huy nói vậy, mẹ cô cũng khẽ cười, sau đó nói: “Vậy bây giờ con muốn về luôn chưa hay...”

“Bây giờ.”

Bà chưa nói hết câu là cô đã ngắt lời bà rồi. Nhưng không sao, bà không trách cô, không sao...

“Vậy để mẹ gọi cho anh Lâm.”

Cô không đáp.

Không đáp cũng không sao cả, chẳng phải người ta thường nói im lặng là đồng ý sao, bây giờ cô im lặng nghĩa là cô đồng ý rồi còn gì. Vì vậy, không cần chờ thêm chút nào, bà liền lấy điện thoại gọi cho anh Lâm.

Không lâu sau đó thì anh Lâm đến bệnh viện, đưa mẹ con cô về, còn Huy thì đi xe riêng.

Huy vừa khởi động xe thì có điện thoại nên cậu lấy ra nghe, thấy vậy anh Lâm về trước.

Trên đường đi thì tất nhiên là cô không nói chuyện với bà rồi, cô và anh Lâm ngồi phía trước còn bà ngồi phía sau. Thấy cô và bà không ai mở miệng nói chuyện thì đương nhiên anh Lâm cũng im lặng.

Ngồi một lát tự nhiên Hân lại thấy chán nên quay đầu nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh nhưng... Đây đâu phải là đường về nhà cô.

Bây giờ anh Lâm đang chở cô đi đâu vậy? Sao không phải về biệt thự nhà cô mà lại đi đâu đây??

Quay sang nhìn anh Lâm, cô hỏi: “Đang đi đâu vậy?”

Nghe cô hỏi vậy, anh đáp: “Đến nhà của Lương thiếu gia.”

Đến nhà Huy ư!? Để làm gì chứ?

Khó hiểu nhìn anh, cô không hỏi nhưng anh có thể thấy được, vì vậy anh giải đáp thắc mắc trong lòng cô luôn: “Chủ tịch nói từ đây về sau cô sẽ sống bên nhà cậu ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23

Cô...cô có nghe lầm không vậy? Từ đây về sau sẽ sống ở nhà Huy ư? Lãng tai, cô nhất định là lãng tai nên mới nghe nhầm.

“Anh nói gì?”

“Chủ tịch nói là từ đây về sau cô sẽ sống ở nhà của cậu ấy.”

Vậy là cô không nghe nhầm, cô thật sự không nghe nhầm.

“Chuyện này là sao?” Câu này cô không hỏi anh Lâm mà hỏi mẹ cô, mặc dù cô không quay xuống nhưng bà đương nhiên biết cô hỏi bà.

Bà đáp: “Đó là ý của ba con, con nên làm theo đi.”

Bà nói rất nhẹ nhàng, nhỏ nhẹ, nhưng mà có lọt tai cô đâu.

“Nhưng tôi không thích.”

“Đây là lệnh của chủ tịch, cô nên nghe theo đi.” Anh Lâm nói.

Cô nên nói gì đây nhỉ, tự nhiên lại để cô đến nhà Huy ở. Có hôn ước thì sao chứ, cô và cậu vẫn chưa đính hôn mà, thậm chí hai người cũng chẳng phải người yêu nữa mà bây giờ cô lại đến nhà cậu ở. Buồn cười, đúng là buồn cười.

Cô bây giờ chẳng nói gì nữa, chỉ im lặng.

Không lâu sau, xe đã đến trước cổng nhà của Huy.

Nếu nhà Hân xây theo lối kiến trúc cổ kính sang trọng thì nhà Huy lại xây theo lối hiện đại nhưng cũng không kém phần sang trọng.

Cổng nhà cậu không to như cổng nhà cô, cũng không thiết kế theo lối tự động.

Nhìn vào nhà cậu lại có cảm giác rất mát mẻ. Sở dĩ có cảm giác ấy là vì nhà cậu trồng rất nhiều cây, đặc biệt là cây cảnh.

Bước vào cổng, mọi người phải đi qua một cái sân cỏ rất rộng mới vào trong nhà chính.

Tuy Hân không muốn đến đây sống nhưng khi gặp ba mẹ Huy cô đương nhiên lễ phép chào hỏi: “Chào hai bác!”

“Ừ, hôm nay con khỏe hơn chưa?” Ba Huy hỏi.

“Dạ đã đỡ nhiều rồi.” Hân mỉm cười trả lời ông.

Thấy Hân có vẻ đã khỏe, ông cũng mỉm cười đáp lại cô sau đó quay sang nói với vợ mình: “Bà mau dẫn con bé lên phòng đi.”

“Được rồi!” Bà đáp, sau đó quay sang nói với Hân: “Đi thôi!”

Nói xong, cả hai người cùng đi lên phòng.

“Cũng không còn việc gì nữa vậy tôi xin phép về trước...” Hai người kia vừa đi khỏi thì mẹ Hân liền nói. Nhiệm vụ của bà chỉ là đưa Hân đến đây thôi, xong việc rồi bà cũng chẳng còn gì làm nên là phải đi về thôi.

“À, được rồi. Chị cứ yên tâm mà về đi, Hân là con dâu của chúng tôi cho nên chúng tôi sẽ yêu thương con bé, nếu thằng con tôi mà có bắt nạt con Hân thì chị cứ yên tâm, tôi sẽ dạy bảo nó đàng hoàng.”

Tôi không sợ thằng Huy bắt nạt con bé, tôi chỉ sợ thằng Huy bị con bé bắt nạt thôi.

Bà định nói vậy đấy, nhưng thôi. Dù sao thì đây cũng là nhà Huy nên có lẽ cậu sẽ không bị bắt nạt đâu. Vì vậy bà chào tạm biệt xong rồi ra về luôn.

Mà lúc này ở trên phòng, mẹ Huy dặn dò cô vài câu rồi bảo cô nghỉ ngơi sớm, nói xong thì bà cũng đi xuống lầu.

Trong phòng bày biện rất sạch sẽ ngăn nắp, nhìn không giống như phòng của con trai. Không giống phòng con trai... vậy đây chắc chắn không phải phòng Huy rồi, từ đây cô có thể suy ra: cô và cậu không ở cùng phòng.

Nhưng mà tại sao không ở cùng phòng với cậu nhỉ? Trên đường đi cô luôn suy nghĩ về vấn đề này, cô nghĩ là đến đây ở thì chắc sẽ ở cùng phòng với cậu, ngủ cùng với cậu... vậy mà bây giờ lại ở phòng riêng rồi... Tự nhiên cô thấy buồn ghê...

Nghĩ đến đây đột nhiên cô rung mình một cái, không ở cùng cậu tự nhiên cô lại thấy buồn là sao. Chẳng lẽ, chẳng lẽ cô thích cậu!?

Không đời nào! Không bao giờ! Sao cô có thể thích cậu được chứ... haiz... Thôi thôi cô không nghĩ nữa, bây giờ cô phải nghỉ ngơi đã, ở nhà cô cũng được, nhà cậu cũng được. Dù sao cũng là nhà cả, không sao.

Nghĩ vậy cô nhắm mắt ngủ.

“Cộc, cộc, cộc”

Tiếng gõ cửa đó đã vô tình phá vỡ không gian yên tĩnh nơi này.

Cuộn tròn trong chiếc chăn bông ấm áp, Hân dụi dụi mắt. Cô ngược nhìn lên chiếc đồng hồ quả lắc trên tường. Nhìn lên đấy rồi cô mới giật mình, đột nhiên ngồi bật dậy mà quên vết thương vừa mới phẫu thuật xong. Đau! Như cô nhện. Bây giờ đã là 7 giờ tối hơn rồi.

Lúc này cô chỉ định chớp mắt một tí thôi vậy mà không ngờ cô làm một giấc đến tận hơn 7 giờ.

Vội trèo xuống giường, đi vào toilet làm vệ sinh cá nhân xong, cô chải vội mái tóc rồi mới đi ra mở cửa phòng.

“Đồ tiểu thư, ông chủ nói là cô vừa mới khỏi bệnh nhưng vẫn còn hơi yếu, bảo tôi mang com lên cho cô.”

Chờ sẵn ở trước cửa phòng là một cô gái, nhìn có vẻ khoảng hai mấy ba mươi tuổi. Trên tay chị bung một mâm com khá to. Thấy vậy, Hân mở cửa phòng ra hết cỡ rồi nói: “Chị để đó rồi ra ngoài đi.”

“Dạ.”

Giây? Nhìn vào mâm cơm xong đột nhiên Hân chẳng muốn ăn nữa. Mâm cơm thì to, bự, mà chẳng có món nào ra hồn cả.

Cháo. Chỉ có duy nhất một mình cháo thôi. Nào là cháo bí đỏ, cháo cá, cháo gà, cháo bò, cháo tôm, cháo trắng... Trời ạ, toàn là cháo. Nhìn thôi đã phát ngán rồi. Trong mâm cho dù là cháo đi chăng nữa thì ít ra cũng phải trang trí cho tô cháo trông bắt mắt một xíu đi chứ, nhìn mấy tô cháo mà cứ như là cho heo ăn chứ không phải cô ăn.

Ở trong bệnh viện cô ăn cháo, bây giờ về đây cô lại ăn cháo. Mai mốt chắc trong đầu cô toàn là cháo không quá~

Không ăn thì không được, dù sao cũng là ba mẹ Huy cố tình chuẩn bị cho cô, vì vậy cô miêng cưỡng cảm muốn lên ăn.

Miếng cháo vừa đưa vào miệng xong lại làm cô muốn nhổ ra ngay lập tức. Nhạt, cháo rất nhạt. Không phải, phải nói là nấu cháo mà không bỏ một thứ gì cả. Ăn vào chẳng khác uống nước lã.

Nhưng mà cô lại nghĩ đến tấm lòng của ba mẹ Huy, họ lo lắng cho cô như vậy thì cô làm sao mà phụ lòng họ được chứ. Đành phải ăn tiếp thôi...

Cô cũng giỏi lắm nha, cố gắng lắm mới ăn hết được nửa chén cháo. Trời ơi, cực hình, ăn cháo bây giờ đối với cô chẳng khác gì cực hình cả.

Cô thật sự ăn không nổi nữa rồi, thật sự cô đã cố hết sức rồi.

Nhưng mà cô đói. Không ăn cháo được vậy cô tự làm đồ ăn vậy, cũng đâu phải cô không làm được.

Đứng dậy đi ra khỏi phòng, hôm nay cô xuống bếp.

“Chào Đỗ tiểu thư!”

“Đỗ tiểu thư, xin chào!”

“Chào cô, Đỗ tiểu thư!”

“.....”

Cứ mỗi lần đụng mặt người làm trong nhà là họ lại chào cô, chưa đầy một phút là ‘Đỗ tiểu thư, Đỗ tiểu thư’. Cô nghe mà nhức hết cả óc.

May mắn thay, cuối cùng cô cũng xuống đến nhà bếp. Hiện giờ ở nhà bếp ngoài cô gái lúc nãy mang thức ăn lên cho cô thì chẳng còn ai cả.

Thấy cô đi đến, cô gái ấy vội nói: “Đỗ tiểu thư, cô có chuyện gì cần làm thì cứ nói với tôi chứ cô đừng có tự tiện đi lại như vậy. Nếu để chủ tịch biết tôi sẽ bị mắng đấy.”

Lại ‘Đỗ tiểu thư’. Tại sao lại thích gọi cô như vậy nhỉ, nghe khó chịu chết được.

“Ở đây còn gì để ăn không?” Hân hỏi.

“Cháo tôi mang lên lúc nãy cô ăn không được à?” Nghe Hân nói vậy, cô gái này có vẻ ngạc nhiên. Lúc nãy cô đã mang cháo lên rồi mà, sao bây giờ Hân lại còn đi tìm đồ ăn.

“Ừ, cháo nhạt quá, tôi ăn không được. Cháo đó là ai nấu vậy?”

“À, cái đó...” Cô gái này còn đang ấp úng thì có một giọng nói khác vang lên.

“Cháo đó là tôi nấu đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 24

Vừa nghe giọng Hân liền biết ngay đó là ai. Vâng, không ai khác đó chính là Huy. Hân vừa xoay người lại thì cậu lại tặng cô thêm một câu.

“Sao vậy? Ngon quá nên giờ xuống ăn thêm à?” Sau đó quay sang nói với cô gái: “Chị về phòng trước đi.”

Cô gái đó không đáp mà chỉ cúi đầu chào Hân và Huy.

Cô gái đó vừa đi khỏi thì Huy tiến lại gần Hân, cậu nói: “Cháo tôi nấu ngon lắm đúng không?”

“Lúc anh nấu cháo có nêm thử không?” Cô không trả lời câu hỏi của cậu mà hỏi ngược lại cậu.

“Ừ, tại tôi làm theo đúng công thức rồi nên không nêm thử cũng biết là nó rất ngon.” Nói xong cậu nhìn cô, cười.

“Tôi hỏi anh này, anh nấu cháo mà không nêm gia vị à?”

Nghe cô hỏi, cậu hơi nhướn mày tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi sau đó cậu nói: “Ừ.” Ngưng một chút, cậu lại nói: “Tại tôi đọc sách hướng dẫn, thấy họ nói là nên ăn thức ăn nhạt cho nên tôi mới không nêm gia vị.”

Bây giờ cô nên nói gì đây? Người ta bảo là nên ăn thức ăn nhạt chứ không bảo là không nêm gia vị vào thức ăn. Thật sự cô chẳng biết phải nói gì với cậu luôn. Liếc cậu một cái, sau đó cô lên phòng. Thấy Huy rồi tự nhiên cô không muốn ăn nữa luôn.

Còn cậu, cậu thấy Hân lên phòng thì cũng lẽo đẽo đi theo.

Hân vừa bước vào phòng đóng cửa lại thì chưa đầy năm giây sau, phòng cô lại bị người khác mở ra.

Nghe thấy tiếng mở cửa phòng mình, cô đương nhiên quay lại để xem đó là ai.

“Anh vào đây làm gì?” Thấy Huy cũng vào phòng mình cô ngạc nhiên hỏi.

“Ngủ.” Một chữ. Chỉ một chữ ngắn gọn của cậu thôi nhưng trong đó lại bao gồm một ý nghĩa vô cùng to lớn~

“Đây là phòng tôi!” Đáng lẽ ra cô định nói ‘đây là phòng mà mẹ anh đã sắp xếp cho tôi’ nhưng cô lại ngại nói nhiều với cậu. Dù sao thì nói ngắn gọn, xúc tích vậy là cậu cũng đủ hiểu rồi.

“Ai bảo đây là phòng em?”

Huy thì hình như là không hiểu lời Hân nói hay sao ấy, nghe cô bảo đây là phòng mình thì cậu ngạc nhiên hỏi lại.

Còn cô, cô nói ngắn gọn, xúc tích vậy mà cậu không hiểu nữa, cô thật sự bó tay với cậu luôn. Lần này cô nói chậm rãi từng chữ, nhấn mạnh từng chữ một cho cậu nghe: “Đây là phòng mẹ anh chuẩn bị cho tôi nên nó là phòng tôi.”

Nghe cô nói vậy, đột nhiên Huy nhếch miệng, trên mặt cậu vẽ ra một nụ cười gian xảo. Cậu nói: “Đây là phòng tôi.”

“Đây là phòng anh?” Nghe cậu nói cô có vẻ hơi nghi ngờ, bèn hỏi lại.

“Đúng, mẹ tôi bảo em ở phòng này à?”

Gì mà mẹ cậu chứ, là cậu đỡ thừa cho bà đấy. Lúc nãy ở bệnh viện bà có gọi cho cậu, gọi để báo cho cậu biết Hân sẽ đến, nào ngờ cậu lại nặng nề đòi mẹ phải để Hân ở cùng phòng với cậu. Mẹ cậu thì thương con nên chiều theo ý cậu, bây giờ chắc bà không ngờ là đứa con trai yêu quý đang đỡ lỗi cho bà đâu.

Vừa định đáp lời cậu thì cô gái lúc nãy bước vào phòng, nói: “Chủ tịch cho gọi hai người xuống phòng khách.” Nói xong thì cô ấy liền bước ra khỏi phòng.

Còn Hân thì lại cảm thấy khó chịu, cô gái đó chẳng phải người làm sao, sao có thể ả nói với Huy và cô như vậy được. Mặc dù cô gái đó lớn tuổi hơn hai người nhưng mà nói chuyện với chủ như vậy thì thật là không đúng rồi.

Đang còn mãi nghĩ về cô gái đó thì Huy lên tiếng, cắt đứt suy nghĩ của cô: “Xuống thôi!” Nói xong rồi cậu đưa tay ra nắm lấy tay cô dắt đi.

Đột nhiên bị Huy nắm tay, Hân thấy hơi bất ngờ. Nếu là ngày thường thì cô nhất định sẽ hất tay cậu ra, vậy mà hôm nay cô không những không làm vậy mà ngược lại miệng cô còn khẽ cong.

Thấy cô không phản kháng, cậu đương nhiên đắc ý, nắm tay cô càng chặt hơn. Hai người tay trong tay cùng nhau đi xuống lầu.

Khách mà ba Huy nói đó chính là ba mẹ Hân. Khi cô và cậu xuống đến phòng khách thì ba mẹ Hân cũng vừa định ra về.

Nhìn thấy cô và cậu, lại còn đang nắm tay nữa chứ, ba cô nói với Hân: “Nhớ ngoan ngoãn nghe lời người lớn đấy, không được bắt nạt Huy nghe chưa, nếu con mà bắt nạt Huy thì đừng mơ sau này được làm vợ nó!”

Ừ, cô mà thêm làm vợ cậu á? Câu nói này của ông hình như phải sửa lại một tí đi. Mặc dù cô không thích ông nói như vậy, nhưng bây giờ lại đang ở trước mặt nhiều người, cô cũng không muốn làm ông bẽ mặt vì vậy cô chỉ mỉm cười với ông rồi nói ba từ ngắn gọn ‘con biết rồi’.

Nhưng mà, cô làm sao qua mắt được Huy chứ. Cậu biết, nhưng cậu không nói, cậu không khuyên cô không phải vì cậu đồng ý với việc cô ghét bà mẹ mình, mà cậu muốn để gia đình cô tự giải quyết với nhau, để cô thấy được tình yêu thương mà ba mẹ cô dành cho mình.

Sau đó ba Hân lại nói với ba Huy: “Anh cứ để hai đứa nó ở cùng một phòng đi, để tiện chăm sóc lẫn nhau.”

Cái gì vậy?? Cô không đồng ý nha, không bao vờ. Vừa định mở miệng ra nói thì miệng cô đã bị tay cậu bịt kín lại.

Nghe ba Hân nói vậy, ba Huy cười nói: “Đương nhiên rồi, chuyện này anh không cần phải lo!”

“Vậy cũng không còn gì nữa, tôi xin phép về trước, tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Xe của ba mẹ Hân vừa lái ra khỏi cổng thì Huy quay sang nói với ba mình: “Cũng không còn sớm nữa, tụi con xin phép về phòng trước đây.”

Nói xong cũng không đợi ba cậu đáp, kéo Hân đi thẳng về phòng. Còn ông, chỉ biết nhìn theo con trai yêu quý mà lắc đầu chẹp miệng thôi.

Về đến phòng Huy liền khóa cửa lại, sau đó cậu quay sang nhìn cô, nói: “Nghe thấy gì chưa?”

Cô không trả lời cậu mà hỏi ngược lại: “Nắm đủ chưa?”

Nghe cô hỏi vậy, cậu liền buông tay cô ra, rồi làm bộ đưa tay lên gỡ gỡ đầu. Còn Hân, cô đưa hai tay lên trước mặt cậu, vỗ vỗ vào nhau.

Thấy cô có thái độ như vậy cậu đương nhiên tức rồi, cô vừa mới nắm tay cậu xong mà giờ lại đưa tay ra vỗ vỗ như là phui bụi vậy, cứ như tay cậu bẩn lắm ý.

Nhưng thôi, cứ mặc kệ cô đi, cậu lại nói: “Nghe thấy gì chưa?”

Nghe gì là nghe gì, cô đâu có điếc đâu àm không nghe. Cậu là cậu đang nhắc cô về chuyện ba cô bắt hai người ở cùng phòng đấy.

“Vậy thì sao? Nghe ông ấy nói vậy anh vui lắm à?”

“Đương nhiên!” Cậu không ngại mà đáp lời cô ngay luôn, ngừng một chút cậu lại nói: “Em tốt nhất nên biết thân biết phận đi, không là không được làm vợ tôi đâu đấy!”

Xem này, xem cậu này, cô àm thêm làm vợ cậu á, xin lỗi đi, cô đây cóc thêm nhá.

Hừ lạnh một cái, cô liếc mắt sang chiếc giường cạnh cô, cô nói: “Tôi ngủ trên giường.”

“Đương nhiên rồi! Chẳng lẽ em nghĩ tôi sẽ để em ngủ dưới đất sao?” Nghe cô nói vậy cậu hơi buồn cười rồi nha, cô không ngủ trên giường vậy chần lẽ cô ngủ dưới đất à, với lại bây giờ cô còn chưa khỏe hẳn nữa, thôi thì cậu sẽ nhường cho cô một bên để cô nằm vậy

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 25

Buổi tối ở nhà Huy rất đẹp, từ trong phòng nhìn ra cửa sổ có thể thấy được một bầu trời đầy sao. Nằm trên giường với cuốn tiểu thuyết “The Lord of the Rings” (Chúa tể của những chiếc nhẫn) của J.R.R. Tolkien. Cầm cuốn sách trên tay nhưng đôi mắt cô lại nhìn ngắm những vì sao trên bầu trời kia.

Lúc này, nhìn những vì sao đó, Hân cảm thấy rất thoải mái, bao nhiêu mệt mỏi trong người đều tan biến hết.

Đang còn mãi nhìn ngắm những vì sao trên nền trời đen kìa thì đột nhiên Huy bước ra từ phòng tắm. Thấy cô đang mãi ngắm những ngôi sao kia thì cậu bước đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa lại.

Thấy hành động đó của cậu, cô hơi khó chịu, trừng mắt nhìn cậu thì không ngờ cậu lại trừng mắt nhìn cô. Cô có làm gì sai sao? Tại sao cậu lại nhìn cô như vậy chứ?

Đề cuốn tiểu thuyết kia xuống, cô khoanh tay trước ngực, ngược mặt nhìn cậu, hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

Cậu không trả lời cô mà đi đến bàn, lấy máy sấy tóc, ghim điện vào và sấy khô tóc.

Cậu vừa mới kéo rèm cửa lại đấy, cô không thấy hay sao mà còn hỏi. Tự nhiên lại đi ngắm sao, có cậu ở đây tại sao không ngắm cậu mà lại ngắm sao, sao có gì đẹp mà ngắm. Không ngắm cậu, vậy cậu cũng không cho cô ngắm sao luôn.

Thấy Huy không trả lời mình, Hân đương nhiên bực rồi. Không trả lời cô thì thôi, cô cũng không thêm hỏi. Nghĩ vậy, cô để cuốn tiểu thuyết lên bàn, từ từ nằm xuống nệm và bắt đầu ngủ. Khoan đã, còn việc này mà cô quên mất. Quay mặt qua nhìn Huy, mặc dù chỉ thấy được lưng cậu thôi nhưng cô vẫn nói: “Tôi ngủ trên giường đấy!”

Nghe cô nói vậy, cậu cũng không xoay người lại mà đáp luôn: “Yên tâm đi, chỗ đó tôi nhường em đấy!”

“Tốt nhất là nhớ giữ lời.” Đáp lại cậu một câu rồi sau đó cô mới nhắm mắt ngủ.

Nhìn qua chiếc gương trước mặt, thấy Hân đã nhắm mắt lại rồi mà lúc này tóc cậu cũng đã khô. Nhìn lên đồng hồ thì thấy đã gần mười giờ đêm rồi, nên cậu cũng đi ngủ luôn.

Hôm nay cô muốn ngủ trên giường vậy cứ để cô ngủ trên giường, còn cậu thì đương nhiên cũng lên giường ngủ rồi. Lúc này cậu bảo nhường cô một bên đấy thôi, chứ cậu không có bảo là nhường cô nguyên cái giường nhá.

Từ từ đi đến bên giường, cậu nhẹ nhàng trèo lên đấy nằm. Đương nhiên là sợ cô thức giấc rồi, vì vậy cậu phải thật nhẹ nhàng.

Vừa đặt lưng xuống thì bỗng nhiên Hân xoay người qua phía cậu, lúc này cô đã ngủ rồi. Nhìn chăm chú vào khuôn mặt đang ngủ say của cô, cậu nhẹ nhàng chạm vào đôi má hồng hồng của cô. Lúc này đây, chắc ai cũng giống cậu nhỉ, sẽ ước được hôn khẽ vào đôi má ấy, chỉ cần chạm khẽ thôi cũng được.

Nhẹ nhàng nằm xuống, chống tay lên đầu. Cậu nằm đối diện với cô và chăm chú nhìn ngắm từng đường nét trên mặt cô. Từ đôi mắt, cái mũi, đôi má, bờ môi của cô, cậu đều ngắm nhìn rất kĩ từng đường nét.

Khẽ cười, cậu nhẹ nhàng thu tay lại, chồm tới nói nhỏ vào tai cô: “Ngủ ngon nhé!” Khoảnh khắc cậu nói câu ấy, đôi mắt của Hân khẽ động.

Nói xong cậu lại nhẹ nhàng đặt lưng xuống, lúc này cậu mới bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Giọt sương đọng trên chiếc lá ngoài cửa sổ vừa rơi xuống đất thì đó cũng là lúc tiếng đồng hồ báo thức vang lên. Một ngày mới lại bắt đầu.

Tiếng chuông báo thức ấy đã vô tình phá vỡ giấc ngủ của hai người đang ôm nhau trên chiếc giường nọ.

Khẽ nhíu mày, đôi mắt của Hân từ từ mở ra. Tới qua vì hơi mệt nên vừa nhắm mắt lại là cô ngủ luôn cho tới bây giờ. Khi đôi mắt vừa mở ra thì cô đương nhiên vừa thấy được ‘vật thể lạ’ đang nằm cạnh cô, mà nói đúng hơn là cô đang nằm trong lòng của ‘vật thể lạ’ ấy.

Không cần nhìn cô cũng biết ‘vật thể lạ’ đó là ai rồi. Vội vàng ngồi bật dậy, nhưng vì quá đột ngột nên vết mờ lần trước đã khiến cô phải cắn cả môi mình. Tức giận đánh mạnh xuống người Huy một cái, cô quát: “Anh làm gì trên đây vậy?”

Cú đánh trời giáng của Hân thật không may đã trúng vào đùi của cậu, cú đánh ấy khiến Huy còn chưa mở mắt ra mà đã phải vừa ôm đùi vừa rên.

Mặc dù rất buồn ngủ nhưng Huy cũng rang mở mắt ra để xem là ai to gan, dám phá giấc ngủ ngàn vàng của cậu. Nhưng vừa mở mắt ra lại thấy Hân, mặt của cô bây giờ vừa tức giận mà lại vừa ửng đỏ khiến cậu không thể nhìn cười.

Biểu cảm của cậu như vậy càng khiến cô tức giận hơn, bèn giơ tay giáng cho cậu thêm một cú nữa nhưng lần này cậu đã đỡ được. Ngồi dậy cầm tay cô, cậu nói: “Em làm cái gì mà mới sáng sớm ra đã đánh người vậy? Có biết đau lắm không?”

Cuối cùng thì cậu cũng chịu mở miệng, cô tức giận nói: “Ai cho anh leo lên giường của tôi?”

Ồ hay, đây là phòng cậu, giường cũng là giường của cậu vậy tại sao cậu lại không được lên giường ngủ, cậu bất mãn nói: “Đây là giường của tôi!”

“Nhưng hôm qua anh nhường cho tôi rồi mà!” Ủ thì đúng là giường cậu, nhưng chẳng phải hôm qua khi cô nói cô ngủ trên giường cậu cũng đồng ý sao, vậy mà bây giờ lại nhân lúc cô ngủ say thừa cơ hội trèo lên ngủ ké. Tức giận trừng mắt nhìn cậu.

“Em tròng tôi làm gì? Này, em nhớ kĩ lại đi, hôm qua em bảo là em ngủ trên giường, đến lúc em chuẩn bị ngủ em cũng nhấn mạnh với tôi là em ngủ trên giường... hôm qua em không có nói tôi không được lên giường ngủ nhá...”

Trời ơi, nhìn cái mặt cậu này, cô thật muốn đấm cho vài phát quá đi mất. Leo lên giường ngủ thì cô cũng không nói đi ha, đằng này lại còn ôm cô ngủ nữa chứ, vậy mà sáng ra lại làm như cô là người có lỗi không bằng vậy. Nhưng mà cậu cũng không nói sai, biết vậy tới qua cô sẽ nói là cấm cậu trèo lên giường. Dù sao thì chuyện cũng lỡ rồi, vậy tới nay cô sẽ cẩn thận hơn. Hậm hực trừng mắt nhìn cậu, cứ đợi đấy đi, khi nào cô khỏe hẳn rồi tính sổ với cậu sau.

Thấy cô tức mà không làm gì được cậu đương nhiên cậu rất rất là đắc chí rồi, nhìn cô cười sau đó cậu nói: “Bây giờ ngủ thêm đi, tôi chuẩn bị đi học đây, ở nhà nhớ ngoan đấy!” Nói xong còn xoa đầu cô nữa. Xoa đầu cô xong cậu liền bay ngay vào nhà tắm, đóng cửa lại.

Cô thề là mối thù này cô nhất định trả, cứ đợi khi nào cô khỏe đi rồi cô sẽ cho cậu thấy thế nào là sống không được chết không xong!

Tức quá nên tỉnh luôn rồi, còn ngủ ngáy gì được nữa. Dù sao bây giờ cũng gần 6 giờ rồi, nên cô quyết định dậy luôn, rồi nhẹ nhàng vào toilet làm vệ sinh cá nhân sau đó liền đi ra khỏi phòng.

Bước ra khỏi phòng tắm, nhìn hết một lượt xung quanh phòng mà không thấy cô đâu cả, cậu hơi nghi ngờ là có khi nào cô núp ở đâu đó trong phòng rồi đánh lén cậu không nhỉ? Nghĩ vậy, cậu lại cẩn thận nhìn lại một lượt tất cả mọi góc ngách trong phòng để đảm bảo rằng cô không có ở đây.

Cậu nhìn kĩ lắm rồi mà cũng không thấy cô đâu cả, mặc dù hơi lo nhưng chắc cũng không sao đâu, vì đây là nhà cậu mà, chắc cô chỉ đi loanh quanh đâu đó thôi. Nghĩ vậy, cậu liền đi thay đồ chuẩn bị đến trường.

Thay đồ xong thì cậu xuống ăn sáng. Ăn xong thì tất nhiên là đi học rồi, mặc dù cậu không muốn đi lắm, tại Hân đang ở nhà cậu mà...

Mà từ khi cậu xuống phòng ăn cũng chẳng thấy cô đâu, hỏi bác đầu bếp thì bác ý bảo là bác không để ý. Thôi thì cứ mặc kệ cô đi, dù sao cô cũng lớn rồi, nhà cậu lại có bảo vệ nên nếu cô ra khỏi nhà thì chắc chắn cậu sẽ biết, với lại bọn bắt cóc mà muốn vào nhà cậu để bắt cóc cô cũng khó. Nghĩ vậy nên cậu không lo nữa mà tranh thủ ăn để còn đi học.

Mà lúc này, Hân đang còn bức mình chuyện tối qua Huy trèo lên giường cô ngủ nên là muốn đi loanh quanh để giải tỏa bức tức. Nhớ đến lần trước, cái lần mà nhà cô sang nhà cậu ăn cơm đấy, lúc đó cô đi nghe điện thoại thì bất gặp cảnh tượng những ngọn nến trắng được xếp thành hình trái tim kia. Bây giờ nhớ lại đột nhiên cô lại muốn đi đến chỗ đó ghê. Mà tại lần trước là vì trời tối nên cô làm sao nhớ được chỗ xếp nến là chỗ nào chứ, vì vậy mặc dù cô đi vòng quanh ngôi nhà nhưng cũng chẳng tìm được chỗ đấy.

Nãy giờ cô đi dạo như vậy nên giờ cảm thấy đói bụng rồi, liền quay trở vào nhà để ăn sáng, nhưng vừa xoay người lại thì ba Huy đã đứng ở sau lưng cô từ bao giờ. Thấy ông, cô liền cúi đầu chào.

“Tối qua con ngủ có ngon không?” Ông cười thật tươi nhìn cô.

“Đạ có!”

“Đã ăn sáng chưa?”

“Đạ chưa...”

Nghe cô nói vậy thì ông có vẻ không vui, ông hỏi: “Tại sao giờ này lại còn chưa ăn sáng? Có phải thức ăn đầu bếp nấu không hợp khẩu vị của con không?”

Nghe ông nói vậy, cô lập tức đáp lời: “Đạ không, tại lúc nãy con vẫn chưa đói cho nên là định đi dạo một vòng rồi mới vào ăn...”

“À, là vậy sao...” Nghe cô giải thích như vậy ông liền mỉm cười, rồi ông lại nói tiếp: “Vậy bây giờ mau vào ăn đi rồi lên phòng nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Đạ...” Nói xong, cô cúi đầu chào ông lần nữa rồi mới đi vào nhà.

Mà vừa vào nhà thì lại gặp Huy bước ra, thấy cậu cô lại trừng mắt nhìn.

Cô trừng cậu như vậy làm như cậu vui lắm hay sao ý, không những cậu không có thái độ hối lỗi mà cậu còn nhìn cô cười nữa chứ. Người ta nói quân tử trả thù 10 năm chưa muộn, nhưng mà cô không phải quân tử, cô không đợi 10 năm được. Tối nay, tối nay nhất định cô phải trả thù cậu. Nhìn cậu, cô nhếch miệng cười rồi bước thẳng vào trong nhà.

Thấy thái độ của cô vậy cậu liền biết cô giận cậu rồi, thôi thì tối nay cậu sẽ xin lỗi cô vậy, bây giờ cậu mà không đi học thì sẽ muộn mất.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 26

Sau khi ăn sáng xong, Hân lại tiếp tục với cuốn tiểu thuyết tối qua cô còn đang đọc dở.

Nhưng vừa lật sách ra thì cô lại có điện thoại. Đó là mẹ cô gọi, chần chờ một lúc sau đó cô mới nhấc máy.

“Alo?”

“Là mẹ đây...” Nói đến đây bỗng nhiên bà lại ngập ngừng, không nói nữa.

Thật ra là bà muốn gọi điện hỏi thăm Hân, nhưng bây giờ bà lại không biết nói gì với cô cả, bà cũng đã phải suy nghĩ rất lâu mới dám gọi cho cô. Lúc này bà còn lo cô sẽ không nghe máy của bà, nhưng bây giờ cô đã nghe máy của bà rồi mà bà lại chẳng biết nói gì cả...

Còn Hân, ở đầu dây bên kia cũng im lặng đợi bà, nhưng mãi chẳng thấy bà nói gì nên cô đành mở miệng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Nghe Hân chủ động hỏi như vậy, bà đương nhiên rất vui rồi, liền lập tức trả lời cô: “À, mẹ chỉ muốn gọi hỏi thăm con thôi. . .con đã ăn sáng chưa?”

“Rồi. . .”

“Vậy sao, vậy. . . tối nay mẹ qua thăm con được không?”

Nghe bà nói vậy Hân lập tức đáp lại: “Không cần đâu. Nếu không còn chuyện gì nữa vậy tôi cúp máy đây.” Nói xong cô cúp máy ngay luôn, cũng không cho bà có cơ hội nói thêm câu nào.

“Tút. . .tút. . .tút. . .”

Ngắt máy rồi. . .cô lại ngắt máy của bà rồi. . . Không sao, bà không trách cô, lỗi là tại bà, bà không trách cô. . .

Lúc nào cũng vậy, bà cứ tự trách bản thân mình vậy đấy. Không biết bao nhiêu lần cô vô lễ với bà, mà bà vẫn không trách cô, lúc nào cũng tự bảo rằng có trách thì trách bà. Bà luôn muốn tìm cách để bù đắp lại lỗi lầm của mình, bà đã đi được nửa cuộc đời rồi và nửa cuộc đời còn lại bà muốn dùng để bù đắp cho con gái bà. Nhưng mà, bà lại chẳng biết phải bù đắp cho Hân như thế nào mới xứng đáng. . .

Lúc này ở tập đoàn LV.

Ba của Hân vừa bước ra khỏi phòng họp thì có một cô gái chạy đến nói: “Thưa chủ tịch, lúc nãy có người gọi đến tìm chủ tịch nhưng mà ngài đang họp nên tôi đã nói là tí nữa ngài sẽ gọi lại.”

Cô ta là thư kí của ông. Không nhìn cô ta, ông hỏi: “Ai vậy?”

“Dạ người đó nói là cháu của ngài ạ.”

Nghe thư kí nói vậy, ông liền dừng bước. Cháu à, là ai vậy nhỉ?

Thấy ông còn đang mãi suy nghĩ cô thư kí lại nói: “Người đó có để lại địa chỉ liên lạc ở đây ạ.” Rồi đưa cho ông một tờ giấy.

Xem tờ giấy xong, ông liền cười lớn, nói với thư kí: “Trưa mai tôi có một cuộc họp đúng không?”

“Dạ.”

“Vậy dời cuộc họp lại buổi chiều đi.”

“Dạ?” Cô thư kí còn hơi bất ngờ về việc thay đổi thời gian họp của ông, vừa định hỏi lại thì ông đã đi thẳng về phòng mình rồi. Tâm trạng hôm nay của ông xem ra khá là vui a~

Còn ông, vừa về đến phòng làm việc thì điều đầu tiên ông làm là lấy tờ giấy lúc nãy ra, gọi ngay vào số điện thoại được ghi trong đấy.

“Là ta đây.”

Đầu dây bên kia là một người mặc áo sơ mi trắng, trên miệng thì ngậm chiếc bút bi màu xanh.

“Cháu còn tưởng cậu quên cháu rồi.”

Nghe người kia nói vậy, ông lại cười lớn rồi nói: “Làm sao ảm quên được chứ, chuyện lần trước ta còn chưa có tính sổ với con đấy.”

Người bên kia không nói gì cả ảm chỉ cười nhẹ một cái.

“À, trưa mai hai cậu cháu ta đi ăn cơm đi.”

“Rất sẵn lòng!” Ngừng một chút, người này lại nói: “À, mà Hân. . .”

“Việc đó thì để hôm nào con sang nhà ta ăn cơm rồi tự tìm cách giải thích với nó đi.”

“Dạ, chắc bây giờ em ấy ghét con lắm, cả em rể nữa.”

Nghe người này nói vậy, ông cười lạnh một tiếng, mắng: “Biết thế sao lúc đầu không tạo ấn tượng tốt đi? Bây giờ lại than.”

“Rồi rồi, con sẽ xin lỗi hai đứa nó sau, bây giờ con có việc rồi, hẹn ngày mai gặp cậu nhé!”

“Được rồi, tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

“Hân đâu?” Vừa đi vào nhà, câu nói đầu tiên mà Huy nói chính là vậy đấy.

“Dạ Đỗ tiểu thư đang ở trên phòng ạ.” Là cô gái hôm trước rửa chén đây mà, cô ấy tên Linh, đã làm việc trong nhà Huy lâu lắm rồi.

Đưa một túi đồ to cho chị Linh, Huy nói: “Đây là đồ ăn tôi mua đấy, chị làm vài món ngon ngon rồi mang lên phòng tôi.”

“Dạ.”

Huy vừa lên lầu thì mẹ cậu từ trong phòng bước ra, thấy chị Linh cầm túi đồ to, bà hỏi: “Cái gì vậy?”

“Dạ đây là đồ của thiếu gia mua để tắm bổ cho Đỗ tiểu thư ạ.”

Trời ơi, con trai của bà. Bà đây là mẹ cậu mà cậu còn chưa dám bóp cho bà ngày nào nữa chứ đừng nói là mua đồ tắm bổ. Tự nhiên bà thấy ghen tị với cô con dâu tương lai này quá đi. Liếc mắt nhìn túi đồ to đó, bà hỏi chị Linh: “Cô xem nó mua cái gì trong đây vậy?”

Theo lời bà, chị Linh mở túi đồ cậu đưa ra, chị nói: “Dạ, thiếu gia mua trứng, hành, bí đỏ, cá, gà, thịt bò, gạo, thịt heo, tôm hùm, mực, cua biển, rau...”

Chị Linh còn chưa liệt kê ra hết bà đã ngắt lời chị: “Thôi thôi, đừng kể nữa, mau vào làm đồ ăn rồi mang lên phòng cho hai đứa nó đi.”

“Dạ.”

Con trai của bà chắc gom hết cái chợ đem về nhà luôn rồi quá, mua đồ tắm bổ không thiếu một thứ gì luôn. Đây gọi là cậu vì quan tâm Hân nên mới mua nhiều như vậy hay là cậu chẳng biết tắm bổ là gì nên gom nguyên cái chợ về đây vậy...

Nghe chị Linh kể nãy giờ chắc nhà bà mở chợ bán được luôn quá.

Lên đến phòng, cậu nhẹ nhàng mở cửa ra, rất nhẹ nhàng. Cậu đang muốn tạo bất ngờ cho Hân đấy.

Từ khe hở nhỏ cậu có thể thấy được Hân đang ngồi quay lưng lại với cậu, việc này càng dễ để tạo bất ngờ cho cô rồi, nhưng mà cô đang làm gì nhỉ.

Nhẹ nhàng mở cánh cửa phòng ra, cậu từ từ tiến đến gần cô, vòng tay cậu che mắt cô lại. Cậu nói: “Đoán xem tôi là ai?”

Hừ, cậu tưởng cô là con nít 3 tuổi chắc, cậu là ai chẳng nhẽ cô không biết. Chuyện hồi sáng cô chưa tính sổ với cậu, bây giờ cậu là đang tự dâng cho cô đấy nhé, đã vậy xem cô trừng trị cậu thế nào.

Nhẹ nhàng giơ chân lên, nhưng cô lại đạp chân xuống thật mạnh, ngay chân cậu.

Nhưng sao, cậu lại không hét lên, chẳng nhẽ cậu không đau sao? Không thể nào, cô rõ ràng là đạp trúng chân cậu kia mà, với một lực rất mạnh nữa kia. Đưa tay cô lên gỡ tay cậu ra, xoay người lại nhìn xuống chân cậu.

Trời ơi, là cậu bỏ dép sau chân cô, còn chân cậu thì tuột ở phía sau cơ... Cô không cam tâm, thù này nhất định phải trả bây giờ. Ngược mặt lên nhìn cậu, cô hỏi: “Em hôn anh được không?”

Cậu không nghe lầm, là cô muốn hôn cậu, nhưng mà cậu đâu dễ mắc lừa, trên đời này đâu ai cho không ai thứ gì đâu, đúng không? Mặc dù cậu biết cô là muốn trả thù cậu, nhưng mà còn nụ hôn của cô thì sao, cậu tiếc lắm đấy...

Nghĩ một hồi cậu mới nói: “Được thôi.”

Nghe cậu nói vậy Hân liền chồm lên ôm cổ cậu, nhưng cậu đã nắm tay cô lại, cậu nói: “Anh chủ động!” Nói rồi cậu hôn cô luôn.

Nụ hôn đó của cậu rất bất ngờ, làm cô không kịp phản ứng lại. Cô đã phải mất 5 giây mới lấy lại được bình tĩnh, vội đẩy cậu ra, đưa tay cô lên che miệng lại. Trùng mắt nhìn cậu, cô nói:

“Lương Gia Huy, anh được lắm!”

Nghe cô nói vậy, cậu xoa xoa miệng mình rồi nhìn cô cười, nói: “Không phải lúc này em nói muốn hôn tôi sao? Chị Linh có thể làm chứng đấy!”

Cái gì mà chị Linh chứ. Quay mặt ra sau lưng thì chị Linh đã đứng đấy tự bao giờ...

Thấy Hân và Huy cùng nhìn mình, chị Linh hơi khó xử. Lúc này đúng là chị thấy hết rồi, nhưng mà chị đâu có nghe cô nói là muốn hôn cậu đâu. Tình cảnh này cậu chị sao mà khó xử quá đi.

“Đây là thức ăn lúc thiếu gia kêu tôi làm, giờ tôi để đây, hai người từ từ ăn rồi nói chuyện. Tôi xin phép ra ngoài trước!” Nói xong, chị Linh nhanh

chóng đi ra ngoài, còn đóng cửa phòng lại hộ hai người nữa chứ.

Chị Linh đi rồi, Huy bước đến nắm tay Hân kéo lại bàn ăn, cậu nói: “Đây là đồ ăn đặc biệt do tôi mua về đây, mau lại đây ăn đi.”

“Anh ăn một mình anh đi.” Hất tay cậu ra, cô nói xong rồi trèo lên giường trùm chăn lại.

Haha, đây có coi là cô đang ngại không nhĩ? Cậu tiến lại gần giường, ngồi xuống kéo chăn của cô ra, cậu nói: “Lúc này là em đòi chủ động đấy nhá, tôi đã giúp em thực hiện rồi còn gì? Mau dậy ăn đi.”

“Buồng ra, đi chỗ khác chơi, không đói!” Nói xong cô giựt lại chăn trên tay cậu rồi tiếp tục chui vào trong ấy.

Trời ơi, tim cô đang đập rất nhanh, mặt cô cũng nóng nữa... Bây giờ chắc nó đang đỏ lấm nhĩ. Cô thích cậu rồi sao? Cô nghe người ta nói mỗi lần tim đập nhanh trước ai đó có nghĩa là mình đang rung động. Lúc này cậu vừa hôn cô, bây giờ tim cô đang đập rất nhanh, cô còn có cảm giác là mặt mình đang đỏ lên nữa. Vậy...chẳng lẽ cô thích cậu rồi sao??

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 27

Cô thích cậu sao...cô thích cậu rồi sao...cô thích cậu thật rồi sao... Làm sao đây... Nhưng mà, cậu có biết không nhĩ? Nếu cậu biết cô phải làm sao đây??

“Nè, không ăn là tôi ăn hết đấy!” Thấy cô cứ trốn mãi trong chăn không chịu ra cậu đương nhiên biết là cô mắc cỡ rồi, nãy giờ cậu đứng cười đấy chứ, cậu phải cố gắng lắm mới nhìn cười để gọi cô đấy.

Mà cậu có gọi thế nào cô cũng có chịu lộ đầu ra đâu, vì vậy cậu lại trèo lên giường, cố gắng nắm thật mạnh để cô chui ra khỏi cái chăn. Và đúng như cậu nghĩ, cô thật sự chịu ra rồi.

Liền mắt thấy cậu nằm cạnh cô, cô ngồi bật dậy, nói: “Bước xuống!”

“Không!” Ngưng một lúc, cậu lại nói: “Đây là phòng tôi, giường cũng là giường tôi!”

“Anh...” Cô còn chưa nói hết câu, cậu lại lộ đầu ra, nói:

“Em là đang ở nhờ đây nhá...” Nói xong cậu lại chui vào chăn.

“Anh muốn ăn đánh đùng không?” Cô hỏi.

Nghe cô nói vậy, cậu từ trong chăn chui ra, cậu nói: “Vậy em đến ăn cơm đi.”

Liếc cậu một cái, sau đó cô mới chịu xuống giường ăn cơm.

Thấy cô ăn, cậu đương nhiên cũng ngồi ăn cùng cô.

Được một lúc, cậu lại mở miệng, nói: “À, sau này em không phải ngại nữa đâu.”

“Ngại chuyện gì?” Nghe cậu nói, cô không hiểu hỏi lại.

Chắc, cô đang giả vờ không hiểu hay không hiểu thật vậy? Nếu không hiểu vậy để cậu nói rõ ràng hơn: “Sau này khi hôn tôi, em đừng có chui vào chăn trốn nữa, dù sao sau này tôi cũng lấy em...”

“Khụ...” Cô đang uống canh, còn chưa kịp khen canh ngon mà nghe cậu nói tới đây cô sặc luôn. Cậu nghĩ sao mà lại đi nói như vậy chứ, ngại á, không có đâu nha.

Thấy cô vậy, cậu rút một tờ giấy ăn đưa cho cô, rồi nhẹ nhàng nói: “Em ăn từ từ thôi, ăn không đủ thì tôi bảo chị Linh nấu thêm cho em, tôi cũng không có giành ăn với em đâu mà em phải ăn vội.”

Cậu đang xem cô là heo sao, cô làm sao ăn nhiều đến vậy chứ. Ngắc đầu lên nhìn cậu, cô nói: “Sau này có muốn ăn đánh thì nói với tôi một tiếng, tôi giúp cho, free!”

“Tôi đùa thôi, em mau ăn đi, chiều nay tôi chờ em đi chơi.” Nói xong, cậu nở một nụ cười nhìn cô.

Đi chơi? Từ hôm xuất viện về nhà cô cũng chưa được đi chơi, mấy hôm nay ở nhà chán muốn chết luôn. Mà hôm nay cậu lại rủ cô đi, vậy cô đại gì mà không đi. Cô đáp: “Được thôi!”

“Vậy em muốn đi đâu?”

“Tùy anh!”

Hà hà, ‘tùy anh’. Đây là cô nói đấy nhá...

Ăn com xong, Hân lại trèo lên giường, tiếp tục đọc sách. Còn Huy, ngồi trên sofa nhìn cô, thỉnh thoảng cậu lại cười một cái.

Hai người cứ như vậy, ai làm việc nấy, cô đọc sách, cậu ngồi nhìn. Mãi cho đến tận 1 giờ. Ngược mắt lên nhìn đồng hồ, rồi lại quay sang nhìn Huy, thấy cậu cứ ngồi đấy này giờ, cô hỏi: “Anh không đi học bài à?”

“Không cần, chỉ cần ngồi đây nhìn em thôi là tôi đã thuộc bài rồi!” Cậu đáp, đáp xong lại nhìn cô cười.

Nghe cậu đáp vậy, cô rùng mình một cái. Cậu nói chuyện mà không biết ngượng à, toàn thân cô nổi hết cả da gà rồi đây này. Gấp sách lại để ở đầu giường, Hân từ từ nằm xuống, đắp chăn và bắt đầu ngủ.

Thấy cô đã ngủ, cậu nhẹ nhàng đứng lên, bước ra khỏi phòng.

Buổi chiều.

Lúc sáng cậu có nói qua, là chiều nay sẽ dẫn cô đi chơi, nhưng bây giờ đã hơn 4 giờ rồi mà cậu vẫn chưa thấy cô ra khỏi phòng. Trong bụng nghĩ rằng có lẽ cô vẫn đang còn ngủ nên cậu quyết định sẽ đi lên phòng gọi cô dậy.

Và đúng như cậu đoán, cô vẫn chưa chịu dậy. Thôi thì cậu chịu khó gọi cô vậy.

“Này, dậy đi, nhanh lên, tối bây giờ.”

Nghe tiếng Huy gọi, cô khẽ động nhưng không chịu mở mắt ra, cô vừa mơ ngủ vừa nói: “Đi chỗ khác chơi đi.”

“Dậy đi, nhanh lên.” Vừa nói, cậu vừa kéo cái chăn đắp trên người cô.

Không chịu nổi nữa, cô ngồi bật dậy, quát vào mặt cậu: “Anh làm cái gì vậy?”

“Đương nhiên là gọi em dậy rồi!” Cậu đáp.

“Không thấy tôi đang ngủ sao? Anh đi chỗ khác chơi đi.”

“Thế chiều nay em không định đi chơi cùng tôi à?”

Nghe cậu nói vậy, cô ngậy người ra một tí, rồi quay mặt sang cậu, cô hỏi: “Chiều nay đi chơi à?”

“Đúng vậy!” Cậu đáp. Cô đúng là ngủ nhiều đến nỗi ngốc luôn rồi, rõ ràng sáng đã nói là sẽ đi chơi mà bây giờ còn hỏi ngược lại cậu. ...

Nghe cậu khẳng định lại một lần nữa, cô nói: “Anh xuống nhà đi, 15 phút sau tôi sẽ xuống.”

“Được, nhanh đấy nhé.” Nói xong cậu bước ra khỏi phòng.

Còn cô, lúc này nhanh chóng đi làm vệ sinh cá nhân, chải lại mái tóc rối của mình rồi mở tủ quần áo ra, vợ đại một bộ rồi mặc vào bước xuống nhà.

Thấy cô, cậu nói: “Nhanh lên, đi thôi.”

Đi gì mà đi, trước khi đi cũng phải thưa gửi người lớn chứ. Nhìn xung quanh để tìm ba mẹ Huy nhưng nhìn trái nhìn phải mà vẫn không thấy, bước đến gần cậu, cô hỏi: “Ba mẹ anh đâu rồi?”

“À, ba mẹ anh đi du lịch rồi, tuần sau mới về.”

“Cái gì?” Gì vậy trời, ba mẹ cậu đi du lịch sao, vậy còn cô thì sao, chẳng lẽ cô phải ở nhà với Huy một tuần sao?? Sao có thể...

“Mặc kệ họ đi, đi chơi thôi!” Nói xong, không chờ cô phản ứng, cậu đã kéo cô đi rồi.

Vẫn là trên chiếc xe huyền thoại của cậu, lần đầu khi nhìn thấy chiếc xe đó, Hân cảm thấy nó cực kì xấu luôn, vậy mà Huy lại đi chiếc xe ấy. Nhưng bây giờ sao cô lại thấy xe cũng đẹp thế nhỏ, động cơ thì êm thôi khỏi nói rồi, chắc sau này cô cũng sẽ mua một chiếc quá...

“Anh định đi đâu?” Vừa ra khỏi cổng nhà, Hân hỏi.

“Em nghĩ xem!” Cậu đáp.

Đi đâu đây? Đi ăn à, hay là đi xem phim nhì. Có khi nào đi công viên giải trí nữa không?... Ôi thôi, cô cũng chịu thôi, cậu muốn đưa cô đi đâu làm sao mà cô biết được chứ. Đợi đến nói rồi thì cô cũng biết thôi

Nhưng mà... sao cậu cứ lượn vòng vòng trong thành phố vậy, chẳng phải bảo là đi chơi sao? Lúc ra khỏi nhà là khoảng 4 giờ rưỡi, bây giờ gần 6 giờ tối rồi mà vẫn chưa ra khỏi thành phố nữa, hay là cậu lại muốn chơi cô?

Nhìn không được, rốt cuộc cô cũng mở miệng ra hỏi: “Nè, bây giờ anh định đưa tôi đi đâu chơi đây?”

“Bây giờ mình sẽ đi ăn.” Cậu đáp.

Đi ăn thôi mà cũng phải lượn khắp thành phố à, cậu cũng rảnh quá ha. Cô bắt đầu bực rồi đấy.

Đến nhà hàng, vừ xuống xe cô liền bỏ vào trong ngay, cũng không thèm đợi cậu vào cùng nữa. Còn cậu, thấy thái độ của cô như vậy thì dùng đầu gối nghĩ cũng biết cô giận rồi. Thôi thì tí nữa vào xin lỗi cô vậy.

“Quý khách dùng gì ạ?” Vừa ngồi vào bàn, có một cô phục vụ đến chỗ Hân, lịch sự hỏi cô.

Cô phục vụ vừa nói xong thì Huy cũng vừa vào tới, thấy Hân đang còn giận cậu, cậu nói: “Em ăn gì thì cứ gọi đi, không phải lo đâu, tôi trả tiền mà!”

Nghe câu nói của cậu xong, sao Hân lại thấy ngứa tay thế nhì. Ăn gì thì gọi đúng không? Cậu trả tiền đúng không? Vậy được, cô không khách sáo. Nghĩ xong, Hân quay sang cô phục vụ đó, nói: “Có món gì thì cứ mang lên hết đi.”

“Dạ!”

Cô phục vụ vừa đi khỏi, Huy nói: “Em ăn hết không mà gọi nhiều thế?”

Gọi nhiều món như vậy thì đương nhiên là không ăn hết rồi, thật ra trong lòng Hân nghĩ bỏ cũng uống, nhưng mà tiền là tiền của Huy, không ăn thì phí lắm

“Không hết.” Cô đáp.

“Không hết vậy sao gọi nhiều thế?” Cậu hỏi.

“Cho bỏ ghét!”

Nghe câu nói của cô, cậu nhìn được mở miệng cười ra tiếng. Nghe cậu cười, cô trừng mắt nhìn cậu. Còn cậu, thấy Hân trừng mình như vậy thì đương nhiên là biết điều ngậm miệng lại rồi, nhưng vẫn không nhịn được nên vai cứ run run.

Vợ cậu, đúng là dễ thương thật, y như con nít vậy...

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28

Nhà hàng mà Hân và Huy ăn cơm nằm cạnh phố đi bộ nên ăn cơm xong, xe Huy vẫn gửi trong nhà hàng, còn cậu và cô thì cùng nhau đi dạo.

Buổi tối ở thành phố đúng là đẹp thật, cũng chẳng kém bên Mỹ, đèn đường thì thấp sáng trung, xe cộ qua lại thì tấp nập không ngớt...

Phố đi bộ, là nơi mà các cặp tình nhân cùng nhau tay trong tay, ở đây hơn 90% là các cặp tình nhân rồi, chắc chỉ có Huy và Hân không phải là tình nhân thôi, à không đúng, phải tính luôn cả những người bán hàng rong chứ nhì.

Đi đến đâu cũng là hình ảnh của những cặp đôi yêu nhau mặn nồng, ôm ấp, nắm tay nắm chân... Ôi, cậu cũng muốn nắm tay Hân lắm chứ, nhưng nào dám đâu... Mà cũng không phải cậu không dám nắm tay cô, mà cậu sợ nếu lỡ nắm mà bị cô hất ra thì ôi thôi, mất mặt chết.

Hết nắm tay, lại đút tay vào túi quần, rồi lại nắm tay... cứ như vậy mãi, đến khi Hân vô tình thấy được hành động đó của cậu, cô hỏi: “Anh bị gì vậy?”

Nghe cô hỏi, cậu mới giật mình, vội đáp: “À thì... tôi đang...”

Cậu còn đang ấp a ấp úng thì bỗng nhiên từ xa, có một người đàn ông chạy đến, vừa chạy vừa hét: “Tránh ra, tránh ra.”

Không biết có bao nhiêu người bị người đàn ông đó đụng trúng, một số may mắn thì tránh được, còn có những người không may thì đương nhiên bị đụng ngã rồi.

Mà phía sau người đàn ông đang chạy vội đó là một vài người khác chạy phía sau, mặc đồ xanh xanh, hình như là bảo vệ hay sao ý, vừa đuổi theo người đàn ông nọ vừa quát: “Đứng lại, tên trộm kia, đứng lại.”

Nhưng khi Hân và Huy hiểu ra được sự việc thì tên trộm đó đã va vào Hân rồi, bởi vì hắn chạy rất nhanh, cú va chạm lại mạnh nên khi vừa va vào Hân, đã khiến cô không tự chủ được mà ngã ngay vào lòng cậu, còn cậu theo phản xạ cũng vương tay ra ôm cô vào lòng.

Mặc dù Hân bị tên trộm kia đụng phải, nhưng Huy cũng phải cảm ơn tên trộm đấy, nhờ phước của hắn cậu mới được ôm Hân mà ị.

Còn Hân, mặc dù cô ngã vào lòng Huy nhưng cô vẫn còn hơi hoảng sau cú va chạm bất ngờ ấy. Cứ thế mà nằm yên trong lòng cậu.

Mọi người xung quanh thấy vậy thì đương nhiên cũng sẽ có những lời bàn tán xôn xao nổi lên...

Mãi một lúc sau, Huy mới đẩy Hân ra khỏi lòng mình, cậu nhẹ nhàng hỏi: “Em có sao không?”

Có lẽ cô vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh nên không trả lời câu hỏi của cậu.

Thấy cô vẫn im lặng, cậu lại hỏi: “Có bị đau chỗ nào không?”

Cô vẫn không trả lời.

Thấy vậy, cậu càng nóng ruột hơn, cậu lại hỏi: “Hân à, em có sao không vậy? sao lại không trả lời?”

Lần này thì cô có phản ứng rồi, cô ngẩng đầu lên nhìn cậu, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu xuống, không trả lời câu hỏi của cậu mà đẩy cậu ra rồi nói: “Đi về thôi.”

“Được.” Cậu nhanh chóng đáp lời cô.

Về đến chỗ nhà hàng kia, Hân quay sang nhìn Huy, nói: “Anh lấy xe rồi đợi tôi một chút, tôi đi toilet rồi ra ngay.”

“Được, nhanh nhé.” Nói xong, Huy liền xoay người đi lấy xe, còn Hân cũng đi vào nhà hàng.

Vừa vào toilet, Hân liền bước đến bồn rửa tay, xả nước ra rồi nhanh chóng rửa mặt. Nhìn vào trong gương, cô mới giật mình, thật không ngờ mặt cô lại đỏ đến vậy, tim cô còn đập rất nhanh nữa. Đưa hai tay lên vỗ vỗ vào mặt cho bớt đỏ rồi Hân lại mở túi ra, lấy khăn lau khô mặt mình.

Cảm thấy mặt mình đã không còn đỏ, tim không còn đập nhanh nữa, lúc này cô mới xoay người ra về.

Ra đến cổng nhà hàng thì đương nhiên là Huy đang ngồi sẵn trên xe chờ cô rồi, thấy cô ra, cậu nói: “Em làm gì trong đó mà lâu quá vậy?”

Nghe cậu hỏi, cô vội đáp: “Đâu có làm gì đâu...”

“Vậy sao ở trong đó lâu vậy?” Cậu lại hỏi.

Tại tôi đợi cho mặt hết đỏ, tim hết đập nhanh mới ra ngoài. Chẳng lẽ cô lại trả lời như vậy với cậu, nhưng đây là sự thật rồi, thôi thì bịa đại vậy: “Tại trong đó có nhiều người nên phải chờ hơi lâu.”

“Vậy sao? Vậy mau lên xe đi.”

“Để làm gì? Không đi chơi à?” Cô hỏi.

“Lúc này em đòi về mà.” Cậu đáp.

“Nhưng giờ tôi không muốn về nữa, đi chơi đi.”

Cô đứng là nhiều chuyện thật, lúc thì bảo về, lúc thì đòi đi chơi, chẳng biết đường nào mà chịu.

“Muốn đi đâu?” Cậu hỏi.

“Đi xem phim” Cô đáp.

Nghe cô nói vậy, cậu liền lái xe đưa cô đến rạp phim. Từ nhà hàng đến rạp phim không xa, mất khoảng 10 phút là đến nơi rồi.

“Muốn xem phim gì?” Đến nơi, cậu hỏi.

“Gì cũng được.” Cô thì vừa ôm một hộp bỏng ngô to, vừa đáp.

“Vậy xem phim này nhá?” Vừa nói, cậu vừa chỉ tay lên một tấm poster dán trên tường.

Là một bộ phim tình cảm vừa ra. Nhìn theo tay cậu, ngắm tấm poster ấy hồi lâu rồi Hân nói: “Không xem phim này.”

“Vậy phim này nhá?” Cậu nói, rồi lại chỉ tay lên một bộ phim hành động.

“Không thích.” Cô đáp.

“Hay cái này?” Lần này, cậu chỉ tay vào tấm poster của bộ phim “Búp bê ma ám”.

Chăm chú nhìn tấm poster ấy hồi lâu, lâu thiệt là lâu rồi cô nói: “Không xem phim ma.”

“Vậy bây giờ em muốn xem phim nào?” Cậu nói, hình như cậu giận rồi thì phải. Rõ ràng lúc này đã bảo phim gì cũng được, vậy mà này giờ cậu chỉ mấy bộ phim rồi, cô có chịu xem bộ nào đâu.

“Doraemon.” Cô đáp, rồi đi thẳng đến quầy vé mua luôn 2 vé.

Doraemon là phim hoạt hình đúng không nhỉ?

“Này, em muốn xem cái phim dành cho con nít này à?” Cậu hỏi, về vấn đề này thì cậu hơi bất ngờ đấy.

“Thì sao? Anh không thích à?”

“Đương nhiên là không rồi, ai lại đi xem phim dành cho trẻ con chứ!” Nói xong, cậu đưa tay vào túi quần rồi đứng quay mặt sang chỗ khác.

“Không xem vậy về đi.” Bỏ lại một câu, sau đó cô đi thẳng vào phòng chiếu.

“Này, đợi tôi!” Thấy cô đi, cậu vội chạy theo, vừa chạy vừa gọi.

Nghe cậu gọi, cô liền dừng bước, miệng cô khẽ cong, vẽ lên đấy một nụ cười nhẹ, nhưng cậu đứng phía sau cô chắc không thấy đâu nhỉ...

Xem phim xong, Huy hỏi: “Muốn đi đâu nữa?”

“Về nhà ngủ.” Hân đáp.

“Sớm vậy? Mới hơn 9 giờ mà.”

“Mai còn đi học nữa.”

À, à, thì ra là cô lo cho cậu đây mà, cô đáng yêu quá đi mất. Nhưng mà cậu vẫn chưa muốn về, cậu còn muốn dẫn cơ đi chơi vài chỗ nữa kia, cậu nói: “Em không cần phải lo cho tôi đâu, tôi...”

Cậu còn chưa nói xong thì Hân đã ngắt lời, cô dừng bước, nói: “Ai nói tôi lo cho anh?”

“Chẳng phải em bảo muốn về nhà để tôi nghỉ ngơi sớm mai còn đi học sao? Em vừa mới nói vậy mà.” Cô kì quá nha, chắc là lo cho cậu mà không dám nhận đây này, mắc cỡ chứ gì, nhưng mà cậu biết tông hết rồi...

“Tôi bảo anh đưa tôi về nhà, để mai tôi còn đi học, nghe rõ chưa Lương thiếu gia?” Nói rồi, cô hừ lạnh một tiếng, bỏ đi ra cổng, để lại cậu như bị dội một ca nước lạnh vào mặt vậy.

Nhưng mà, cũng là do cậu thôi, ai bảo cậu mắc chứng hoang tưởng chứ.

Vậy là từ rạp chiếu phim về nhà, Huy chẳng mở miệng nói chuyện với Hân nữa.

Về đến nhà, Hân lên phòng tắm rửa xong rồi đi ngủ. Cô chỉ vừa mới với tay tắt đèn thì Huy lại vươn tay ra mở đèn.

“Anh vào đây làm gì vậy?” Hân hỏi.

“Ngủ.” Huy đáp.

“Tôi đã nói đây là phòng tôi mà.” Hân nói với vẻ khó chịu.

“Nhưng đây là nhà tôi.” Cậu đáp, mặt tỉnh bơ luôn.

“Chẳng phải ba mẹ anh đi du lịch rồi sao, vậy anh sang phòng họ ngủ đi.”

“Không thích.”

“VẬY RA PHÒNG KHÁCH NGỦ ĐI.”

Nghe Hân nói câu này, đột nhiên Huy bước đến gần giường, cậu vươn tay ra tắt đèn ngủ rồi bước đến khóa trái cửa lại, sau đó “bụp” một cái, đèn trong phòng bị cậu tắt. Bây giờ trong phòng chỉ còn lại một màu tối đen như mực.

P/s: Bắt đầu từ hôm nay truyện sẽ được đăng lại bình thường nhe các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 29

Đèn trong phòng vừa bị cậu tắt, Hân hơi hoảng, trong phòng tối như này, nhờ Huy làm gì cô thì sao? Cô nói: “Anh làm gì vậy? Mau bật đèn lên đi.”

“Bật đèn à?” Huy hỏi.

“Ừ, bật lên, nhanh.” Hân nói. Nghe giọng thì hình như cô hơi khẩn trương thì phải.

“Để làm gì?” Huy hỏi. Ngưng một lát, cậu lại nói: “Bật đèn sáng tôi không ngủ được.”

Lúc đầu nghe cậu bảo để làm gì, cô còn định quát cậu một trận ấy chứ, nhưng khi nghe về sau thì cô mới hiểu, thì ra bật đèn cậu không ngủ được.

“Vậy anh bật đèn ngủ lên đi.” Hân nói.

“Nhưng bật đèn sáng tôi ngủ không được.” Huy nói. Hân cũng buồn cười thật, đã bảo là bật đèn sáng cậu không ngủ được mà, lại cứ thích đòi, hay là... Suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu, cậu nói: “Em sợ tối à?”

Sợ tối? Cô mà sợ á? Chỉ là trước giờ đi ngủ cô toàn bật đèn ngủ thôi, lâu dần đã thành thói quen rồi, bây giờ cậu lại không chịu bật đèn, vậy đêm nay làm sao cô ngủ được.

“Không phải tôi sợ, tại vì...”

Hân còn chưa nói hết câu thì Huy lại nói: “Sợ thì nhận đi, nếu sợ vậy để tôi lên giường ngủ cùng em!”

“Mơ đi.” Nói xong, Hân liền chui vào chăn ngủ.

Còn Huy thì trải nệm nằm dưới sàn.

Đêm nay trăng rất sáng, cộng thêm những ngôi sao cứ lấp lánh trên bầu trời ấy khiến Hân chợt nhớ đèn ngày mà cô vừa về nhà. Ngày đó trăng cũng tròn, cũng sáng giống đêm nay.

Bây giờ đã gần 1 giờ sáng rồi, mà cô vẫn chưa ngủ được, cứ cảm thấy trong lòng thiếu thiếu một cái gì đấy. Nằm trên giường lăn qua trở lại mãi mà chẳng thể ngủ nổi, chắc tại hôm nay không bật đèn ngủ nên cô không ngủ được thật rồi.

Từ từ ngồi dậy, chồm xuống nhìn Huy đang ngủ ngon lành dưới sàn nhà. Lúc ngủ trông cậu cũng dễ thương phết nhờ. Nhìn cậu hồi lâu, đột nhiên cô lại nhoèn miệng cười.

Lại nhìn lên bầu trời đêm hôm nay, không hiểu sao cô lại thờ dài một tiếng, không ngủ được vẫn là không ngủ được, vì vậy cô quyết định đi ra ngoài hóng gió cho mát, chắc có lẽ sẽ khiến cô dễ chịu hơn.

Vừa đi xuống cầu thang thì cô lại bất gặp ánh đèn hắt ra từ phòng bếp, sao người làm nhà cậu lại vô ý thế, đi ngủ mà cũng quên không tắt đèn. Nghĩ vậy, cô liền chuyển hướng đi xuống bếp.

Nhưng vừa đến nơi thì cô lại phát hiện ra, là vẫn còn người đang rửa bát.

Nghe thấy tiếng động, người đó liền quay lại, thấy cô, người đó liền hỏi: “Ồ, muộn vậy rồi Đồ tiểu thư vẫn chưa ngủ sao?”

“Chẳng phải chị cũng chưa ngủ sao?” Là chị Linh, cô không trả lời chị ăm hỏi ngược lại chị.

“Công việc chưa xong thì đương nhiên là chưa được ngủ rồi. Còn cô thì sao?” Chị Linh nghe câu hỏi của Hân thì nở nụ cười nhẹ rồi lại tiếp tục với đồng chén bát đang rửa dở, vừa rửa chị vừa đáp.

“Tôi thì tại không ngủ được nên định đi hóng gió một chút.” Ngưng một lát, Hân lại nói: “Ngày nào chị cũng phải làm việc tới gần 2 giờ mới được nghỉ

sao?”

Nghe Hân hỏi vậy, chị Linh đột nhiên lại cười, chị nói: “Không phải vậy, chỉ là hôm nay có vài người xin nghỉ nên tôi phải làm luôn cả công việc của họ.”

“À, vậy sao...” Hân nói. Nói rồi cô đi đến bàn ăn ngồi xuống.

Sau khi rửa xong đồng chén bát ấy, chị Linh quay sang hỏi Hân: “Đồ tiểu thư có muốn ăn chút gì không?”

“Thôi không cần đâu, lúc nãy ăn rồi, giờ vẫn còn no.” Hân đáp.

Từ khi bước vào nhà Huy, Hân không hiểu sao cứ thấy chị Linh là lạ thế nào ấy, cô không ghét chị, cũng không thích chị, chỉ là tự nhiên có chút khó gần, một cảm giác khó nói... Chắc là vì mới đến đây nên cô chưa quen thôi, đợi qua một thời gian nữa thích ứng được rồi thì chắc sẽ khác thôi.

Đang còn mải mê với suy nghĩ trong đầu thì bỗng nhiên chị Linh nói: “Đồ tiểu thư. Cô có thích thiếu gia không?”

Câu hỏi của chị Linh vừa vang lên, bỗng Hân lại giật mình một cái, giống như là vừa làm chuyện mờ ám gì sợ người ta phát hiện hay sao ấy. Nhưng theo quán tính thì một từ “Hả” được thốt ra khỏi miệng cô.

Chị Linh thấy cô như vậy, không nói gì chỉ cười nhẹ một cái, rồi chị lại nói: “Tôi thì lại thấy cậu ấy thích Đồ tiểu thư đấy!”

“Chị đang nói gì vậy?” Hân hỏi.

Chị Linh này cũng lạ thật, tự nhiên lại nói cho cô nghe những lời này làm gì không biết.

“Thật ra cậu ấy thích cô lâu rồi, trước khi cô biết được giữa cô và cậu ấy có hôn ước nữa kia.” Nói đến đây thì chị ngưng lại, còn ánh mắt của Hân thì lại tập trung vào người chị.

Một lúc lâu sau không thấy chị nói gì thêm, Hân cũng hơi tò mò nên mở miệng hỏi: “Từ khi nào?”

“Tôi không biết.” Thờ dãi một tiếng rồi chị lại nói: “Từ nhỏ cậu ấy cũng giống như cô, chủ tịch cũng bắt cậu ấy phải trở thành một người lãnh đạo tài giỏi, chỉ khác là cậu ấy không bị đưa sang Mỹ giống cô thôi.”

Nói đến đây chị Linh lại im lặng.

Còn Hân, cô thật sự không hiểu vì sao chị Linh lại nói những điều này với cô, là để cô đồng cảm với Huy sao, hay là muốn cô hiểu Huy hơn...

Nhưng chị Linh mãi chẳng mở miệng nói thêm câu nào, mà cô thì lại rất tò mò về những lời đó của chị, nên bắt đầu đi đánh mở miệng hỏi: “Vậy thì sao?”

“Cô không cảm thấy cô và cậu ấy giống nhau sao?” Chị Linh hỏi.

“Giống như thế nào?” Hân hỏi.

“Từ nhỏ đều bị huấn luyện để trở thành người lãnh đạo.” Chị Linh đáp.

“Vậy thì sao?” Lúc này Hân cảm thấy rất bức, tự nhiên định đi hóng gió mà giờ lại ngồi đây nghe chị ta nói chuyện không đầu không đuôi.

“Cô nghĩ ba mẹ cậu ấy làm vậy có phải là muốn tốt cho cậu ấy không?”

“Đương nhiên, hai bác huấn luyện cậu ấy với hy vọng sau này cậu ấy sẽ thành đạt, trở thành người lãnh đạo, dẫn dắt TL vươn xa hơn...” Hân còn chưa nói xong thì chị Linh lại ngắt lời cô.

“Nhưng ba mẹ cô đưa cô ra nước ngoài cũng là muốn tốt cho cô mà, vậy tại sao cô lại hận họ?”

Bây giờ thì Hân đã hiểu ra vấn đề rồi, thì ra là muốn dạy đời cho cô.

Cô thật sự không hiểu tại sao ai cũng đứng về phía ba mẹ cô, rõ ràng họ đã bỏ rơi cô, từ khi còn nhỏ cô đã bị họ vứt sang Mỹ. Ai cũng nói họ làm vậy là tốt cho cô, nhưng cô thật sự chẳng biết tốt chỗ nào.

Cái mà một đứa bé 6 tuổi cần, là tình yêu thương của ba mẹ nó, là một tình yêu mang đến hơi ấm cho nó, dạy bảo nó khi nó mắc sai lầm, quan tâm chăm sóc những lúc nó ốm, dỗ dành nó khi nó khóc, quan tâm che chở nó trong vòng tay, để nó được lớn lên bên ba mẹ nó, có một tuổi thơ tràn đầy hạnh phúc bên gia đình.

Nhưng còn cô thì sao, cô cũng là một người bình thường, cũng muốn có tình yêu thương, sự che chở, đùm bọc của ba mẹ như bao người. Nhưng mà, cô có không? Cô có tình yêu thương, sự che chở của ba mẹ mình không? Có sự đùm bọc dạy bảo của ba mẹ không?

Không hề, cô không hề có những thứ ấy. Cô cũng có ba có mẹ như những đứa trẻ bình thường, cô không phải trẻ mồ côi, vậy tại sao cô lại không có nhưng tình thương ấy chứ?

Nhưng lúc này đây, Hân mới nhớ đến một điều, đó là, vì sao chị Linh lại biết được chuyện này.

Ngần đầu nhìn thẳng vào chị Linh, Hân từ từ nói: “Tôi không biết tại sao chị lại biết chuyện này, nhưng không phải chuyện của mình thì tốt nhất đừng nên xen vào. Tôi cực kì ghét những kẻ nhiều chuyện.”

Nói xong, Hân toan đứng dậy thì chị Linh lại nói: “Bởi vì chúng ta giống nhau.”

Nghe chị Linh nói vậy, Hân liền nhìn thẳng vào người chị Linh, cô nói: “Tôi là tôi, chị là chị, sẽ chẳng có chuyện ai giống ai đâu.”

Nói rồi, Hân liền cất bước bỏ đi. Thấy vậy, chị Linh vội nói: “Sẽ có ngày cô hiểu được thôi. Ba mẹ cô rất yêu cô.”

Chị Linh nói đến đây khiến cho bước chân của Hân dừng lại trong 3 giây, rồi sau đó Hân lại bước lên phòng.

Nhìn theo bóng lưng của Hân, chị Linh thở dài một tiếng, sau đó lại tiếp tục với công việc của mình.

Vừa mở cửa phòng ra thì Hân liền bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Huy. Cậu nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt rồi cậu nói: “Có biết bây giờ là mấy giờ chưa? Tại sao không ngủ còn chạy lung tung?”

Với giọng điệu này chắc có lẽ cậu đang giận lắm đây, bình thường thì chắc chắn Hân sẽ cãi lại rồi, nhưng bây giờ, cô không có tâm trạng.

Bỏ qua những lời nói của Huy, Hân đi thẳng lên giường, nằm xuống đắp chăn rồi nhắm mắt.

Thấy Hân có thái độ như vậy, tức càng thêm tức, uổng công này giờ cậu ngồi đây đợi cô, không màng đến việc sáng phải dậy sớm để đi học. Bây giờ thì tốt rồi, lại vẫn không để ý đến cậu, được, cô được lắm, kể từ ngày mai cậu cũng chẳng thêm để ý đến cô nữa, để cô nếm mùi bị ngó lơ là thế nào.

Vẫn như thường lệ, vừa mới 5 giờ sáng là đồng hồ báo thức đã reo in ỏi khắp phòng rồi. Hân vội tay tắt đồng hồ, sau đó, cô lại đưa tay lên dụi mắt. Nằm thêm khoảng 5 phút cho tỉnh ngủ, lúc này cô mới bước xuống giường, đi làm vệ sinh cá nhân.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, vệ sinh xong xuôi, lúc này đã hơn 5 giờ rưỡi rồi. Liếc mắt thấy Huy vẫn đang còn ngủ, vốn định gọi cậu dậy mà cô lại nhớ đến tối qua vì cô mà cậu mất ngủ nên cô quyết định để cậu ngủ thêm tí nữa mới gọi.

Chải xong mái tóc, quần áo chỉnh tề, cặp sách đầy đủ, Hân lại đứng trước gương một lúc lâu, ngắm mình trong đấy đến khi đồng hồ vừa điểm 6 giờ, cô mới gọi Huy dậy.

Bước đến cạnh chỗ cậu nằm, cô ngồi xuống cạnh cậu, vừa lay vừa nói: “Này, dậy đi học đi, muộn rồi.”

“zzz...zzz...”

“Này, dậy nhanh, trễ học rồi.”

“zzz...zzz”

Bây giờ cô mới phát hiện ra, cậu ngủ ngáy a~

Nhưng mà, ngáy ư?! Mặt cô lập tức biến sắc, gờ tay lên đánh thẳng xuống bụng cậu, cô quát: “Anh dám trêu tôi?”

“A.” Bị đánh đau, vừa ôm bụng Huy vừa nói: “Sao em bạo lực vậy? Định ám sát hôn phu à?”

Nghe cậu nói vậy, Hân liền thuận tay giáng thêm một cú vào đùi cậu. Cho cậu chừa.

Mà lúc này, cậu làm gì còn sức để la. Một cú đấm của cô thôi là gấp 3 lần cú đấm của người ta rồi, chứ đừng nói. Cô chỉ đánh cậu có 2 phát, mà cứ như là ăn 6 phát đấm một lúc ấy.

“Dậy chuẩn bị nhanh đi, cho anh 5 phút.” Hân nói

“Ồ, lúc này em chuẩn bị đến hơn nửa tiếng, mà giờ lại cho tôi có 5 phút, không công bằng.” Huy cãi.

À ha, thì ra là dậy lâu rồi mà lại giả vờ. Lúc này Hân lại định cho cậu ăn thêm một đấm nữa nhưng cậu lại bắt được tay cô, cậu nói: “Được rồi, 5 phút, tôi ra ngay.”

Đúng 5 phút sau, cậu đã có mặt trước Hân, quần áo chỉnh tề, tóc tai gọn gàng. Cậu nói: “Đi học thôi.”

“Hôm nay không học.” Hân nói.

Nghe cô nói vậy, Huy nhú mồm tỏ vẻ không hiểu.

“Hôm nay trốn học đi!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 30

Cô vừa nói gì vậy? Trốn học ư? Cậu không muốn đâu.

Nhưng mà, đây lại là lời đề nghị của cô nên cậu đâu thể từ chối được a~

Trốn thì trốn thôi, cho dù cậu có nghỉ học 1 tháng thì cũng chẳng sao cả, hôm nay cứ thoải mái đi chơi với vợ cậu thôi.

Liếc mắt thấy Huy cứ nhìn mình mà chẳng nói gì, Hân nói: “Không muốn à?”

Câu nói của Hân khiến Huy ngưng ngay những dòng suy nghĩ đang chạy trong đầu, cậu lập tức nói: “Muốn chứ, đi thôi!”

Lúc này, tại biệt thự của nhà Hân.

“Hôm nay cháu có thời gian không? Tối sang nhà ta ăn cơm đi.”

Lúc này, ba cô đang nói chuyện điện thoại với một người. Người đó chính là người lần trước ở công ty tìm ông.

“Được chứ ạ, cháu rất sẵn sàng.” Ngưng một lúc, người này lại nói: “À, mà hai đứa em cháu có đến không ạ?”

“Nếu cháu muốn?”

“Được thôi, vậy tối nay gặp, tạm biệt cậu!”

“Tạm biệt!”

Vừa nói chuyện xong thì ông quay sang nói với vợ mình: “bà nói với nhà bếp, bảo họ tối nay nhà mình có khách.”

Nghe ông nói vậy, bà hỏi: “Là đứa cháu quý của ông sao?”

“Ừ, gọi con Hân với thằng Huy về luôn.” Ông đáp.

“Thế nào khi gặp rồi con bé cũng bỏ về.” Vừa xoay người đi bà vừa nói lẩm bầm.

Mà lúc này, cuộc hành trình trốn học của hai bạn trẻ dường như rất thuận lợi nha.

Đầu tiên, hai người đến nhà hàng lần trước ăn sáng, xong rồi lại đi tăng bộ cho tiêu hóa thức ăn.

Đi được một lát thì Hân thấy phía trước có xe kem di động, cô vội chạy đến nhưng đã bị Huy bắt tay lại, cậu nói: “Mới sáng sớm mà lại ăn kem, không sợ bị đau ruột thừa nữa sao?”

Đối với Huy thì Hân vẫn còn là trẻ con, cậu đương nhiên biết ruột thừa chỉ đau 1 lần, bị cắt bỏ rồi thì ruột đau mà đau nữa, cậu nói vậy chỉ đơn giản dọa cô cho cô biết sợ mà thôi. Nhưng, dường như cô không nghĩ vậy...

Liếc mắt khinh bỉ nhìn cậu, ruột thừa của cô bị cắt bỏ rồi thì còn đau nữa mà đau, cậu đúng thật là ngốc, đã mắc bệnh hoang tưởng rồi mà còn không được thông minh, tội nghiệp.

Mạnh mẽ hất tay cậu ra, cô chạy thẳng đến xe kem ấy, mau ngay 1 cây kem ngon lành. Lấy kem xong, cô đến ngay băng đá gần đó nhất, ngồi xuống rồi thưởng thức cây kem mát lạnh trong tay.

Huy đến sau, nhìn thẳng vào cây kem trên tay Hân, cậu nói: “Em mua em ăn mà cũng không biết mua cho tôi luôn à? Sao sò thế?”

Nghe Huy nói vậy, Hân ngẩn đầu lên nhìn cậu, đáp: “Có mau thì có ăn, không tự mua được thì nhin.”

“Em...” Câu nói của Huy còn chưa nói hết thì điện thoại Hân reo lên.

Là mẹ cô gọi, cô không nghe máy, nhưng cũng không tắt đi.

Thấy vậy, Huy hỏi: “Sao không nghe máy?”

“Không thích.” Hân đáp.

“Vậy để tôi nghe hộ cho.” Nói xong, cũng không đợi Hân đồng ý, Huy đã đưa tay giật lấy điện thoại trên tay cô.

“Alo?”

“Ừa, sao lại là con? Hân đâu?”

“Dạ, cô ấy đang trong toilet.” Nói đến đây, Huy liếc mắt nhìn xuống Hân thì thấy cô đang trừng mắt nhìn mình, tình huống như vậy thì cậu đương nhiên nở một nụ cười tỏa nắng rồi.

“Vậy sao? Tối nay hai đứa...” Nhưng câu tiếp theo bà chỉ dặn dò cậu và cô tối nay ghé nhà ăn bữa cơm, nhà có khách.”

“Dạ, con biết rồi, con sẽ nói với cô ấy, tạm biệt mẹ!”

Vừa đưa điện thoại xuống khỏi tai thì Hân liền đưa tay giật lấy, cô nói: “Gọi mẹ trông có vẻ ngọt quá nhỉ?”

“Đương nhiên rồi, mẹ em cũng như mẹ tôi thôi!”

Lần này Hân không nói gì, chỉ ‘Hừ’ một tiếng rồi lại tiếp tục ăn kem.

“Này, em không muốn biết mẹ em nói gì à?” Huy hỏi.

“Không hứng thú.” Hân đáp.

“Mẹ bảo tối nay về nhà ăn cơm, nhà có khách, là người quen của chúng ta.” Huy nói.

Người quen? Từ khi về nước rồi cô có giao lưu với ai đâu mà có người quen, thay vì nói người quen của cô thì chắc có lẽ là bà con dòng họ gì đó, mà đáng này Huy cũng quen luôn thì cô chịu.

Thấy Hân vẫn không nói gì, Huy lại nói: “Vậy tối nay có đi không?”

“Sao cũng được.” Dù sao cũng chỉ là ăn 1 bữa cơm, với lại cô cũng muốn biết người quen đó là ai.

“Giờ muốn đi đâu nữa?” Huy hỏi.

“Đâu cũng được.” Hân đáp.

“Vậy đứng lên đi, đi công viên giải trí.” Huy nói.

“Không đi công viên.” Hân nói.

“Em vừa bảo đi đâu cũng được mà.”

“Công viên giải trí đi mãi mà anh không chán à?”

Hân nói cũng đúng nhỉ, lần nào đi chơi cậu cũng toàn đưa cô đi công viên giải trí, cô thấy chán là phải rồi. vì vậy, cậu lại hỏi: “Vậy muốn đi đâu?”

“Đâu cũng được.” Hân đáp.

“Đi xem phim nhé?” Huy hỏi.

“Ngoài xem phim với công viên ra, anh còn có chỗ nào đi được không?”

“Hay là chơi cảm giác mạnh nhé?” Huy lại hỏi.

“Là sao?” Hân khó hiểu hỏi lại.

“Có nghĩa là...” Cậu kéo dài chữ ‘là’ ra thật lâu, sau đó cúi xuống hôn vào má cô 1 cái, rồi xoay người chạy thực mạng.

À, à. Có nghĩa là, có người sắp ăn nện.

Phát hiện bị cậu lừa, cô lập tức đứng lên đuổi theo cậu, vút luôn cây kem đang còn ăn dở, vừa chạy vừa bảo cậu đứng lại, mà cậu thì nào có ngu, giờ mà cậu nghe lời cô đứng lại thì chắc mai cậu chẳng thấy được mặt trời nữa quá...

Hoàng hôn trên biển, một vẻ đẹp vô ngần của thiên nhiên ban tặng cho con người.

Người ta nói, ngắm mặt trời lặn trên biển rất đẹp, hôm nay Hân và Huy cũng ngắm mặt trời lặn.

“Đẹp thật!”

Đang mãi ngắm nhìn vẻ đẹp ấy, Hân bỗng lên tiếng khiến Huy theo quán tính, nói: “Ừ, đúng là đẹp thật!”

Đẹp, giống như ai kia đang đứng cạnh cậu vậy...

Nói xong, Huy đưa tay lên xem đồng hồ thì thấy đã gần 6 giờ tối rồi, cậu quay sang nói với Hân: “Về chưa?”

“Về thôi.” Hân đáp.

Đi được vài bước thì cậu lại nói: “Có cần mua gì không?”

Nghe cậu nói vậy, Hân có vẻ không hiểu, ngần đầu nhìn cậu.

Huy giải thích: “À thì...tôi thấy...bình thường người ta...người ta...”

Thấy Huy cứ ấp úng mãi, Hân hơi khó chịu, ngắt lời cậu: “Người ta làm sao? Có chịu nói cho nhanh để về không?”

Nghe Hân nói vậy, Huy đưa tay lên gỡ gỡ đầu, hít một hơi thật sâu, cậu nói: “Thì con cái lâu ngày về nhà ba mẹ, người ta thường hay mua trái cây này nọ để biếu...”

Nghe tới đây, Hân nói: “Ha, xin lỗi nha, tôi mới là con nhá!”

“Nhưng tôi là con rể mà...” Nghe Hân nói vậy, cậu bấu môi đáp.

“Mơ đi cưng!” Bỏ lại một câu, Hân đi thẳng đến bãi giữ xe, bỏ lại Huy một mình còn đứng đấy.

Một lúc sau, dường như là Huy nghiệm ra điều gì đó, cậu nở một nụ cười thật tươi sau đó chạy nhanh đến cập cổ Hân.

“Á, anh làm gì vậy?” Bị một lực từ phía sau bay đến, Hân không giữ được thăng bằng liền ngã người về phía trước, nhưng may là có Huy đỡ ngang bụng cô nên cô không ngã.

“Làm gì là làm gì? Chồng cậu cổ vợ không được à?” Huy nói.

“Anh nói lung tung gì vậy? Ai là vợ anh?” Hân hỏi.

“Em chứ ai!” Huy đáp.

“Còn lâu nhá, mơ đi cưng!” Hân nói.

“Nhưng mà.... Bla bla...”

“#^%*&\$#*”

Vì lúc này hai cô cậu cứ đùa nhau nên là về đến nhà Hân đã hơn 7 giờ rồi.

Đón sẵn ở cửa chờ hai người là mẹ Hân. Thấy cô và cậu đến rồi thì bà bảo để bảo về cất xe, còn cô và cậu cứ vào nhà, khách đã đến rồi.

Chưa đi đến nhà bếp nữa là cả hai đã nghe tiếng cười nói rộn rã rồi. Bỗng Hân dừng bước, cô cứ đứng ngắm một lúc chuyện gì ấy.

Thấy cô như vậy, Huy hỏi: “Sao vậy vợ?”

Nghe cậu lại gọi cô là vợ, cô thật sự muốn cho cậu vài đấm, nhưng điều đó giờ không quan trọng, mà quan trọng là...

“Hình như giọng nói này hơi quen thì phải... Anh có thấy vậy không?” Hân nói.

“Giọng ai? Ở đâu?” Huy hỏi.

“Đấy.” Nói rồi cô nhướng mắt về phía nhà bếp.

Lần này đến lượt Huy im lặng lắng nghe, một lúc lâu cậu nói: “Bình thường, anh chẳng nghe thấy gì, chắc tai vợ bị lãng rồi đấy, về anh chữa cho!”

“Nếu anh còn dám gọi thêm tiếng vợ nữa, tối về tôi sẽ.”

Câu nói của Hân còn chưa dứt thì có một người từ trong nhà bếp bước ra, đi đến trước mặt Hân và Huy.

“Chào hai em! Lâu rồi không gặp, nhớ anh không hai đứa?”

Nghe tiếng nói, Hân và Huy đồng thời ngẩng đầu lên nhìn người đó, và....mặt của cả hai người đều đen lại.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 31

Chỉ vừa mới nghe tiếng, cả hai người đều nhận ra ngay đó là ai, nhưng để chắc chắn nên cả hai cùng đồng thời ngẩng đầu lên nhìn.

Lúc này, nhìn Hân và Huy cứ như ‘tâm linh tương thông’ vậy, lại một lần nữa đồng thời xoay người ra về, nhưng mẹ cô đã kịp ngăn lại, bà nói: “Ồ lại ăn cơm đây.”

Đoán xem vị khách này là ai nào?? Vâng, đó chính là Nam đấy!

Thấy Nam, Hân liền tỏ vẻ khó chịu, cô nói: “Tôi không muốn ăn cơm cùng loại người này.”

Và sau đó đến lượt Huy: “Con cũng vậy! Về thôi.” Nói rồi, cậu nắm tay Hân dắt đi ra cửa.

Nhưng cậu và Hân chỉ vừa quay lưng chưa kịp bước đi nữa thì ba Hân đã từ trong bếp đi ra, ông nói: “Hai đứa đứng lại đó đã!”

Nghe ông nói, cả hai người đều dừng lại, nhưng không ai nói câu nào cả.

Đi đến gần chỗ mọi người đang đứng, ông nói tiếp: “Để ta giới thiệu, đây là Thê Nam, con của đương 2 con và cũng là anh họ của con đó.”

Nghe ông nói đến đây, Hân có chỗ không hiểu. Tại sao Thê Nam lại là anh cô được? Nếu là anh vậy còn chuyện tảo hôn thì sao? Cô thật sự không hiểu và có lẽ người đang nắm tay cô cũng không hiểu. Cả hai người cùng nhìn nhau sau đó xoay người lại.

“Chưa hiểu đúng không? Vào ăn cơm xong đi rồi sẽ hiểu.” Nam nói, sau đó anh bước thẳng vào nhà bếp.

Mọi người sau đó cũng vào theo.

“Nói như vậy, anh ta thật sự là anh họ của vợ con à?” Sau khi nghe ba Hân giải thích ngọn ngành, rằng Nam là anh họ của Hân thì Hân có đặt câu hỏi về chuyện tảo hôn và cô đã có một câu trả lời như này: “Anh chỉ đùa mấy đứa thôi, 30 phút sau đó anh đã đăng tin đính chính còn gì...”

Đùa cô à, tuy bây giờ đã biết anh là anh cô, nhưng về chuyện tảo hôn thì cô vẫn còn hơi khó chịu với anh. Nhưng có lẽ Huy thì ngược lại.

“Đương nhiên rồi, bây giờ hiểu lầm đã được giải quyết, vậy ta hi vọng sau này mấy đứa sẽ giúp đỡ nhau nhiều hơn.” Ba Hân cười rất tươi, ông nói.

“Dạ...” Cả ba người cùng nói.

Đối với Huy mà nói, đây đúng thật là một tin tốt nha. Trước đây cậu cứ lo anh Nam sẽ giành Hân với cậu, nhưng giờ thì không cần lo nữa rồi!

Còn Hân mặc dù đã không còn khó chịu với anh Nam như trước nữa nhưng mặt cô vẫn còn đen lấm. Vì sao ư? Tối nay về nhà rồi sẽ biết vì sao ngay.

Ăn cơm xong, cả ba người Nam, Hân và Huy cùng nhau lên đường, ai về nhà nấy. Trước khi về, Nam quay sang nói với Huy: “Hi vọng ngày mai vẫn còn được gặp em!” Sau đó khởi động xe ra về. Xe của anh là chiếc Honda RC213V-S màu đen sang trọng.

Còn về Huy, khi nghe Nam nói câu này thì cậu lấy làm lạ, sao anh ấy lại hi vọng ngày mai được gặp cậu nhỉ?

Liếc mắt nhìn Huy một cái, nhưng mà tiếc là Huy đã bận suy nghĩ nên không thấy Hân liếc mình. Không thèm để ý đến cậu, Hân đi thẳng ra ngoài.

Lúc này mẹ Hân thấy vậy, bà liền đánh nhẹ vào tay Huy, nói: “Nhanh về đi còn đứng đây làm gì? Con Hân về rồi kìa.”

Nghe bà nói vậy, Huy vội chào 2 người rồi ra ngoài theo Hân.

Về đến nhà thì cũng đã 10 giờ hơn rồi. Vừa bước vào nhà thì Hân đụng phải chị Linh đang ôm một thao đồ to. Không để ý đến chị, cô đi thẳng lên phòng, đóng cửa ‘rầm’ một cái.

Thấy biểu hiện của Hân có vẻ lạ, cậu không để ý đến chị Linh mà đi thẳng lên phòng.

Lên đến nói rồi, nhưng mà, Huy không vào trong phòng được. Bởi vì Hân khóa cửa phòng rồi, cậu gọi cửa mãi mà chẳng thấy cô lên tiếng nên cậu đi xuống lầu, tìm chị Linh để lấy chìa khóa.

Lúc này, Hân thì đang trong phòng tắm. Đang tắm thì nghe tiếng Huy gõ cửa. Lúc này cô không cố tình khóa cửa, chỉ là thuận tay nên bóp cả khóa, mà vừa định đi ra mở cửa cho Huy thì lại nhớ đến việc lúc ăn cơm nên cô quyết định nhốt cậu ở ngoài một lát cho cậu tồn.

Tắm rửa xong xuôi, Hân vừa đi ra khỏi phòng tắm thì bắt gặp Huy đang ngồi trên sofa, hằm hằm tức giận nhìn cô.

Mà cô thì cô nào có để ý đến cậu, chuyện lúc ăn cơm cô chưa tính với cậu thì thôi đi, bây giờ còn dám giận cô, cô làm gì cho cậu giận cô chứ.

Đi đến bàn trang điểm, Hân ngồi xuống rồi lấy máy sấy ra sấy khô mái tóc của mình. Sau khi sấy khô xong, cô chải sơ qua một lượt rồi đi lên giường, tắt đèn ngủ.

Mà khi Hân vừa đặt lưng xuống giường thì lại có một lực khác nằm đè lên người cô. Tội qua vì Huy nói là bật đèn sáng cậu sẽ không ngủ được, vậy nên hôm nay Hân cũng không bật đèn ngủ.

Giờ đây, căn phòng bị màn đèn bao phủ, chỉ có một màu đen nhưng Hân vẫn biết được vật đè lên người cô không ai khác đó là Huy.

“Anh làm gì vậy hả? Đứng dậy!” Hân nói, nhưng nói đúng hơn là cô như muốn hét vào mặt Huy vậy.

“Em đoán thử xem tôi làm gì nào?” Huy đáp bằng giọng điệu đáng ghét cực kì, ghe nó đều đều sao ý. Nói xong cậu ghì chặt tay Hân, chân cậu thì kẹp chân cô. Bây giờ Hân thật sự không thể nhúc nhích được dù chỉ là một chút.

“Đứng dậy!” Lần này cô không còn hết lớn nữa, mà cô nói, chính xác hơn là cô đang ra lệnh cho Huy đứng dậy khỏi người cô. Một tí nữa cô mà thoát được rồi thì cậu cứ chuẩn bị tâm lí đi là vừa.

Còn về Huy, khi nghe cô nói vậy cậu đương nhiên biết bản thân quá trớn, nhưng mà, dù sao cô cũng quạo rồi, lỡ rồi thì cho lỡ luôn vậy. Cậu nói: “Bây giờ tôi đang muốn, em là vợ tôi chắc em biết mình nên làm gì nhĩ...”. Nói đến đây, trong lòng Huy thậm nghĩ thế nào Hân cũng gãy giữa, khóc lóc năn nỉ cậu cho coi, hôm nay phải ăn hiếp cô chán đã!

Nhưng mà ngược lại, Hân không tỏ ra hoảng hốt, khóc lóc năn nỉ như trong tưởng tượng của Huy, cô nói: “Nếu anh dám” Đúng vậy, nếu cậu dám làm gì cô, cô cũng không dám đảm bảo cậu sẽ lãnh lạng đâu.

Nghe câu nói này của Hân, Huy hơi thất vọng vì khác xa so với tưởng tượng của cậu, Hân nói vậy có nghĩa là đang thách cậu sao, cô nghĩ cậu thật sự không dám sao, không, cô làm rồi, trên đời này không có gì mà cậu không dám làm cả. Cậu nói: “Em đang tự nguyện?”

Nghe Huy nói vậy, cô nhoen miệng cười một tiếng, mắt dù bây giờ trong phòng rất tối nhưng Huy vẫn có thể cảm nhận được nụ cười của cô. Bây giờ cậu ghì chặt cô đến nỗi động đậy cũng khó, nếu cô nói cô không tự nguyện vậy có ích gì, cũng như nhau cả thôi. Cô im lặng không đáp.

Hồi lâu thấy cô không trả lời, Huy nói: “Không nói gì là em tự nguyện đấy nhé! Vậy tôi không khách khí đâu!”

Nói rồi, cậu từ cúi người xuống. Mũi cậu vừa chạm mũi cô thì ngay lúc này, ở nơi đuôi mắt của cô theo đó mà rơi xuống hai giọt nước mắt. Hiện tại cơ thể cô cứng đờ, như là không còn chút sức lực nào cả.

Bỗng nhiên, cậu hôn lên trán cô một nụ hôn thật lâu, cậu nói: “Nãy giờ tôi trêu em thôi, ngủ sớm đi, mai tôi đưa em đi học.” Nói xong, Huy xuống khỏi giường rồi bật đèn lên để trải nệm ngủ.

Mà lúc này, Hân vẫn còn ngạc nhiên vì hành động của Huy. Hóa ra là nãy giờ cậu trêu cô, vậy mà cô cứ tưởng.....

Sau khi chuẩn bị chỗ ngủ cho mình xong, Huy bước đến tắt đèn thì có liếc sang nhìn Hân. Thấy đuôi mắt cô hơi đỏ, cậu vội nói: “Này, em khóc à? Lúc nãy tôi chỉ đùa thôi, ai bảo em khóa cửa không cho tôi vào, gọi cửa em cũng không chịu mở cho tôi. Tôi trêu em thôi, em đừng khóc nữa, tôi xin lỗi nhé?”

Nói đến đây thì cậu bước đến cạnh giường, ngồi xuống. Nhưng khi cậu vừa bước đến cạnh giường thì Hân kéo chăn lên trùm đầu lại, rồi cô lật người qua chỗ khác, tỏ vẻ không muốn gần cậu.

Thấy Hân như vậy, tự nhiên Huy lại có cảm giác cậu vừa gây ra một lỗi lầm rất là to lớn luôn. Kéo chăn của Hân xuống, cậu luôn miệng xin lỗi cô, năn nỉ cô mà cô vẫn không chịu nói gì. Mãi một lúc sau Huy không nói nữa, nhưng cậu vẫn còn ngồi trên giường nhìn cô.

Còn Hân, nằm trong chăn nãy giờ cô như muốn bốc hỏa luôn, định mở ra cho không khí bay vào mà không những không có không khí, ngược lại còn bắt gặp ánh mắt của Huy nhìn chằm chằm cô.

Thấy cô lộ đầu ra, cậu nói: “Chịu lộ đầu ra rồi à?”

“Đi xuống khỏi giường thôi!” Nói rồi, Hân thẳng chân, đập mạnh vào hông của Huy khiến cậu ngã ngay xuống đất.

“Á, một cái đập này huề rồi nhé!” Vừa ôm hông vừa là rên, cậu lại vừa nói.

Nghe cậu nói vậy, Hân chồm dậy liếc cậu một cái. Cô không nói gì mà chỉ hừ một tiếng rồi lại chuui vào chăn.

Thấy cô như vậy, Huy đột nhiên lại muốn chạy đến ôm cô một cái, mà lại sợ cô cho ăn đập nên thôi. Cậu đứng dậy tắt đèn rồi căn phòng lại trở nên một màu đen

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 32

Buổi sáng, trước khi đồng hồ báo thức reo, Hân đã dậy trước đó.

Cô bước vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân xong thì ra gọi Huy dậy. Lúc này chỉ mới có 4 giờ sáng thôi.

Mà Huy thì có lẽ vẫn chưa ngủ đã nên khi Hân gọi, cậu cứ nhựa nhựa mãi mà chẳng chịu dậy.

Gọi mãi không được, Hân không còn kiên nhẫn nữa. Cô đành phải để Huy tiếp tục ngủ, còn mình thì chuẩn bị cặp sách.

Khi đã chuẩn bị xong hết mọi thứ, đúng lúc này đồng hồ báo thức cũng reo lên.

Huy nằm dưới đất, lồm cồm bò dậy. Ngần đầu lên nhìn Hân, thấy cô đã chuẩn bị xong xuôi hết mọi thứ, cậu hỏi: “Hôm nay sao em dậy sớm vậy?”

Không trả lời câu hỏi của cậu, cô nói: “Anh mau thay đồ nhanh đi, mình đi ăn sáng.”

“Em mời à?” Huy hỏi.

“Ừ.”

Vừa nghe xong câu trả lời của Hân, Huy liền vọt vào nhà tắm, nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi thay đồ.

Ra khỏi nhà tắm, cậu liền bay đến bàn học soạn tập nhưng Hân nói: “Tập anh tôi soạn giùm rồi, đi thôi.”

“Khoan!” Ngừng một lúc, Huy lại nói: “Đi sớm vậy à, mới hơn 5 giờ rưỡi mà.”

“Tôi còn đang lo sẽ trễ đấy.” Hân đáp, sau đó mở cửa ra đi thẳng xuống lầu.

Huy thấy vậy cũng đi theo. Vừa đi cậu vừa suy nghĩ câu nói của Hân, mà nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng thấy gì bất thường nên thôi, cậu không nghĩ nữa.

Xe vừa lăn bánh, Huy hỏi: “Em muốn ăn ở đâu.”

“Ở quán ăn mà mình hay ăn là được rồi.” Hân đáp.

“Ok!” Nói rồi, Huy tăng tốc độ xe lên rồi cả hai cùng nhanh chóng đến quán ăn nọ.

Ăn uống no nê, lúc này thì Hân và Huy mới đến trường.

Đối với Huy thì đáng lẽ ra hôm nay Hân không được đi học ấy chứ, nhưng mà cậu biết cô đã nghỉ gần 1 tuần rồi, kiến thức thì đã bị hổng đi không ít nên là cậu quyết định cho cô đi học luôn. Đến trường đề mất nhiều đến cô là được rồi.

Đến trường, Huy thì đi gửi xe, Hân thì đứng trước cổng đợi cậu.

Lúc gửi xe quay lại, thấy Hân vẫn còn đứng đấy chờ mình, Huy nở một nụ cười rất tươi, hướng phía Hân đi đến nhưng.....

“Rầm” một tiếng, Huy vừa va phải một thứ gì đấy, rất nặng đang đè lên người cậu.

Nghe tiếng động lớn, Hân quay mặt lại để nhìn xem là có chuyện gì xảy ra thì trước mắt cô hiện giờ, là hình ảnh một đứa con gái đang nằm trong lòng Huy.

Còn Huy, ngẩng đầu lên thì thấy có một cô gái đang nằm trong lòng mình, cậu vội đẩy ra, rồi đi chuyển tầm mắt đến chỗ Hân thì thấy cô không nói gì cả mà đứng im nhìn cậu.

Nhưng mà, cô gái bị ngã kia có vẻ bị thương rất nặng. Cô ta thậm chí đứng lên còn không nổi nữa.

Thấy vậy, Hân bước đến, đỡ cô ta dậy rồi nói: “Có sao không? Có cần xuống phòng y tế không?”

“Chắc không sao đâu, không cần xuống phòng y tế đâu.” Cô ấy đáp.

Nghe vậy, cả Huy và Hân cùng nhau đỡ cô ta dậy, sau đó Hân quay sang nhìn Huy, nói: “Mau xin lỗi đi.”

“Cái gì? Tôi á?” Nghe Hân nói vậy, Huy vô cùng ngạc nhiên hỏi lại. Lúc này rõ ràng đâu phải cậu va vào cô ta, tự cô ta va vào cậu. Nếu nói xin lỗi, thì người xin lỗi phải là cô gái này mới đúng.

“Đúng vậy, nhanh lên.” Hân nói.

Mặc dù trong lòng rất không cam tâm, nhưng mà Huy vẫn đến trước mặt cô gái đó để xin lỗi. Cô ta nói: “Không sao đâu, người xin lỗi phải là em mới đúng...”

Nghe cô ta tự xưng mình là em, cả hai người đều đoán được rằng cô ta nhỏ tuổi hơn mình. Riêng Huy thì thấy cô gái này rất biết lí lẽ, mà Hân thì không được vui thì phải.

“Nếu đã không sao vậy mình về lớp đi.” Nói rồi, Hân xoay người bước đi. Huy thấy vậy liền đi theo.

Nhưng mà khi cả hai người vừa bước đi thì “Á” một tiếng, cô gái kia ngồi xuống đất ôm lấy cổ chân của mình.

Thấy vậy, cả hai người cùng quay lại. Hân nói: “Bị trật chân à?”

“Em không biết nữa, nhưng đau lắm” Cô ta đáp.

“Vậy chắc là trật chân rồi, hay là...”

Hân còn chưa nói hết câu thì cô ta lại nói: “Hay là anh đưa em xuống phòng y tế được không? Chân em đau lắm, không đi nổi...”

Nghe cô gái này nói vậy, Huy quay sang nhìn Hân, thì thấy mặt cô không được vui, cậu liền nói: “Vậy để tôi gọi...”

Nhưng mà lời chưa nói ra hết thì Hân nói: “Anh đưa cô ta xuống phòng y tế đi.”

“Em không sao chứ?” Huy hỏi.

Nghe cậu hỏi vậy, cô liếc mắt nhìn cậu, rồi nói: “Nhanh đi.”

Sao là sao, mình đụng trúng người ta thì mình xin lỗi thôi, giờ chân người ta trật thì mình đưa xuống phòng y tế là chuyện bình thường mà, tự nhiên lại hỏi cô có sao không.

“Được rồi, đi thôi.”

Nói rồi, Huy đến đỡ cô ta dậy rồi đi đến phòng y tế của trường. Hân cũng đi theo sau đó.

Đến phòng y tế, nhưng thật không may rằng không có nhân viên y tế bên trong nên cả ba cùng nhau ngồi đợi.

Được một lúc lâu thì có tiếng trống báo vào học, cô gái kia nói: “Chị ơi, hay là chị lên học trước đi, để anh này ở lại trông em cũng được.”

Nghe cô ta nói vậy, Hân mỉm cười không đáp. Hừ, đây chẳng phải là muốn đuổi cô đi sao?

Thấy Hân mãi chẳng nói gì, Huy liền nói: “Vậy sao được. Dù sao trong lớp tôi cũng là lớp trưởng, hay là cô chịu khó ở đây một mình rồi đợi nhân viên y tế đến đi.”

Suy nghĩ một lúc, cô ta đáp: “Vậy thì cũng được, nhưng mà em sợ bây giờ chân em đang đau, lỡ nêu muốn làm gì cũng hơi bất tiện...”

“Vậy anh ở lại với cô ta đi.” Nói xong, Hân đi thẳng lên lớp.

Thấy vậy, Huy vội nắm tay cô lại nhưng cô đã kéo tay cậu ra rồi nói: “Nếu lâu quá thì gọi cho hiệu trưởng, bảo ông ấy có thể nghỉ hưu rồi đấy.”

Nói xong, Hân đi thẳng một mạch lên lớp. Còn Huy thì đi đứng tựa vào cửa, không nhìn đến cô gái này dù chỉ một cái.

Thấy không khí trong phòng êm ả quá, cô ta nói: “Anh tên gì vậy?”

Nghe cô ta hỏi, Huy liếc mắt nhìn cô ta một cái, cậu không đáp.

Huy không đáp lời cô ta, cô ta có vẻ hơi sượng ra một tí, sau đó lại nói: “Em tên Hân, em học lớp 9.”

Nghe vậy, Huy không nhìn cô ta nhưng cậu hỏi: “Cái gì Hân?”

“Khả Hân.” Cô ta đáp.

Ngọc Hân... Khả Hân... Hừ, tại sao sau khi biết tên cô ta Huy lại cảm thấy không vui nhỉ.

10 phút sau đó, nhân viên y tế vẫn chưa đến, Huy lấy điện thoại ra định gọi cho hiệu trưởng như lời Hân nói. Thấy hành động đó của cậu, Khả Hân nói: “Chắc là nhân viên sắp đến rồi đấy, anh đừng gọi làm gì, tốn tiền điện thoại đấy.” Nói rồi, cô ta nở một nụ cười rất tươi với cậu.

Nhưng mà, cậu ànò có để ý đến những lời của cô ta, đến nhìn cô ta cậu cũng chẳng thèm nhìn nữa là...

“Nhân viên y tế đâu? Tại sao không ở trong phòng y tế?” Huy hỏi.

Đầu dây bên kia, thầy hiệu trưởng đáp: “À, hôm nay nhà cô ấy có việc nên xin nghỉ rồi. Có chuyện gì sao Lương thiếu gia?”

“Cũng không có người thay à?” Huy hỏi.

“Không có.” Thầy đáp.

“Tôi cho ông nội trong vòng hôm nay, lập tức tuyển thêm vài người vào phòng y tế này làm việc, nếu không chuẩn bị nghỉ hưu đi.”

Nói xong, Huy liền cúp máy ngay, không cho thầy nói thêm câu nào.

“Có vẻ thầy hiệu trưởng sợ anh quá nhỉ?” Cô ta hỏi.

Huy không trả lời câu hỏi của cô, cậu nói: “Hôm nay nhân viên y tế xin nghỉ rồi, cô về lớp đi.”

Nói rồi, Huy liền đi ra khỏi cửa.

Thấy cậu đi, cô ta vội nói: “Anh có thể đưa em về lớp được không? Chân em đau lắm, em đi không nổi...”

Từ khi Hân đi lên lớp cho đến giờ, Huy trở nên lạnh lùng hẳn đi, và bây giờ cũng vậy. Cậu hỏi: “Cô học lớp nào?”

“Em học lớp 9A2.” Nghe Huy hỏi vậy, cô ta vội đáp.

Sau đó, Huy lấy điện thoại ra, gọi cho hiệu trưởng.

“Cho 1 học sinh của lớp 9A2 xuống phòng y tế ngay lập tức.” Nói xong, cậu lại cúp máy ngay, không cho thầy hiệu trưởng có cơ hội mở miệng.

Và ngay sau đó, có một bạn nam chạy đến, báo là thầy hiệu trưởng gọi cậu ấy xuống phòng y tế.

“Đưa bạn này về lớp đi.” Nói xong, Huy xoay người bước ra cửa đi thẳng về lớp.

“Dạ...” Cậu ta đáp, sau đó đi đến chỗ của Khả Hân dìu cô ấy.

Nhưng mà cô ta lại hất tay cậu bạn đó ra, quát vào mặt cậu ấy: “Không cần.” Rồi đi ra cửa nhìn theo bóng lưng của Huy.

Tay cô ta bắt đầu nắm chặt thành nắm đấm. Cậu bạn kia từ trong đi ra, khoanh tay lại, nói: “Mày lại dùng cái chiêu cũ rích này à?”

Nghe cậu bạn này nói vậy, mặt của Khả Hân đen lại, cô ta nói: “Mày im đi.” Sau đó đi thẳng về lớp của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 33

Lên đến lớp thì đã vào tiết 1 rất lâu rồi, Huy không chào giáo viên đang giảng bài trên bảng mà trực tiếp bước đến chỗ ngồi của mình.

Thấy Huy đi vào, Hân ngần đầu lên hỏi: “Sao rồi?”

“Chẳng sao.” Huy đáp rồi cậu bắt đầu ngồi xuống, lấy sách vở ra học.

Giờ ra chơi.

Hiện tại trong lớp chỉ còn có vài người thôi, đa số là xuống căn-tin hết rồi.

Huy quay sang hỏi Hân: “Hôm nay là ngày đầu tiên em đi học lại mà sao chẳng đưa nào đến hỏi thăm hết vậy?”

Hân liếc mắt nhìn cậu, cô đáp: “Thấy tôi đi học lại đương nhiên biết tôi khỏe rồi, hỏi thăm gì nữa.”

Nghe Hân đáp vậy, Huy thật sự cứng họng. Một lát sau cậu lại nói: “À, em biết cô gái lúc này tên gì không?”

Lời vừa ra khỏi miệng thì Huy liền biết cậu lỡ lời, cậu tự trách bản thân mình, đúng là hết chuyện để nói mà.

Nhưng mà, trái với suy nghĩ của cậu, Hân hỏi: “Tên gì?”

“Khả Hân. Cô ta cũng tên Hân đấy.” Huy đáp.

Lúc này, khi vừa nghe tên cô gái đó, mặt Hân liền đen lại. Cô không nói gì nữa mà lấy tập ra làm bài tập.

Còn Huy, biết lúc này mình lỡ lời cho nên bây giờ cậu đang trung cái mặt với đôi mắt long lanh nhìn Hân, nhưng cô nào có để ý đến.

“Cho em đây!”

Theo sau câu nói này là một đồng bánh yên vị trên bàn Hân. Ngần đầu lên nhìn, thì lại thấy đó chính là anh Nam

“Ăn đi cho khỏe.” Anh lại nói.

“Cảm ơn anh!” Hân đáp.

Sau đó, anh ngồi xuống cái ghế cạnh Huy, hỏi Hân: “Sao không nghỉ thêm vài ngày cho khỏe hẳn rồi hãy đi học.”

“Nghỉ nhiều quá trễ bài, kiến thức bị thụt lùi, sẽ không theo kịp mấy bạn khác.” Hân đáp.

“Anh xuống đây làm gì vậy?” Huy hỏi.

“Thăm Hân. Không được à?” Anh Nam đáp. Ngưng một lát, anh lại nói: “Này, đừng nói là cậu ghen với anh nhá...”

“Làm gì có, em chỉ là...” Lời Huy còn chưa nói hết câu thì...

“Dạ...cho em hỏi, đây có phải là lớp của anh Huy không ạ?”

Là Khả Hân.

Mấy bạn trong lớp còn đang ngạc nhiên vì sự xuất hiện của cô thì cô ta đã thấy Huy ngồi trong lớp. Cô ta vội chạy vào lớp trong sự ngạc nhiên của mọi người, vừa chạy cô ta vừa nói: “Đây đúng là lớp của anh rồi, này giờ làm em tìm muốn chết!”

Thấy cô ta, Huy tỏ vẻ khó chịu.

Thấy thái độ của Huy như vậy, anh Nam lại nhìn sang Hân thì thấy cô cũng chẳng kém. Anh hỏi: “Cô ta là ai vậy?”

“Cô ta là...” Huy còn chưa giải thích xong thì cô ta chen vào, nói: “Là người yêu.”

Nghe thấy câu trả lời của cô ấy, mặt Hân càng đen hơn. Cô không nói gì cả mà chỉ tập trung làm bài, nhưng cả Huy và Nam đều biết cô không vui.

Còn mấy bạn trong lớp, khi nghe cô ta nói vậy đương nhiên là lại xì xầm bàn tán rồi.

Thấy Huy có vẻ khó chịu, cô ta vội chữa: “Em đùa thôi, thật ra em đến đòi nợ.”

Nghe cô ta nói vậy, Huy đứng lên móc ví đưa cho cô ta vài tờ 500 nghìn, rồi cậu nói: “Đủ chưa? Nếu thiếu thì cứ nói, tôi đưa thêm.”

Thấy vậy, anh Nam chen vào chọc: “Không ngờ đường đường là đại thiếu gia TL mà lại đi thiếu nợ đấy... hay là, ăn vụn mà không trả tiền, giờ người ta đòi à??”

“Anh bớt nói một câu không chết được đâu.” Huy tức giận trừng mắt nhìn anh Nam.

Thấy vậy, anh nở một nụ cười rất tươi, rồi nói: “Xin lỗi.”

Vài tờ 500 nghìn được đưa đến trước mặt mình, Khả Hân tỏ vẻ không vui, cô ta nói: “Anh xem em là gì vậy? Em đâu có cần tiền của anh.”

“Muốn gì đây?” Huy lạnh lùng hỏi cô ta.

“Thật ra em chỉ muốn làm bạn với anh thôi, em...”

Cô ta còn chưa nói hết câu thì Hân lên tiếng: “Muốn kết bạn thì đi chỗ khác mà kết bạn, ở đây còn có người học bài.”

“A, em xin lỗi, vậy mình đi chỗ khác nói chuyện đi anh.” Nói rồi, cô ta đưa tay kéo tay Huy đi ra khỏi lớp.

Nhưng Huy đã hất tay cô ta ra, cậu lạnh lùng hỏi: “Cô làm gì vậy?”

Một cái hất của Huy đã khiến cô ta ngã xuống đất, nước mắt cô ra liên trào ra. Cô ta vừa khóc vừa nói: “Nếu anh đã không muốn làm bạn với em thì anh cứ nói, chứ đừng có đẩy em ngã như vậy, cũng không chừa cho em chút mặt mũi...”

Còn Huy, cậu thật sự không hiểu. Lúc này cậu chỉ hất nhẹ tay một cái thôi, cô ta đã ngã ra đất rồi. Chẳng lẽ cô ta lại yếu đến vậy sao? Hay là, cậu thật sự dùng lực rất mạnh?

Nhưng bất ngờ hơn, Hân lại đi đến đỡ cô ta dậy, Hân nói: “Có sao không?”

Đưa tay lên lau nước mắt, cô ta nói: “Em không sao. Nếu mọi người đã ghét em như vậy thì em xin lỗi đã làm phiền. Em về lớp đây.”

Không những là Huy, mà ngay cả anh Nam và các bạn trong lớp đều ngạc nhiên với hành động này của Hân.

Ngay khi Khả Hân vừa xoay người bước đi thì Hân nói: “Khoan đã!”

“Sao vậy chị?” Cô ta đáp.

“Lúc này cô bị ngã, để tôi xem xem có bị thương ở đâu không đã.” Hân đáp.

“Không cần đâu chị, em không sao đâu. Ở đây không ai thích em cả, em nên về lớp là tốt nhất.” Cô ta đáp.

“Vậy sao được, còn nếu muốn về thì để tôi đưa cô về lớp.”

Nói đến đây, mọi người đều ngạc nhiên với hành động này của Hân. Thật không hiểu cô muốn làm cái gì, nhưng mà Huy thì ngược lại, từ miệng cậu về lên một nụ cười khoái chí.

“Không cần đâu chị, để em tự đi cũng được mà, không cần phiền đến chị đâu.” Nhưng mà, cô ta lại kiên quyết từ chối, không cho Hân kiểm tra, cũng không cho Hân đưa mình về lớp.

“Tốt nhất là để tôi đưa cô về thì hơn.” Ngừng một lát, Hân lại nói: “Lúc này cậu ấy chỉ mới hất nhẹ có một cái thôi, mà cô đã ngã ra đất rồi, vậy lỡ trên đường đi về có ai đụng trúng cô, hay là có con gió nhẹ thổi qua thôi, cô lại ngã nữa thì làm sao đây? Ai chịu trách nhiệm?”

Nghe Hân nói đến đây, cô ta rất ngạc nhiên, nhưng mà ngạc nhiên này lại đến ngạc nhiên khác. Hân lại nói: “Lúc này trước cổng trường cũng vậy, cô tự mình va vào cậu ấy rồi bắt cậu ấy đưa cô xuống phòng y tế ngay cả khi cô chẳng bị trầy xước gì cả. Có phải là thấy cậu ấy có tiền nên muốn lợi dụng để vơ vét? Hay là định làm vậy để gây sự chú ý đối với cậu ấy?”

“Chị...chị đang nói gì vậy? Em đâu có làm mấy chuyện đó đâu...” Nghe Hân nói đến đây, trên mặt cô ta hiện rõ sự lo lắng.

Thấy thái độ của cô ta như vậy, Hân liền biết rằng cô đã nói đúng. Thật ra khi thấy cô gái này từ lúc cô ta va vào Huy thì Hân đã thấy có một điều gì đó rất lạ rồi, lại cộng thêm vụ ở phòng y tế, bây giờ còn lên đến lớp tự nhận mình là người yếu rồi còn giả vờ yếu đuối.

Những lời lúc này Hân nói thật ro chi là nói đại thôi, nhưng cô thật không ngờ nói dối thành thật, đã vậy thì cô nói tới cùng luôn.

“Nhưng mà cô biết không? Cậu ấy đã có bạn gái rồi, không để ý đến cô đâu. Tốt nhất là xin lỗi đi, cô gái ạ.”

“Chị có chứng cứ gì mà nói em như vậy? Em sẽ kiện chị tội phi báng đấy.” Cô ta nghe những lời nói của Hân thì vừa tức lại vừa sợ, không biết nên đáp trả thế nào bởi vì những gì Hân nói đều là đúng cả, hoảng quá nên cô ta nói liều, mà lời vừa nói ra liền biết mình sai.

“Phi báng cô? Ở đâu vậy? Ai nghe?” Ba câu này Hân dành cho cô ta. Rồi cô lại quay sang hỏi mọi người: “Mọi người có nghe không?”

“Không, chẳng nghe gì.”

“Ừa, Hân phi báng em này lúc nào sao tao không nghe nhỉ?”

“Anh cũng chẳng nghe thấy gì.” Câu này thì của anh Nam.

“.....”

Hân mỉm cười, rồi lại nói: “Thấy chưa, có ai nghe tôi phi báng cô đâu mà cô lại dám nói tôi phi báng cô. Tôi cũng chưa nói gì quá đáng cả, cũng chẳng bảo cô là điểm hay từ trong ổ chui ra. Vậy sao cô dám nói tôi phi báng cô?”

Lúc này mặt của Khả Hân đã tái mét rồi, vừa định mở miệng ra thì Hân lại nói: “Tôi có thể kiện cô tội vu khống được đấy.”

“Ha, cho dù tao có cố ý thì sao? Mày có quyền ý kiến à? Mày cũng đâu phải là cái gì của anh ấy, tại sao mày...”

Cô ta bây giờ là thẹn quá hóa giận, đổi cách xưng hô luôn rồi.

Hân nói: “Sao cô biết tôi không là cái gì của anh ấy?”

“Ha, trong trường này ai mà không biết anh ấy đã có vị hôn thê, mày tưởng mày là ai? Xưng với anh ấy sao?”

“Vậy là cô biết anh ấy đã có vị hôn thê rồi mà vẫn muốn gây sự chú ý à?” Hân hỏi.

“Liên quan gì đến mày?” Cô ta đáp.

“Vậy nhân đây tôi cũng nói cho cô biết: Tôi chính là Vị-hôn-thê của cậu ấy.” Câu nói này của Hân thốt ra, đã nhận lấy không ít sự ngạc nhiên của mọi người. Riêng đối với Huy thì đây chẳng khác gì công khai mối quan hệ giữa cô và cậu.

Mà Hân, cô thật sự không hiểu vì sao mình lại nói những lời này. Khi thấy cô ta cứ đeo bám lấy Huy, cô thật sự rất khó chịu, cảm thấy bức bối. Thật sự không thích cô ta chút nào cả, cô không muốn bất cứ cô gái nào có khoảng cách quá gần Huy, cô thấy rất khó chịu về điều đó.

Nhưng mà cô thật sự không hiểu vì sao mình lại có cảm giác như vậy. Là do cô chướng mắt về hành động của Khả Hân, hay vì cô đã thích Huy nên cô mới như vậy.

Bây giờ thì cô hiểu rồi, cô thích Huy, không biết từ lúc nào cô bắt đầu thích cậu. Trước đây, cô thật sự rất ghét cậu, nhưng mà bây giờ, người mà cô ghét đã không còn nữa, thay vào đó là một người mà không để ý đến cô cô sẽ buồn, không quan tâm cô cô sẽ khó chịu, không gặp cô cô sẽ nhớ.

Đúng vậy, cô thích cậu, cô nói những lời như vậy là bởi vì cô ghét Khả Hân, cô không thích cô ta ở quá gần với Huy, đeo bám lấy Huy không buông. Là cô đang ghen, cô thừa nhận. Bây giờ cô đã biết tình cảm của cô dành cho Huy, vậy từ nay cô sẽ đối mặt với nó, không trốn tránh nữa.

Ngưng một lát, Hân lại nói: “Thêm nữa, sẵn đây tôi cũng nói luôn. Loại người nói chuyện thiếu văn hóa như cô thì không xứng đáng học trong trường này. Nhà tôi bỏ tiền ra trợ cấp cho trường, không phải để nhận loại người như cô vào dạy. Ngày mai bảo ba mẹ chuẩn bị thủ tục chuyển trường đi.”

“Mày....” Thật sự không thể nói lại Hân, cô ta liền đưa tay lên, toan tát Hân.

Nhưng mà, anh Nam nhanh tay đã bắt tay cô ta lại, và thay vào đó là 2 cái tát trời giáng mà Hân dành cho cô.

“Tán tôi được vậy chắc cô cũng khỏe lắm, nên ăn 2 cái tát của tôi chắc chẳng nhằm nhò gì đâu nhỉ?” Hân nói.

Khi anh Nam vừa buông tay ra thì Khả Hân ngay lập tức ngã xuống đất, hai tay cô ta ôm mặt mình. Nhục, rất nhục. Lần đầu tiên cô ta phải chịu sự nhục nhã như vậy.

“Đừng nổi không? Hay để tôi kêu Vị-hôn-phu của tôi đưa cô về lớp?” Hân lại nói.

Ngước mặt lên liếc Hân một cái thật lâu, cô ta từ từ đứng dậy rồi ôm khuôn mặt đầy nước mắt chạy ra khỏi lớp Hân.

Khi cô ta vừa chạy đi, trong lớp ai nấy đều thi nhau ôm bụng cười.

“Ê, tụi bây có thấy cảnh này quen quen không?”

“Thấy sao không? Nhỏ này làm tao nhớ con Ngân ghê.”

“Ngày mai trường mình lại mất đi 1 bạn học sinh rồi.

“.....”

Vô số những lời bàn tán nổi lên. Riêng Hân thì cô đi thẳng ra khỏi lớp, Huy thấy vậy liền nói: “Đi rửa tay đúng không? Tôi đi nữa.”

Sau đó liền chạy theo Hân. Còn anh Nam thì đi về lớp với một sự thích thú thể hiện trên mặt. Em họ anh đúng là ghê thật.

Sau khi đã rửa tay xong, Hân vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh thì Huy đã nắm tay cô kéo đi.

Lên đến sân thượng của trường, Huy đẩy cô vào tường, cậu nói: “Lúc nãy em nói gì em có biết không?”

“Biết.” Cô đáp.

“Vậy em có biết khi nói ra những lời đó sẽ thế nào không?” Huy hỏi cô với một vẻ mặt rất nghiêm trọng.

“Biết.” Hân đáp.

“Vậy bây giờ em định làm gì đây?” Huy lại hỏi.

“Mình yêu nhau đi.” Hân đáp.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 34

Mình yêu nhau đi.mình yêu nhau đi.mình yêu nhau đi. mình yêu nhau đi.mình yêu nhau đi. mình yêu nhau đi.mình yêu nhau đi.

Trong đầu Huy bây giờ đang rất hỗn loạn, hiện tại thì cậu chưa thể tiêu hóa được câu nói của Hân.

Cố gắng lắm mới mở miệng ra được, Huy nói: “Em vừa nói gì?”

“Em nói, chúng ta yêu nhau đi.” Hân nhìn thẳng vào mắt Huy, đáp.

“Em có thể...nói lại...một lần nữa được không?” Huy lại cố gắng nói thêm lần nữa.

Nghe câu nói này của Hân, cậu rất vui, nhưng cũng rất sợ. Sợ rằng, mình đã nghe nhầm, cậu muốn Hân chính miệng khẳng định lại lần nữa mới yên tâm.

Lần này Hân nhìn thẳng vào mắt Huy, cô không đáp mà đưa tay lên kéo áo cậu, hôn nhẹ lên môi cậu.

Hành động này của Hân khiến toàn thân Huy như tan rã, không còn đứng vững được nữa.

“Em...”

Huy còn chưa kịp nói câu nào, Hân lại nói: “Em thích anh!”

Bây giờ thì Huy có vẻ đã bình tĩnh lại, cậu nói: “Từ khi nào?”

“Không biết.” Hân đáp.

“Thích chỗ nào?” Huy lại hỏi.

“Không biết.”

“Tại sao lại thích?”

“Không biết.” Hân đáp.

Một khoảng lặng trôi qua, hai người cứ bốn mắt nhìn nhau, không ai nói với ai câu nào.

Phải qua một lúc lâu sau đó, Huy mới nói: “Anh cũng thích em!”

“Vậy sao anh không nói?” Hân hỏi.

“Anh nói nhiều lần rồi, mà có bao giờ em đồng ý đâu...” Huy đáp.

Đúng vậy, trước đây cậu nói với cô nhiều lần rồi, mà có bao giờ cô để ý đến cậu đâu.

“Trước đây em không đồng ý, là bởi vì em sợ anh lại trêu em, em...”

Hân còn chưa nói hết câu thì Huy nói: “Vậy giờ anh nói lại nhé?”

Hân nhìn cậu, không đáp.

“Em có đồng ý làm bạn gái anh không?” Lần này, Huy dùng vẻ mặt nghiêm túc nói với Hân.

“Không.” Hân không chần chờ mà đáp ngay lập tức. Câu trả lời của cô khiến Huy không khỏi sững sốt.

“Em...”

Huy vừa định mở miệng ra nói thì Hân lại ngắt ngang: “Tò tính mà không có hoa, em không chấp nhận.”

Nói xong, Hân đẩy Huy ra, sau đó đi thẳng về lớp.

Còn Huy nhìn theo bóng lưng cô, miệng cậu nhếch lên, vẽ ra một nụ cười xinh đẹp. Sau đó lập tức bước theo cô.

Bước đến cầu thang thì lại đụng phải anh Nam, anh nhìn hai người bọn họ cứ như vừa làm chuyện mờ ám xong. Anh nói: “Anh nghe thấy hết rồi đấy...”

“Kệ anh!” Hân đáp, sau đó chạy thẳng về lớp.

Huy thấy vậy thì định đi theo, nhưng anh Nam đã bắt tay cậu lại. Anh nói: “Sau này rảnh nhớ kể anh nghe đấy.”

“Ừ, ừ.” Huy đáp, sau đó lại cố chạy theo Hân, nhưng anh Nam vẫn nhất quyết nắm tay cậu lại.

“Thôi tối nay anh sang nhà chơi rồi kể anh nghe nhá?” Anh Nam nói.

“Được rồi.” Nói xong, Huy hất tay anh Nam ra, lại cố chạy theo Hân, nhưng mà, anh Nam lại không để cậu đi.

“Khoan đã! Trưa nay.....”

Anh Nam còn chưa nói hết câu, Huy đã hất tay anh ra. Cậu nói: “Muốn sống thì để em đi.”

“Ừ...ừ. Đi đi.” Nói xong, anh buông tay Huy ra.

Sau đó, đương nhiên là ba chân bốn cẳng chạy theo Hân rồi.

Ngày hôm nay...thật đẹp!

Trước đây trong lớp, mặc dù là ngồi cùng một bàn, nhưng mà Hân và Huy hai người ngồi ra đầu bàn, cách xa nhau.

Mà hôm nay, Hân đã là bạn gái của cậu rồi, vậy nên cậu liền nhắc ghế sát lại Hân.

“Anh làm gì vậy?” Thấy hành động này của Huy, Hân hỏi.

“Không có gì đâu, học bài đi.” Huy đáp. Và sau khi giữa hai cái ghế đã không còn khoảng cách nữa, lúc này Huy mới ngồi yên.

Trong giờ học, hình như Huy ngứa tay lấm hay sao ý. Ngồi cạnh Hân mà cứ cọ cọ và tay cô mãi khiến cô rất là khó chịu. Quay mặt qua trừng cậu thì cậu lại cười cười, sau đó ngồi yên.

Nhưng mà, chưa đầy 5 phút thì cậu lại bắt đầu ngứa tay nữa. Lúc này, Hân đã không thể kìm chế được, cô quay sang trừng cậu, nói: “Anh mà còn chạm vào em một lần nữa thì ngày mai không còn thấy mặt trời đâu.”

Nói xong, cô lại quay sang học bài, bỏ lại Huy ngồi một mình như bị tạt nước lạnh vậy.

Tan học.

Vẫn như mọi ngày, Huy lấy xe còn Hân đợi ở cổng.

Nhưng mà hôm nay, anh Nam cũng đứng ở cổng chờ Huy cùng Hân. Cô hỏi để làm gì thì anh bảo tí nữa anh mời hai người đi ăn.

Lúc Hân đang nói chuyện với anh Nam thì có một người đi ra, va vào cô. Mới đầu cứ nghĩ là Huy nhưng khi xoay người lại mới biết không phải. Mà là Khả Hân.

Thấy Hân và anh Nam đang đứng nói chuyện với nhau thì cô ta nói: “Ừa, không phải mày là vị hôn thê của anh Huy sao? Sao giờ lại đi chung với anh này? Hay là tính bắt cả hai tay?”

Nghe cô ta nói vậy, mặt Hân liền đen lại, vừa định đáp lại thì có người từ phía sau đi đến, nói: “Cô tốt nhất nói chuyện tôn trọng cô ấy một tí, nếu không đừng hối hận.”

Đó là Huy. Thấy cậu, Khả Hân nói: “Anh à, cô ta dám đứng đây cười nói với thằng khác kìa, là bắt cả hai tay, cầm sừng sau lưng anh đó.” Ngưng một lát, cô ta lại nói: “Tốt nhất là đến với em đi, em không cầm sừng sau lưng anh giống con nào đó đâu.”

Nghe cô ta nói vậy, Hân liền thẳng tay tát vào mặt cô ta một cái. Cô nói: “Dụ dỗ bạn trai người khác thì đáng bị ăn tát. Giờ thì biến đi.”

“Mày...” Cũng hòng, không nói được lời nào, Khả Hân chỉ biết giơ tay chỉ vào mặt Hân.

Nhưng mà, cô ta lại ăn thêm một tát của Hân nữa, Hân nói: “Cái này là để dạy cho mày biết cách ăn nói. Sau này gặp tao thì nhớ nói chuyện cho lễ phép.”

“Mày...mày...con chó.”

Cô ta vừa mới chửi Hân, vừa chửi Hân là chó đấy. Các bạn có thể tin được không?

Nhưng mà không tin cũng phải tin, bởi vì cô ta thật sự chửi Hân.

Nghe cô ta nói Hân là chó, Huy liền túm cổ áo cô ta, nhưng Hân đã ngăn lại. Cô nhỏ giọng hỏi lại: “Mày vừa nói gì?”

“Tao nói mày là con chó đó. Rồi sao? Mặt tao nè, có ngon thì tát thêm cái nữa đi.” Cô ta không những không xin lỗi Hân, ngược lại còn nói rất lớn tiếng khiến mọi sự chú ý đều đổ dồn vào chỗ Hân.

“Bốp” một tiếng, trên mặt Khả Hân hiện rõ dấu bàn tay của Hân. Một cái đánh này khiến cô ta không tự chủ được mà ngã xuống đất.

Lạnh lùng bước đến trước mặt cô ta, Hân liền cho ngay vài cú đá vào bụng cô ta. Cú đá rất mạnh khiến cô ta nằm dưới đất không động đậy được, chỉ biết ôm bụng mình.

Huy thấy vậy vội đưa tay ôm cô lại, cậu nói: “Em bình tĩnh lại đi, có gì từ từ nói, đừng đánh cô ta nữa, nếu không sẽ có án mạng đấy.”

“Buông ra.” Một câu nói văng ra từ miệng Hân. Trong cô lúc này rất đáng sợ, tựa như một cỗ băng lạnh lẽo. Thấy cô như vậy, Huy thật sự rất sợ, không phải cậu sợ Hân, mà cậu sợ cô sẽ gây ra chuyện lớn.

Ôm chặt cô hơn, cậu nói: “Em bình tĩnh lại đi, có gì từ từ nói, đừng đánh cô ta nữa, như vậy chỉ làm bản tay em thôi.”

Nghe Huy nói vậy, Hân liền ngừng tay, không đánh cô ta nữa. Huy nói đúng, đánh loại người như cô ta chỉ càng khiến Hân thêm bản tay bản chân thôi.

Nhưng mà, hình như Khả Hân ăn đòn chưa đủ hay sao ấy, cô ta ngẩng đầu lên nhìn Hân, nói: “Mày đi ra đường đánh người như vậy, ba mẹ mày có biết không? À, hay là ba mẹ mày cũng giống mày? Suốt ngày đi đánh người khác, là thứ cận bã của xã hội?”

Lời nói cô ta vừa dứt, liền xuất hiện những lời bàn tán của mọi người xung quanh.

Còn anh Nam và Huy, nghe cô ta nói vậy thì Huy lập tức buông tay Hân ra. Lúc này, mặt Hân đã rất khó coi rồi, Hân nói: “Mày nói gì?”

“Ha, tao thật không ngờ, mày đẹp như thế này mà lại điếc. Lời tao nói rất to rất rõ, vậy mà lại có đứa nào đó, tai điếc mắt rồi, nghe không rõ. Vậy để tao nói lại lần nữa.” Cô ta đáp. Sau đó cố gắng đứng lên rồi nhìn thẳng vào mặt Hân, cô ta nhấn mạnh từng chữ: “Ba mẹ mày chắc cũng là thứ cận bã giống mày, suốt ngày đi đánh người khác, gia đình mày là thứ vô giáo dục, là cận bã của...”

Lời cô ta còn chưa nói hết, đã ăn thêm vài cái tát của Hân. Lúc này, Hân đã thật sự mất bình tĩnh.

Mà mọi người xung quanh nào có ai dám vào can ngăn. Thứ nhất là bởi vì người sai là Khả Hân. Thứ hai là bởi vì bây giờ Hân đã mất bình tĩnh rồi, bay vào đó can có khi còn bị liên lụy ấy chứ.

Cả Huy và anh Nam cũng mặc kệ để Hân đánh cô ta, bởi vì cô ta là người sai, đáng bị đánh.

Nhưng mà, thật không ngờ, có một cánh tay đã nắm lấy tay Hân, kéo cô ra, không để cô tiếp tục đánh Khả Hân nữa và sau đó, một cái tát từ bàn tay đó dành cho Hân, kèm theo câu nói: “Đứa mất dạy.”

Là ba cô.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 35

Một cái tát đó của ông khiến Hân không tự chủ được mà ngã sang một bên, nhưng rất may là Huy đã đỡ được cô.

Đưa tay ôm mặt, Hân nhìn thẳng vào mặt ông bằng đôi mắt căm hận.

Ông lại nói: “Mày là du côn à? Tại sao lại đánh người?”

Hân chỉ nhìn ông, cô không đáp.

“Mày có biết bản thân là ai không? Có biết làm vậy khiến tao mất mặt không?” Ông nói. Lúc này ông thật sự rất tức giận, bản thân không kiềm chế được đánh Hân một cái rồi, bây giờ lại còn lớn tiếng với cô ở chốn đông người. Là ông không kiềm chế được nên lời ra khỏi miệng trước khi nghĩ. Mắng cô xong, đột nhiên ông lại thấy bản thân mình có lỗi...

Còn Khả Hân đang nằm dưới đất, thấy Hân bị vậy thì cô ta nở một nụ cười thích thú.

Tay Hân vẫn đang còn ôm mặt, cái tát của ông thật sự rất đau. Mặt cô thì đang bắt đầu xung lên, mắt thì đỏ hoe, nước mắt của cô lúc này tựa hồ như chỉ cần chạm nhẹ thôi cũng sẽ rơi xuống.

Cô chậm rãi nói: “Ông là ai? Ông có tư cách quản tôi sao?”

Nhưng thật không may, câu nói này của Hân lại nhận thêm một cái tát của ông.

Thấy vậy Huy vội nói: “Bác bình tĩnh lại đi.”

Anh Nam cũng nói giúp Hân: “Đừng vậy, cậu bình tĩnh lại đi, để tụi cháu kể...”

Lời nói của Nam còn chưa hết thì ông lại tức giận nói: “Bình tĩnh cái gì mà bình tĩnh? Đi. Về nhà. Về nhà để tao dạy lại mày, mày...”

Nhưng mà, câu nói của ông còn chưa dứt thì Hân đã đẩy Huy ra, một mình cô xuyên qua đám đông mà chạy đi.

Thấy vậy, Huy và Nam liền vội đuổi theo, còn ông ta thì đi đến đỡ Khả Hân dậy, ông nói: “Ta thật sự xin lỗi cháu, con gái ta nó còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, mong cháu bỏ qua, bây giờ ta sẽ đưa cháu đến bệnh viện.”

Lúc này, trong lòng Khả Hân đang rất là hưng phấn, nhưng lời nói của ba Hân lại có vẻ không khiến cô ta hài lòng lắm. Gì mà còn nhỏ chưa hiểu chuyện chứ. Cô ta khinh.

Nhưng mà, ngoài mặt lại giả vờ vô tội, cô ta nói: “Dạ con không sao, tại con lỡ lời nên chị ấy mới giận như vậy, bác đừng trách chị ấy...”

Ông quay sang nói với anh Lâm: “Cậu mau đưa con bé đến bệnh viện đi, rồi gọi cho gia đình nó, sau đó họ muốn bồi thường cái gì thì bồi thường cái đó. Nhớ phải xin lỗi người ta đằng hoàng.”

“Dạ.” Anh Lâm đáp, sau đó đi đến đỡ Khả Hân dậy, đưa cô ta đến bệnh viện.

Mà lúc này, cả Nam và Huy đều đuổi theo Hân nhưng lại đồng thời mất dấu của cô, vì vậy khi đến ngã tư đường, cả hai cùng chia ra đi tìm cô.

Trên đường đi, Huy có gọi cho Hân nhưng cô không nghe máy, có tính hiệu nhưng không nghe, cậu đoán rằng có thể cô bỏ điện thoại trong túi nên không biết.

Anh Nam cũng vậy, anh gọi thêm vài người để tìm giúp nhưng mà mãi vẫn chẳng tìm thấy Hân đâu.

Đến chập tối, cả hai vẫn không tìm thấy Hân, vì vậy đành quay về nhà để xem cô có ở nhà hay không. Nhưng mà, cô vẫn là không có ở nhà.

Lúc này, tại biệt thự nhà Hân.

“Vẫn chưa tìm thấy sao?” Thấy Nam và Huy cùng nhau về mà chẳng thấy Hân đâu, ông liền hỏi.

Huy lắc đầu không đáp. Sau đó cậu đi thẳng đến sofa, ngồi xuống rồi ngã ra phía sau, nhắm mắt lại.

Cậu đã đi tìm cô khắp nơi, kể cả ở ngoài biển cũng chẳng thấy cô đâu, đến những nơi cô có thể đến, đi những nơi cô có thể đi, mà vẫn không thấy bóng dáng cô đâu.

“Không cần tìm nữa, ta không có một đứa con gái vô giáo dục như nó.” Ông tức giận nói, sau đó xoay người định bước đi, nhưng Huy đã lên tiếng.

Cậu nói: “Bác trai.”

Nghe cậu gọi, ông dừng bước, sau đó quay lại nhìn Huy. Cậu nói tiếp: “Từ chiều đến giờ, cứ mỗi lần bác mở miệng ra là nói Hân vô giáo dục, nói cô ấy mất dạy..... Vậy bác có biết tại sao cô ấy lại đánh người ta không?” Ngừng một lát, như là để lấy sức, cậu lại nói: “Cô ấy đánh nhau với người ta là vì 2 bác đó.”

Nghe Huy nói vậy, bà Đỗ hết sức ngạc nhiên, bà hỏi: “Vì 2 chúng ta?”

“Đúng vậy.” Huy đáp. “Là vì hai người đó.”

Anh Nam ngồi kế bên, im lặng không nói gì.

Huy lại nói: “Cô gái lúc sáng Hân đánh, là bởi vì cô ta xúc phạm đến 2 bác, nói 2 bác là thứ cặn bã của xã hội, là người vô giáo dục... Lúc đó con cũng đứng đây, nhưng con không can, là bởi vì cô ta đáng bị đánh. Nếu là con, con nghĩ chắc sáng nay đã có án mạng rồi. Vậy mà bác thì sao... chưa biết lí do rõ ràng đã đánh cô ấy, còn ở trước mặt biết bao nhiêu người nữa. Lúc đó nếu bác là cô ấy, bác sẽ thế nào? Bây giờ không tìm được cô ấy, bác cũng không mấy may lo lắng một chút sao? Bác có thật sự là ba của cô ấy không?”

Huy nói đến đây, mẹ Hân đã ngồi ôm mặt khóc. Thì ra, thì ra con gái bà là vì bà mà đi đánh nhau với người ta, vậy mà từ sáng đến giờ bà cứ trách cô, bà đúng là không xứng làm mẹ mà.

Còn ba Hân, khi nghe cậu nói đến đây, ông lại thấy rất hối hận, nhưng mà, bây giờ có hối hận thì cũng đã muộn rồi...

Thấy hai người họ như vậy, Huy định mở miệng ra để nói gì đấy nhưng rồi lại thôi. Cậu nói: “Hai người cứ ở đây đi, để con đi tìm cô ấy về.”

Nói xong, liền xoay người bỏ đi, anh Nam thấy vậy cũng đi theo. Mà khi hai người vừa ra khỏi căn nhà đó, ông Đỗ đã ngã khụy xuống sàn nhà, không còn đứng vững nữa. Con gái ông... đưa con gái mà ngày nào không chịu nhận ông, căm ghét ông... vậy mà giờ đây lại vì ông mà đi đánh nhau với người ta. Đã vậy, ông còn đánh con gái mình ở nơi đông người, lớn tiếng quát mắng cô... Tội tệ hơn, ông còn đi xin lỗi người đã xúc phạm đến mình... ông thật không xứng làm cha mà....

Lấy điện thoại ra, ông bấm số gọi cho anh Lâm

“Alo? Bây giờ cậu lập tức rời khỏi bệnh viện, về đây đi tìm con Hân, ngay lập tức.” Nói xong ông liền cúp máy.

Mà lúc này, Hân đang ở một nơi, mà ngay chính bản thân cô cũng không biết nơi đó là đâu.

Điện thoại thì hết pin, mặt và mắt thì sưng tấy cả lên, đầu tóc thì rối bù, quần áo thì rất bẩn.

Đi loay quanh từ sáng đến giờ, mãi chẳng thấy một quán ăn hay một quán nước nào cả, con đường thì vắng hoe, và lại cũng chẳng có lấy một cái đèn đường. Cô cứ như vậy đi từ sáng đến giờ, ngay cả chân cũng sắp rã ra rồi.

Tiền thì cô có, nhưng mà giờ không có lấy một cái xe bán đồ ăn vặt chứ đừng nói đến quán ăn. Định bụng đi tìm một nhà nghỉ hay khách sạn nào đó ở qua đêm, mà bây giờ sức cô đã cạn, thật sự không thể đi nổi nữa. Đột nhiên trước mắt cô tối đi, cảm thấy đầu óc choáng váng, đứng không vững nữa thì chưa đầy 5 giây sau, Hân đã ngất ngay trên đường.

Còn Huy, cậu dường như đã lật tung cả thành phố này, vậy mà vẫn chẳng tìm được cô, gọi cho cô thì không được, nhắn tin cô cũng không trả lời khiến cậu rất lo lắng. Cậu tự nói với mình rằng, nếu Hân mà có việc gì thì cậu nhất định sẽ giết chết Khả Hân.

Đã 2 ngày trôi qua, vậy mà vẫn chẳng có một chút tin tức nào của Hân. Nhờ đến sự trợ giúp của cảnh sát, vậy mà một tí thông tin cũng chẳng có, bây giờ mọi người ai nấy đều lo cho cô đến nỗi không ăn không ngủ.

Mẹ cô cũng vì lo cho cô mà giờ đã ngã bệnh, ba cô phải giao công việc lại cho người khác, bản thân thì ở nhà chăm sóc cho vợ và đợi tin của cô.

Huy thì 2 ngày nay cũng không đến trường, cậu và anh Nam đều chia ra đi tìm Hân. Đến hôm nay đã là 2 ngày mà vẫn chưa tìm thấy Hân, cậu thật sự rất lo cho cô.

Ba mẹ Huy cũng về rồi, nghe tin thì cũng cho người tìm giúp, nhưng vẫn chẳng có tin tức nào của Hân.

Mẹ Hân 2 ngày nay thì nằm trong bệnh viện, cứ mỗi lần mở mắt ra là lại hỏi thăm tin tức của Hân, nghe mọi người nói vẫn chưa có tin tức thì bà lại tự trách bản thân mình, bà nói bà là một người mẹ không tốt, không xứng làm mẹ...

Đang còn tự trách bản thân thì Huy mở cửa, bước vào phòng, cậu nói: “Hôm nay bác đỡ hơn chưa?”

Bà lắc đầu, sau đó nói: “Có tin tức gì của Hân chưa?”

“Vẫn chưa có...” Huy đáp.

Lúc này, ông Đỗ nhìn Huy, ông nói: “Con ở lại đây chăm sóc cho bà ấy đi, để ta đến bệnh viện 1 chuyến.”

“Tìm cô ta sao?” Huy nói.

Vâng, ‘cô ta’ mà Huy nói ở đây không ai khác chính là Khả Hân.

“Đúng vậy. Con...”

Ông còn chưa nói hết câu thì Huy đã ngắt lời ông: “Con đi nữa.”

Nghe cậu nói vậy, ông lắc đầu, nói: “Con ở lại đi, để ta đến nói chuyện với cô ta.”

Ông đã lộ rõ ý không cho cậu đi rồi, cậu còn biết nói gì nữa đây? đành gật đầu, sau đó ở lại chăm sóc cho mẹ Hân.

Còn Khả Hân, cô ta cũng đã nằm trong bệnh viện hai ngày rồi, với lí do là cần theo dõi thêm.

Đến nơi, Khả Hân thấy ông thì lập tức đứng lên cuối đầu chào: “Chào bác.”

Nhìn Khả Hân bằng đôi mắt lạnh lùng, ông không phản ứng với lời chào của cô ta, trực tiếp đi đến sofa ngồi xuống.

Thấy ông có thái độ như vậy, Khả Hân đột nhiên thấy hơi lo, cô ta lại tìm cách bắt chuyện: “Hôm nay bác đến đây có việc gì không ạ?”

“Ngồi xuống đi.” Ông chỉ vào cái ghế đối diện rồi nói.

“Dạ.”

“Có gì muốn giải thích không?” Ông nhìn thẳng vào mắt Khả Hân, hỏi.

Nghe ông nói vậy, Khả Hân bắt đầu sợ hãi, tay cô ta nắm chặt, miệng thì ấp úng: “Dạ... nói là nói... cái gì ạ? Con không...”

“Ta cho cô cơ hội lần cuối, 1 là nói sự thật, 2 là biến mất khỏi thế giới. Cô chọn đi.” Vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng, ông nói.

Nghe ông nói vậy, cô ta mặc dù trong lòng rất sợ, nhưng lại tiếp tục lấp liếm: “Bác muốn con nói cái gì mới được chứ... con không...”

“Tại sao lại nói dối?” Không đợi cô ta nói hết câu, ông rất tức giận, lập tức đưa tay đập vỡ bình hoa trên bàn.

“Xoảng” một tiếng, bình hoa xinh đẹp đã nát thành những mảnh vụn dưới đất.

Thấy thái độ ông ta như vậy, cô ta liền đứng lên, nói: “Con của bác đánh con thì đã đành đi, bây giờ bác lại đến đây tìm con để gây sự, sao bác lại có thể làm vậy được?”

“Cô nói gì?” Không phải ông không nghe rõ nên kêu cô ta nói lại, mà là ông thật sự không thể tin được, là 1 đứa bé chỉ mới học lớp 9 thôi mà đã như vậy rồi, vô giáo dục.

“Tôi nói, con gái của ông đánh tôi, ba mẹ tôi còn chưa truy cứu, bây giờ ông lại đến đây gây sự, có phải muốn ăn com tù hay không?” Thật không hiểu sao, lúc này còn tỏ ra vẻ sợ hãi mà bây giờ, cô ta lại dám nói với ông những lời như vậy.

Nghe cô ta nói vậy, trong lòng ông thầm nghĩ là, gia đình cô ta chắc rất có thế lực, nếu không thì cô ta cũng chẳng dám múa mép như vậy.

Đứng dậy khỏi ghế, ông lạnh lùng nói: “Ngày hôm nay, nếu con gái tao mà có chuyện gì, mày và ba mẹ mày chuẩn bị đi gặp diêm vương đi.”

Nói xong, ông đi thẳng ra khỏi phòng. Lúc này khi cô ta nói như vậy, trong lòng ông đã xác định được, không cần phải nghe chính miệng cô ta nói nữa. Ông lần này đúng là gây ra sai lầm lớn mà, lại đi tin người ngoài mà đánh con của mình. Ông thật không xứng làm ba cô mà...

Ngay khi ông vừa đi, có một người khác bước vào phòng bệnh của Khả Hân. Là cậu bạn lần đó xuống phòng y tế đưa cô lên lớp.

Lúc này đứng ngoài cửa, cậu ta đã nghe hết mọi chuyện rồi, cậu ta nhìn Khả Hân, nói: “Mày nên đi xin lỗi ông ta đi, ông ta không phải là người mà mày có thể đụng đầu.”

Nghe cậu ta nói vậy, cô ta nhếch miệng cười, nói: “Chuyện của tao, chưa đến lượt mày quản.”

“Tao chỉ muốn nhắc nhở mày thôi, sau này có chuyện thì đừng có hối hận.” Cậu ta nói.

“I don’t care! Mày nghĩ tao sợ ông ta à? Mày sai rồi, chỉ cần tao búng tay một cái, ông ta sẽ chẳng còn gì đâu.” Nói xong, miệng cô ta lại nhếch lên cười.

Nghe Khả Hân nói vậy, cậu bạn đó liền hỏi: “Mày có biết ông ta là ai không?”

“Tao không quan tâm.” Cô ta đáp.

“Có biết thế lực ra sao không?”

Nghe cậu bạn này nói đến đây, cô ta tỏ vẻ khó chịu, nói: “Mày thôi đi, nhiều chuyện quá cũng không tốt đâu.”

Nghe cô ta nói vậy, cậu bạn này không nói gì nữa, chỉ im lặng nhìn cô ta một lúc lâu, sau đó đi ra khỏi phòng.

Cô ta, ngày hôm nay không nghe lời cậu khuyên, thì ngày mai đừng hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 36

Vừa mở mắt ra, Hân đã thấy mình nằm trong một căn phòng khá rộng, xung quanh cô chẳng có ai, duy nhất đối diện là một cái cửa sổ nhỏ, bên ngoài cửa sổ là cây hoàng yến.

Đảo mắt nhìn xung quanh một lần nữa, thì Hân thấy trên tay cô đang ghim một vật gì đó. Ngần đầu lên nhìn thì cô mới nhận ra, mình đang trong bệnh viện.

Từ từ ngồi dậy, bước xuống giường, đi ra cửa sổ. Hân mở cửa sổ ra thì những tia nắng chói chang hắt vào mắt cô khiến cô ngay sau đó phải đóng ngay cửa sổ lại.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng được mở ra, ngay sau đó là một người phụ nữ bước vào.

Là chị Linh.

Thấy chị, Hân liền tỏ vẻ khó chịu, cô hỏi: “Chị làm gì ở đây.”

“Là tôi đã đưa cô đến bệnh viện đây, không cảm ơn sao?” Chị Linh đáp.

Nghe chị ta nói vậy, Hân hỏi: “Chị theo dõi tôi?”

“Đúng vậy.” Chị Linh đáp. Ngưng một lát, chị lại nói: “Có muốn biết lí do không?” Nói rồi, chị đi thẳng đến bàn, ngồi xuống sau đó lấy thức ăn ra bày trên bàn.

Hân im lặng nhìn chị. Một lát sau, cô nói: “Có ai biết tôi ở đây chưa?”

Nghe Hân nói vậy, chị Linh bật cười. Cô bé này, đúng là khác người a. Ngay cả lí do mà chị giúp cô cô cũng chẳng bận tâm. Chị Linh nói: “Vẫn chưa, tôi định...”

Chị Linh còn chưa nói hết câu thì Hân đã ngắt lời chị: “VẬY KHÔNG CẦN NÓI NỮA.” Nói xong, Hân bước đến bàn, ngồi xuống rồi ăn những món mà chị Linh mang đến.

Lúc này, cả hai người không ai nói câu nào nữa, chỉ tập trung ăn. Một lúc lâu, chị Linh nói: “Hai ngày nay Huy lo cho cô lắm đấy, ăn xong rồi thay đồ chuẩn bị về đi, để cậu ta an tâm.”

Nghe chị Linh nói vậy, động tác ăn của Hân có hơi khựng lại một chút, cô bỏ chén đĩa xuống, nói: “Cảm ơn chị đã đưa tôi đến đây. Tạm biệt.” Nói xong, Hân đứng lên, cầm theo quần áo mang vào toilet.

Chị Linh liếc mắt nhìn theo Hân, rồi lại nhanh chóng ăn chỗ thức ăn đang còn dở. Một lát sau, Hân vừa đi ra khỏi toilet thì chị Linh liền nói: “Đến đây đi, tôi kể cho cô nghe 1 câu chuyện.”

Nghe vậy, Hân chần chừ một lát tỏ vẻ không muốn đến, nhưng suy đi nghĩ lại một lát thì cuối cùng cô cũng bước đến sofa và ngồi xuống.

Khi Hân vừa ngồi xuống, thì đó cũng là lúc chị Linh bắt đầu câu chuyện: “24 năm trước, có một cô gái được sinh ra trong một gia đình khá giả, ba mẹ cô ta rất yêu thương chiều chuộng cô ta, chỉ cần cô ta muốn, bất kể là có khó đến đâu thì ba mẹ vẫn cho cô ta. Nhưng 3 năm trước, khi họ muốn cô ta phải thừa kế công ty do họ gây dựng, cô đã không đồng ý. Ba cô rất tức giận, ông đã nói những lời không hay với cô, mắng cô rất nhiều, thậm chí còn muốn đuổi cô ra khỏi nhà...”

Đến đây, chị Linh im lặng không nói nữa, còn Hân thì nãy giờ ngồi chăm chú lắng nghe chị kể chuyện, đột nhiên thấy chị ta ngừng kể thì Hân liền hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó cô rất tức giận, tuổi thân, không chịu nghe bất kì một lời khuyên nào từ mọi người xung quanh, ai cũng nói ba cô làm vậy là vì muốn tốt cho cô, nhưng cô không nghe, thậm chí cô còn có thái độ hỗn xược với ba mình. Ông rất tức giận nên đã lỡ tát cô 1 cái. Cô cũng tức giận không thua gì ông, cô bảo ông không phải ba cô, ông ta không thương cô, cô không muốn nhìn thấy mặt ông nữa nên đã bỏ nhà ra đi.” Chị Linh lại từ từ nói tiếp.

Nghe đến đây, có vẻ Hân đã hiểu ra vấn đề, cô liền nói: “Cô gái đó là chị?”

“Đúng vậy... cô gái đó chính là tôi.” Chị Linh đáp.

Nghe vậy, Hân nhoen miệng cười, cô nói: “Có phải muốn dùng cuộc đời của chị để khuyên tôi không? Xin lỗi, tôi không cần!” Nói rồi, Hân liền đứng lên, xoay người định bỏ đi.

Thời điểm cô chuẩn bị mở cửa bước đi, chị Linh đã vội nói: “Ít ra cô cũng phải nghe hết câu chuyện chứ?”

Nghe chị ta nói vậy, Hân chậm chậm bước đến chỗ ngồi lúc nãy, từ từ ngồi xuống. Còn chị Linh, lại tiếp tục kể về quá khứ của mình: “Mọi người rất lo cho tôi, tìm tôi khắp nơi. Mặc dù họ tìm được tôi, nhưng tôi nhất định không chịu về nhà gặp ba... cho đến một ngày, có người nói với tôi rằng, ông ấy bị bệnh rất nặng, sợ là không qua khỏi nên muốn gặp tôi lần cuối... nhưng tôi đã không đến, bởi vì tôi vẫn còn rất giận ông ấy.”

Chị Linh vừa nói đến đây thì Hân liền ngắt lời chị: “Cuối cùng, ông ta qua đời và chị cảm thấy hối hận khi lần đó không chịu về gặp ông?”

“Đúng vậy.” Chị Linh đáp.

“Vậy chị nói với tôi những điều này để làm gì?”

“Tôi nói với cô những điều này là để cô biết rằng, ba mẹ cô hiện tại rất lo cho cô, cô nên quay về nhà đi, đừng để sau này phải hối hận giống tôi.”

“Cuộc đời của chị và tôi khác nhau.” Nói xong, Hân mở cửa, bước nhanh ra khỏi phòng.”

Khi Hân vừa đi, chị Linh liền lấy điện thoại ra gọi cho ai đó. Khi người đó vừa nhấc máy, chị nói: “Hành động đi.” Nói rồi, chị nở một nụ cười rất tươi.

Ra đến cổng bệnh viện, Hân vừa bắt được một chiếc taxi thì bỗng nhiên có một người từ phía sau chạy đến, nắm lấy tay cô, nói: “Thì ra em ở đây, mau về nhà đi, mẹ em sắp không xong rồi.”

Người đó là Huy. Thấy cậu, Hân vô cùng ngạc nhiên: “Tại sao anh lại ở đây?”

“Đừng nói nhiều nữa, mẹ em sắp không xong rồi, mau về nhà đi.” Huy không thèm đếm xỉa đến câu hỏi của Hân, cậu vừa nói vừa kéo cô đi về phía xe của mình.

Thấy cậu như vậy, Hân liền hất tay cậu ra, cô nghiêm giọng nói: “Cái gì sắp không xong? Không xong như thế nào? Anh phải nói rõ chứ.”

Nghe Hân nói vậy, Huy dần bình tĩnh lại, cậu nói: “Em phải bình tĩnh nghe nhé.”

“Ừ.”

Huy chậm rãi nói: “Mẹ em hiện giờ rất nguy kịch, bà ấy hi vọng có thể gặp em lần cuối....bây giờ em mau về nhà gặp bà ấy đi, coi như anh cầu xin em.”

Nghe Huy nói vậy, Hân liền hiểu ra vấn đề. Cô đột nhiên cảm thấy khó thở, lồng ngực thì đau như có dao cắt vậy. Cô thật sự không hiểu tại sao nữa, rõ ràng, rõ ràng là cô rất hận bà ta, hận bà ta vì trước đây đã vứt bỏ cô, hận bà ta đã không cho cô có được những kí ức tuổi thơ vui vẻ bên gia đình. Hân bà ta, cô hận bà ta rất nhiều mà, nhưng sao bây giờ khi nghe thấy bà ta đang nguy kịch, cô lại cảm thấy đau như vậy? Phải chăng như lời Huy nói, thật ra cô rất yêu bà ta, chỉ giận bà ta vì đã đưa cô sang Mỹ, chứ không phải hận giống trước giờ cô nghĩ?

Lúc này, cô bỗng nhớ đến lời chị Linh nói: ‘đừng để sau này phải hối hận giống tôi.’ Nhớ đến lời này, cô càng thấy khó thở hơn, cảm giác như chân không còn chút sức lực nào cả, cô ngã khụy xuống đất, nhưng may là có Huy đỡ, cậu cũng ngồi xuống theo cô, cậu nói: “Em có sao không?”

Hân lắc đầu, không đáp. Bây giờ cô thật chẳng còn chút sức nào để trả lời câu hỏi ấy của cậu.

“Vậy anh đưa em về nhé? Được không?”

Hân chậm rãi gật đầu. Huy liền đỡ cô lên rồi đưa cô đến xe, sau đó tự tay cậu đội bảo hiểm cho cô, đỡ cô lên xe.

Trên đường đi, hai người không nói câu nào, Hân thì tựa đầu vào vai Huy, tay cô ôm eo cậu. Cô nhắm mắt lại. Lúc này đột nhiên trong đầu cô hiện ra những kí ức lúc cô 6 tuổi, những kí ức đầy nó đẹp biết bao.

Lúc đấy, cô cũng giống như chị Linh, muốn gì được đó, cô còn được đi biển chơi cùng ba mẹ nữa, họ cũng chưa bao giờ quát mắng cô 1 lời chứ đừng nói chi đến việc đánh cô. Khi ấy, cô tựa như một nàng công chúa vậy, được bao bọc trong vòng tay yêu thương, nâng niu của ba mẹ, được chiều chuộng đủ điều... Nghĩ đến đây, cô đã không cầm được mà rơi nước mắt.

Còn Huy, đang tập trung lái xe thì bỗng cậu thấy vai mình có chút ươn ướt, cậu liền biết rằng, Hân khóc. Đúng vậy, cô đang khóc, mặc dù cậu không biết có phải cô khóc vì mẹ mình hay không, nhưng cậu biết, hôm nay, cô đã khóc.

Lần trước khi ba cô đánh cô ở ngay trường học, mắt cô cũng chỉ mới rơm rớm thôi, còn chưa rơi một giọt nước mắt nào cả... vậy mà hôm nay, cô đã khóc. Nhưng nếu đó là khóc vì mẹ thì thật tốt biết mấy.

Huy còn đang mãi suy nghĩ thì Hân lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của cậu: “Đi nhanh lên.”

Một câu nói này của Hân thôi... ‘đi nhanh lên’... chỉ một câu này thôi thì Huy cũng đã hiểu, Hân khóc vì mẹ mình...

Không nói thêm lời nào, cậu lập tức tăng ga, chạy một mạch về căn biệt thự ở ngoại ô kia.

Hiện giờ là 3 giờ chiều. Hôm nay, căn biệt thự này im ắng hơn mọi ngày, cổng cũng không có bảo vệ trực, cửa nhà thì mở toang, nhìn vào cứ như một căn nhà đã bỏ hoang từ rất lâu rồi.

Đến nơi, khi vừa xuống xe, Huy liền nói: “Em vào trước đi, anh đi cất xe rồi vào ngay.”

Hân im lặng không đáp, bây giờ cô thật sự không còn sức để đi nữa, mà nói đúng hơn, cô thật sự không dám đối diện với sự thật. Lúc này khi ở trên xe, cô đã khóc rất nhiều rồi, chỉ vừa mới nghĩ đến bà ấy thôi, cô đã không cầm được nước mắt rồi chứ đừng nói đến phải đi vào trong gặp mặt bà ấy, cô sợ cô sẽ không kìm chế được.

“Em sao còn chưa vào nữa?” Đang suy nghĩ thì bỗng Huy từ phía sau lên tiếng, khiến Hân chột giật mình.

Hân nhìn thẳng vào mắt Huy, cô không đáp, nhưng Huy lại hiểu. Cậu nói: “Không sao đâu, anh dẫn em vào nhé?”

Nói rồi, cậu đưa tay ra nắm lấy tay Hân, kéo cô đi, nhưng mà, Hân vẫn cứ đứng đực không chịu đi, thấy cô như vậy. Huy vừa định an ủi cô thì từ trong nhà, anh Nam chạy vội ra, nhìn thấy hai người, anh hét lớn: “Đã về rồi tại sao không chịu vào nhà?”

Hân nhìn anh, không đáp. Huy nói: “Giờ tụi em định vào....”

Nghe Huy nói vậy, anh Nam liền nói: “Không cần vào nữa, mẹ đi rồi.”

Nghe anh nói vậy, Hân liền hất tay Huy ra, chạy thẳng vào nhà. Lúc này, cả Huy và Nam đều nhìn nhau, nở một nụ cười... có thể là đồng cảm chăng?

Không thể nào, không thể nào, cô chẳng lẽ lại giống như chị Linh sao? Suốt đời phải hối hận sao? Cô không tin, cô không tin, nhất định bà vẫn còn sống, nhất định là vậy. Cô không cho phép bà đi, cô còn rất nhiều chuyện muốn nói với bà mà, cô muốn nói cô yêu bà, cô nhớ bà, muốn được bà ôm cô vào lòng, muốn được bà vuốt ve như những đứa con gái khác... vậy mà tại sao?

Vừa chạy, hai hàng nước mắt vừa lăn dài trên má Hân. Chỉ là một cái cầu thang thôi mà, bình thường đi lên đi xuống mãi, thấy nó cũng ngắn mà sao hôm nay, nó lại dài như vậy chứ, chạy mãi mà cũng chẳng đến được.

May mắn thay, cuối cùng Hân cũng đến được phòng của mẹ cô, nhưng mà... bà đã đi rồi. Cô cứ đứng ở đó, chẳng dám mở cửa phòng ra để bước vào. Cô chính là không dám đối mặt với sự thật, cô không dám. Đúng vậy, cô bây giờ mới biết, bản thân mình thật ra rất yêu đời... Trước đây cô cứ nghĩ rằng mình rất mạnh mẽ, rất can đảm... nhưng kể từ khi Huy nói mẹ cô đang nguy kịch, cô liền không cầm được nước mắt.

Nhưng như vậy là vì sao chứ? Vì sao cô lại khóc cho một người đã từng vứt bỏ cô, vì sao lại khóc cho một người không cho cô có được tình yêu thương của gia đình? Vì sao chứ?

Nghĩ rồi lại nghĩ, Hân cứ đứng đực, tay nắm lấy chốt cửa nhưng không dám mở cửa. Bỗng nhiên, cánh cửa bật mở, Hân liền giật mình nhìn lên thì thấy ba cô từ trong đây bước ra. Thấy cô, ông nhẹ nhàng nói: “Con về rồi à?”

Cô nhìn ông không đáp.

Thấy vậy, ông cũng chỉ cười nhẹ một cái, sau đó bảo cô về phòng nghỉ ngơi. Ông không bắt ngờ, là bởi vì ông đã đoán trước được kết quả sẽ thế này. Bình thường cô cũng chẳng thêm ngó ngang đến ông, huống chi bây giờ cô đang giận ông về chuyện ở trường?

Nói rồi, ông nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại rồi xoay người định bước đi, nhưng Hân đã kịp nắm tay ông lại. Cô nói: “Mẹ đâu?”

Nghe thấy câu hỏi của Hân, ông hơi ngạc nhiên. Cô vừa nói gì vậy? Mẹ à? Cô chịu gọi mẹ rồi à? Ông không nghe lầm chứ? Ai đó làm ơn nói là ông không nghe lầm đi.

“Mẹ đâu?” Hân ngẩng đầu lên nhìn ông, lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Ông thở dài một tiếng, sau đó nhẹ nhàng nói: “Đáng lẽ con nên về đây sớm hơn một tí, chắc chắn sẽ gặp được bà ấy, bà ấy....”

Lời ông còn chưa nói hết, Hân đã đẩy cửa phòng ra, bước nhanh đến cạnh giường. Thấy cô như vậy, ông nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại để cho cô và vợ mình có không gian riêng tư.

Từ từ đi đến cạnh giường, cô ngồi xuống thật nhẹ nhàng, lúc này trông sắc mặt của mẹ cô rất xanh xao, không một tí sức sống. À, không có sức sống cũng đúng thôi, bà đã đi rồi mà....

Chôm đến, đặt lên trán bà một nụ hôn rất khẽ, Hân nói: “Sao lại không chịu đợi con về? Sao lại đi sớm như vậy chứ? Con đã nói rồi mà, mẹ đâu có thương con, cho nên cũng không muốn gặp con lần cuối có đúng không? Nếu không thì tại sao lại không chờ con về?”

Chỉ mới nói đến đây thôi, Hân đã không cầm được nước mắt, cô đã khóc. Từng giọt từng giọt rơi xuống mặt bà, thấy vậy, Hân liền lấy cái khăn để ở đầu giường lau đi các vệt nước trên mặt bà.

Lạ lùng thay, mặt bà bỗng nhiên khẽ động, rồi đôi mắt ấy từ từ mở ra, nhìn thẳng vào Hân, bà nở một nụ cười rất tươi với cô và nói: “Mừng con trở về,

con gái!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 37

Hôm nay là một ngày đẹp trời a, trời xanh mây trắng, gió hiu hiu thổi mới thích làm sao! Nhưng mà, nó có thật sự đẹp không nhỉ? Ừ, đẹp thì đẹp thật, đến nỗi Huy phải cất lời khen ngợi: “Trời hôm nay đẹp anh nhỉ?”

“Anh không nghĩ vậy đâu...”

Anh Nam còn chưa nói hết câu thì nghe có tiếng mở cửa. Cả anh và Huy cùng quay lại thì thấy Hân từ trong nhà đi ra, vẻ mặt có chút khó coi.

Cô đi rất nhanh, lướt ngang Huy và anh Nam đang đứng đấy cũng không thèm liếc một cái nữa, thấy vậy, cả hai đều liếc mắt nhìn nhau. Lần này thôi xong rồi. ...ai đó làm ơn giúp hai người đi a. ...

Nắm tay Hân lại, Huy nhìn thẳng vào mắt cô, vừa định nói gì đó thì Hân đã ngắt lời: “Buông ra!”

Một lời nói lạnh như băng phát ra từ miệng Hân, câu nói này thật sự khiến Huy rùng mình, nhưng mà, cậu vẫn cứ nắm lấy tay cô, nhất quyết không buông.

Thấy vậy, anh Nam thở dài một tiếng, anh từ từ bước đến gần Hân, nhẹ nhàng nói: “Cái này là do anh bày ra, không liên quan đến cậu ấy.”

Đúng vậy, chuyện mẹ Hân ốm là thật, nhưng chuyện bà ‘rất nguy kịch’ là do anh bày ra để Hân chịu về nhà. Anh làm vậy dù biết là Hân sẽ giận, nhưng anh vẫn làm, bởi vì anh biết, chính cô cũng rất yêu mẹ mình. Nếu không yêu thì sao giờ này Hân lại ở đây chứ? Nói đúng hơn thì có lẽ Hân nên cảm ơn anh vì đã giúp cô nhận ra sự quan trọng của mẹ đối với cô.

Nghe anh Nam nói vậy, Hân bỗng cảm thấy buồn cười. Đã dám lừa cô, đã biết cô giận, vậy mà giờ lại còn dám nhận lỗi với cô nữa chứ.

“Không bày ra nhưng cũng là đồng phạm” Nói rồi, Hân hất tay Huy ra rồi đi nhanh ra cổng.

Thấy vậy, Huy quay sang liếc Nam một cái, lần này Hân giận cậu đều là do anh cả, nếu Hân không chịu tha lỗi cho cậu vậy anh chuẩn bị tâm lý đi.

Còn anh Nam, nhìn Huy cười rất chi là tươi nha, anh nhún vai bảo: “Là do cậu cam tâm tình nguyện giúp, anh không ép!”

Nghe anh Nam nói vậy, Huy hậm hực đuổi theo Hân ngay. Anh nói đúng, là do cậu tự nguyện làm theo lời anh, có trách thì trách cậu đi, sau này không bao giờ nghe lời tên này nữa, nghe lời hấn xong, giờ báo hại phải đi năn ni Hân. Đúng là khổ mà. ...

Vì nhà Hân tọa lạc ở ngoại ô thành phố, nên hiếm khi nào bắt được taxi lắm. Lúc này chạy ra khỏi cổng, cô đi bộ được một quãng thì Huy đuổi theo kịp. Cậu bắt lấy tay cô, sau đó nói nhanh: “Anh xin lỗi! Đừng giận nữa...”

“Buông ra!”

“Việc này anh không liên quan, là do anh Nam bày ra, anh chỉ...”

Không nghe lời giải thích của Huy, Hân ngắt ngang lời cậu: “Anh chỉ là đồng phạm thôi.” Nói xong, cô lại hất tay Huy ra rồi tiếp tục đi.

Huy lại lẻo đẻo đi theo sau Hân, vừa đi vừa giải thích: “Không phải đâu, anh chỉ là...chỉ là anh...anh thật sự...thật sự anh...anh...” Trời ơi, giờ cậu biết giải thích gì với cô đây, muốn cô hết giận lắm chứ, nhưng mà sự thật thì cậu là đồng phạm với tên kia rồi, giờ giải thích thế nào đây?

Chẳng biết nói gì nữa, Huy im lặng đi theo Hân. Một lát sau, Hân dừng lại, hỏi cậu: “Anh mệt không?”

Nghe thấy câu nói này của Hân, Huy vội ngẩng đầu lên, Hân đang quan tâm cậu, cô hết giận cậu rồi, bây giờ cho dù có mệt thế nào thì chỉ cần câu nói này của Hân, những mệt mỏi ấy đều tan biến. Cậu vội đáp: “Không mệt.”

Huy vừa đáp xong, Hân liền trưng cái bộ dạng mệt mỏi ra, cô nói: “Nãy giờ anh đi theo tôi tôi mệt lắm đấy.” Nói xong, Hân lại đi.

Còn Huy, cậu như rơi xuống vực sâu vậy, lúc này chưa kịp đặt chân lên thiên đường nữa thì lại bị một câu nói của Hân đập xuống vực. Mà khoan, cô vừa nói gì? Tôi á? Cô xưng hô với cậu là tôi á? Cậu nghe lầm chẳng?

“Em vừa nói gì vậy? Sao lại xưng tôi thế? Chẳng phải em nói...”

Huy còn chưa nói hết câu thì Hân alị ngắt lời cậu: “Không xưng tôi thì xưng như thế nào? Chẳng lẽ là em?”

“Chứ còn gì nữa! Rõ ràng em nói em thích anh mà, muốn tụi mình yêu nhau mà...”

“Xin lỗi, tôi quên rồi!”

Nói xong, Hân lại tiếp tục đi.

Còn Huy, lúc này cậu bỗng trở nên lo sợ, cậu trầm nghĩ, có khi nào lúc Hân mất tích, cô bị ngã rồi đập đầu vào đâu đó chẳng? Nên là quên mất chuyện cô thích cậu rồi!?

Nghĩ vậy, Huy liền đi lên phía trước, nắm tay Hân kéo đi. Bất ngờ trước hành động này của cậu, Hân hỏi: “Anh làm gì vậy?”

“Đến bệnh viện.”

“Để làm gì?”

“Khám cho em.”

“Tôi bị bệnh gì mà khám chứ?”

“Bệnh mất trí.”

Vừa nói, cậu vừa kéo cô đi. Ra đến đường lớn thì cậu vẫy tay bắt một chiếc taxi, ngồi vào xe sau đó kéo cô vào theo, nhanh chóng bảo bác tài lái đến bệnh viện gần nhất. Trong khi đó, Hân thật sự không biết người nên kiểm tra là cô hay cậu nữa, toàn làm chuyện kì quái.

Lúc này, ở nhà Hân.

Khi Hân vừa chạy ra khỏi cổng thì đó cũng là lúc mẹ cô từ trong nhà bước ra, thấy chỉ còn mình Nam đứng đấy, bà thắc mắc hỏi: “Hai đứa nhỏ đâu?”

“À, hai đứa nó đang chơi bắt rượt, mẹ không cần lo đâu.” Nói xong, anh Nam nở một nụ cười rất tươi như để trấn an bà.

Nghe Nam nói vậy, bà liền bật cười, sau đó từ từ đi vào trong nhà.

Lúc này, những lời Hân nói với bà, bà đều nghe rất rõ rất rõ từng chữ một, bây giờ ai mà bảo bà nói lại những gì Hân nói bà có thể nói không sót một chữ ấy chứ. Thì ra, cô không hận bà, cô không ghét bà, mà cô rất yêu bà. Bây giờ bà không cần gì nữa, những gì muốn nghe thì hôm nay đều đã nghe được rồi, cho dù sau này Hân có trở lại như trước đây, ăn nói cộc cằn với bà bà cũng miễn nguyện. Cuộc đời bà không cầu gì hơn khi biết con gái bà, đứa con gái bà yêu nhất trên đời cũng rất yêu bà.

Nhưng mà, khi nghe những lời Hân nói, bà lại cảm thấy có lỗi với cô, không xứng đáng làm mẹ cô, bà lại bắt đầu tự trách bản thân vì sao trước đây lại để cô đi Mỹ, tại sao lại không để cô học ở trong nước. Nước mắt bà lại bắt đầu rơi, lại đi vào phòng mình, nhớ lại những lời nói của Hân rồi lại khóc, cứ như vậy đến khi chồng bà vào khuyên thì mới thôi.

Sau khi khuyên vợ xong, ông bước ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho anh Lâm.

“Trong vòng 3 ngày, tôi muốn công ty thời trang Louis Fashion biến mất.” Nói xong, ông cúp máy ngay lập tức.

Còn anh Lâm, nghe ông nói vậy, anh đột nhiên bật cười. Ông đây là muốn cho công ty này phá sản đây mà, ai bảo dám động đến con gái ông chứ. Ông đúng là một người ba tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 38

Khi chiếc xe taxi vừa ghé lại trước cổng bệnh viện, Huy liền đưa tiền cho tài xế rồi nhanh chóng mở cửa, sau đó kéo Hân ra rồi lôi cô thẳng vào trong.

Còn Hân, mạnh mẽ hất tay cậu ra, cô nói: “Anh làm cái gì vậy?”

Huy thì có vẻ lo lắng cho cô, cậu đáp: “Em đừng bướng nữa, để anh đưa em đi kiểm tra....”

“Anh bị điên à? Tôi không sao.”

“Nhưng mà....”

Lời Huy còn chưa nói hết câu, Hân đã ngắt lời cậu: “Đi về!” Nói xong, cô kéo tay cậu đi ra khỏi bệnh viện. Xung quanh thì mọi người trở mắt nhìn cô và cậu, cứ như hai người đến để làm trò ấy. Đúng là mất mặt mà.

Cả hai cùng nhau đi bộ trên vỉa hè, Hân đi trước còn Huy đi sau, cũng chẳng ai nói với ai câu nào. Một lát sau, Huy cất tiếng hỏi: “Bây giờ đi đâu đây?”

“Đương nhiên là về nhà.” Hân đáp. Huy cũng thật là, giờ không về nhà thì đi đâu? Hỏi ngớ ngẩn.

“Nhưng về nhà nào?”

“Đương nhiên là nhà....” Nói đến đây thì Hân cứng họng, cô chẳng biết nói sao nữa. Về nhà mình ư? Không bao giờ! Còn về nhà Huy... Lúc này mới bảo là cô quên cậu rồi, giờ vác mặt về đây chắc.... Nhưng suy nghĩ một lúc, Hân lại nói: “Thì về nhà anh.”

Nghe Hân nói vậy, Huy liền bước nhanh đến đi song song với cô, cậu nói: “Lúc này anh nhớ có người nói quên anh rồi.”

“Ừ thì lúc này quên, nhưng giờ nhớ, được chưa?” Ngưng một lát, Hân nói tiếp: “Nếu không thích thì tôi không nhớ nữa....”

Hân còn chưa nói hết câu, Huy đã ngắt lời: “Ai bảo không thích? Nốt hôm nay thôi đấy nhá, sau này không được quên anh nữa đâu đấy.”

Nghe Huy nói vậy, Hân bật cười, trong đầu cô nghĩ gì đấy, cứ cười mãi, Huy hỏi thì không chịu nói, mà mỗi lần nhìn mặt cậu thì Hân lại không nhìn cười được.

Về đến nhà, ba mẹ Huy thì đang ở công ty nên ở nhà ngoài mấy người giúp việc ra thì chẳng có ai.

Như thường lệ, vừa mở cửa nhà ra đã gặp chị Linh rồi, thấy hai người, chị cuối đầu chào rồi lại tiếp tục công việc của mình.

Đột nhiên, Hân nắm tay Huy kéo thẳng lên phòng, sau đó khóa cửa lại. Thấy hành động này của Hân, Huy nở một nụ cười gian xảo nhìn cô. Còn Hân, vừa xoay người lại thì bắt gặp ánh mắt kì lạ của Huy, Hân liền hỏi: “Anh nhìn gì ghê vậy?”

Huy không trả lời câu hỏi của Hân, cậu đưa tay ra nắm lấy tay cô rồi kéo thẳng vào lòng mình, sau đó nhanh chóng bế cô đặt lên giường.

“Anh làm cái gì vậy?” Nhìn thẳng vào mắt Huy, cô hỏi.

Lần này cũng vậy, cậu không trả lời câu hỏi của Hân, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn, sau đó nói: “2 ngày nay em đã đi đâu vậy? Có biết mọi người lo lắng không?”

Nghe thấy câu hỏi này của Huy, Hân liền gạt tay cậu ra, sau đó ngồi dậy. Cô xoay người qua ngồi đối diện cậu, nói: “Anh có biết chị Linh là ai không?”

“Thì là 1 người giúp việc bình thường trong nhà thôi.”

“Nhưng chị ta nói với em chị ta trước đây cũng là tiểu thư, chị ta còn khuyên em nhiều thứ lắm, nói em đừng để sau này hối hận giống chị ta.”

Nghe Hân nói đến đây, Huy dường như đã hiểu ra mọi việc, cậu “À” một tiếng rồi ngược mắt lên nhìn đồng hồ, lúc này đã hơn 7 giờ tối rồi, Huy liền lập tức đứng dậy, cậu nói: “Anh đi tắm đây.”

Thấy Huy vừa đứng dậy, Hân liền níu tay cậu lại, nói: “Anh chưa trả lời em.”

“Có muốn tắm chung không?”

Ngay sau câu nói này của Huy là một cái gối bay thẳng vào mặt cậu, Hân nói: “Đi mà tắm cùng anh Nam của anh đi.”

Huy không nói gì, chỉ nhìn Hân cười rồi bước vào nhà tắm.

Ngay sau đó, Hân có điện thoại. Cô vờn tay ra lấy thì thấy đó là ba cô. Suy nghĩ một lúc, sau đó cô nhắc máy.

“Hân à, ngày mai về nhà ăn cơm nhé?”

Hân im lặng suy nghĩ.

“Con không về cũng không sao, vậy để ba mẹ qua nhà bác Lương thăm con nhé?”

Nghe ông nói đến đây, Hân cảm thấy ảm áp. Đây là lần đầu tiên kể từ khi cô về nước, ông xưng ba với cô, kể từ khi cô về nước thì ông cũng chỉ xưng hô với cô là ta-con thôi. Mà Chắc cũng 10 năm rồi ông mới gọi ba nhi, kể từ khi đưa cô sang Mỹ...

“Không cần đâu. Mai con sẽ về. Nếu không còn gì nữa thì con cúp máy đây.” Nói xong, cũng không chờ ông trả lời thì Hân đã nhanh chóng cúp máy rồi.

Còn ông, đây là lần đầu tiên cô xưng với ông là con, cũng là từ khi cô về nước đến giờ. Lúc này ông có một điều ước, đó chính là ước thời gian quay trở lại, để ngày hôm đó, ông sẽ nghe cô giải thích, ông sẽ không nóng tính đến mức đánh cô ngay trước mặt mọi người thì sẽ không có chuyện cô bỏ nhà ra đi.

Mà nói đi cũng phải nói lại, nếu không có sự việc ngày hôm đó thì ông làm sao nhận ra rằng cô cũng yêu ông? Chắc ông phải cảm ơn Khả Hân nhỉ? Bởi vì cô ta đã giúp gia đình ông được sum vầy mà!

À, mà nhắc tới Khả Hân thì không biết chuyện ông giao cho anh Lâm làm đến đâu rồi nhỉ? Nhưng mà nghĩ lại thì chính nhờ Khả Hân, ông mới biết rằng con gái ông cũng rất yêu ông, để cho gia đình cô ta phá sản vậy có phải là lấy oán báo ân không nhỉ? Mà kệ đi, dù sao cũng vì cô ta mà ông mới đánh Hân, coi như là cho cô ta 1 bài học.

Vừa nói chuyện xong thì Huy cũng vừa tắm xong, Hân thấy cậu nhanh như vậy đã tắm xong rồi thì không khỏi ngạc nhiên, hỏi: “Anh tắm chưa?”

“Rồi, đến lượt em đó.”

“Sao nhanh vậy?”

“Không tin à?” Nói rồi, cậu bước đến gần Hân, nở một nụ cười nham hiểm “Vây em...”

“Không cần! Em tin rồi!” Nói rồi, Hân liền chạy nhanh vào nhà tắm. Hừ, lúc này chắc cậu lại định bảo cô không tin thì vào tắm lại cho cậu chứ gì, cô biết tông nhà. (gặp tui là tui chịu rồi, không chạy trốn như bà này đâu^^)

“Hôm đó chị làm tốt lắm đấy!”

“Cậu thấy tôi có thiên phú làm diễn viên không?”

“Chị mà làm diễn viên thì chắc nổi như cồn ấy chứ!”

Vừa bước ra khỏi nhà tắm, Hân đã nghe thấy tiếng nói cười rôm rả ở trước cửa phòng rồi, tò mò, cô bước đến gần đấy để nghe. Đây không gọi là nghe lén nhá, đứng trước cửa phòng của cô mà nói chuyện lại lớn đến thế này thì có nghe cũng là bình thường nhá.

“Nhưng làm vậy tôi thấy có lỗi với Đỗ tiểu thư quá...”

Có lỗi ư? Lỗi gì? Với cô à? Chuyện này là sao? Tò mò, Hân liền mạnh mẽ mở cửa ra thì thấy Huy và chị Linh đang nói chuyện với nhau. Cô liền hỏi chị Linh: “Có lỗi với tôi điều gì?”

Bất ngờ trước sự xuất hiện của Hân, chị Linh thật sự không biết phản ứng như thế nào, chị liền đánh trống lảng: “À, tôi sực nhớ ra còn rất nhiều việc cần làm, bây giờ tôi phải đi làm ngay đây.”

Nói rồi, chị liền ba chân bốn cẳng chạy mất, nhưng Hân ngay lập tức trầm giọng, cô quát lớn: “ĐÚNG ĐÓ!!!” Nói rồi, cô bước nhanh ra trước mặt chị Linh, nói tiếp: “Nói tiếp chuyện lúc này đang nói dở đi, có lỗi với tôi về cái gì?”

Ày da...khó nói quá, mà nói đúng hơn là chị không dám nói cho Hân biết mới đúng. Nói cho cô biết rồi không biết chị còn thấy mặt trời không nữa đây...

Nhưng mà lúc này dường như Hân đã không đủ kiên nhẫn để chờ câu trả lời của chị Linh, cô nói: “Sao không nói? Lúc này nói lớn lắm mà, mạnh mẽ lắm mà, bây giờ tại sao thấy tôi lại không nói nữa?”

Chị Linh khó xử đã đành rồi, Huy thì đứng im re không dám động đậy luôn, có khi tay chân cậu đang bần rùn đấy chứ.

Chị Linh thì vẫn cuối đầu im lặng, hồi lâu Huy mới nói: “Em vào phòng đi để từ từ anh giải thích cho nghe, giờ để chị ấy đi làm đi, kéo về ba mẹ lại mắng chị ấy, tội lắm....”

Không biết cậu đã nói hết câu chưa, mà Hân lại trừng mắt nhìn cậu, cô nói: “Nếu hai người dám giờ trò sau lưng tôi thì chuẩn bị tinh thần đi.” Nói đến đây, Hân liếc mắt nhìn Huy 1 cái, rồi nói: “Chuyện lúc này còn chưa xong đâu.”

Nói xong, Hân đi thẳng vào phòng, đóng cửa ‘rầm’ một cái, bỏ lại Huy và chị Linh đang tái hết cả mặt.

Vừa đúng lúc ba mẹ Huy về đến nhà, nghe có tiếng đóng cửa trên lầu, mẹ cậu nói vọng lên: “Lần này mày lại làm con Hân giận à? Mẹ không giúp đâu nhé con!”

Ôi, mẹ cậu thật là, còn chưa thấy mặt bà nữa mà bà đã biết Hân lại giận cậu rồi, mẹ cậu chắc là siêu nhân rồi.

Thờ dài 1 tiếng, Huy quay sang nói với chị Linh: “Chị đi làm việc đi, chuyện này để tôi giải thích với cô ấy là được rồi.”

“Dạ.” Đáp xong, chị Linh lại tiếp tục đi làm việc, còn Huy thì đi xuống nhà bếp, lấy ly rót đầy một ly nước rồi tu 1 hơi.

Thấy vậy, mẹ cậu liền cười, bà nói: “Chuẩn bị đi năn nỉ ‘vợ’ đấy à?”

“Mẹ đi guốc trong bụng con hả?”

“Đừng quên, mẹ đẻ mày ra đấy con!” Nói xong, bà lại đi lên phòng.

Ừ thì cậu là do bà sinh ra chứ ai, mà cho dù là vậy thì bà với cậu cũng chẳng đến mức tâm linh tương thông tới nỗi cậu nghĩ gì bà đều biết hết chứ...

Vừa uống nước, Huy vừa nghĩ không biết phải làm sao để Hân hết giận, cậu nghĩ chắc nên nói ra sự thật, đằng nào cô giận thì cũng đã giận rồi, thôi thì nói ra hết luôn 1 lượt, không giấu giếm gì cả. Mà lỡ như khi nói xong rồi, có khi nào Hân giận quá nên cô dọn đồ về nhà mình ở luôn chẳng? Ôi không được rồi, không xong rồi...

A, mà còn anh Nam nữa mà, mọi chuyện là do anh ta bày ra, giờ gọi điện bảo anh ta giải thích, vậy là vẹn cả đôi đường, cậu không bị Hân giận, mà anh Nam cũng chẳng sao, dù gì anh ấy cũng là anh họ của Hân mà, cô có giận anh thì cũng đâu làm gì được.

Nghĩ vậy, Huy liền lật điện thoại ra gọi cho anh Nam.

“Có chuyện gì đấy nhóc?”

“Đương nhiên có việc em mới gọi cho anh rồi...” Anh Nam nói chuyện dư thừa thật, nếu không có việc thì nằm mơ cũng đừng mong cậu gọi cho anh.

“Muốn anh giúp chú năn nỉ Hân đúng không?”

Trời ơi, cậu nghe lầm rồi chẳng? Sao ngay cả anh Nam mà cũng biết suy nghĩ của cậu nữa, chẳng lẽ mọi người đều đi guốc trong bụng cậu hết à?

“Ngoài chuyện đó ra thì còn có lí do để em gọi cho anh không?”

“Anh có một cách giúp chú đấy...”

Anh Nam còn chưa nói hết câu, Huy đã ngắt lời anh: “Cách gì? Anh nói nhanh đi!”

“Cách của anh giống suy nghĩ của chú đấy!!”

Vừa nói xong, anh Nam liền ngắt máy ngay, không cho Huy có cơ hội nói thêm lời nào nữa.

Còn Huy, mặt thì đen khỏi nói rồi, lần này Hân mà có giận cậu thật, có bỏ về nhà thì anh chuẩn bị tinh thần đi là vừa, cậu làm sao lại để bản thân chịu thiệt, bị Hân giận một mình chứ.

Nhẹ nhàng đi lên phòng, nhẹ nhàng mở cửa ra, thấy Hân đang ngồi học bài, cậu nhẹ nhàng đi để gần cô, nhỏ giọng nói: “Anh xin lỗi!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 39

‘Anh xin lỗi’ Một câu nói vừa phát ra từ miệng Huy đã khiến mọi hành động của Hân ngưng lại, cô không nhìn cậu, mắt vẫn chăm chú nhìn vào cuốn tập trên tay nhưng miệng thì lại nói: “Anh là ai? Tôi không biết! Anh đi ra đi!!”

Trời ơi, cô lại đùa, làm sao lại không biết cậu được chứ: “Em đừng như vậy mà, nghe anh nói đi, được không?”

“Tôi cho anh 5 phút kể hết toàn bộ.”

Nghe Hân nói vậy, Huy không chần chừ gì mà lập tức kể lại toàn bộ sự việc: “Hôm đó, kể là do anh Nam bày ra, anh và chị Linh chỉ thực hiện theo lệnh thôi, thật ra chị Linh cũng không phải con gái của tập đoàn nào hết, chị ấy được ba mẹ anh nhận nuôi từ nhỏ trong cô nhi viện. Nhưng mà chị Linh thật sự là người đưa em vào bệnh viện, vừa đưa em vào bệnh viện chị ấy đã gọi điện báo cho anh biết, nhưng mà anh Nam lại không cho đón em về, anh ấy bày ra kể này rồi bắt anh và chị Linh thực hiện. Tất cả những chuyện này là do anh ta bày ra, anh chỉ làm theo thôi, nên em đừng giận anh nữa nhé, được không?”

Nghe Huy nói đến đây, Hân nhón miệng cười, cô nói: “Làm theo là đồng phạm, nói dối thì không thể tha thứ, ngày mai tôi sẽ về nhà ba mẹ.”

Nói xong, Han liền bước đến tủ quần áo, mở ra, lấy cái vali trong đấy rồi gom toàn bộ đồ đạc của cô vào. Thấy vậy, Huy hơi hoảng, cậu vội chạy đến ngăn cản, không cho cô thu dọn hành lý của mình, cậu nói: “Anh sai rồi, lần sau anh sẽ không làm vậy nữa, không nói dối gạt em nữa.”

“Còn có lần sau?”

“Không có! Anh không dám nữa, em đừng về mà...”

Hân không nói gì, chỉ nhìn Huy nhếch miệng cười, rồi cô lại tiếp tục dọn đồ của mình.

Anh Nam, lần này đều là do anh hại cậu, đều tại anh hết, ngày mai anh đừng để cậu bất gặp, nếu không, cậu nhất định cho anh nếm mùi.

Vừa định mở miệng ra năn nỉ Hân nữa thì bỗng nhiên, cửa phòng bật mở, và người mở cửa là mẹ Huy. Bà thấy Hân thì liền nói: “Con thấy tin tức chưa?”

“Dạ chưa, có chuyện gì vậy bác gái?”

“Công ty của con bé gì đấy gây sự với con lần trước bị phá sản rồi. Hình như là cái gì Fashion ấy...”

“Là Louis Fashion.” Huy nói.

“Ừ, ừ. Đúng rồi, nghe nói chỉ mới chưa đầy 1 ngày mà giá cổ phiếu giảm liên tục, hàng thì bị trả về hết, tổn thất nghe nói đến mấy chục tỷ, còn...”

Hân vừa nghe đến đây, cô nhếch miệng cười, nói: “Con biết rồi.”

Biết rồi? Nhanh vậy mà đã biết tin tức này à, cô còn dấu trưng lại của bà còn nhảy bén hơn bà nữa chứ, sẵn tin nhanh thật, sau này bà có người làm bạn tâm rồi, chứ ở nhà bà nói với chồng mình những chuyện như này thì ông cũng chỉ biết ừm, ừ, vậy hà,... thôi. Nghĩ vậy, sau đó bà nhanh chóng đi ra khỏi phòng rồi giúp 2 người đóng cửa lại.

Khi bà vừa đi, Huy liền hỏi: “Em biết từ lúc nào vậy?”

“Lúc nãy mẹ anh vừa mới nói đấy.”

“Hà?” Huy dường như còn chưa kịp tiêu hóa câu nói của Hân thì cô đã kéo vali ra khỏi cửa. Thấy vậy, Huy liền đuổi theo nắm lấy tay cô, cậu nói: “Anh xin lỗi mà, có thể đừng về đấy được không?”

Nói xong, cậu dùng ánh mắt long lanh van xin cô, xin cô đừng về nhà, cậu không muốn cô về nhà, cậu muốn cô ở nhà cậu, cậu còn chưa làm gì cô nữa mà...

“Ngày mai 5 giờ sang đó rước em.”

Nói xong, Hân đi thẳng ra cửa, bỏ lại Huy vẫn còn đứng đấy. Thấy vậy, mẹ cậu đi từ phía sau, nói: “Ý nó là 5 giờ chiều mai mày chạy sang nhà nó ăn cơm rồi rước nó về đấy con ạ!”

Mẹ cậu không biết từ ở đâu đi ra khiến cậu không khỏi giật mình: “Mẹ! Mẹ đứng đây từ lúc nào vậy?”

“Vừa mới thôi!”

Nghe mẹ cậu nói vậy, cậu thờ ra một hơi, sau đó lại nói: “Mà sao chuyện gì mẹ cũng biết hết vậy?”

“Không phải cái gì mẹ cũng biết, mà là tại vì mày phản ứng chậm thôi con ạ!” Nói xong, bà lại xoay người đi vào nhà.

Còn Huy, cậu lại nghĩ là, không biết cậu có phải là con của bà không nữa, là mẹ con mà khác nhau một trời một vực luôn...

Về đến nhà, Hân chỉ vừa mới xuống xe thì cánh cổng đã mở ra chào đón cô. Đi ngang anh chàng vệ sĩ canh cổng, anh ta cúi đầu xuống chào Hân, mà Hân thì một cái gật đầu cũng không đáp lại anh ta.

Từ khi bước vào nhà đến giờ, ai nấy gặp cô đều cúi đầu sát đất chào, điều này khiến Hân chợt nhớ đến lúc mình vừa mới về nước, cảnh tượng cũng giống như này.

Từ trong nhà đi ra, ông quản gia nở một nụ cười rất tươi chào đón cô, ông nói: “Ông chủ đi làm chưa về, bà chủ thì đang ăn cơm trong nhà ăn, có cần tôi gọi bà ấy không?”

“Không cần đâu.” Nói xong, Hân liền hướng thẳng đến nhà ăn mà đi xuống.

Đến nơi, cô thấy mẹ mình đang ngồi ăn một mình, bàn ăn thịnh soạn thì khỏi nói, mà ăn một mình thì chắc cũng chẳng ngon lành gì, cô nói: “Ăn một mình mẹ không thấy buồn sao?”

Nghe tiếng của con gái, bà liền buông đĩa xuống, xoay người lại nhìn cô. Lúc này, niềm hạnh phúc của bà không thể diễn tả hết bằng lời được, nước mắt của bà cơ hồ sắp rơi xuống thì Hân liền nhủ mảy, cô nói: “Sao lại khóc nữa rồi? Khóc không tốt cho sức khỏe đâu.”

Nói rồi, cô bước đến lau nước mắt cho bà, mà kì lạ thay, cô càng lau thì nước mắt bà lại càng chảy nhiều hơn, bà nói: “Ừ, mẹ không khóc nữa, mẹ không khóc nữa.... Mà, con đã ăn gì chưa?”

Hân không đáp, cô chỉ lắc đầu.

Thấy vậy, bà liền quay sang bảo người làm lấy thêm 1 cái bát và 1 đôi đũa để cho Hân, rồi bà nắm tay cô dắt vào bàn ăn, kéo ghế cho cô ngồi, sau khi chén đĩa được lấy lên thì bà còn tự tay lấy com và thức ăn cho cô nữa. Thấy những hành động này của bà, Hân không nói gì mà chỉ im lặng dõi theo, miệng cô thì khẽ cong, về lên một nụ cười.

Còn ông quản gia thì lại lén lút đi ra khỏi nhà ăn, ông ta lấy điện thoại ra gọi cho ba cô.

“Ngài sắp về chưa chủ tịch?”

Bên kia đầu dây điện thoại, là hình ảnh một người đàn ông đang ngồi trên bàn làm việc với một đồng tài liệu xếp chồng đặt cạnh đấy, ông nói: “Chắc hôm nay không về quá, công việc vẫn chưa giải quyết xong, ông bảo phu nhân ngủ trước đi, không cần đợi tôi.”

Nói xong ông định cúp máy, nhưng quản gia lại nhanh chóng nói: “Tiểu thư hiện tại đang ở nhà, phu nhân và tiểu thư đang ăn com....” Lời của quản gia còn chưa nói hết, ông đã ngắt máy rồi. Ông chủ cũng thật là, đã bảo con gái về thăm mà cũng không chịu về nhà nữa.

Nghĩ vậy, quản gia liền thở dài một tiếng rồi quay vào nhà ăn nhìn hai mẹ con đang ăn com vui vẻ với nhau.

Đang nói chuyện vui thì bỗng nhiên bà lên tiếng: “Chuyện trước đây.....”

“Đừng nhắc về chuyện quá khứ nữa, qua rồi thì để nó qua luôn đi, cũng chẳng phải chuyện vui về gì....” Lời bà còn chưa nói hết Hân liền lên tiếng ngắt lời bà. Đúng vậy, đã là quá khứ rồi thì để nó qua luôn đi, nhắc lại cũng không ai vui.

Lời Hân vừa dứt, thì có một tiếng nói vang lên: “Về nhà sao lại không thềm báo cho ai hết vậy?”

Đó là ba cô. Ông đi làm về rồi.

Nhưng có lẽ, từ chuyện lần trước ở trường đã đưa khoảng cách của cô và ông xa hơn thì phải, nghe ông nói vậy, Hân chỉ cười trừ. Thấy vậy, mẹ cô liền nói: “Nhà của mình muốn về còn cần phải báo trước sao?”

Hừ, đây là muốn bình con gái mà, để xem tối nay ông xử bà thế nào.

“Mà ông ăn com chưa?”

“Chưa.”

“Vào đây ngồi ăn chung luôn đi.”

Bà nói xong, ông liền đi đến bàn ngồi xuống, ngồi giữa Hân và vợ mình, còn Hân và bà thì ngồi đối diện nhau. (Chỗ này không biết viết sao cho mọi người hiểu nữa @@...kiểu như là cái bàn dài mà vài chục người ăn được ấy, ông thì ngồi ngay đầu bàn, còn bà với Hân thì ngồi hai bên á...cũng không biết nói sao cho đọc giả hiểu nữa =>) tóm lại hiểu sao thì hiểu chứ tui hết biết đường nói rồi@@@)

Khi ông vừa ngồi vào bàn thì Hân lại đứng lên, cô nói: “Con no rồi, giờ con lên học bài để mai đi học đây, hai người ăn tiếp đi.”

Nói xong cô liền đi thẳng lên phòng. Lúc này trong mắt của ông thoáng có sự đau lòng nhưng rồi nó lại nhanh chóng biến mất khi bà đặt tay mình lên tay ông như để nói một lời an ủi.

Học bài xong, Hân lại đi xuống lầu tìm ba mẹ, mà bác quản gia lại nói là hai người họ vào phòng rồi, thế là Hân lại lần đến phòng họ. Thật ra lúc này cô thật sự là có bài tập chưa làm, mà cô cũng thấy bản thân hơi mệt nên mới không ăn nữa, cộng thêm việc vẫn chưa biết đối diện với ông ấy như thế nào nên mới bỏ lên phòng, chứ không phải cô chưa tha thứ cho ông, nên bây giờ định tìm hai người nói rõ ràng.

Vừa đi đến phòng thì cô liền ngưng lại, không gõ cửa mà cứ đứng đấy hồi lâu. Cơ mà, cô sao phải đến đây để nói rõ ràng? Đáng nhẽ ra ông phải là người xin lỗi cô chứ, vì ông đã đánh cô mà. Xin lỗi xong rồi cô sẽ tha thứ, chắc chắn sẽ tha thứ cho ông, nhưng mà, nhưng mà....

Đang còn lẩn quẩn với dòng suy nghĩ trong đầu thì bỗng nhiên cánh cửa phòng bật mở, bước ra là ba cô.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Ngoại truyện: 8/3

Lời tác giả: Như đã hứa thì chap này mình sẽ tặng cho bạn Phạm Trúc Vy (Đô). Cảm ơn tất cả các bạn đã ủng hộ "Vị hôn thê bá đạo" trong thời gian qua! Chúc các bạn một ngày 8/3 vui vẻ!!

Reng...reng...

Mới sáng sớm Hân vẫn đang còn ngủ, thì bỗng nhiên có tiếng điện thoại vang lên khiến cô tỉnh giấc. Cảm điện thoại lên thì thấy đó là Huy gọi. Hừ, không biết có việc gì mà lại gọi cô sớm thế này nhỉ.

Nhắc máy, cô nói: “Có chuyện gì vậy? Anh rảnh rồi sao không đi ngủ đi? Anh có biết vì anh mà...”

Lời còn chưa nói hết, đầu dây bên kia đã lên tiếng: “8/3 vui vẻ!”

Nghe câu nói này của Huy mà sao Hân thấy có lỗi quá, người ta đã cố tình gọi điện chúc mừng cô vậy mà cô lại... Im lặng một lát, cô mới nhẹ nhàng nói: “Anh gọi cho em sớm như vậy chỉ để nói câu này thôi à?”

“Không.” Huy nói.

Nghĩ là cậu sẽ nói tiếp, nên Hân im lặng không nói gì, nào ngờ cậu lại chẳng nói thêm gì, cứ như thế, cô và cậu, hai người cứ để điện thoại đấy mà chẳng nói năng gì. Mãi sau, Hân mới mở lời trước: “Vậy còn gì nữa?”

Đầu dây bên kia không có tiếng đáp lại... một lúc sau vẫn không có tiếng đáp lại...

“Alo? Anh còn ở đó không? Alo?” Lúc này, Hân nhìn vào điện thoại thì mới biết là cậu đã ngắt máy từ lúc nào rồi... Lương Gia Huy, anh được lắm!

Bỗng nhiên, có người gõ cửa phòng của Hân, cô liền xốc chăn lên, ra mở cửa.

“Tiểu thư, có người tìm cô.” Bên ngoài là một cô hầu.

Quay mặt lại nhìn đồng hồ thì chỉ mới có 4 giờ kém thôi. Thấy vậy, Hân hỏi: “Ai lại tìm tôi vào giờ này?”

“Cô cứ xuống rồi sẽ biết.” Nói rồi, cô hầu ấy liền xoay người đi. Sau đó, Hân cũng nhanh chóng đi theo xuống lầu.

Đến phòng khách thì thấy ba mẹ cô đang ngồi xem ti vi, Hân liền thấy lạ. Chẳng lẽ ngày nào họ cũng dậy sớm thế sao?

Thấy Hân, ba cô liền nói: “Con lên thay đồ đi, rồi ra cổng có người đang đợi con đấy.” Nói xong, ông lại tiếp tục tập trung vào bảng tin thời sự.

“Là ai vậy ạ?”

“Con cứ ra rồi biết!” Mẹ cô đáp.

Đoạn, Hân liền trực tiếp đi ra cổng để xem người đó là ai. Thật không ngờ, người đó lại là Huy.

Thấy cậu, cô nhanh chóng chạy đến, nói: “Giờ này sao không ở nhà ngủ mà anh lại chạy đến đây?”

Huy không trả lời câu hỏi của Hân, cậu nói: “Em lên thay đồ đi, chúng ta đi chơi.”

“Nhưng hôm nay mới thứ 5 mà, còn phải đi học nữa...”

Hân còn chưa nói hết câu, Huy đã ngắt lời cô: “Nghỉ một ngày không sao đâu, giờ thì lên thay đồ đi.”

Nghe Huy nói vậy, Hân lập tức xoay người bước vào nhà thay đồ, nhưng chưa kịp đi thì Huy lại nói: “À, mà nhớ mặc đồ dễ vận động một chút, hôm nay có nhiều thứ thú vị đang chờ chúng ta đấy!”

“Em biết rồi!” Nói xong, Hân chạy một mạch lên phòng, đóng cửa lại, cô bước đến trước tủ quần áo. Mở nó ra, Hân nhanh chóng lấy một cái áo thun trễ vai đơn giản, kèm theo quần bó màu đen.

Nhanh chóng thay đồ, chải sơ mái tóc rồi lấy thun túm lên thành một chiếc đuôi ngựa xinh xắn, sau đó, cô thoa lên môi một ít son màu hồng dịu. Lúc này đứng trước gương một hồi lâu, cảm thấy đã hoàn chỉnh rồi, Hân với tay lấy túi xách và ví tiền... nhưng mà, hôm nay chẳng phải ngày 8/3 sao? Nếu Huy đưa cô đi chơi thì chắc chắn tiền cậu lo... Nghĩ vậy, Hân chỉ rút ra vài trăm bỏ vào túi xách, rồi nhanh chóng xỏ đôi giày ba ta màu trắng, sau đó liền chạy nhanh ra cổng.

Thấy Hân, Huy cong môi vẽ ra một nụ cười, nói: “Sao nhanh vậy? Anh cứ nghĩ phải chờ em đến mấy tiếng cơ đấy!”

“Anh làm như em chậm chạp lắm không bằng...” Vừa nói, Hân vừa đội nón bảo hiểm vừa leo lên chiếc CBR500R huyền thoại ngày nào...

Xe từ từ lăn bánh, rời khỏi khu biệt thự tách biệt thành phố, hướng nơi có mặt trời mọc mà chạy đến.

Bởi vì bây giờ vẫn chưa sáng lắm, chỉ mới 4 rưỡi thôi, và lại vẫn còn ở ngoại ô thành phố nên rất vắng xe, vì vậy Huy chạy rất nhanh, còn Hân ngồi phía sau thì vòng tay qua ôm lấy eo cậu, dựa đầu vào vai cậu rồi nhắm mắt lại.

Cứ thế mãi cho đến khi Huy dừng xe, nói: “Đến rồi!”

Mở mắt ra, Hân vô cùng ngạc nhiên, cảnh tượng trước mắt này khiến cô không thể nói lời nào cả.

Trước mắt hai người giờ đây, là hình ảnh một quả cầu màu đỏ rực đang nằm giữa biển xanh, đúng vậy, đây là bình minh, nhưng là bình minh trên biển. Đây không phải là lần đầu tiên Hân ngắm bình minh, nhưng cô cảm thấy chưa lần nào mà bình minh lại đẹp đến vậy...chắc là bởi vì ngắm cùng người khác nhau nên bình minh cũng đẹp khác nhau nhĩ.

“Đẹp không?” Huy quay sang hỏi Hân, nhân tiện ngắm cô luôn...

“Đẹp!”

“Thích không?”

“Thích chứ! Rất thích!!” Hân đáp, sau đó liền nở một nụ cười rất tươi.

“Vậy em định cảm ơn anh như thế nào đây?” Huy nở một nụ cười gian xảo nhìn cô, lúc này trông mặt cậu đều cực luôn.

“Đến đây em hôn cái nào!” Hân quay sang nhìn Huy nói, sau đó lại cười rất tươi nhìn cậu.

Nghe vậy, Huy liền đưa một bên má cho cô hôn.

Môi Hân vừa chạm đến má cậu thì... “Á! ĐAUUU!!!” Một tiếng la thất thanh vang lên từ miệng Huy, cậu tức giận trừng mắt nhìn Hân, quát: “Em bảo hôn mà, sao lại cắn anh?”

“Anh tự hỏi bản thân mình đi, ngày 8/3 là ngày của phụ nữ, anh là bạn trai em thì đưa em đi chơi là chuyện bình thường, vậy mà còn dám mặt dày bảo em trả ơn... Đấy, trả rồi đấy nhá, nếu thấy chưa đủ thì đưa mặt đây, em cắn thêm vài phát nữa...” Hân nhìn thẳng vào mặt Huy đáp.

Huy không nói gì mà chỉ đứng đấy trừng mắt nhìn Hân. Thấy vậy, Hân nhin không được liền cười một tiếng, cô nói: “Thôi em xin lỗi mà! Giờ em đi mua kem cho anh nhá? Được không?”

Huy không đáp, ánh mắt cậu vẫn chăm chăm nhìn Hân không dời.

Thấy vậy, Hân liền bước đến cạnh cậu, cô nhẹ nhàng nói: “Thôi giờ em hôn lại nhá? Lần này là hôn thật đấy, em không cắn anh nữa đâu!”

“Tránh ra chỗ khác!” Huy vừa nói vừa đẩy Hân ra xa mình, lần này cậu giận thật rồi...

“Thôi mà, em đã bảo là xin lỗi rồi mà! Lần này là hôn thật, không cắn nữa đâu...” Nói rồi, Hân lại bước đến cạnh cậu.

“Tránh xa tôi ra!” Huy lại đẩy Hân ra lần nữa, sau đó cậu nhanh chóng leo lên xe đội nón bảo hiểm. Thấy vậy, Hân cũng đội nón đang cầm trên tay rồi leo lên xe, nhưng...

“Xuống xe!” Một câu nói, à không, đúng hơn thì đây là ra lệnh cho Hân mà.

“Lương Gia Huy! Anh quá đáng rồi đấy. Đã bảo là em đùa mà, sao anh giận dai vậy? Anh có phải con trai không thế?” Hân bắt đầu lên tiếng, lần này chắc Hân cũng sắp giận rồi...

“Ừ, tôi không phải con trai, cho nên cô làm ơn bước xuống xe của thằng không phải con trai đi!”

“Anh...” Lúc này, Hân thật sự cứng miệng, cô thật không biết nói gì với Huy nữa... Rõ ràng lúc đầu chỉ là đùa cậu một tí, vậy mà ai ngờ cậu giận thật...

Hân nhanh chóng bước xuống xe, đi lên trước mặt cậu, cô tháo cái nón vương vãi nặng trĩu trên đầu mình ra, sau đó nhìn thẳng vào mặt cậu.

Thấy hành động này của cô, Huy liền khó chịu nói: “Cô làm ơn tránh ra cho tôi đi, cô đang cản đường...”

Lời của Huy còn chưa nói hết thì Hân đã túm lấy cổ áo cậu, kéo sát lại mặt cô sau đó...sau đó thì...sau đó là...cô đã đặt lên môi cậu một nụ hôn, rồi nhanh chóng kết thúc nụ hôn ấy... Một nụ hôn kéo dài còn chưa đến ba giây...

“Em đã bảo là đùa thôi mà, anh có cần phải giận không? Sao anh hẹp hòi quá vậy?” Bức xúc, sau nụ hôn chưa đến ba giây ấy, Hân lớn tiếng nói với Huy.

“Cô vừa làm gì đấy?” Huy hỏi.

“Trả ơn anh đấy, vừa lòng anh chưa?” Nói rồi, Hân vứt cái nón bảo hiểm vào người Huy, sau đó tức giận xoay người bỏ đi, nhưng Huy đã nắm tay cô lại.

Cậu nói: “Trả ơn mà thái độ như thế đấy hả?”

“Anh còn muốn gì nữa?”

“Ít ra cũng phải thế này chứ!” Nói xong, Huy liền kéo Hân lại, sau đó đặt lên môi cô một nụ hôn.

Cứ thế, hai người một nam một nữ đứng đấy, trao nhau một nụ hôn thật dài, một nụ hôn ngọt ngào...

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thế Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 40-2

Ba cô giờ tay lên tát cô một cái ‘chát’ rất mạnh, khiến cô không tự chủ được mà ngã xuống đất.

Nằm dưới đất ngược mặt lên nhìn ba mình, Khả Hân bắt đầu khóc lóc van xin: “Ba ơi, con xin lỗi mà... con không biết cô ta là tiểu thư của LV, con...”

Câu nói còn chưa được nói hết thì ba cô đã quát vào mặt cô: “Nuôi mày ăn học đến giờ, chưa thấy mày làm gì cho tao, chỉ toàn thấy mày gây họa thôi. Bây giờ đến công ty cũng phá sản vì mày, vừa lòng mày chưa?”

“Ông đừng mắng nó nữa, nó dù sao cũng còn nhỏ, chưa hiểu chuyện...” Mẹ cô chen vào nói một câu thì ba cô lập tức gắt lại.

“Bà im đi! Con hư tại mẹ người ta nói không sai mà! Chỉ tại bà nuông chiều nó quá nhiều nên giờ mới ra có sự vậy nè, chắc bà vui lắm hả?”

“Tôi chỉ là...”

“Chỉ là cái gì? Chỉ là yêu thương nó quá nên mới nuông chiều nó hả? Nuông chiều đến nỗi coi ai cũng không ra gì...”

Ông còn chưa nói hết câu, bà lại ngắt ngang lời ông, bà ta khóc lóc nói: “Ông thì biết cái gì mà nói? Bản thân tôi là một người hiếm muộn, khó khăn lắm mới sinh ra nó, bây giờ chiều chuộng nó thì sai sao? Tôi nói cho ông biết, ông mà còn mắng nó nữa thì tôi bỏ nhà đi cho ông coi!”

“Bà!!” Ông thật sự hết cách với vợ mình rồi, nói gì cũng không nghe, còn cãi lại nữa chứ. Im lặng một lát như để hạ hỏa, ông lại từ từ nói: “Yêu thương con cái, nuông chiều nó không sai, cái sai là nuông chiều không đúng cách, cứ hễ nó thích cái gì cũng mua cho nó sao? Đến bây giờ công ty cũng vì nó mà mất, bà là mẹ, cho dù bà có yêu thương nó như thế nào thì cũng phải biết dạy nó khi nó mắc sai lầm chứ, đâu thể nào lại hùa theo nó được. Ngày mai đến LV cùng tôi đi xin lỗi người ta...”

Lời ông còn chưa nói hết, Khả Hân đã cắt lời: “Tại sao phải đi xin lỗi chứ? Rõ ràng nó đánh con hai cái, ba không truy cứu thì thôi, giờ con phải đi xin lỗi nó nữa sao? Muốn đi thì ba cứ việc đi đi, con không bao giờ đi xin lỗi con nhỏ đó đâu!”

‘Chát’ một cái, Khả Hân lại ăn thêm một tát của ba mình: “Đã sai còn không biết sửa, mày đúng là hết thuốc chữa mà.”

“Ông thôi đi!!” Quát lớn, sau đó bà ta đẩy ông một cái rồi đến đỡ Khả Hân đang nằm dưới đất dậy, bà lo lắng hỏi han đủ điều, Khả Hân thì ôm chầm lấy bà mà khóc, ông nhìn thấy cảnh đấy chỉ biết lắc đầu.

Tất cả mọi việc như hôm nay là do ông mà ra, nếu từ nhỏ ông chịu dạy bảo nó đàng hoàng thì ít ra cũng không có cơ sự ngày hôm nay, đều tại ông cả... Đã vậy, ngày mai ông sẽ đích thân đi xin lỗi gia đình Hân vậy.

“Con làm gì ở đây vậy?” Thấy Hân ông liền hỏi.

“Ồ...à...thì...” Hân còn đang ấp a ấp úng không biết trả lời như thế nào thì mẹ cô từ trong phòng bước ra, bà nói: “Lúc này tôi gọi nó đến đây đấy.”

“Vậy hai người vào trong nói chuyện đi, tôi còn có việc đi trước đây.” Nói với vợ mình xong, ông quay sang nhìn Hân, nhỏ giọng nói: “Ba đi đây.”

Hân không nói gì mà chỉ gật đầu.

Ba cô vừa đi được một lát, cô liền nói: “Cũng khuya rồi, mẹ ngủ sớm đi, con về phòng ngủ trước đây.” Nói xong định xoay người bỏ đi nhưng mẹ cô lại gọi cô lại, bà bảo cô vào phòng có chuyện muốn nói.

“Có phải con còn giận ông ấy không?”

Hân im lặng không đáp, cô cũng không nhìn thẳng vào mặt bà, chỉ biết cúi đầu.

“Hôm đó chỉ là do trong lúc nóng giận, ông ấy không kìm chế được nên mới lỡ tay, con... đừng giận ông ấy nữa nhé, được không?”

Bà vừa nói dứt câu, Hân liền đáp: “Con không giận ai cả, những gì qua rồi thì cho nó qua đi, bây giờ khuya rồi con đi ngủ đây, mẹ nghỉ sớm đi.” Nói xong, Hân đi thẳng ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Còn bà, thì chỉ biết nhìn theo bóng lưng cô âm thờ dài thoi, không biết khi nào tình cảm cha con mới được như trước nữa đây.

Về đến phòng, Hân liền giờ điện thoại ra xem, không tin nhắn mới, không cuộc gọi nhớ. Hừ, vậy mà cậu lại chẳng gọi cho cô lấy một lần, cũng không thêm nhắn tin cho cô nữa, anh nhớ đấy, Lương-Gia-Huy!!

Sáng sớm, tiếng chim hót líu lo khiến Hân chợt thức giấc, liếc mắt nhìn ra cửa sổ thấy trời đã sáng rồi, cơ mà trời sáng như vậy thì... chết rồi, cô trễ học mất thôi a~

Vội vàng xuống khỏi giường, chạy nhanh vào làm vệ sinh cá nhân, thay quần áo xong xuôi, cô chải sơ mái tóc của mình rồi nhanh chóng lao xuống lầu.

Vừa hay gặp mẹ cô ở ngay cầu thang, bà thấy cô vội như vậy, cũng chẳng biết để làm gì, còn mặc đồng phục nữa chứ, hôm nay chẳng phải là chủ nhật sao? Thấy lạ, bà cất tiếng hỏi: “Con...”

“Con trễ rồi, có gì về nhà nói sau, tạm biệt.” Nói xong, cô nhanh chóng chạy ra cổng, nơi mà anh Lâm đang đợi cô.

Quán gia từ trong bếp đi ra thấy cảnh tượng ấy thì không khỏi cười một tiếng, mẹ Hân lại thấy lạ, liền nói: “Hôm nay là chủ nhật mà, sao nó lại đến trường vậy?”

Nghe thấy câu nói của bà chủ, ông liền bật cười, rồi nói: “Hôm nay mới là thứ 7 thôi thưa phu nhân.”

“À, vậy sao? Vậy chắc tôi nhớ nhầm. Ông làm việc tiếp đi.” Nói rồi, bà lại từ từ bước lên phòng mình.

Ở ngoài cổng, anh Lâm đã đợi cô từ lúc 6 giờ kém rồi, mọi khi cô dậy sớm lắm, thế mà sao hôm nay đến tận 7 giờ kém cô mới ra xe. Thắc mắc thì thắc mắc vậy thôi, chứ anh nào dám hỏi, lỡ làm phật lòng cô chủ nhỏ thì mất việc như chơi đó a~

Anh Lâm vừa mở cửa xe cho Hân thì cô đã nhanh chóng lao vào trong đấy, cô vội nói: “Nhanh lên đi, trễ học mất rồi.”

Hiểu chuyện, anh liền nhanh chóng ngồi vào ghế lái, sau đó đưa cô đến trường một cách nhanh chóng.

Đến trường, xe chỉ vừa mới dừng lại thôi, Hân đã nhanh chóng mở cửa lao ngay xuống xe, rồi chạy một mạch lên lớp mình. Anh Lâm thì đỗ xe cẩn thận rồi cũng theo cô lên lớp luôn.

Vừa đến trước cửa lớp thì tiếng trống báo hiệu vào học cũng vang lên, Hân nhanh chóng đi đến bàn của mình. Thấy Hân, Huy liền cười tươi, nhìn cô nói: “Good morning honey!”

“Buổi sáng tôi vẫn chưa ăn gì đâu, nên đừng khiến tôi phải nôn trong khi bụng rỗng. Ok?” Nói xong, Hân liền ngồi xuống bàn, không thêm để ý đến Huy đang ngồi đấy mà lấy tập ra ôn bài.

“Này, giận anh à?”

“Này, sao không trả lời vậy?”

“Này, sao tự nhiên lại giận rồi?”

“Này, giận là mau già lắm đấy, già là không ai cưới đâu đấy.”

“Này, em làm anh bức rồi nhé.”

“Bức thì đi sang chỗ khác mà ngồi!” Nói xong, Hân lại tiếp tục ôn bài.

“Em!!!” Không biết nói gì hơn, Huy đứng dậy đi ra khỏi lớp.

Thấy vậy, trong lòng Hân lại khó chịu, người gì đâu mà mới nói có một câu liền đi thật, hừ, đi thì đi luôn đi, về đây ngồi là chết với cô.

Vừa ra đến cửa lớp thì lại đụng phải anh Lâm, trừng mắt nhìn anh, Huy lạnh lùng nói: “Ra đây 1 chút.”

Anh Lâm không nói lời nào, liền đi theo cậu.

Đến cầu thang, Huy để hai tay vào túi quần, cậu nhìn thẳng vào anh Lâm, nói: “Sáng nay cô ấy làm sao vậy?”

“Tôi không biết.”

“Sao lại không biết? Anh là vệ sĩ của cô ấy mà.”

“Vệ sĩ để bảo vệ thân chủ khỏi nguy hiểm, chứ không phải để ý đến tâm trạng của thân chủ.” Nói xong, anh Lâm liền đi thẳng về lớp, đến vị trí mà trước đây anh vẫn thường hay đứng (cửa lớp).

Còn Huy, cậu vẫn cứ đứng đấy mà nghĩ, không biết rốt cuộc mình đã làm gì khiến Hân phải giận nữa, đang còn mãi mê suy nghĩ thì tiếng trống báo vào tiết học nên cậu đành phải quay về lớp với tâm trạng khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 41

Vừa tan học, Hân thu dọn đồ đạc xong thì liền đi thẳng ra về, không thèm liếc mắt nhìn Huy lấy một cái.

“Này, đợi anh với!” Huy nói, rồi nhanh tay thu dọn đồ đạc chạy theo cô.

Nghe câu nói của Huy, Hân càng đi nhanh hơn. Thấy vậy, Huy vội chạy đến nắm tay cô lại, cậu hỏi: “Rốt cuộc là anh đã làm gì sai? Sao sáng giờ em cứ khó chịu với anh mãi vậy?”

“Sáng giờ anh không làm gì sai cả.” Hân đáp.

“Vậy sao lại giận anh?”

Đúng vậy, từ sáng tới giờ Huy không làm gì sai cả, cậu làm sai ở tối hôm qua kia kìa. Rõ ràng cô là người yêu của cậu, cô về nhà ba mẹ mà đến cả một cuộc điện thoại của cậu hay một tin nhắn cũng không có, vậy có thể nói là cậu vô tâm với cô quá chăng? Hay không hiểu tâm lý người yêu mình? Chẳng lẽ đó giờ cậu chưa yêu ai bao giờ sao?

Thôi, cho cô xin đi, xung quanh cậu có biết bao nhiêu cô gái kia mà, không hiểu tâm lý con gái sao? Không đời nào có chuyện đó, cô không tin đâu nhé.

Lại liếc cậu một cái, Hân xoay người bỏ đi, không thèm để ý đến vẻ mặt của Huy lúc này là như thế nào.

Nhưng mà, không may thay, Hân vừa mới xoay người lại thì lại đụng trúng một người khác, và người mà cô vừa va phải đó không ai khác chính là Khả Hân.

Cô ta dùng một ánh mắt căm hận để nhìn Hân, nếu ánh mắt có thể giết người thì chắc này giờ Hân đã chết không toàn thây dưới ánh mắt đó rồi.

Hân chỉ nhìn Khả Hân, cô không nói gì, cũng không bắt cô ta phải xin lỗi mình, vì lần này là do cô giận Huy, đi không cẩn thận nên mới va vào cô ta.

Còn Huy, nhìn thấy Khả Hân đụng trúng người yêu của mình, cậu liền tức giận pha lẫn lạnh lùng, nói: “Cô đụng trúng người khác mà không biết xin lỗi sao? Sao lại vô giáo dục thế chứ....”

“Ha, xin lỗi đi. Lần này là ‘vị hôn thê’ của anh đụng trúng tôi.” Nói xong, cô ta liền nhếch miệng cười một cái, lúc đi ngang qua Huy, cô ta nói: “Mà đúng là vô giáo dục thật. Nhì?”

Khả Hân vừa đi khỏi, Hân liền quay sang nhìn Huy, cô nói: “Đúng là vô giáo dục thật!” Nói xong, nhìn cũng không thèm nhìn cậu một cái, cô liền đi thẳng ra cổng trường.

“Hân! Hân! Đợi anh!!” Vừa nói cậu vừa chạy theo năn nỉ ỉ ôi, nhưng mà, Hân nào có nghe lọt tai.

Về đến nhà, nhìn đồng hồ thì cũng thấy hơn 12 giờ trưa rồi, Hân liền nghĩ bụng chắc là ba mẹ cô ăn cơm hết rồi. Đúng như cô đoán mà, họ ăn cả rồi, nhà bếp thì trống trơn, trên bàn thì chẳng có gì ngoài bình hoa với ấm trà. Hừ, vậy mà bảo thương cô, thương cô cũng chẳng thèm đợi cô về ăn cơm cùng nữa, thương cô mà bắt cô phải ngồi ăn một mình với cái bàn lớn oi là lớn.

Đang còn mãi suy nghĩ thì bỗng có một bàn tay đặt lên vai cô, theo sau hành động đó là một giọng nói nhẹ nhàng ầm ập vang lên: “Con về rồi à? Mau lên phòng thay quần áo rồi xuống ăn cơm đi!”

Xoay người lại thì thấy đó chính là ba cô. Sau đó, ông hướng về phía nhà bếp, nói: “Mau dọn thức ăn lên đi.”

Nghe câu nói này của ông, tự nhiên Hân lại thấy có một cảm giác ấm áp thế nào ấy, thì ra là ba mẹ đợi cô về ăn cơm, vậy mà cô lại trách họ...

Thức ăn hôm nay cũng như mọi ngày thôi, cơm có, canh có, thịt có, vậy mà sao cả nhà ba người lại có cảm giác giống như là lần đầu ăn được những món ngon thế này nhỉ?

“Hôm nay đi học thế nào?” Đang ăn thì ba cô quay sang hỏi.

“Cũng bình thường thôi...” Nói rồi, Hân quay sang nhìn ông mỉm cười, nhưng chắc cô không biết được là cái cười này của cô khiến ông thấy hạnh phúc thế nào đâu.

“Con với Gia Huy sao rồi?” Lần này đến lượt mẹ cô hỏi.

Nghe câu hỏi này, mặt Hân liền đen lại. Thấy thái độ này của cô, bà liền đoán được là có chuyện rồi, bèn hỏi: “Hai đứa giận nhau sao?”

“Cũng không hẳn là hai...” Hân đáp.

“Vậy nó giận con hả?” Mẹ cô lại hỏi.

“Cũng không phải...”

“Thế là con giận nó?”

“Có một chút...”

“Tại sao vậy?”

Nghe đến đây, Hân im lặng không đáp. Chuyện này nếu nói thẳng ra thì là do Huy không gọi điện, không nhắn tin cho cô nên cô giận cậu vậy thôi, lỡ nói ra rồi có khi sẽ bị ba mẹ cười vào mặt ấy chứ, rồi họ sẽ bảo cô là con nít, chuyện có tí vậy mà cũng giận...

“Thôi đừng hỏi nữa, ăn cơm đi, thức ăn nguội hết rồi kìa!” Thấy Hân cứ ấp úng mãi không chịu nói, ba cô liền lên tiếng.

Câu nói của ba cô lúc này thật mà đúng lúc mà! Cô còn đang mãi suy nghĩ không biết nên nói thế nào đây nữa...

Còn về phía Huy, vừa về đến nhà cậu liền đi thẳng lên phòng, không thèm chào hỏi mẹ mình đang ngồi xem ti vi ở phòng khách nữa là. Thấy con trai yêu quý của mình có vấn đề, bà liền đi theo lên phòng tìm hiểu.

Đến phòng thì thấy cửa phòng không đóng, bên trong là hình ảnh một cậu thiếu niên nằm phơi thây trên giường.

“Hôm nay con lại làm sao vậy?” Bà cất giọng nhẹ nhàng hỏi, rồi đi đến nhặt chiếc cặp bị cậu vứt dưới sàn.

Thở dài một hơi, sau đó cậu nói: “Hân lại giận con nữa rồi...”

“Tại sao nó lại giận con? Bộ tối qua hai đứa cãi nhau hả?”

“Tối qua có nói chuyện với nhau đâu mà cãi...”

Nghe đến đây, bà liền khoanh tay lại rồi đi qua đi lại suy nghĩ. Hừm, tối qua không nói chuyện với nhau thì làm sao có chuyện cãi nhau được, mà không có chuyện cãi nhau thì làm sao Hân lại giận được? Đã không nói chuyện rồi thì... Khoan đã! Con trai bà vừa nói gì nhỉ? Tối qua không nói chuyện ư... Hình như bà vừa nghĩ ra gì đó, liền quay sang hỏi Huy:

“Tối qua hai đứa không nói chuyện thật à?”

“Thật.”

“Vậy cũng không nhắn tin à?”

“Nhắn làm gì? Dù sao hôm nay đi học lại gặp nhau đấy thôi...”

Nghe đến đây, bà phùng mang trợn má nhìn Huy, bà mắng: “Nó giận mày là đúng rồi đấy con ạ! Gặp tao tao cũng giận chứ đừng nói chi nó.”

“Mẹ buồn cười thật, một đêm không nói chuyện thì có thể giận con sao? Phụ nữ các người sao khó hiểu quá vậy?”

“Con ơi là con ơi! Nghe mẹ hỏi này!” Nói rồi, bà từ từ ngồi xuống giường.

“Mày với con Hân bây giờ được gọi là gì?”

“Thì... người yêu.”

“Vậy người yêu thì sẽ như thế nào?”

“Cuối tuần đi chơi, đi ăn, coi phim, đi...”

Huy còn chưa nói hết câu bà đã quát vào mặt cậu: “Mày chỉ biết có mỗi ăn uống chơi bời thôi sao? Ít ra cũng phải quan tâm nó một chút chứ!”

“Mẹ càng nói con càng khó hiểu rồi đấy...” Nói xong, cậu lườm mẹ mình một cái.

“Ý mẹ là hôm qua nó về nhà, thì ít ra mày cũng phải gọi điện hoặc nhắn tin hỏi thăm nó, vậy mà đến một câu mày cũng chẳng nhắn, hỏi sao nó không giận mày. Đây có thể coi là mày vô tâm đấy con ạ! Vài bữa nữa mắt em rồi thì đừng khóc với mẹ mày nhé!” Nói xong, bà liếc cậu một cái rồi đi thẳng ra khỏi phòng.

Mà vừa bước ra khỏi phòng thì hình như bà chợt nhớ ra điều gì đó, liền quay lại phòng cậu. Lúc này, liền thấy cậu cầm điện thoại gọi cho ai đó, mà ai đó không cần phải đoán cũng biết là Hân rồi. Bà nói: “Mau xuống ăn cơm rồi chuẩn bị đi, tí nữa mẹ dẫn đi mua đồ để tối sang nhà vợ mày ăn cơm. Nghe chưa?”

“Dạ...”

Mà lúc này, Hân vừa ăn cơm xong thì đúng lúc có điện thoại gọi đến, là Huy. Cô vừa liếc thấy tên cậu thì liền cúp máy ngay, mẹ cô thấy vậy liền thắc mắc, hỏi: “Là ai gọi vậy con?”

“Không có gì đâu mẹ, chỉ là những người rảnh rồi không có gì làm thôi ạ!”

Hân vừa nói đến đây thì ba cô bỗng lên tiếng: “À, con mau gọi cho Gia Huy để nhắc nó hôm nay đến sớm chút.”

“Để làm gì ạ? Không phải chỉ là ăn bữa cơm thôi sao?”

“Ta...ba còn có chuyện muốn nói với nó.”

“Dạ!”

Nói rồi, Hân đứng dậy, đi thẳng lên phòng rồi gọi cho Huy. Thấy Hân gọi đến, Huy mừng như nhặt được vàng ấy, cậu vội vàng bắt máy, nhưng chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia truyền đến giọng nói: “Chiều nay đến sớm một chút.” Nói xong câu đó, Hân lập tức ngắt máy, rồi tắt nguồn điện thoại luôn.

Còn ở một nơi nào đó, có người vẫn còn ngồi thừ thờ vì chưa hiểu vấn đề...

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 42

Buổi chiều tại nhà Huy.

Lúc này, ở trong phòng cậu là một đống hỗn độn. Nào là áo, nào là quần, nước hoa, giày,... Ôi thôi, lúc này nhìn vào căn phòng bừa bộn hết chỗ nói, nhìn vào thấy quần áo nằm trên sàn mà không có chỗ để đặt chân luôn.

Sau một hồi loay hoay trong đống hỗn độn, cuối cùng Huy cũng chọn cho mình được một bộ quần áo hết sức là vừa ý nhất trong đống không vừa ý.

Hồi sáng rõ ràng mẹ bảo là chiều sẽ đưa cậu đi mua đồ, vậy mà ba chỉ mới rủ đi làm đẹp thôi thì liền bỏ con trai yêu quý, thử hỏi trên thế giới này có người nào mà khổ như cậu không chứ!?

Chuẩn bị xong mọi thứ thì cũng đã là 4 giờ kém rồi, bây giờ mà đi đến nhà Hân nếu như không tắc đường thì cũng phải 5 giờ hơn.

Đứng trước gương một hồi lâu, cuối cùng, Huy thốt lên một câu: “Perfect!” Sau đó nở một nụ cười rất tươi rồi mới lên đường.

Mà lúc này, ở nhà Hân thì khỏi nói rồi, người đi qua kẻ đi lại, bận bịu chuẩn bị cho bữa tối hôm nay. Hân đang loay hoay chuẩn bị trong phòng thì bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, sau đó là mẹ cô bước vào.

Thấy bà, cô chỉ ngẩn đầu nhìn, sau đó lại tiếp tục loay hoay với đống quần áo trong tủ.

Nhìn thấy con gái cứ đờ đẫn suy nghĩ nên mặc đồ gì, bà mỉm cười âu yếm nhìn cô rồi nói: “Con mau thay bộ này đi, mẹ vừa mua đấy!”

Nói rồi, bà đưa cho Hân một cái túi xách, nó khá là to và nặng nha, không biết bên trong là thể loại gì đây nữa a~

Đi vào phòng thay đồ, điều đầu tiên Hân làm là lấy ‘đồ’ mà mẹ cô nói ra xem thử nó thế nào.

Nhìn chăm chăm vào bộ đồ ấy một lúc lâu, Hân liền bỏ nó lại vào trong túi rồi mang ra cho mẹ mình. Vừa thấy bộ dạng ngạc nhiên của bà, cô nói: “Đây cũng gọi là đồ sao?”

“Tất nhiên rồi, mẹ đã mất rất lâu mới lựa được một bộ đẹp nhất đấy!”

Nghe mẹ nói đến đây, Hân phải công nhận rằng nhìn bộ đồ hoa văn tùm lùm, và lại dây nhựa thì chẳng chịt, nhìn mà chẳng biết mặc như nào thì làm sao biết nó đẹp hay không? Bộ đồ này chỉ để cho những người trạc tuổi mẹ cô mặc thôi, cô mà mặc vào chắc già thêm mấy tuổi luôn quá@@

“Nhưng mà nó...”

Hân còn chưa dứt lời thì ba cô đã mở cửa phòng ra, ông nói: “Con chuẩn bị xong...” Vừa nói đến đây thì liếc thấy bộ đồ Hân đang cầm trên tay, mặt ông liền đen lại: “Đồ này ai đưa cho con vậy?”

Ôi trời ạ, vừa nhìn thấy bộ đồ Hân cầm ông muốn té xỉu luôn, gì đâu mà hoa văn sắc sỡ, đã vậy còn dây nhựa tùm lùm, mặc vào chắc con gái ông thành cái vườn hoa di động luôn quá!

“Là tôi đưa đấy, thì làm sao? Đồ đẹp thế mà cha con ông lại chê, đúng là không có gu thẩm mỹ!”

Nghe vợ nói vậy, ông phải công nhận rằng bộ đồ thì đúng là đẹp thật, nhưng nếu Hân mặc vào thì già lắm, không hợp tí nào, cái này tốt nhất nên để cho vợ ông mặc sẽ hợp hơn.

Nhìn sang Hân, ông nói: “Con trang điểm làm tóc đi, rồi sẽ có người đưa đồ mới đến.” Nói xong, ông liếc vợ mình một cái rồi nói: “Đi ra ngoài cho nó chuẩn bị đi, bà đừng có mà vào phá.”

Nói xong, ông đi thẳng xuống lầu, ngay sau đó, bà liền quay sang hỏi Hân: “Bộ này không đẹp sao?”

Hân không nói gì mà chỉ cười trừ.

Thấy cô cười như vậy, bà liền hiểu ra vấn đề, nên có hơi bất mãn, nói: “Vậy con chuẩn bị tiếp đi, bộ đồ đó thì cứ vứt đi, không cần để vào tủ đâu. Nhìn mà ngứa mắt.” Nói xong, bà đi thẳng một mạch xuống lầu luôn.

Thờ dài một tiếng, mẹ cô...giận rồi...

Ngần đầu lên nhìn đồng hồ, thấy bây giờ đã gần 5 giờ rưỡi rồi mà sao Huy vẫn chưa đến nhỉ? Hôm qua cô rõ ràng đã bảo là 5 giờ đến, vậy mà giờ 5 giờ rưỡi rồi mà vẫn chưa thấy mặt mày đâu cả.

Đang còn trách Huy thì bỗng nhiên tiếng gõ cửa vang lên, theo sau tiếng gõ cửa ấy là giọng nói của một cô gái: “Tiểu thư, khách đã đến rồi ạ! Ông chủ bảo tôi lên gọi tiểu thư xuống...”

Hân không đáp lời của cô hầu mà trực tiếp mở cửa rồi đi thẳng một mạch xuống phòng ăn.

Đến nơi, Hân cúi đầu chào ba mẹ Huy rồi liếc mắt sang Huy, thấy cậu cười với cô rồi đưa tay ra hiệu, ý bảo cô đến ngồi cạnh cậu.

Nhưng mà, Hân lại đi lướt qua chỗ ngồi của Huy, đến cạnh mẹ cô sau đó liền ngồi xuống, cứ như là không thấy Huy vậy.

Còn Huy, sau khi Hân ngồi xuống thì mặt cậu bỗng nhiên đen lại, liền đứng dậy sau đó đi sang cạnh Hân.

Quay mặt sang nhìn người bên cạnh, Hân nói: “Anh làm gì vậy? Về chỗ ngồi đi!”

“Thì chỗ của anh là ở cạnh em mà!” Nói rồi, Huy thân nhiên kéo ghế ngồi xuống cạnh Hân.

Câu nói này của Huy thì không khiến Hân ngạc nhiên, mà người ngạc nhiên là 4 người lớn đang ngồi đây này.

Huy vừa mới nói xong thì ba cậu ho một tiếng, ý bảo ‘ở đây có rất nhiều người, tình cảm sến súa thì tôi về nhà mà hủ hỉ’

Hiểu ý ba mình, Huy liền kéo ghế ngồi cạnh Hân ngay. Thế là bữa cơm bắt đầu...

Bàn ăn tuy dài, nhưng thức ăn cũng nhiều chẳng kém, thức ăn được bày ra đầy cả bàn ấy, thoạt nhìn thì chắc chắn mọi người sẽ nghĩ là nhiều vậy ăn không hết đâu. Nhưng nhìn là nhìn vậy thôi, chứ thực ra chỉ có vài món thôi. Bởi vì bàn khá dài nên thức ăn được chia ra làm nhiều phần nhỏ, rồi được xếp trước một ghế ngồi, làm như vậy là mọi người có thể ăn được tất cả các món ăn mà không cần phải đi tới đi lui rồi.

Trong lúc ăn, cứ mỗi lần ăn một miếng cơm thì Huy lại liếc sang Hân, cứ như vậy cho đến khi ba Hân cất giọng nói.

“Hai đứa còn bao lâu thì nghỉ hè?”

“Chắc cũng tầm 1 tháng nữa ă, tại vì còn 1 tuần nữa là tụi con thi học kì II, mà thi xong rồi thì cũng xem như nghỉ hè ă.” Huy đáp.

Nghe câu hỏi của ba mình, Hân không khỏi tò mò. Nghỉ hè thì làm sao? Chẳng lẽ lại muốn bắt cô sang Mỹ ư? Hay định sắp xếp cho cô và Huy có một kỳ nghỉ hè lãng mạn ở nơi nào đó?

Đang còn mãi suy nghĩ thì bỗng nhiên ba cô lại nói: “Vậy khi nào nghỉ hè thì hai đứa chuẩn bị làm lễ đính hôn đi.” Nói với Hân và Huy xong, ông quay sang nói với ba Huy: “Anh thấy như vậy có được không?”

Câu nói của ba Hân vừa thốt ra, Huy liền đồng ý ngay. Còn Hân, cô thì có lẽ vẫn chưa tiêu hóa được lời của ông

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 43

Ba nói gì vậy?” Hân vẫn nhất mực khẳng định rằng mình đã nghe nhầm, vậy nên cô quyết định hỏi lại lần nữa.

“Ba nói là hai đứa sẽ đính hôn trong kì nghỉ hè. Từ giờ tới đó hai đứa lo mà chuẩn bị đi.” Ông nhìn Hân nói chậm rãi từng chữ một.

Ông vừa nói xong thì Huy cũng tiếp lời: “Nhưng mà phải đợi đến hè mới được sao ba? Không sớm hơn được ă?”

Nghe Huy nói như vậy, Hân không khỏi liếc cậu một cái.

Lúc này, ba cậu nói: “Chẳng phải con vừa nói là còn khoảng 1 tuần nữa thi học kì sao? Bây giờ lo tập trung vào việc ôn thi đi, thi xong hai đứa chỉ việc nghỉ ngơi, còn việc đính hôn đã có người lớn lo hết rồi.”

Ôi con trai của ông, nó muốn vợ lắm rồi...

“Dạ.” Huy đáp.

Bây giờ, có lẽ Hân đã hình dung được việc gì vừa xảy ra rồi. Cô nghiêm túc hỏi lại lần nữa: “Tại sao lại đính hôn sớm như vậy? Để vài năm nữa cũng được mà, tụi con còn chưa kịp tìm hiểu gì cả...”

Hân còn chưa nói hết thì Huy đã ngắt lời cô: “Việc đính hôn cũng chỉ là hình thức thôi, đính hôn xong rồi chúng ta từ từ tìm hiểu cũng không muộn... Chứ lỡ một ngày nào đó, em bị tên nào đó cướp mất từ tay anh, vậy có phải là...”

“Anh vừa phải thôi!” Huy còn chưa nói hết câu, Hân đã tức giận ngắt lời cậu.

“Gia Huy nói đúng đấy, việc này kết thúc tại đây, không bàn cãi nữa!”

Khi ba Hân nói xong thì cả nhà đều quay lại ăn cơm, ông và ba Huy thì lại bàn việc kinh doanh. Còn riêng Hân, cô ngồi đấy, lừm Huy một cái thật lâu rồi mới đứng lên, nói: “Con ăn no rồi, con xin phép ra ngoài chút...”

Nói rồi, Hân đứng lên bỏ ra ngoài.

“Con cũng no rồi, con cũng xin phép ra ngoài chút.” Thấy Hân đi ra ngoài, Huy cũng vội vàng đi ra theo.

Ngồi ngoài chiếc ghế gỗ sơn trắng dưới gốc cây cổ thụ to đối diện phòng khách, Hân cầm điện thoại mở lịch ra xem.

Bây giờ còn 1 tuần nữa cô sẽ thi học kì II, thi xong thì có 1 tuần để sửa bài thi, rồi còn khoảng 1 tuần nữa là tổng kết năm học... Mà thi xong thì phải chuẩn bị cho lễ đính hôn của cô và Huy... Vậy tính ra khoảng 1 tháng nữa, cô sẽ đính hôn sao?

Không phải cô không thích Huy, mà quả thật chuyện này có hơi sớm rồi. Cho dù bây giờ cô thích Huy đi nữa thì cũng phải tìm hiểu nhau đã, chưa gì mà đã đính hôn thì lỡ sau này phát hiện ra cô và cậu không hợp nhau thì sao?

Chẳng lẽ lúc đó thoái hôn? Rồi lại gây ra sóng gió trên những tờ báo lá cải?

“Đính hôn với anh em thấy không vui sao?”

Nãy giờ cứ ngồi suy nghĩ vu vơ mà chẳng biết Huy ngồi cạnh mình từ khi nào. Hân quay sang nhìn Huy một lúc lâu, sau đó cô mới cất giọng nói: “Không phải là em không vui, mà anh không thấy như vậy là quá sớm sao? Chúng ta chỉ mới tìm hiểu nhau chưa đầy 1 tháng, vậy mà nói đính hôn là đính hôn sao? Lỡ đâu sau này tình cảm thay đổi, vậy lúc đó anh tính thế nào?”

“Tình cảm của anh bây giờ như thế nào thì sau này vẫn vậy, không bao giờ thay đổi.” Câu này của Huy nói ra khiến Hân có cảm giác yên tâm, nhưng mà nói thì nói vậy thôi, chứ nếu lỡ sau này Huy hay cô có thay đổi thật thì không biết tính thế nào nữa.

“Nhưng bây giờ chúng ta vẫn còn rất nhỏ, chưa thể nói trước được gì cả, em sợ...”

Hân còn chưa nói hết câu, Huy đã ngắt lời cô: “Đỗ Ngọc Hân, em nghe cho rõ đây! Anh đã đủ lớn để quyết định tình cảm của mình, anh yêu em, bây giờ cũng vậy, sau này cũng vậy, sẽ không bao giờ thay đổi. Em đừng suy nghĩ nhiều nữa...”

“Đó không phải là suy nghĩ nhiều, đó là nghĩ cho tương lai. Bây giờ anh nói vậy, nhưng mà không có nghĩa là sau này vẫn như vậy. Em...”

Lần này Huy lại ngắt lời Hân: “Em không thích anh nữa sao?”

“Không phải vậy!” Hân đáp.

“Vậy tại sao lại không đồng ý đính hôn? Hay em không thật sự thích anh?”

“Không phải vậy đâu. Em thích anh. Trước giờ em chưa từng yêu, em đối với anh có cảm giác rất lạ, em chỉ là...”

Hân còn chưa giải thích xong, Huy lại 1 lần nữa ngắt lời cô: “Em đừng nói gì nữa...anh hiểu rồi...” Nói xong, Huy đứng lên bỏ vào nhà. Hôm nay cậu sao thế nhỉ, hình như Hân có điều muốn nói mà cậu cứ ngắt lời cô mãi...

Còn Hân, nhìn theo bóng lưng Huy mà chỉ biết thở dài... Vẫn dĩ là muốn nói chuyện với nhau mà giờ vì cậu hiểu lầm cô mà bỏ đi rồi, bây giờ phải giải thích thế nào đây...

Vào đến nhà thì thấy mọi người đang ngồi uống trà trong phòng khách, Huy liền bước đến trước mặt mọi người, cậu nói: “Hôm nay con hơi mệt nên muốn xin phép mọi người về sớm một chút...”

“Không sao, mệt thì con cứ về nghỉ đi, mai còn phải đi học mà...” Ba Huy nhanh chóng nói.

Theo sau câu nói của ông, thì Hân cũng vào đến nơi. Nghe nói Huy muốn đi về thì Hân cũng nhanh chóng nói: “Con cũng đi nữa, con còn để quên vài thứ bên nhà...”

Lại một lần nữa, Huy quay sang nói với Hân: “Đồ gì thì nói với anh, mai anh đem vào trường cho. Bây giờ thì đi ngủ sớm đi, mai đi học.” Mặc dù là nói với Hân, nhưng một cái liếc mắt cậu cũng không cho cô nữa.

Còn Hân, Huy đã nói vậy rồi, ý muốn nói không muốn đưa cô về đấy, vậy chẳng lẽ cô còn mặt dày đòi theo nữa sao? đành gật đầu một cái sau đó liền xin phép mọi người lên lầu.

Sau đó, Huy nhanh chóng lái xe đi về, ba mẹ cậu thì ở lại chơi đến tận gần 10 giờ mới về đến nhà, mà nói thẳng ra cũng chẳng phải chơi gì vui cả, chủ yếu là bàn về vụ đính hôn kia kìa...

Hôm nay chỉ mới 4 giờ sáng Hân đã dậy, tối qua thì đến tận 1 giờ cô mới ngủ được, chẳng phải là vì suy nghĩ chuyện của cô và Huy sao?

Sáng nay đến lớp thì Hân lại chẳng thấy Huy đâu, chẳng lẽ cậu giận cô đến nỗi không thèm đi học luôn sao?

Trống báo vào học cũng không thấy cậu lên lớp... vậy là hôm nay chắc cậu nghỉ học rồi...

Ngày hôm nay sao mà dài thế nhỉ, ngồi trong lớp mà Hân chẳng có tâm trạng để học. Thứ nhất là vì chuyện tối qua, cộng thêm hôm nay Huy lại không đi học. Ôi...bây giờ cô rất muốn tan học để về nhà quá.

Tiếng trống báo hiệu tan học lại vang lên, Hân nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình rồi nhanh chóng ra về.

Nhưng chưa kịp ra tới cửa thì có người kéo tay cô lại, hỏi: “Này Hân, sao hôm nay thằng Huy không thấy nó đi học vậy?” Là cậu bạn đeo kính bàn trên đây mà.

“Không biết!” Hân đáp. Sau đó nhanh chóng đi ra khỏi lớp.

Nhìn theo bóng lưng của Hân, cậu bạn ấy thầm rủa: “Bộ nói một câu ‘Mình không biết nữa’ hay là ‘Ừ, tại hôm nay cậu ấy hơi mệt’ không được hay sao? Hai đứa là người yêu của nhau, đến cách nói chuyện cũng kị lời như nhau!”

“Thôi mày để ý làm gì, kệ người ta đi, kiểu người như thằng Huy chỉ có con Hân dám rở vô thôi, còn con Hân thì cũng chỉ có thằng Huy dám rước về

nhà...” Nói xong, cậu bạn bên cạnh quàng tay lên vai bạn đeo kính, rồi hai người họ cũng nhau ra về.

Sáng nay ba cô phải đi công tác bên Đài Loan nên anh Lâm cũng đi theo làm tài xế, vì vậy hôm nay anh ấy không ở trường.

Mà hôm nay nhiều chuyện lạ ghê nha, Huy thì không đi học, bây giờ tan trường rồi thì lại có chuyện. Chắc là có người đánh nhau nhì, tại Hân thấy ngoài cổng trường người ta bu đông quá chừng luôn...

Mà, cho dù là có đánh nhau đi nữa thì cũng chẳng liên quan đến cô, việc của cô là đi về!

Nhưng, vừa bước chân ra đến cổng thì bỗng nhiên có 1 giọng nói quen thuộc vang lên: “ĐỖ NGỌC HÂN!”

Nghe giọng nói này thì Hân không cần nhìn cũng biết đó là ai.

Rồi theo sau giọng nói ấy, những người tập trung trước cổng trường đột nhiên tách ra hai bên, chính giữa thì chừa một khoảng trống đủ cho một người đi.

Và người đó, chính là Huy.

Thấy cậu, Hân khó chịu nói: “Sáng nay sao lại không đi học? Bây giờ anh định giờ trò gì đây?”

Huy không trả lời câu hỏi của Hân mà nói: “Hôm qua còn nhớ anh nói gì với em chứ?”

“Nhớ.”

“Vậy hôm nay, trước mặt mọi người anh nhắc lại một lần nữa và cũng là lần cuối cùng: Anh-yêu-em! Anh muốn em là của anh, tình cảm của anh đối với em là thật, bây giờ vẫn vậy, sau này vẫn vậy, sẽ không bao giờ thay đổi. Anh nghĩ mình đủ lớn để quyết định tình cảm của mình, anh nghĩ mình đã đủ lớn để bảo vệ em, và anh nghĩ bờ vai của anh đủ lớn để em có thể tựa vào... anh sẽ bảo vệ, che chở cho em, bởi vì anh thật sự yêu em!” Nói đến đây, Huy nhìn thẳng vào mắt Hân, cậu dường như thấy được trong đó có một sự chờ mong... Huy thở mạnh ra một hơi tựa như để lấy thêm can đảm, cậu nói tiếp: “Vì vậy cho nên, chúng ta đính hôn đi!”

Câu nói này của Huy vừa thốt ra, mọi người xung quanh đều reo lên những tiếng la hét thích thú.

“Đồng ý đi”

“Đồng ý đi”

“Đồng ý đi”

“Đồng ý đi”

“...”

Xung quanh hai người hiện giờ là những tiếng vỗ tay và hò hét thích thú, Hân chỉ lo mãi chú ý đến những người xung quanh mà không biết từ khi nào, trên tay Huy đã có một đóa hoa hồng rực rỡ.

Nhìn cậu từ từ đi đến cạnh mình mà Hân thấy sao rối quá, mọi chuyện cứ như là mơ vậy. Cô thật sự không nghĩ chuyện tỏ tình trước đám đông lại có thật ngoài đời, cô cứ nghĩ chuyện này chỉ xuất hiện trên những bộ phim ngôn tình thôi chứ, vậy mà giờ chuyện này lại xuất hiện trước mặt cô.

Hân cứ mãi suy nghĩ mà không biết từ khi nào, Huy đã đến trước mặt cô. Cậu quỳ xuống, một tay để sau lưng, một tay đưa đóa hoa cho Hân: “Em có đồng ý đính hôn với anh không?”

Chuyện này... chuyện này thật sự quá bất ngờ, Hân không thể nào tiêu hóa ngay được. Mà lúc này xung quanh cô lúc nào cũng là tiếng reo hò của mọi người... Ngày hôm nay Hân thật sự cảm động trước hành động này của Huy, cậu đã dám đứng trước toàn trường mà khẳng định với cô rằng, cậu yêu cô. Vậy tại sao cô lại không dám khẳng định với mọi người rằng, cô cũng yêu cậu?

Nhưng mà dường như Hân suy nghĩ hơi lâu thì phải, mà sự kiên nhẫn của Huy cũng có giới hạn. Tay cậu đã bắt đầu mỏi, nó dường như sắp hạ xuống rồi.

Cuối cùng, cánh tay ấy vẫn hạ xuống. Huy từ từ đứng lên, cậu chậm rãi nói, nói rất nhỏ: “Có lẽ hôm nay hơi gấp quá thì phải, bây giờ anh sẽ đưa em về nhà rồi cho em thời gian trả lời anh.” Nói xong, cậu mỉm cười với Hân, sau đó thì xoay người bỏ đi.

Thời khắc Huy vừa mới xoay người bỏ đi, thì Hân bỗng nhiên hét lớn tên cậu: “LƯƠNG GIA HUY!”

Nghe tiếng cô gọi, cậu liền xoay người lại, đôi mắt mang theo sự chờ mong...

“Em nói cho anh biết, kể từ bây giờ trở đi, nếu như anh dám làm chuyện có lỗi với em thì nhất định em sẽ cho anh chết không có đất chôn...”

Lời Hân còn chưa nói hết, Huy đã ngắt lời cô: “Đỗ tiểu thư à, lúc này cô đã từ chối tôi rồi thì ít ra cũng nên để tôi đi tìm hạnh phúc mới chứ, tại sao lại cấm tôi làm chuyện có lỗi với cô? Tôi cũng không phải người yêu của cô, cô lấy tư cách gì để cấm tôi?”

Huy vừa nói dứt câu thì Hân cũng lập tức đáp lại: “Lấy tư cách là người yêu của anh. Lấy tư cách là vị hôn thê của anh. Lấy tư cách là vợ sau 10 năm nữa của anh. Như vậy đã được chưa?”

Nói xong, Hân không dám nhìn thẳng vào mắt Huy, cô sợ những lời vừa rồi của cậu là thật, cô sợ cậu sẽ đổi ý, cô sợ...

“Tuân lệnh!” Cô còn chưa kịp nói ra điều mà cô sợ thì Huy không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh cô, nói nhỏ vào tai cô: “Bà xã sau 10 năm nữa của anh!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 44

Nghe câu nói này của Huy, mặt Hân bỗng nhiên trở nên ửng đỏ, là cô mắc cỡ đây mà... dễ thương chết đi được.

Nhưng mà, nói thì nói vậy thôi, chứ nãy giờ Hân có bảo là sẽ đính hôn với cậu đâu. Nghĩ vậy, Huy nói: “Vậy giờ em có đồng ý hay không? Đồng ý đính hôn với anh?”

Trời ạ, sao cậu cứ thích khiến cô khó xử thế này, ngại chết đi được a~ Ở nơi đông người mà gật đầu với cậu xong chắc cô kìm cái lỗ để chui xuống quá...

“Sao vậy? Không đồng ý sao?” Thấy Hân không nói gì, Huy lại lên tiếng hỏi, nhưng Hân lại 1 lần nữa không đáp.

“Nếu đã không đồng ý thì thôi vậy...” Nói xong, Huy xoay người bước đi.

Thấy vậy, Hân không chần chừ mà nói lớn tiếng: “Ai bảo là em không đồng ý chứ?”

Nghe Hân nói vậy, cậu thấy mình như mò cò trong bụng ấy, nhưng vì nãy giờ Hân cứ làm màu hoài, cậu đành phải dạy cô một bài học nha.

Mà mọi người xung quanh thì có vẻ như càng lúc càng đông thì phải, những tiếng bàn tán xôn xao cứ mãi không chịu dứt, ồn ào vô cùng.

Bình thường nếu học sinh mà tập trung trước cổng trường thì chưa đầy 5 phút là bảo vệ đuổi đi mất rồi. Mà nãy giờ không có ai ra nói gì cả, bảo vệ cũng không, thầy cô cũng không... đó chẳng phải là do Huy sắp đặt cả sao? Chỉ cần cậu nói 1 tiếng thì ngay cả hiệu trưởng ừ cũng chẳng dám ho chứ đừng nói chỉ đến bảo vệ.

Còn Huy, cậu vẫn bước đi, vờ như không nghe thấy Hân nói gì, nhưng là, bước chậm cực kì luôn nha.

Còn Hân, thấy Huy không để tâm đến mình mà cứ bỏ đi như vậy, không hiểu sao cô đột nhiên chạy đến ôm lấy cậu từ phía sau, vội nói: “Em đồng ý, em đồng ý mà!”

Lúc này, trên mặt Huy đã không giấu được niềm vui, cậu đã cười rồi, nhưng mà Hân ở phía sau cậu, thế thì làm sao cô thấy được? Huy nói: “Đồng ý chuyện gì cơ?”

“Em đồng ý đính hôn với anh!”

“Nhưng mà lúc nãy em không đồng ý mà, sao đổi ý nhanh thế?”

Không chờ cho Hân nói, Huy liền xoay người lại nhìn cô, cậu nghiêm túc nói: “Lúc nãy rõ ràng là em không đồng ý, bây giờ em lại nói là em đồng ý, có phải em muốn chơi đùa tình cảm của anh không? Em cảm thấy làm như vậy vui lắm sao?”

Nghe Huy nói vậy, Hân hơi hoảng, cô vội giải thích: “Không phải đâu, lúc nãy là do em đang suy nghĩ, em không có ý từ chối anh đâu...”

“Đang suy nghĩ? Vậy là em đang phân vân, mà đang phân vân thì có nghĩa là em không thật sự thích anh. Nếu như em thật sự thích anh thì khi anh nói muốn đính hôn với em, em đã đồng ý rồi...”

Nói xong, Huy gỡ tay Hân đang ôm mình ra, rồi lại xoay người bỏ đi.

Thấy vậy, Hân không chần chừ mà nói: “Em yêu anh. Lương-Gia-Huy! Bây giờ vẫn vậy, sau này vẫn vậy. Em nghĩ em đủ lớn để quyết định chuyện tình cảm của mình, em nghĩ anh đủ lớn để bảo vệ em, che chở em, em nghĩ bờ vai của anh đủ rộng để em tựa vào, em nghĩ là em sẽ hối hận nếu ngày hôm nay từ chối anh, em nghĩ là em...”

Lời Hân còn chưa nói hết, Huy đã bước nhanh đến ôm lấy cô. Điều này không những làm Hân bất ngờ, mà những người xung quanh cũng bất ngờ không kém.

“Oa, hạnh phúc quá!”

“Ôi, ngưỡng mộ thật!”

“Họ đẹp đôi ghê!”

“Trời ơi! Ganh tị quá!!”

“...!!”

Vô số những tiếng la hét vang lên, như các bạn thấy đấy, những người xung quanh la hét thế nào Huy cũng mặc kệ, việc của cậu bây giờ quan trọng hơn nhiều. Vẫn là ôm Hân...

Còn Hân, sau 5 giây bất ngờ thì cuối cùng cô cũng bình tĩnh lại, cô vội nói: “Anh làm gì vậy? Ở đây đông người lắm đấy, mau bỏ em ra đi!”

“Em mà còn nói nữa có tin anh hôn em không?”

Hi hi, đứng ôm như vậy là được rồi nhì... chỉ là ôm thôi mà Hân còn thấy ngại như này, nếu Huy mà hôn cô thì chắc cô chuyển trường luôn quá @@

Còn sau đó thì, Hân lập tức đứng yên để cho Huy mặc sức mà ôm, muốn ôm cô bao nhiêu cũng được, không sao, không sao cả...

Và có lẽ, không ai để ý rằng... ở trong đám đông vây quanh, Khả Hân vẫn đang đứng đấy, tay nắm thành đám. Cô ta hậm hực liếc Hân, rồi lại liếc sang Huy. Hừ, nghĩ hè sẽ đính hôn sao? Để cô xem xem, hạnh phúc được bao lâu đấy... Khả Hân nhếch miệng lên cười một cái, rồi nhanh chóng chen ra khỏi đám đông, đi mất.

Một tuần thì dù sao cũng chỉ có 7 ngày thôi, mà một ngày thì chỉ có 24 giờ hà, mà một giờ thì chỉ có 60 phút à, mà một phút thì lại vùn vùn có 60 giây... Thấm thoát, học kì II cũng đã kết thúc, ngày tổng kết năm học cũng gần kề...

Lúc này, tại một nơi nào đó...

“Này, em muốn lễ đính hôn sẽ tổ chức vào ngày nào? Ngay sau ngày tổng kết, hay sau tổng kết một ngày?”

À, bối cảnh bây giờ là 1 cặp tình nhân đang ngồi trên chiếc ghế gỗ sơn trắng, dưới gốc cây cổ thụ. Hai người thì ngồi cạnh nhau, nhưng mà Hân lại gác 2 chân mình lên người Huy, còn cậu, thì lại bóp chân cho cô.

Đơn giản là sáng nay lúc Hân đang bước xuống cầu thang, thì không cẩn thận nên ngã, khiến cho chân bị trẹo, nhức ối là nhức luôn, vì vậy phải nghỉ học vài hôm. Mà Huy thì thấy dù sao cũng thi xong rồi, vào lớp cũng chỉ có mỗi việc sửa bài thi thôi, thế nên cậu quyết định ở nhà chăm sóc cho Hân luôn.

Nghe Huy nói vậy, Hân liền liếc cậu một cái. Ngay sau ngày tổng kết hay sau tổng kết một ngày có khác gì nhau sao?

“Hay mình đề hè 5 năm nữa đi!” Hân đáp.

Huy không nói gì, cậu chỉ nhìn Hân và sau đó...

“Á. Đau!” Hân đột nhiên la lên một tiếng, cô nhìn Huy, quát: “Anh làm gì vậy? sao bóp mạnh thế?”

“À, không có gì... chỉ là anh-lỡ-tay thôi...” Huy nhấn mạnh ba chữ ‘anh lỡ tay’ rồi sau đó lại híp mắt cười với Hân.

Ủ, là anh lỡ tay, vậy thì em cũng lỡ chân nhé...

Ngay sau đó, Hân liền lấy chân còn lại đá mạnh vào đùi Huy một phát. OMG! Một cảm giác tê dại truyền đến tận xương.

Huy chỉ vừa mới ngẩng đầu lên nhìn Hân, còn chưa kịp nói gì thì Hân đã lên tiếng: “Em xin lỗi, là em-lỡ-chân!” Rồi cô lại híp mắt cười với cậu.

“Hai đứa chuẩn bị việc đính hôn thế nào rồi? Có chỗ nào không ổn không?” Ba Hân không biết từ đâu xuất hiện, đột nhiên lên tiếng khiến cả cô và Huy đều giật mình.

Nghe vậy, Huy giành lời trước: “Việc đính hôn thì không có vấn đề gì, nhưng mà về Hân thì có vấn đề đấy ba ạ!”

“Em có vấn đề chỗ nào chứ?” Hân hỏi.

Nhưng mà, Huy không để ý đến câu hỏi của cô, cậu lại tiếp tục nói chuyện với ba vợ: “Sau này về 1 nhà chắc con sẽ bị cô ấy bắt nạt mất.”

Nghe vậy, ông cười một tiếng rồi nhìn Huy, nói: “Nếu nó dám bắt nạt con thì con cứ thoải mái mà xử lí nó, ta cho phép đấy!”

Lúc này, Hân trừng mắt nhìn ba mình, rồi lại nhìn Huy. Hừ, hai người dám hùa nhau bắt nạt cô, được lắm, cô sẽ ghi nhận điều này.

Lại giờ chân còn lại lên đạp mạnh vào đùi Huy một cái, sau đó Hân liền đứng dậy đi vào nhà, bỏ lại hai người kia, cứ híp mắt nhìn nhau cười.

Lúc này, tại trường học.

“Chuyện này các người liệu mà làm cho đảng hoàng, xong xuôi tôi sẽ đưa phần còn lại...”

Phía sau toilet của trường là một cô gái đang nói chuyện điện thoại, vừa nói đến đây thì bỗng nhiên có một cánh tay bắt lấy cánh tay cô ấy, thì ra, cô ta là Khả Hân.

“Mày lại định làm gì nữa vậy?” Cậu bạn nam lần trước ở bệnh viện dường như đã nghe thấy cuộc nói chuyện điện thoại giữa Khả Hân thì phải...

“Chuyện này không liên quan đến mày! Đừng xen vào. OK?”

Nói xong, Khả Hân hất tay cậu bạn đẩy ra rồi đi lên lớp.

Thấy Khả Hân đi, cậu ra cũng chẳng thèm bắt lại, nhưng lại nói: “Mày nên dừng lại đi, đừng để mọi chuyện đi quá xa. Nếu thất bại thì hậu quả mày gánh không nổi đâu...”

“Chuyện tao làm, tao tự biết. Không cần mày dạy!”

“Tao chỉ là quan tâm mày thôi, lỡ xảy ra chuyện gì...”

“Có chuyện thì tao gánh!”

Nói xong câu này, Khả Hân liền chạy nhanh lên lớp. Còn cậu bạn kia thì chỉ thở dài một tiếng, sau đó cũng đi theo cô. Lại một lần nữa cậu nhắc nhở cô, không nghe thì thôi, sau này đừng hối hận.

Thảm thoát, ngày đính hôn cũng đã đến. Lúc này ở nhà của Hân tấp nập người ra kẻ vào, nào là người làm trong nhà đi đi lại lại chuẩn bị thức ăn, nào là khách khứa ba cô mời đến... Ôi thôi, lúc này nhà Hân nơi nơi rộn rã tiếng cười nói khắp nơi.

Vừa hay lúc này, Huy cũng vừa đến. Cậu nhanh chóng đi một vòng chào hỏi các ông chủ lớn do hai ba của cậu mời đến, rồi nhanh chóng lên phòng tìm Hân.

“Cộc cộc cộc”

“Cộc cộc cộc”

“Cộc cộc cộc”

...

Gõ cửa mãi mà không thấy Hân đáp lại, áp tai vào cửa thì nghe bên trong phòng cũng không có tiếng động gì cả, vậy Hân đi đâu rồi? Hay cô đang trong toilet nhỉ, nên không nghe tiếng gõ cửa?

Nghĩ vậy, Huy lại gõ cửa thêm vài lần mà vẫn không thấy có hồi âm.

“Hân à, em có trong phòng không?”

“Hân à, mau mở cửa đi, khách đến gần đủ rồi kìa.”

“Hân à, em có sao không vậy?”

“Hân à...”

“Có chuyện gì vậy thiếu gia?” Ông quản gia không biết từ đâu xuất hiện, thấy Huy cứ đứng gọi cửa mãi mà không thấy tiểu thư nhà ông ra mở cửa. Thấy lạ nên ông đến hỏi thôi.

“Ông có giữ chìa khóa phòng cô ấy không?”

“Có đây.” Nói rồi, ông đưa cho Huy một chùm chìa khóa, cái lớn cái nhỏ cái dài cái ngắn đều có đủ hết.

Thấy vậy, Huy hỏi: “Cái nào là chìa khóa phòng cô ấy?”

“Theo tôi nhớ thì hình như là cái mới nhất ấy, bởi vì từ khi tiểu thư...”

Trong khi ông quản gia vẫn còn giải thích thì Huy đã nhanh chóng lục trong chùm chìa khóa ấy, thì thấy được vài cái còn mới nên cậu liền thử ngay. Thật may mắn khi ngay chiếc chìa khóa đầu tiên có thể mở được phòng Hân.

Vội vàng mở cánh cửa đó ra, thấy mọi thứ trong phòng vẫn bình thường, nhưng chỉ không thấy Hân đâu.

Huy vội bước đến toilet, cậu liên tục gọi Hân mấy lần mà vẫn không thấy có tiếng đáp lại. Cậu trực tiếp mở cánh cửa toilet ra, vẫn không thấy Hân đâu.

Đột nhiên lúc này điện thoại cậu lại báo có tin nhắn mới, cứ nghĩ là của Hân nên cậu nhanh chóng mở ra xem. . .

Nội dung tin nhắn chẳng có gì cả, chỉ vắn vắn có mỗi tấm hình của Hân. . . Cô đang rất ung dung ngồi trên chiếc ghế gỗ, hai tay không hiểu thế nào lại chắp sau lưng nhí, trên người thì lại quần dây thừng tùm lum. Ha ha, vậy mà Hân lại có thể ngủ được dưới tư thế đó nữa chứ, đúng là. . .đúng là. . .

A, đang mãi suy nghĩ về tấm hình này thì điện thoại Huy bỗng nhiên đổ chuông, có người gọi. Là số lạ. . .

“A lô?”

“Anh rất yêu nó mà, đúng không? Tôi cho anh thời hạn 1 ngày, nếu một ngày sau mà anh không tìm được nó, thì sẽ mãi mãi không tìm được nó! À quên, đừng có đại đột mà báo cảnh sát đấy nhá. . .vói cả chậm một tiếng thì trên người nó sẽ có một vết sẹo đấy!”

Câu nói này vừa hết, cũng chính là lúc cuộc gọi kết thúc. . .

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 45

Từ trên lầu phóng nhanh xuống, không thèm để ý đến những thứ xung quanh. Lúc này trong đầu Huy chỉ nghĩ đến Hân, chỉ có mình cô thôi.

“Á”

Không may thay, Huy lại va phải một cô hầu đang đẩy một xe thức ăn chuẩn bị bày ra bàn. Cú va ấy khá mạnh khiến cô ta vừa la một tiếng đã ngã ra đất rồi. Thứ ăn thì văng ra khắp nơi, trên người cô hầu kia thì bắn thôi khỏi nói rồi, mà ngay cả Huy cũng bị nước sốt bắn lên chiếc áo trắng tinh.

Nghe có tiếng động, mọi người đều tập trung vào nhà để xem đó là việc gì, thấy mọi thứ đều bừa bộn, ba Hân liền hướng phía cô hầu mắng: “Cô làm việc kiểu gì vậy? Nốt hôm nay rồi mai cuốn gói đi.”

“Chủ tịch, tôi không. . .”

Cô ta còn chưa kịp thanh minh cho mình thì Huy đã ngắt lời: “Ba, Hân đã. . .”

Nhưng mà, vẫn là ông quản gia hiểu chuyện, nhanh chóng bịt miệng Huy lại, sau đó ông mới nói: “Hôm nay tiểu thư không được khỏe, nên cô ấy nhờ tôi chuyển lời với ông là muốn dời ngày làm lễ lại. . .”

“Nó ốm à?” Mẹ cô lo lắng hỏi.

Còn về ba Hân, nhìn thấy hành động của Huy và quản gia thì ông cũng hiểu ra vấn đề, ông mới chậm rãi xoay người lại, nói lớn: “Con gái tôi đột nhiên không được khỏe nên lễ đính hôn sẽ dời vào ngày khác, mong các vị thông cảm. . .”

“Không sao, không sao!”

“Thật tiếc quá!”

“...”

Bên cạnh đấy thì cũng có một số người bất mãn lên tiếng.

“Tưởng mình có tiền rồi muốn làm sao thì làm. . .”

“Thời gian của tôi là vàng là bạc đấy.”

“Người ta có quyền có thể mà. . .”

“...”

Ông nghe hết chứ, nhưng ông cũng chẳng nói gì, dù sao họ là do ông mời đến, lỗi là của ông, những người đó nói quả thật không sai.

Khoảng 10 phút sau, khách đã về hết, lúc này Huy mới nói: “Hân bị bắt cóc rồi.”

“CÁI GÌ???” Những người đứng xung quanh đây đều đồng thanh nói.

“Lúc nào?” Ba Hân trầm giọng hỏi.

Huy đưa tấm ảnh mà cậu nhận được cho ông xem, sau đó nói: “Con vừa nhận được lúc nãy.”

“Trời ơi, con tôi...” Nói đến đây, vì quá kích động nên mẹ Hân ngất đi, mẹ Huy và vài người khác thấy vậy liền dìu bà vào phòng nghỉ ngơi.

“Rốt cuộc là ai chứ... ai lại dám làm ra chuyện này chứ...” Ba Huy lăm bằm trong miệng, sau đó hướng cậu, nói: “Con có biết là ai làm không?”

“Khả Hân. Chỉ có thể là cô ta.” Huy khẳng định.

“Lâm. Cậu mau cho người đi tìm con bé về đây, lật tung cả thành phố này cũng phải tìm cho bằng được.” Ba Huy lạnh lùng ra lệnh.

“Dạ.” Nói xong, anh Lâm lập tức thi hành nhiệm vụ được giao.

Lúc này đây, trong Huy rất đáng sợ, ánh mắt lạnh lẽo dường như cũng khiến cho mọi thứ xung quanh nó lạnh đi. Khả Hân, cô gái lắm! Dám động vào Hân thì chỉ có con đường chết. Nếu cậu mà tìm ra cô ta chắc chắn sẽ lập tức giết chết cô ta. Nếu trên người Hân mà có một vết sẹo, thì cậu sẽ giết cả nhà cô ta. Nếu như Hân mà có chuyện gì nguy hiểm, à không, cô nhất định sẽ không có chuyện gì, nhất định cô sẽ an toàn về đến nhà.

Ngay lập tức, Huy gọi cho Nam.

“Hân bị bắt cóc rồi.” Một câu ngắn gọn sau đó cậu ngắt máy, chạy nhanh ra định lấy chiếc mô tô của mình chạy đi tìm Hân, nhưng lúc nãy cậu đi ô tô với ba mẹ thì xe đâu cho cậu lấy?

Nghĩ vậy, Huy không khỏi tức giận, cậu đưa tay gạt đồ thức ăn đã bày trên bàn xuống đất. Vừa hay, ngay sau đó anh Nam cũng đến nơi. Bởi vì hôm nay là lễ đính hôn của Hân, anh đương nhiên cũng tham dự. Lúc nãy khi Huy gọi cho anh thì anh đã gần đến rồi, mà vừa nghe tin Hân bị bắt cóc anh liền phóng hết tốc độ để đến đây.

Thấy anh, Huy lập tức phóng lên xe rồi bảo anh chạy. Không dám chần chừ, anh Nam liền vặn ga hết mức, chạy thật nhanh thật nhanh để tìm Hân.

Lúc này đây, có vẻ ai cũng bận rộn, ba Huy và ba Hân đã điều động hết lực lượng mà hai người có để tìm Hân. Hai ông thì tuổi cũng không còn trẻ, nên chỉ đành mang tâm trạng lo lắng ở nhà mà đợi.

Mà lúc này, anh Nam và Huy thật sự không biết tìm Hân ở đâu, cứ chạy khắp thành phố mà chẳng biết cô ở đâu để tìm. Bất chợt, anh Nam nói: “Nếu Hân mà bị bắt cóc thì chắc sẽ ở những nơi vắng vẻ, ở thành phố chắc không có đâu...”

“Nếu anh biết thì mau đến những nơi vắng vẻ đi!” Huy thật sự không kiềm chế được tâm trạng của mình nên đã gất vào mặt anh Nam.

Nhưng anh Nam cũng không trách cậu, bởi vì anh cũng rất lo cho Hân, anh cũng hiểu tâm trạng của cậu mà.

Lúc này đây, điện thoại của Huy lại có người gọi đến, là số lạ, nhưng không phải số lúc nãy.

“A lô?”

“Nghe đồn hình như anh báo cảnh sát thì phải...”

“Cô nhốt Hân ở đâu? Cô nhốt cô ấy ở đâu?” Khả Hân còn chưa nói hết, Huy đã quát lớn.

“Anh rất giỏi mà, thế thì tự tìm đi! À mà còn nữa, bởi vì anh đã báo cảnh sát nên tôi không chắc là người yêu của anh sẽ lạnh lùng đâu nhé!” Nói xong, Khả Hân lập tức ngắt máy.

Còn Huy, cậu lập tức bấm điện thoại gọi lại cho cô ta, nhưng không được.

“Mẹ kiếp!” Huy tức giận mở miệng chửi một câu.

Còn về việc báo cảnh sát, chắc là do ba Hân báo rồi.

“A lô?” Là ba Hân. Thấy Huy gọi về thì ông thầm nghĩ có lẽ cậu đã tìm được Hân rồi, vậy nên liền lập tức bắt máy: “Con đã tìm được Hân rồi sao?”

“Là ba báo cảnh sát đúng không? Ba có biết làm vậy là hại Hân không?” Huy tức giận trách ông.

“Ba chỉ là...”

Không đợi ông nói hết câu, Huy đã ngắt lời: “Ba mau bảo họ dừng lại đi, đừng nhúng tay vào chuyện này.” Nói xong, Huy lập tức ngắt máy.

Còn ông, khuôn mặt trở nên lạnh lùng, từ từ đứng dậy.

Thấy vậy, ba Huy hỏi: “Anh định đi đâu vậy?”

“Đến nhà của kẻ đã bắt con gái tôi.” Ông lạnh lùng đáp, sau đó đi thẳng ra khỏi nhà. Theo sau ông là 2 chàng vệ sĩ cao to đeo kính râm.

Lúc này, tại một nơi nào đó.

Trước mặt cô lúc này là Khả Hân, trên tay cô ta cầm một con dao gọt giấy, nhìn qua thì có vẻ mới mua, khá bén.

Vẫn là khuôn mặt lạnh lùng, không hề tỏ ra chút sợ hãi, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Khả Hân.

Nhoẻn miệng cười, Khả Hân từ từ bước đến gần cô, chậm rãi nói: “Khuôn mặt xinh đẹp này của mày mà có thêm vài vết sẹo thì chắc khó coi lắm nhì!” Nói rồi, cô ta bật dao, dí sát vào mặt Hân.

Vẫn giữ bình tĩnh như không có gì xảy ra, Hân chậm rãi nói: “Khuôn mặt của mày cũng đẹp đấy, tí nữa bị vài vết sẹo trên mặt chắc cũng khó coi lắm!” Nói xong, Hân nở một nụ cười khinh bỉ nhìn cô ta.

Giơ tay lên tát vào mặt Hân một cái, trên mặt Hân hiện giờ in rõ dấu năm ngón tay của cô ta: “Mày bị như này mà còn dám mạnh miệng à?” Nói rồi, lại tát thêm một cái vào mặt Hân.

“Sao nào? Đau không?”

Hân vẫn lạnh lùng không đáp.

“Mày cầu xin tao đi, rồi tao sẽ thả mày ra.”

Lúc này, Hân đột nhiên nhắm mắt lại. Những lời nói của Khả Hân dường như không lọt vào tai cô một tí nào cả, nghe chỉ càng thêm ngứa tay, nhắm mắt lại là bởi vì nhìn những thứ bản thủ sẽ dẫn đến bản mất, thế nên Hân quyết định không thêm nhìn.

Thấy Hân vẫn không chú ý đến mình, cô ta càng thêm tức giận, giờ chân đạp mạnh vào bụng Hân khiến cô ngã ra phía sau. Mà lúc này, Hân đang bị trói hai tay lại, cô lại còn ngồi trên ghế nữa, nên khi cô ngã ngược ra sau như thế thì không may chiếc ghế đè lên hai tay cô, đau đớn vô cùng.

“A” thốt lên một tiếng, sau đó Hân lập tức cắn răng chịu đau. Trước mặt kẻ thù thì không được phép tỏ ra yếu đuối hay sợ hãi, làm vậy sẽ chỉ càng khiến hắn thêm đắc ý mà thôi.

“Đau lắm đúng không? Mày chỉ cần mở miệng cầu xin tao thì tao sẽ lập tức thả mày ra, mày sẽ không phải chịu đau nữa.”

Đi đến nắm lấy tóc Hân, cô ta nói: “Tóc cũng đẹp đấy nhì!” Nói xong, cô ta đưa dao lên xoẹt một cái, sau đó liền đưa tóc mà cô ta vừa cắt được ra trước mặt, nói: “Tao định cạo đầu hộ mày, nhưng vì tao thấy tội nghiệp mày nên thôi.” Nói xong, cô ta cười lớn, rồi lại đưa con dao ấy kéo dài trên chiếc đầm trắng mà Hân đang mặc, từ từ rạch một đường, rồi hai đường, rồi ba đường... Giờ đây, nhìn Hân giống như đang mặc một chiếc giẻ rách trên người vậy.

Lúc này, Hân vẫn nằm đấy, để mặt cô ta muốn làm gì thì làm. Trong lòng cô thầm trách Huy, tại sao lâu như vậy vẫn chưa tìm thấy cô, để cô phải chịu nhục nhã...

“Rầm” một tiếng, cánh cửa bỗng nhiên bị một người to lớn đập đổ.

Đi thẳng vào nhà túm lấy áo của một người đàn ông, ba Hân lạnh lùng hỏi: “Con gái tao đâu?”

“Con...con...con gái nào?” Ông ta sợ hãi trả lời.

“Con gái mày không biết sống chết là gì, lại dám động đến con gái tao. Khôn hồn thì bảo nó mang con tao về đây an toàn, nếu không để tao mà tìm ra nó, tao không chắc nó sẽ toàn thây đâu!”

“Tôi...tôi...con tôi...nó...nó...không...không...không dám làm...chuyện...chuyện như vậy đâu...” Ông ta sợ hãi trả lời, lúc này, mặt ông ta ra đường như đã không cò miếng máu.

Nghe ông ta nói vậy, ba Hân lập tức buông cổ áo ông ta ra khiến ông ta toàn thân như tê liệt, ngay sau đó ngã xuống đất.

“Á”

Lúc này đây, một trong hai chàng vệ sĩ đi cùng ba Hân dùng một chân đạp lên một bên mặt của ông ta, khiến ông ta đau đớn mà rên rĩ.

“Không hồn thì nói cho tao biết con gái mày đang ở đâu, nếu không cái mạng già của mày tao không chắc được an toàn đâu.” Lại một câu nói lạnh lùng phát ra từ miệng ông.

“Tôi...tôi thật sự không biết...cầu xin ông tha cho tôi đi...tôi cầu xin ông...” Người đàn ông này nói còn chưa hết câu, thì có một thanh niên bước vào. Thấy tình huống như vậy, cậu ta hốt hoảng nói: “Các người làm gì vậy?” Rồi cậu ta chạy đến đẩy chàng vệ sĩ ra, sau đó đỡ người đàn ông dậy, hỏi hang đủ điều.

“Con mau gọi cho Hân đi, bảo nó mau thả cô gái kia ra, nhanh đi...”

Lúc này, cậu ta mới hiểu ra mọi chuyện, thì ra, chuyện mà Khả Hân nói qua điện thoại là chuyện này...vậy chẳng phải là Khả Hân đã thuê giang hồ hay sao? Sao cô gái này lại không có não vậy chứ, một mình ở cùng mấy tên giang hồ, lỡ chúng cũng làm hại cô thì sao?

“Bảo cảnh sát đến dò sóng điện thoại đi, để tôi gọi cho cô ta.”

Không cần đợi ba Hân ra lệnh, chàng vệ sĩ đứng cạnh ông lập tức gọi cho cảnh sát, không lâu sau thì cảnh sát đến nơi.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ rồi, cậu ta vội lấy điện thoại ra gọi cho Khả Hân, thật may mắn, cô ta đã bắt máy.

“Bây giờ mày đang ở đâu vậy?”

Đầu dây bên kia, Khả Hân từ từ đứng dậy, ra hiệu cho một tên cao to trên người đầy hình xăm đang đứng gần đó rồi đi ra ngoài cửa, nói: “Tao đang có công việc, chút nữa nói chuyện sau...”

“Khoan đã! Mày đang ở đâu vậy, nói cho tao biết đi, nhanh lên!”

“Tao đã nói là tao đang bận, sao mày hỏi nhiều quá vậy?”

“Ở nhà mày có chuyện rồi, mau về đi.”

“Tao-không-rãnh!” Nói xong, Khả Hân lập tức ngắt điện thoại, rồi đi vào căn nhà hoang...

Lập tức, cậu ta quay sang nhìn chú cảnh sát, hỏi: “Có dò được chưa?”

“Được rồi!”

“Cái gì? Hân đang ở đó sao? Được rồi, con lập tức đến đó!” Nói xong, anh Nam liền vặn ga hết mức, phi nhanh đến một nơi nào đó.

Còn Huy ngồi phía sau, nghe nội dung cuộc nói chuyện thì cậu cũng có thể đoán ra vài phần, vì vậy cậu cố nín thở, cầu nguyện, mong là Hân sẽ không có chuyện gì. Hân phải đợi cậu, nhất định cô phải đợi cậu, nhất định không được để xảy ra chuyện gì.

Mà lúc này, trong khi Hân vẫn đang còn ngã dưới đất thì Khả Hân quay sang nói với tên giang hồ xâm trở đầy mình: “Nó đẹp không?”

Tên giang hồ nọ nhìn Hân với ánh mắt thèm thuồng, miệng thì nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nói: “Đẹp!”

“Có muốn thử không?”

Lúc này đây, dường như hắn đã không còn kìm chế được dục vọng trong người mình, hắn ta lại nuốt thêm vài ngụm nước bọt nữa, rồi gật đầu lia lịa.

Lúc này, Khả Hân từ từ ngồi xuống, cô ta nói với Hân: “Tao đã cho người yêu của mày thời gian để tìm mày, nhưng vì giữa đường hắn lại báo cảnh sát nên tao đành phải thực hiện giao ước ban đầu. Có trách thì trách hắn không sớm tìm được mày, đừng trách tao!”

Nói rồi, cô ta đứng lên, cười lớn, sau đó đứng qua một bên sau đó nói: “Anh nhớ làm nhẹ nhàng thôi đấy!”

Đã được sự cho phép của Khả Hân, hắn ta nhào đến Hân giống như con hổ đói lâu ngày vồ lấy miếng mồi thơm ngon trước mặt.

Bởi vì Hân đang ngồi trên ghế nên có một chút khiến hắn khó hoạt động, thế nên hắn tháo dây trói cho cô, rồi ném cô xuống đất, nhanh chóng mở cái áo vương vãi của mình ra...

“Từ từ thôi, không phải vội!” Khả Hân vẫn đứng một bên khoanh tay lại, nhìn Hân rồi nở nụ cười chế giễu.

Còn Hân, lúc này đây cô đã lộ rõ vẻ sợ hãi trên khuôn mặt bé nhỏ của mình, hai mắt cô nhắm chặt lại, mở miệng ra cầu xin tên giang hồ kia dừng lại... nhưng mà, thịt đã dâng đến tận miệng mà không ăn là ngu, thế nên hắn ta nào có để tâm tới những lời Hân cầu xin.

“Dừng lại đi, anh muốn bao nhiêu tiền tôi cũng cho...anh mau dừng lại đi...tôi cầu xin anh...dừng lại đi mà...” Hân vừa khóc vừa cầu xin hắn ta, cô luôn

cố gắng tránh né những cái hôn kinh tởm từ miệng hắn.

Còn hắn ta, có lẽ lúc này tiền bạc đã không còn khống chế được dục vọng trong người hắn nữa. Một tay hắn xé áo cô, tay còn lại thì luồn vào trong váy, chạm đến từng tất thịt của cô, rồi từ từ dang chân cô ra kẹp vào hông hắn, và rồi bắt đầu làm những trò đồi bại hơn nữa với cô.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 46: End

“Tất cả đứng im!”

Bỗng nhiên, không biết từ đâu xuất hiện cảnh sát, rất nhiều là đằng khác nữa. Họ đứng bao vây hết cả căn phòng nhỏ, cả trong lẫn ngoài, đặc biệt hơn là, bọn họ đều chìa súng vào tên giang hồ kia, khiến hắn còn chưa thực hiện được mục đích của mình: “Mẹ kiếp!” Tên giang hồ tức giận nói. Sau đó có một chú cảnh sát đến cầm tay, khống chế hắn.

Còn Khả Hân, cô ta thì đang ung dung đứng nhìn Hân bị làm nhục, thì bỗng nhiên có một nữ cảnh sát xông nhanh vào, vịn tay cô ta sau đó nhanh chóng cầm lại.

Ngay lúc này, Huy và Nam cũng vừa mới đến, thấy tình cảnh trước mắt, mặt Huy đột nhiên trầm xuống, cậu nhanh chóng bước đến chỗ tên giang hồ kia, đưa tay lên đám trắng vào mặt hắn một cái, cú đánh khá mạnh khiến miệng hắn rướm máu.

Chưa dừng lại ở đó, Huy liên tiếp đánh vào bụng hắn vài phát, vừa đánh cậu vừa nói: “Đám đông đến người của tao! Mày dám động đến cô ấy! Mày dám! Mày dám!” Cứ một câu nói, Huy đánh vào bụng hắn ta một phát.

Ngay cả những cảnh sát đứng đấy cũng không dám can cậu, mặc dù đánh người là sai, nhưng những cảnh sát ấy nào dám động đến thiếu gia TL.

Còn về anh Nam, anh nhanh chóng cởi chiếc áo vests của mình ra choàng lên người Hân, ôm cô vào lòng: “Không sao, không sao đâu... đừng sợ, mọi người đến rồi...”

Hân nắm chặt chiếc áo của anh Nam, cô nhìn Huy, nói: “Anh đừng đánh nữa...”

Nghe tiếng Hân, lúc này Huy mới dừng tay. Cậu nhanh chóng lao đến bên cạnh Hân, ôm cô vào lòng: “Anh xin lỗi!”

“Tại sao bây giờ anh mới đến... Anh có biết hắn đã làm gì em không... Nếu anh đến muộn một chút nữa thôi thì có lẽ em đã bị hắn làm nhục rồi, anh biết không... Anh có biết không...” Hân vừa khóc vừa trách cậu, cô rúc người vào lòng cậu, tay cậu vòng qua ôm lấy cô, xiết chặt vào lòng mình.

“Đừng khóc nữa, có anh đây rồi!” Huy nhẹ nhàng trấn an Hân. Sau đó cậu lấy tay cô vòng qua cổ cậu, nhẹ nhàng bế cô lên rồi bước ra khỏi nơi này.

Tên giang hồ lúc này hình như vẫn ăn đám chưa đủ no, hắn thấy Hân sắp rời khỏi, liền mở miệng ra nói: “Cô bé à, hôm nay anh không có được em, nhưng mà không có nghĩa là sau này anh sẽ không có được em! Đợi khi nào anh ra tù rồi, anh sẽ lại đến tìm em, cực cưng!”

Nghe vậy, anh Nam đứng dậy, vén tay áo lên rồi cho hắn ăn thêm một cái đám nữa, sau đó anh nói: “Mày sẽ không có cơ hội ra tù đâu!”

Anh Nam dù sao vẫn lớn hơn Huy, sức anh khỏe hơn cậu nên chỉ mới đánh hắn thêm vài phát thì hắn đã ngất rồi. Sau đó cảnh sát liền kéo hắn ra ngoài đường lớn, đưa lên xe.

Còn về Khả Hân, cô ta đứng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nhanh miệng nói lớn: “Con chó, mày nhớ kỹ ngày hôm nay đi, tao nhất định không bỏ qua cho mày đâu, con đ*... Á”

Khả Hân vừa mới nói đến đây, cô đã bị anh Nam tát vào mặt một cái, anh nói: “Cô nên cẩn thận lời nói của mình đi!”

“Anh không biết nhục à? Anh đường đường là đàn ông mà lại đi đánh một cô gái yếu đuối như tôi?” Khả Hân tức giận giãy giụa, quát lớn.

“Đánh phụ nữ thì đúng là nhục thật, nhưng đối với loại người như cô thì càng đánh càng bản tay thôi!” Nói xong, anh Nam nhoen miệng nhìn Khả Hân, rồi sau đó nhanh chóng đi theo Huy.

Ra đến nơi thì đã có sẵn một chiếc xe 4 chỗ đợi ở đấy rồi, và tài xế không ai khác là anh Lâm.

Thấy Huy bế Hân ra đến nơi, anh nhanh chóng xuống xe mở cửa cho Huy. Đặt Hân vào xe xong xuôi, Huy nói: “Về nhà thôi.”

Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh, mặt trời cũng bắt đầu lặn, ngày hôm nay chắc sẽ là một ngày đáng nhớ...

Về đến nơi thì cũng chính là Huy bế cô lên phòng, lúc này Hân đã ngủ rồi.

Nghe tin con gái đã bình an về đến nhà, bà Đỗ liền ngay lập tức chạy sang phòng Hân.

Vừa vào phòng, thấy Hân nằm đó ngủ say, bà cũng cảm thấy yên tâm phần nào. Nhẹ nhàng đi đến cạnh giường của cô, ngồi xuống nâng đôi tay bé nhỏ của Hân lên, xem thật kĩ từng vết xước do dây thừng để lại, nhẹ nhàng vuốt ve những chỗ Hân bị thương, nhẹ nhàng đặt lên đấy một nụ hôn... Cứ thế cho đến khi Huy cất giọng.

“Mẹ có thể ra ngoài một chút được không? Con muốn ở một mình với Hân...”

Bà không hề do dự chút nào, ngay lập tức đáp: “Được, được. Con nhớ chăm sóc cho nó nhé!”

“Con biết rồi...”

...

Lại một khoảng lặng trôi qua, Huy cứ ngồi đấy nhìn Hân, nhìn thật kĩ từng đường nét trên khuôn mặt của cô, nhìn thật kĩ những vết xước do dây thừng để lại, càng nhìn, càng cảm thấy hận bản thân mình.

Cậu thân là người yêu của cô, vậy mà đến bảo vệ cô cũng không làm được... Haha, vậy mà trước đây cậu còn mạnh miệng bảo rằng cậu đã đủ lớn để bảo vệ, che chở cho cô... Nhưng giờ thì sao? Bây giờ cô thành ra như vậy, bị người ta sỉ nhục như vậy cũng đều do cậu mà ra, khi cô tỉnh lại thì cậu biết phải đối diện với cô như thế nào đây??

Vừa nghĩ đến đây, bỗng nhiên mắt Hân khẽ động, cô tỉnh rồi.

Huy ngay lập tức hỏi han: “Em có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?”

Hân không đáp, cô chỉ lắc đầu.

“Vậy em có muốn uống nước không? Anh lấy cho em nhé?”

Hân vẫn lắc đầu.

“Vậy bây giờ em có cần gì không? Em cứ nói đi, anh sẽ giúp em...”

Huy còn chưa nói hết câu, Hân đã ngắt lời cậu: “Em không cần gì cả, chỉ cần anh ở đây là đủ rồi...”

Nghe Hân nói câu này, trong lòng Huy lại cảm thấy nhói. Cô chỉ cần cậu thôi là đủ rồi, vậy mà lúc cô cần cậu nhất cậu lại không xuất hiện kịp thời, để cho cô phải chịu đau đớn, sỉ nhục...

“Anh xin lỗi!” Huy nhẹ nhàng nói.

“Tại sao lại xin lỗi em?”

“Bởi vì anh không thể bảo vệ tốt cho em, nếu lúc đó anh đến chậm một chút thôi thì em đã...”

Nói đến đây, Hân nhanh chóng ngắt lời: “Nhưng cuối cùng anh vẫn đến kịp mà...” Nói rồi, cô nhìn Huy, khẽ cười.

“Sau này, anh hứa sẽ không bao giờ xảy ra tình trạng như ngày hôm nay nữa đâu.” Nói xong, Huy nhẹ nhàng đặt lên trán Hân một nụ hôn ngọt ngào. Còn Hân, cô khẽ nhắm mắt, nở một nụ cười mãn nguyện.

Tên giang hồ do Khả Hân thuê để hại Hân, thật chất với tội danh của hắn chỉ chừng mười mấy hai mươi năm tù là quá lắm rồi, nhưng với thế lực của ba Hân thì hắn đã ‘được’ hưởng mức án tử hình.

Chuyện này lúc đầu Hân bảo để hắn chung thân là được rồi, dù sao hắn cũng chỉ làm theo lệnh của Khả Hân thôi, nhưng ba cô lại bảo dám động đến con gái ông thì chỉ có chết.

Đối với Khả Hân thì bởi vì cô ta chưa đủ tuổi để chịu trách nhiệm trước pháp luật, nên tòa án quyết định đưa cô ta vào trại cải tạo. Mặc dù ba mẹ cô ta hết lời xin xỏ, nhưng mà ý ông Đỗ đã quyết, thì cho dù trời có sập cũng không thay đổi được gì.

Kẻ ác thì phải bị trừng phạt thôi, đó là quy luật tự nhiên mà.

Còn về việc đính hôn giữa Hân và Huy thì dời lại 1 tháng sau đó, thứ nhất là để cho mọi chuyện lắng xuống êm đẹp, thứ hai là để cho Hân hồi phục hẳn thì mới có thể làm lễ được.

Cuối cùng thì mọi việc cũng trở về như cũ, chuyện Hân bị bắt cóc cũng không lọt ra ngoài tay nhà báo nữa chữ, phiên tòa xét xử tên giang hồ ấy cũng bị cấm phát trên bảng tin thời sự.

1 tháng sau đó lễ đính hôn của hai người cũng được tổ chức. Lần này, Huy đòi ngủ lại nhà Hân để bảo vệ cho cô, nhưng mà 4 người lớn và Hân đều không đồng ý, ba Hân bảo có ông bảo vệ cô là được rồi. Mẹ Hân thì bảo là tối đó sẽ ngủ cùng Hân luôn.

Ba mẹ Huy mặc dù không phản đối quyết định của cậu, nhưng ba mẹ Hân đã lên tiếng nói vậy rồi thì hai người cũng không còn cách nào khác...

Sáng sớm, tại nhà Hân lại nhộn nhịp tấp nập người ra kẻ vào, lần này, lễ đính hôn còn được tổ chức long trọng hơn lần trước nữa cơ.

Trên người Hân lúc này tuy là mặc váy, nhưng váy không khác nào sa-ri của cô dâu cả. Vừa dài vừa to, còn nặng nữa chứ, chỉ mới vừa mặc một tí thôi là Hân đã chịu không nổi rồi.

“Mẹ à, đây dù sao cũng chỉ là lễ đính hôn thôi mà, có cần phải làm lớn như vậy không?” Lúc này, Hân vừa ngồi trên ghế cho thợ makeup, vừa hỏi mẹ mình ngồi phía sau.

Mẹ Hân vừa trau chuốt lại chiếc váy cho con gái mình, vừa đáp: “Mẹ thấy làm vậy là còn nhỏ đấy! Ba con bảo khi nào hai đứa kết hôn ông ấy sẽ làm lớn gấp 10 lần kia!”

Hân ngay lập tức đáp lời: “Nhưng làm như vậy cũng là quá lớn rồi, người ngoài không biết có khi lại nghĩ là đám cưới luôn ấy!”

“Thì đây chính là đám cưới mà! Đính hôn chỉ là hình thức bên ngoài thôi, cho dù hai đứa không thích nhau thì sau này vẫn phải về cùng một nhà!”

“Con chào mẹ!”

Bà vừa mới nói đến đây, Huy đã từ ngoài cửa bước vào, chào hỏi bà xong, cậu liền quay sang Hân, nói: “Em chuẩn bị đến đâu rồi? Gần xong chưa?”

“Cũng gần rồi, anh đến lúc nào vậy?”

“Thôi hai đứa ngồi nói chuyện đi, chuẩn bị làm lễ!” Nói xong, bà ra hiệu cho thợ trang điểm dừng công việc lại, thu dọn đồ đạc theo bà ra ngoài, nhường lại không gian riêng cho cặp ‘vợ chồng’ này.

“Anh vừa mới đến thôi!”

“Thế anh đã đi chào hỏi mọi người chưa?”

“Anh chào hết rồi! Em yên tâm đi!”

Họ hàng nhà Hân đông thế cơ mà...

“Thế sao anh bảo anh vừa đến?” Điều kì lạ mà Hân thắc mắc đó chính là họ hàng nhà cô thì đông không phải nói rồi, sao có thể chào hỏi nhanh đến vậy chứ...

“Thì đúng là anh vừa đến mà! Anh chỉ chào ba em thôi, họ hàng để lát nữa ba mẹ giới thiệu rồi chào luôn một thể!” Nói xong, Huy bước đến gần Hân, đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt xinh xắn của cô, cậu nói: “Hôm nay em đẹp lắm đấy!”

Nghe câu nói này của Huy, Hân chỉ cười. Sau đó Huy từ từ cúi xuống đặt lên trán Hân 1 nụ hôn.

Đúng lúc này thì anh Nam bước vào, thấy cảnh tượng trước mắt, anh không khỏi tức giận: “Này, ban ngày ban mặt mà làm gì thế hả?”

“Đang hôn nhau, anh không thấy hay sao mà hỏi?” Huy cũng chẳng vui vẻ là mấy, chuyện còn chưa kịp làm gì thì anh Nam không biết từ đâu xuất hiện, chen vào phá đám.

“Muốn hôn thì tối về nhà rồi hai đứa muốn hôn bao nhiêu thì mặc sức mà hôn. Đây là nơi công cộng, có nhiều người F.A, vui lòng không làm những cử chỉ thân mật!!”

“Ồ đây chỉ có mình anh ‘F.A’ thôi, và lại đây là phòng em, công cộng chỗ nào chứ?” Hân nói.

Nghe câu này của Hân, anh Nam muốn xỉu luôn. Anh thân là anh họ của cô, vậy mà nỡ nào đâm chọc vào nỗi đau của anh như thế chứ><

Đúng lúc này, ba Hân bước vào: “Hai đứa mau ra đi, chuẩn bị tiếp khách rồi đấy!” Rồi ông quay sang nhìn anh Nam, nói: “Còn con nữa, đứng đây làm gì? Mau ra tiếp khách phụ đi!”

Ngay lúc này, Huy lập tức tiếp lời: “Ra đó xem có cô nào đẹp thì nhanh chóng mà hót đi, ở đây chỉ toàn cản trở người khác thi hành công vụ!”

Haha, Lương Gia Huy, cậu được lắm! Sau này anh sẽ tìm một cô còn đẹp hơn cả Hân nữa, mang về đây cho cậu biết mặt!!!

Buổi lễ đính hôn được diễn ra dưới sự chứng kiến của mọi người, được sự đồng ý của ba mẹ hai bên, cả sự chúc phúc của mọi người, cả Hân và Huy đều cùng nhau nói những lời hứa hẹn đầy yêu thương...

Sau khi làm lễ xong, bỗng nhiên từ phía dưới có một cô gái hô to: “Mau tung hoa đi, để xem ai sẽ là người bắt được!”

Ngay sau đó, câu nói này được sự hưởng ứng của tất cả mọi người, ai cũng đều hô to: “Tung hoa! Tung hoa!”

Rốt cuộc, Hân phải đi ra chỗ thảm cỏ cạnh đấy, một mình một cõi tung hoa về phía sau. Rốt cuộc, cũng chẳng ai bắt được hoa, đóa hoa bị rơi xuống đất ngay cạnh chân anh Nam.

Lúc đầu anh vốn định không tham dự trò này, bởi vì đây dù sao cũng chỉ là nghi thức, làm cho vui thôi. Nhưng mà, nói thì nói vậy thôi, chứ đóa hoa rơi cạnh chân anh mà không nhặt lên thì kì. Nghĩ vậy, anh lập tức đưa tay nhặt lấy đóa hoa.

Đúng lúc này, một cánh tay khác cũng đưa ra nhặt đóa hoa, vô tình chạm phải tay anh. Ngần đầu lên mặt đối mặt, anh mới biết đây thì ra là một cô gái. Nhận ra có sự đụng chạm về thân thể, cả hai đều đỏ mặt nhanh chóng rút tay lại, nhưng mà hành động đó cho dù nhỏ thì làm sao qua được mấy trăm cặp mắt đang nhìn họ chứ!

Cả hai đều lúng túng chẳng biết làm sao thì lúc này, mọi người đã hòa vào trêu hai người họ rồi, nhưng mà lớn tiếng nhất vẫn là Huy nha. Cậu quang sang nói với Hân, nhưng cậu lại nói rất lớn, thực chất là để cho anh Nam nghe thấy: “Thấy anh nói có sai đâu mà, đã bảo là thế nào hôm nay anh ấy cũng sẽ thoát ‘Ế’”

Nghe được câu này của Huy, anh Nam không khỏi tức giận, trừng mắt nhìn cậu. Còn Huy, cậu thì lúc nào cũng dán mắt vào Hân không rời, nào có để ý đến ai kia đang giận đâu a~ Vậy là từ giờ, cậu thì có Hân, anh Nam thì có chị xinh đẹp đó rồi, cả 4 người họ cùng đợi thêm 10 năm nữa thì có thể cùng nhau tổ chức hôn lễ cùng ngày rồi. Hôm nay đúng là song hỉ lâm môn nha!

Continue...

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Ngoại truyện: Gạo nấu thành cơm

Đến hôm nay đã là đúng 2 tuần kể từ khi Hân và Huy đính hôn.

Tuần trước bốn người lớn bàn với nhau rằng sẽ đi du lịch ở Hawaii nên sáng hôm qua đã lên đường, lộ trình đi trong khoảng 1 tuần sẽ về.

Lúc này, Hân và Huy thì vẫn còn đang trong kì nghỉ hè nên hai cô cậu vẫn còn khỏe chán!

Buổi chiều, hai người ngồi trên sofa vừa xem ti vi vừa ăn trái cây. Cả hai thì ngồi cạnh nhau, nhưng chân của Hân lại gác lên chân của Huy. Vừa xoa bóp chân cho Hân, Huy vừa nói: “Em à, anh bảo này!”

Hân không nói gì mà chỉ nhướn mày, ý bảo cậu cứ nói.

Thấy vậy, Huy không chần chừ mà nhanh chóng vào vấn đề chính: “Chúng ta dù sao cũng đính hôn rồi, sau này nhất định cũng sẽ lấy nhau, hay là tối nay chúng ta ‘ấy’ nhé, em nhé?”

“Ấy nghĩa là gì?” Hân không hiểu hỏi lại.

“Thì...gạo nấu thành cơm ấy!” Huy giải thích.

“Gạo nấu thành cơm là sao? Gạo nấu đương nhiên thành cơm rồi, chẳng lẽ gạo nấu thành lúa?”

“Ý anh không phải vậy, ý anh là...” Nói đến đây, Huy đưa tay vuốt đùi của Hân, dùng ánh mắt ‘ấy’ nhìn cô khiến cô bất chợt rùng mình.

“Em chưa 18 đâu đấy, nếu anh dám động vào em thử xem, xem anh có vào tù ngồi xé lịch không nhé.”

“Nhưng ba mẹ cho phép mà...”

“Ba mẹ cho nhưng em không cho! Khi nào làm lễ cưới xong xuôi đi rồi muốn nấu thành cháo luôn cũng được.” Nói xong, Hân với tay lấy trái quýt trên bàn.

Thấy vậy, Huy liền giật lấy trái quýt trên tay Hân, cậu nhìn cô vừa cười vừa nói: “Để anh bóc cho ăn nhá.”

“Bóc cho sạch vào đấy. Không sạch thì anh tự mà ăn lấy!” Nói xong, Hân lại với tay cầm điều khiển ti vi, nhưng lần này Huy cũng với tay giật lấy điều khiển.

“Vợ à, em muốn xem chương trình gì, em nói đi, anh bật cho.” Nói xong, cậu lại nhìn cô cười.

Hân lập tức đưa tay gạt lấy điều khiển trên tay cậu, cô tức giận nói: “Anh lo mà bóc cho xong trái quýt đó đi.”

Một lát sau, Huy đưa cho Hân một múi quýt, Hân không cầm mà há miệng ra, ý bảo cậu đút cô, mắt vẫn nhìn vào ti vi.

Thấy vậy, Huy liền nở một nụ cười nham hiểm, cậu bảo: “Nhắm mắt lại đi, vừa ăn vừa cảm nhận.”

Hân ngoan ngoãn nghe lời cậu, hai mắt cô nhắm lại, miệng vẫn há ra.

Huy nhanh chóng đưa múi quýt ấy lên miệng mình, nhai. Sau đó nuốt xuống bao tử.

Còn Hân, há mồm cả miệng mà có thấy cái gì trong miệng mình đâu, cô biết ngay mình bị lừa, lập tức mở to mắt trừng cậu.

Bỗng nhiên, Huy lao đến hôn vào môi cô, khiến cô không tự chủ được mà ngã người ra sau.

“Thấy sao? Có cảm nhận được gì không?” Sau một hồi cưỡng hôn ‘vợ’ mình, Huy nheo mắt cười, hỏi.

“Có chứ!” Hân nhanh chóng đáp.

“Sao nào? Ngon không?”

“Bản!” Hân bỏ lại một câu lạnh lùng, sau đó đứng dậy đi thẳng lên lầu.

Bản? Cậu bản? Quýt bản? Miệng bản? Bản là sao? Bản nghĩa là gì? Tại sao Hân lại bảo bản? Bản nghĩa là dơ sao? Vậy ý cô bảo cậu bản có nghĩa là...

Vừa lên lầu, đóng cửa lại xong Hân lập tức ngã lưng xuống giường. Chiếc giường êm ái khiến cô dễ chịu vô cùng.

“Rầm” một tiếng, cánh cửa phòng bật mở. Ngần đầu lên nhìn thì thấy Huy bước vào với khuôn mặt không được vui.

Hầm hầm đi đến cạnh giường, Huy lạnh lùng hỏi: “Lúc nãy cô bảo bản có nghĩa là gì?”

Khoan đã! Cô có nghe lầm không vậy? ‘Cô’ ư? Cậu lại gọi cô là ‘cô’ ư? Tại sao lại gọi là ‘cô’? Tại sao nghe từ ‘cô’ có vẻ xa lạ quá vậy?

“Anh vừa nói gì vậy?”

“Tôi nói, lúc nãy cô bảo bản, là ý muốn nói điều gì?” Huy nhấn mạnh từng chữ.

“Thì bản là bản.” Hân đáp.

“Cô bảo bản có phải là nói tôi bản không?”

Hân không đáp, cô chỉ gật đầu nhẹ.

Đỗ Ngọc Hân, em được lắm, lại dám bảo hôn phu của mình bản!

Đột nhiên Huy không nói một lời nào, xoay người bước vào nhà tắm, đóng mạnh cửa.

Còn Hân, cô vẫn đang thất mắc không biết mình sai ở đâu. Lúc nãy Huy rõ ràng là chơi bản, ăn quýt xong rồi lại hôn cô, cô không thích, cô thấy bản thì nói bản thôi, sai sao??

Khoảng 15 phút sau cánh cửa nhà tắm mở ra, theo sau đó là sự xuất hiện của Huy. Cậu không có mặc quần áo, chỉ quấn một chiếc khăn tắm ngang hông, từ từ bước đến cạnh giường.

Hân nãy giờ vẫn chăm chú với cuốn sách cô vừa mua lúc sáng, không thèm để ý đến Huy.

Đột nhiên cảm nhận được có sự hiện diện của người thứ hai, Hân ngần đầu lên nhìn thì...

“AAAAA...Anh...Anh...lâm...lâm gì...gì...vậy...?” Hân đáp văng cái gối đang gác dưới chân mình, liên tục lùi về phía sau.

Còn Huy, cậu không nói, khuôn mặt vẫn lạnh lùng, từ từ bò đến cạnh Hân.

Thấy tình thế nguy cấp trước mắt, Hân nhanh chóng nhảy xuống giường, chạy ra khỏi phòng, nhưng không may, Huy đã tóm lấy eo cô, vì sức cậu mạnh hơn nên chưa đầy một phút, cô đã nằm gọn trong lòng cậu.

Lúc này, có lẽ Hân đã bình tĩnh hơn, cô nhẹ nhàng nói: “Lúc nãy là em sai, em không nên nói anh bản, bây giờ em biết lỗi rồi, bỏ em ra, tha cho em đi, nha?”

Huy vẫn im lặng không đáp.

Hân lại tiếp tục nói: “Anh à?”

“...”

“Chồng à?”

“Ông xã à?”

“Anh ơi?”

“Sao anh không nói gì hết vậy?”

“Anh à, nói gì đi anh.”

Huy lúc này vẫn chẳng chịu mở miệng nói một câu, bỗng nhiên tay cậu đưa lên, giật chiếc nơ trên cổ áo của Hân xuống.

“Á, anh làm gì vậy?” Thấy tình thế nguy cấp trước mặt, Hân vội hất tay Huy ra, sau đó lại thừa cơ hội nhanh chóng nhảy xuống giường. Đúng vậy, chỉ cần xuống khỏi cái giường đó thì cô coi như an toàn.

Người ta thường hay bảo, ông trời không tuyệt đường sống của con người, nhưng mà hôm nay, ông trời lại tuyệt đường sống của cô mất rồi, cô vẫn không thể thoát khỏi vòng tay của Huy.

Không thoát được thì không thoát được, cô cóc sợ, cô vung tay múa chân, vung vẩy hết mức có thể...mệt!!

Đột nhiên, Huy nói: “Em làm cái khăn bị rút rồi kìa!”

“Khăn gì?”

“Thì cái khăn trên người anh này!”

“AAAAA, anh...anh...đi...đi...vào nhà tắm...mặc quần áo vào...nhanh lên!” Hân nói, giọng cô có chút run, đây là đang sợ cậu sao?

“Anh – không – thích! Hôm nay anh ‘muốn’!”

“Nhưng em không muốn! Anh đi mặc đồ vào ngay!”

“Không – thích! Anh nói hôm nay anh muốn là anh muốn, em là ‘vợ’ anh thì phải thực hiện nghĩa vụ của một người ‘vợ’!”

“Ai...ai bảo em là vợ anh? Chúng ta chỉ mới đính hôn, vẫn chưa kết hôn, em không phải vợ, em không muốn thực hiện nghĩa vụ gì với anh hết!”

“Anh – không – thích! Anh bảo em là vợ anh thì em là vợ anh!” Quyết định không tranh cãi, Huy nhanh chóng ôm chặt Hân vào lòng mình, hôn nhẹ lên vai cô.

Cơ thể Hân khẽ run, à không, càng lúc càng run, bỗng nhiên lúc này, Hân nói: “Em...em sợ lắm!”

Sợ? Chẳng lẽ Hân ám ảnh lần bị bắt cóc lúc trước sao? Chết tiệt! Bây giờ cậu hận không thể băm tên giang hồ và Khả Hân ra thành trăm mảnh.

Đến đây, đột nhiên hình ảnh hôm đó cứ hiện về trong đầu cậu, hình ảnh chiếc váy màu trắng tinh khiết của Hân bị xé rách như cái giẻ, chân cô thì bị tên giang hồ đó kẹp vào hông...Ôi cảnh tượng kinh khủng ấy lại ủa về trong đầu cậu...

Vội vàng ôm Hân vào lòng, cậu dỗ: “Anh đùa thôi, anh không làm gì hết, anh không làm gì em hết, đừng sợ, ngoan...”

“Có anh ở đây rồi, sau này anh sẽ bảo vệ em”

“Anh xin lỗi, vì anh mà hôm đó em mới bị bắt cóc.”

“Tất cả là tại anh hết. Xin lỗi em!”

“Sau này anh sẽ bảo vệ em, sẽ không để ai làm hại em”

“Thật không?” Hân hỏi. “Anh sẽ không để ai làm hại em?”

“Thật!” Huy chắc chắn.

Đến đây, Hân ngẩng đầu lên, nói: “Vậy thì ngay cả anh cũng không được làm hại em!” Nói xong, Hân nhanh chóng đẩy Huy ra rồi nhanh chóng chạy ra

khỏi phòng.

Biết mình bị lừa, Huy nhanh chóng đứng lên, xô cái quần đùi vào rồi chậm rãi đi xuống lầu tìm Hân. Cậu sẽ không bao giờ để ai làm hại cô, ngoại trừ cậu! Đỗ Ngọc Hân! Ngày hôm nay, em nhất định là của anh!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 1

Thời gian thấm thoát trôi qua, cả hai người đều tốt nghiệp trung học phổ thông, bây giờ đang chuẩn bị bước vào đại học.

Ba Huy dự định là sẽ cho cậu đi học đại học Harvard ở Mỹ, nhưng cậu không chịu...

Một hôm, vừa nằm trong phòng, một tay ôm Hân trong lòng, một tay nghịch điện thoại, cậu nói: “Hân à, ba muốn đi du học đấy.”

“Vậy anh có đi không?” Hân ngẩng đầu lên nhìn cậu, hỏi.

“Không đi...”

“Tại sao? Đi du học có gì không tốt, tại sao anh không chịu đi?”

“Vậy nếu là em em có đi không?” Huy không trả lời câu hỏi của Hân mà hỏi ngược lại cô.

“Đương nhiên là em không đi rồi!”

Nghe cô nói vậy, Huy lập tức đáp: “Thì chính vì em không đi nên anh cũng không đi.” Nói xong, cậu nhìn cô cười.

Im lặng một hồi lâu, Hân nói: “Em nghĩ là anh nên đi đi, đi qua bên đó học chứ đâu phải đi làm cái gì cực khổ lắm đâu mà anh không chịu đi.”

Nghe câu nói này của Hân, Huy có chút buồn, vừa buồn mà vừa giận nữa chứ. Cậu không nói gì cả, buông tay đang ôm cô ra rồi quăng điện thoại sang một bên, sau đó đi ra khỏi phòng.

Cậu không muốn đi học không phải là vì cô sao? Cậu không muốn để cô ở lại đây 1 mình, mà qua bên đó không có cô thì làm sao cậu sống nổi?

Không đồng cảm với cậu thì thôi, còn muốn cậu đi Mỹ học, cô đây có thể gọi là vô tâm được không?

Còn Hân, cô thấy Huy có thái độ như vậy thì thật sự cô cũng rất giận cậu, rõ ràng là muốn tốt cho cậu, vậy mà giờ lại bị cậu giận. Mà, lúc này cô nói gì sai sao? Đi học ở Mỹ không phải rất tốt sao? Sao lại không chịu đi chứ, nếu không đi thì cứ việc nói thẳng ra, cần gì phải giận cô như vậy...

Nhân viên phục vụ vừa đặt ly rượu xuống bàn, Huy đã nhanh chóng với lấy, tu một hơi cạn sạch.

“Này, uống từ từ thôi chứ!” Anh Nam ngồi bên cạnh thấy vậy liền ngăn cản.

Thở dài một hơi, sau đó cậu ra hiệu với nhân viên bảo lấy thêm một ly rượu nữa.

“Hôm nay cậu bị sao vậy? Lại có hứng rủ anh đi uống rượu...”

Ly rượu vừa đặt trước mặt, Huy lại tiếp tục tu hết ly, anh Nam thấy vậy chỉ cười cười. Thật ra thì anh cũng biết qua loa một ít, là Huy sẽ đi du học, hôm nay gọi anh ra chắc là than vãn về ông già rồi.

Đột nhiên, Huy quay sang nhìn anh, hỏi: “Anh nói xem có phải là cô ấy vô tâm với em quá không?”

Không cần nói anh cũng biết ‘cô ấy’ mà Huy nói là ai rồi, không phải Hân thì là ai vào đây nữa.

“Chuyện gì mà vô với chả tâm?”

Vậy là, Huy bắt đầu ngồi đấy kể lại đầu đuôi sự việc cho anh Nam nghe, nghe xong, anh Nam ôm bụng cười, rồi vỗ vai cậu, nói: “Tôi thấy Hân nói cũng có lý, nhưng tôi có cách này, ven cả đôi đường, Hân thế nào cũng ngoan ngoãn theo cậu sang Mỹ thôi!”

Nghe vậy, mắt Huy liền sáng lên, cậu quay sang nhìn anh Nam, cậu bây giờ đang rất tò mò với kế hoạch của anh nha.

“Lại đây, anh nói cho nghe...” Thế là, hai anh em, không biết nói gì với nhau mà cứ thấy Huy gật đầu liên tục, lâu lâu lại nhếch miệng cười một cái.

Nói xong kế hoạch, anh Nam quay ra phía sau, huyết sáo một tiếng lập tức có mấy em xinh đẹp đến cạnh anh và Huy.

Thấy mấy em chân dài váy ngắn đến cạnh mình, Huy tiện tay ôm lấy eo một em, kéo sát vào lòng mình nhưng khuôn mặt rất lạnh lùng.

Thấy vậy, anh Nam lập tức lấy điện thoại ra rồi nói: “Chuẩn bị chụp đây!”

Nghe vậy, từ khuôn mặt lạnh lùng của Huy dần trở nên dịu dàng, ánh mắt cậu đối với cô gái đang ôm trong lòng rất ấm áp, giống như ánh mắt mà cậu đối với Hân vậy...

“Xong rồi!”

Anh Nam vừa nói một câu thì chưa đầy 3 giây, Huy đã đẩy cô gái nọ ra khỏi người mình.

“Ây da, anh đẩy người ta đau quá đấy! Đáng ghét quá đi nha!!” Cô ta nói, vừa nói cô ta vừa bước đến gần Huy rồi đưa tay choàng qua vai cậu.

Từ lúc cậu và anh Nam bước vào quán đã thu hút những ánh mắt của mấy cô gái trong đây, đang định tìm cách lại mời rượu thì anh Nam đã gọi họ đến rồi, vậy là coi như vận may đến với cô gái này, được anh đẹp trai ôm...

Đang còn mãi suy nghĩ thì bỗng nhiên, Huy lên tiếng, giọng cậu rất lạnh: “Biến!”

Nghe vậy, cô ta không những không biến mà còn chồm lên thổi vào tai Huy, hơi nóng từ miệng cô ta khiến cậu thấy bản kinh khủng.

Cầm lấy cổ tay của cô ta, cậu đứng lên rồi đè mạnh cô ta xuống bàn, cậu nhìn cô ta bằng đôi mắt lạnh lẽo và khinh thường.

Còn cô gái này, cô ta dường như không biết sống chết là gì, cứ nghĩ là đã đạt được ý định liền lấy một tay còn lại, cò bỏ vài chiếc cúc áo, để lộ ra bộ ngực căng tròn.

Anh Nam ngồi một bên vẫn im lặng không nói gì, chăm chú xem kịch hay.

Lúc này, Huy vẫn nhìn cô ta, đôi mắt không có ý né tránh, vẫn chăm chăm vào người cô ta, nhìn từ trên xuống dưới, cậu thắc mắc một điều không biết đã bao nhiêu người chạm vào cơ thể này rồi, chỉ chạm tay cô ta thôi mà cậu còn thấy kinh tởm nữa là.

Cậu trầm giọng, nhẹ nhàng nói: “Cô thích kiểu nào?”

Cô ta nghe vậy, liền nhếch miệng cười, nói: “Kiểu nào cũng được, thỏa mãn em và anh là được rồi!”

Nghe vậy, Huy liền cười: “Được thôi!” Sau đó liền buông tay đang nắm cổ tay của cô ta ra, cậu nói: “Đến đây đi, tôi thưởng.” Nói xong, Huy liền bước ra khỏi quán bar đó. Anh Nam cũng đi theo cậu.

Còn về cô gái kia, vẫn đang nhắm mắt hưởng thụ thì bỗng nhiên không biết từ đâu, một đám người áo đen vây kín cô ta, người thì cầm tay người thì cầm chân, người thì ra sức vuốt ve bộ ngực khủng đó... Cô ta lúc này mới thấy hoảng, vội vàng cầu xin đám người đó tha cho cô ta, nhưng muộn rồi...

Tên to con nhất trong đám nói: “Vì cô đất tội với tiểu thư nên đây là hình phạt!” Nói rồi, hất dang chân cô ta ra, dùng tay xé đi chiếc váy bó sát người đó, rồi bỏ nhào để cô ta...

Những người còn lại trong quán bar thấy vậy cũng không ai lấy làm ngạc nhiên, bởi vì chuyện này... xảy ra hoài.

Huy về đến nhà thì đã là 11 giờ đêm rồi, lên phòng thì thấy Hân vẫn chưa ngủ, mắt cô cứ dán và điện thoại.

Trong lòng cậu lúc này có hơi sợ một chút, kế hoạch anh Nam bày ra nghe qua thì hoàn hảo, nhưng nó quá nguy hiểm đi, sợ nếu thất bại chắc cậu mất vợ quá.

Nhìn Huy với ánh mắt lạnh lùng, Hân hỏi: “Anh vừa đi đâu về?”

“Đi chơi thôi!” Huy nhún vai đáp, rất thần nhiên.

“Với ai?”

“Với người bạn thôi.”

“Đi đâu?”

“Em nhiều chuyện quá rồi đấy, anh đi đâu mà cũng phải báo với em à? Lâu lâu bạn bè tụ họp đi chơi một chút thì có sao? Em...”

Huy còn chưa nói hết câu thì Hân đã gio điện thoại lên: “Anh đi đến đây chơi hả? Đây là nơi để bạn bè tụ họp hả? Anh xem em là con nít đúng không?”

Hay ở với nhau mấy năm rồi nên anh thấy chán?”. Dán vào mắt cậu là mấy tấm ảnh mà cậu để cô nàng ở quán bar xuống.

Chết tiệt! Cậu thăm rửa anh Nam. Lúc đầu bảo là gọi tắm hình có mấy em vay quanh thôi, bây giờ lại đi gọi tắm này, lần này chết rồi, chết cậu rồi!!!

"Anh..." Huy vừa định mở miệng giải thích thì nhớ đến lời anh Nam nói, cậu liền lạnh lùng nhìn Hân, quát: “Em nói anh chán em? Vậy em thử suy nghĩ lại xem, anh nói anh không muốn đi Mỹ là vì em, mà em thì lại hòa theo ba bắt anh phải đi Mỹ, em...”

“Chỉ vì chút chuyện đó mà anh đi tìm gái sao? Em bảo anh đi Mỹ thì sai sao? Chẳng phải lúc trước anh cũng nói ba mẹ em là vì muốn tốt cho em nên mới đưa em sang Mỹ sao? Bây giờ ba mẹ anh cũng vì muốn tốt cho anh thôi, em cũng muốn tốt cho anh thôi. Anh không muốn đi thì nói với em một tiếng là không muốn, tại sao lại đi đến những chỗ này? Ở nơi đông người anh còn...” Đến đây, Hân thật sự không dám nói tiếp, nói tiếp nữa có lẽ cô sẽ khóc mất.

Huy lúc này tay chân đã run cầm cập rồi, kế hoạch thất bại, vậy là cậu mất vợ! Muốn giải thích với Hân nhưng mà, cái kế hoạch mà anh Nam bày ra, với cả lí do cậu đến bar chẳng phải quả trẻ con sao, nói ra có khi nào Hân sẽ cười vào mặt cậu không?

Suy nghĩ, suy nghĩ, cứ suy nghĩ cho đến khi Hân vứt điện thoại vào người cậu, cô vội tay lấy áo khoát trên ghế rồi lao nhanh ra khỏi phòng.

Không được khóc, không được khóc, không được khóc... Lúc này, Hân tự nhủ với bản thân rằng cô nhất định không được khóc... Khóc là yếu đuối, cô không muốn yếu đuối, cô không muốn khóc vì Huy. Ở với nhau mấy năm trời, cô không ngờ cậu lại là con người như vậy. Hứa sẽ yêu suốt đời sao? Hứa sẽ bảo vệ chăm sóc cả đời sao? Nói dối! Tất cả đều là cậu nói dối.

Chạy ra khỏi nhà thì may mắn có một chiếc taxi vừa chạy đến, Hân nhanh chóng lên xe rồi chiếc xe lao đi trong màn đêm...

Vừa về đến nhà thì có điện thoại gọi đến, là Huy.

Nhắc máy, anh còn chưa kịp nói gì thì bên kia đã vang lên tiếng hét chói tay của Huy rồi

“ANH ĐỀN CHO TÔI ĐI!!!”

“Từ từ, từ từ, có gì từ từ nói...”

“TỪ TỪ CÁI CON KHỈ! ANH ĐỀN VỢ CHO TÔI ĐI!!!”

Vì Huy hơi kích động, anh Nam đành phải đưa điện thoại ra xa, rồi nói: “Cậu bình tĩnh lại đi, mai gặp rồi nói!” Nói xong, anh lập tức ngắt điện thoại rồi tắt nguồn luôn...

*Lời tác giả: Phần 2 của "Vị hôn thê bá đạo" chính thức trở lại! Hứa hẹn sẽ hấp dẫn hơn p1 nha^^. Các bạn đọc truyện nếu thấy hay thì đừng quên bấm để cử giúp mình nha! Love you<3

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2

Sáng hôm sau, tại nhà Hân.

Trong phòng làm việc, người bố năm nào đã già đi thêm nhiều, mái tóc cũng đã lốm đốm bạc rồi, trên mặt ông còn xuất hiện thêm vài nếp nhăn nữa chứ... Nhưng mà, cái vẻ lạnh lùng đó vẫn không hề thay đổi.

“Chuyện là như vậy sao?... Vậy cậu tự đi giải thích đi, cậu khiến con gái tôi hiểu lầm chứ đâu phải tôi khiến nó hiểu lầm đâu mà lại đi giải thích hộ cậu... Tôi không biết gì hết, cuộc điện thoại này xem như tôi chưa nghe!” Nói xong, ông lạnh lùng ngắt máy. Hừ, dám chọc con gái cưng của ông, khiến nó nửa đêm chạy về nhà khóc, lần này nhất định ông sẽ cho cậu một bài học nhớ đời, và cả Nam nữa.

“Chủ tịch, cậu Nam đến tìm ông ạ!” Anh chàng vệ sĩ bước vào thông báo với ông, rồi sau đó lại nhanh chóng cúi đầu bước ra.

Ha ha, ông đúng là hay thật, vừa nhắc tào tháo là tào tháo tới liền! Ông cũng đang định tìm anh để hỏi tội đây.

Xuống đến phòng khách, ông đã thấy Nam ngồi nhâm nhi tách cà phê nóng hổi rồi, xem ra anh ta vẫn còn thanh thoi chán.

Ông nhìn anh, không nói gì, chỉ im lặng đến ghế ngồi.

Còn anh thì nhìn ông, nở nụ cười tươi hết mức luôn, anh vui vẻ chào hỏi: “Chúc buổi sáng tốt lành, cậu yêu!”

Ông vẫn im lặng nhìn anh, không nói gì.

“Thôi mà cậu, cậu đừng nhìn con với ánh mắt ấy, con...”

“Vào vấn đề chính đi.” Ông ngắt lời.

Nghe ông nói vậy, anh khẽ đưa tay lên lau nhẹ mồ hôi trên trán. Ngồi nói chuyện với ông đúng là áp lực thật!

“Cậu đã nghe chuyện của hai đứa nhỏ chưa cậu? Con thật sự không ngờ thằng Huy nó lại là người như vậy, chỉ vì một câu nói của Hân mà lại đi bar tìm gái, đúng là hư quá mà... Cậu à, nó không làm con rề cậu được đâu, con thấy hay là cậu...”

Lời còn chưa nói hết, ông đã lên tiếng: “Vậy kế hoạch không phải do con bày ra sao?” Kế hoạch do anh bày ra, vậy mà giờ lại đổ hết lỗi cho con rề ông, con rề ông quen biết với một người như anh ta đúng là khổ mà.

Nghe ông nói vậy, anh liền im miệng. Chắc là Huy kể hết với ông rồi, rồi thế nào cũng nhờ ông năn nỉ Hân cho xem...

“Thật ra tụi con làm vậy là có nguyên nhân cả cậu à, tại vì...”

“Thằng Huy kể cho ta nghe hết rồi. Chuyện này muốn xử lý thì đơn giản thôi mà, cần gì phải rườm rà rồi bây giờ gây hiểu lầm lớn?”

Nghe vậy, Nam bỗng nhếch miệng cười, anh không ngờ, ông cậu này của anh lại ‘cao tay’ đến vậy a~

Biết vậy từ đầu đã gọi cho ông rồi, để bây giờ...

Anh còn đang suy nghĩ trong đầu thì bỗng nhiên ông lên tiếng: “Về nhanh đi, đừng để con Hân thấy, không là nó xé xác mày đấy con! Chuyện này cứ để ta giải quyết ổn thỏa. À, mà bảo thằng Huy cứ yên tâm thu dọn đồ đạc đi, con Hân sẽ ngoan ngoãn theo nó sang Mỹ thôi.”

“Vâng!” Anh đáp, sau đó đứng lên, hiên ngang đi ra khỏi ngôi nhà. Lúc đầu còn tưởng là sẽ bị la 1 trận, vậy mà không ngờ... Ha ha, cuộc đời mới đẹp làm sao!!

Tối qua Hân vì khóc nhiều quá nên giờ mắt sưng húp lên, cộng thêm thức khuya nữa nên giờ cô vẫn chưa dậy. Mà bây giờ đã gần đến giờ cơm trưa rồi, vì vậy dù muốn để cô ngủ thêm nhưng sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của cô, ông đành phải đi gọi con gái dậy.

Sau khi dậy xong thì Hân đi làm vệ sinh cá nhân, rồi ăn trưa. Hôm nay cô ăn cùng ba mẹ.

Lúc ăn cơm, cả nhà 3 người nói chuyện với nhau rất vui vẻ, không ai nhắc về chuyện tối qua cả, cứ như là nó chưa từng xảy ra vậy.

Ăn gần xong bữa cơm, ông mới cất giọng nói: “Hân à, hay là ba cho con đi du học cùng thằng Huy nhé?”

Nghe vậy, cô lập tức đáp: “Con không đi.”

“Tại sao? Chẳng phải con nói với nó là đi du học rất tốt mà, sao bản thân lại không chịu đi?”

Câu hỏi này cô có thể không trả lời được không? Là tại vì cô còn giận chuyện tối qua nên mới không đi, nếu nói câu này ra có phải cô sẽ bị ba mẹ cười vào mặt không?

Thấy cô mãi vẫn không trả lời mình, ông nhẹ nhàng nói: “Chuyện tối qua thật ra chỉ là hiểu lầm thôi, con...”

“Con biết...” Cô khẽ đáp.

Cô đương nhiên biết đó là hiểu lầm, tại tối qua thấy cậu ta ôm 1 cô gái khác, mà lại không phải cô nên cô có chút ghen, rồi suy nghĩ không thông nên mới... Đến lúc về nhà, khóc xong 1 trận rồi mới nhớ là, từ khi đính hôn xong thì cậu đối với con gái giống như là bị dị ứng vậy, ngoài cô ra có thấy đến gần ai đâu, huống chi là đụng chạm thân thể. Nhưng mà dù sao cũng lỡ chạy về nhà ba mẹ rồi, chùng nào cậu đến năn nỉ cô, xin lỗi cô đi rồi cô sẽ lại về bên cậu thôi mà~

“Nếu biết rồi thì đi đi. Con thấy có con ở đây mà nó còn dám ôm gái để con ghen, vậy khi qua Mỹ có 1 mình nó, rồi lỡ nó ấy với gái luôn thì làm sao con biết được?”

Nghe ba nói vậy, cô bỗng cảm thấy có lí nha. Trước mặt cô mà còn dám ôm gái, vậy sau lưng cô chắc...

Nghĩ đến đây là Hân lại thấy giận, dù sao cũng gần 1 ngày rồi mà lại không thấy cậu đâu cả, cậu không định xin lỗi cô sao? Đáng ghét, đáng ghét! Cô nói nhá, từ đây đến tối mà không xin lỗi cô thì đừng có hối hận nhá...

“Gái Tây ngực mông đầy đặn, qua đó người ta rất thoải mái con gái à, đi ngoài đường mà còn mây mưa với nhau được thì đừng nói là ở nơi kính đáo nhá, thằng Huy thuộc dạng đẹp mã, sang đó gái nó không mê mới là lạ!”

Lại một câu nói có lí phát ra từ miệng ba cô, ông nói đúng, rất đúng!

“Ba nghĩ tốt nhất con nên đi đi, kéo mắt chồng đẩy con gái ạ!”

Mẹ cô ngồi kế bên nghe ông nói mà không có phản ứng gì, ông nói thì đúng là có lí thật, nhưng mà con gái của bà cũng đẹp chứ bộ, thua gái Tây hay sao mà ông nói kiểu đó, cái gì mà ngực mông đầy đặn, toàn là silicon.

Thấy cô nãy giờ vẫn không có phản ứng gì với mấy lời ông nói, ông liền thở dài một tiếng rồi nói câu cuối: “Thôi, con không đi cũng không sao, nếu thằng Huy sang đó mà làm chuyện gì có lỗi với con thì con cứ bỏ nó quách đi cho rồi, ba sẽ từ hôn với nhà đó, sau này không liên lạc gì luôn.”

Nghe ba cô nói vậy, cô mở to mắt nhìn ông. Nói từ hôn là từ hôn sao? Không thể nào! Cô dù sao cũng ở với cậu gần 3 năm rồi, bây giờ nói bỏ là bỏ sao? Không thể được, chuyện này không thể xảy ra được. Cô đính hôn với cậu, ai cũng biết, cô ở chung nhà với cậu, ai cũng biết, vậy nếu từ hôn rồi thì sau này làm sao cô lấy chồng đây?? Với lại, cô cũng yêu cậu, rất yêu cậu, cô không muốn từ hôn đâu. Vì cô lỡ yêu cậu rồi, không bỏ cậu được đâu. . .

“Vậy...gái Tây...thật sự đẹp lắm sao?”

Thắc mắc vì sao cô lại hỏi vậy đúng không? Trước đây chẳng phải cô đi Mỹ rồi sao? Đi 10 năm luôn cơ đấy! Nhưng là, hồi còn bé tí có biết thế nào là ngực mông đầy đặn, thấy gái thì có thấy, chứ hồi đó có biết mô tê gì đâu.

Đạt được ý định, ông trầm giọng nói: “Đương nhiên rồi, con thử hỏi mẹ xem, lúc ba mẹ đi công tác ở Mỹ đấy, nhiều khi thấy gái mà ba còn ngoái đầu lại nhìn đấy, mẹ con còn ghen đấy, con hỏi thử xem.”

“Thật không mẹ? Ba nhìn gái Tây trước mặt mẹ như vậy sao?”

“Thật...” Bà đáp, nhìn thì đúng là có nhìn, nhưng mà không phải nhìn vì đẹp...

Hân cứ ngồi đấy, nãy giờ nghe ba nói cô cũng sợ lắm chứ, nhưng ngày hôm qua lỡ chạy về nhà rồi, cậu còn chưa đến rước cô thì cô làm sao về lại nhà cậu đây?

Dường như là nhớ ra được gì đó, cô buông đứa xuống rồi đứng lên khỏi bàn ăn, nói: “Đồ của con còn để bên đấy, bây giờ con phải qua đó để lấy về đây.”

Nói rồi, cô nhanh chóng lên phòng chuẩn bị đồ để đi lấy đồ bỏ quên ở nhà Huy.

Nhìn theo cô, ông và bà chỉ biết cười, đúng là con nít mà, muốn về thì nói đại muốn về đi, bày đặt bỏ quên đồ... Nếu không muốn gặp cậu chi cần bảo anh Lâm đến lấy là được rồi, cần gì cô tự mình đến.

Còn Hân, chắc có lẽ là cô không đợi được đến tối quá...

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thế Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 3

Lúc này, tại nhà Huy.

“Ai bảo mày nghe lời thằng Nam làm gì? Ngu thì ráng chịu, đừng hỏi mẹ!”

Trong phòng lúc này chỉ có cậu và mẹ, chuyện tối qua đã khiến cả nhà cậu một đêm mất ngủ rồi, ba thì nổi trận lôi đình, sáng ra là đi đến công ty luôn, cũng không thèm nhìn mặt cậu 1 cái. Mẹ thì không nể, nhưng bà cũng không lên tiếng bênh vực cậu, thật không biết cậu có phải con trai của bà không nữa?!

“Mẹ à, dù sao con cũng là con cưng của mẹ chứ bộ, mẹ giúp con lần này đi nha... Giúp con xin lỗi Hân với...”

“Không là không!” Bà khẳng định: “Mày có lỗi với nó hay mẹ có lỗi với nó? Tự đi xin lỗi đi con.”

Bà vừa nói đến đây, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa truyền đến, theo sau đó là ông quản gia bước vào.

“Thưa bà chủ, Đỗ tiểu thư về rồi ạ!”

“Thật sao?” Vừa hỏi xong, cậu ngay lập tức chạy như bay xuống nhà để đón cô.

Thấy vậy, mẹ với quản gia chỉ biết lắc đầu nhìn nhau cười. Rõ ràng ông quản gia vô báo tin cho bà chứ đâu có báo cho con bà, chạy cũng nhanh dữ.

Thấy Hân, cậu lập tức chạy đến nắm lấy tay cô, nhưng mà Hân lại hất tay cậu ra. Cô không để ý đến cậu mà đi thẳng lên phòng, đi đến cầu thang thì gặp mẹ, thấy nhau, cả hai đều cười một nụ cười nham hiểm.

Vừa bước vào phòng, Hân lập tức mở tủ, lấy hết đồ của cô nhét vào va li rồi tiếp theo là dụng cụ vệ sinh cá nhân.

Còn Huy, lên đến nơi thấy cảnh này thì cậu không khỏi lo lắng, cảnh này dù sao cũng xảy ra một lần rồi, cậu không muốn nó lặp lại lần 2 đâu.

Vội vàng chạy đến ngăn cản Hân thu dọn đồ đạc, cậu nắm chặt tay cô, nói: “Hân à, anh xin lỗi chuyện tối qua nhé, tất cả là tại anh Nam hết, tại anh ấy bày kế...”

Lời còn chưa nói hết, Hân đã ngắt lời cậu: “Kế hoạch do anh ấy bày ra, vậy anh có làm theo không?”

“Anh...anh có, nhưng mà...”

“Nhưng mà trong lòng anh vốn không coi trọng em, nếu anh coi trọng em, anh thật sự yêu em thì anh sẽ không làm như vậy.” Hân nói, rồi sau đó nhanh chóng hất tay cậu ra, tiếp tục thu dọn đồ.

“Anh xin lỗi mà, em tha lỗi cho anh có được không? Anh thật sự biết sai rồi...”

“Nếu anh biết làm vậy em sẽ giận, làm vậy là có lỗi với em thì tại sao lúc đầu anh còn làm?” Bây giờ Hân không còn thu dọn đồ đạc nữa, cô nhìn thẳng vào mắt Huy, lạnh lùng hỏi cậu 1 câu.

Nhìn thẳng vào mắt Hân, cậu không đáp. Chỉ im lặng đứng đó nhìn cô... Mà đối với Hân, cái nhìn của cậu khiến cô đau đến dường nào... Chỉ cần cậu mở miệng ra năn nỉ cô một câu nữa thôi, cô nhất định sẽ bỏ qua mọi chuyện, cô nhất định sẽ tha thứ cho cậu, cả anh Nam nữa... Nhưng, cậu không có nói, cậu không có nói xin lỗi cô, cậu không có xin cô tha thứ...

Thất vọng, Hân lại tiếp tục công việc thu dọn đồ của mình. Cô tự trách bản thân mình quá ngốc, đáng lẽ ra nên đợi đến tối mới phải, chỉ tại cô quá gấp, đòi lấy đồ bỏ quên để được gặp cậu... Kết quả, vẫn là lấy đồ rồi đem về nhà.

Còn Huy, cậu vẫn đứng im đấy. Không phải cậu không muốn Hân không tha lỗi cho mình, cô hỏi cậu nếu biết cô giận vậy tại sao còn làm, cậu nên trả lời thế nào đây? Nói là do cậu còn trẻ con, suy nghĩ chưa thấu đáo, hay nói cậu quá ấu trĩ?

Nhưng khi nhìn thấy cô tiếp tục thu dọn đồ, cậu lại không cảm lòng được, mà cũng chẳng biết nói gì hơn, bèn kéo cô vào lòng mình rồi mạnh mẽ hôn cô.

Nụ hôn của cậu quá bất ngờ khiến Hân không kịp phản ứng liền bị cậu đè ngã xuống giường.

Một nụ hôn cuồng nhiệt và mạnh bạo mà lần đầu tiên cô cảm nhận được từ cậu.

Bây giờ cô rất muốn đẩy cậu ra, nhưng là, không hiểu sao cô lại không làm được. Mặc dù cậu hôn cô rất mạnh bạo, nhưng không hiểu sao, không hiểu sao cô lại thích cảm giác này... Có phải đây là cậu đang dùng hành động để xin lỗi cô không?

Được một lúc, Huy mới chịu buông môi Hân ra. Lúc này, Hân mới nhỏ giọng, nói: “Anh hôn đủ chưa? Nếu cảm thấy đủ rồi thì đứng dậy đi.”

“Vẫn chưa đủ!” Huy ngay lập tức đáp lời Hân. Cậu nói rất lớn, tựa hồ như đang quát vào mặt cô vậy.

“Nhưng em thấy đủ rồi, em mệt rồi, sau này anh đừng như vậy nữa, được không?” Hân lại nói, giọng cô rất nhỏ, nhưng đủ để cậu nghe được.

Nghe câu nói này của Hân, Huy không khỏi sửng sốt. Vậy là, cô tha thứ cho cậu rồi sao? Cô không còn giận cậu nữa sao? Nhưng để chắc chắn rằng mình không nghe nhầm, Huy hỏi lại Hân một lần nữa.

“Em vừa nói gì?”

“Em nói, sau này anh đừng như vậy nữa, đừng trẻ con nữa, đừng...” Lời Hân còn chưa nói xong, Huy lại tiếp tục chiếm lấy môi cô, nhưng nụ hôn này không còn mạnh bạo giống lúc nãy, mà thay vào đó là một nụ hôn dịu dàng... Và Hân, cũng đáp trả Huy với nụ hôn ấy.

Đến khi hai người không còn thở nổi, Huy mới buông môi Hân ra, cậu nhẹ giọng nói: “Anh xin lỗi, sau này anh sẽ không bao giờ làm em giận nữa.”

Nghe câu nói này của cậu, sao mà Hân thấy hạnh phúc quá. Cô đẩy cậu ra rồi ngồi bật dậy, tiếp tục thu dọn quần áo.

Thấy vậy, Huy không khỏi lo lắng, cậu vội ngăn cản cô: “Hân, chẳng lẽ em còn giận anh sao? Em không tha lỗi cho anh sao?”

“Em không giận anh nữa.”

“Vậy sao em còn dọn đồ? Bỏ đi, bỏ đi, đừng dọn nữa, không dọn đi đâu hết, em phải ở đây!” Nói rồi, cậu gạt lấy va li của cô, rồi trút hết đồ trong đấy ra.

“Anh làm gì vậy? Vài ngày nữa là đi Mỹ rồi, em muốn về nhà ở vài ngày với ba mẹ.”

Nghe câu nói này, Huy vô cùng ngạc nhiên: “Vậy là... em sẽ đi Mỹ học cùng anh?”

“Anh không thích sao?”

“Anh thích, đương nhiên anh rất thích. Vậy anh cũng sẽ đi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị lên đường.”

Nghe câu nói vậy, Hân liền bật cười. 18 tuổi sao? Cậu vẫn còn trẻ con lắm.

Thấy Hân về nhà mà chỉ có một mình, mẹ cô vô cùng lo lắng, vội hỏi: “Chẳng lẽ con vẫn còn giận Gia Huy sao? Tính nó vẫn còn trẻ con lắm, con đừng để ý, dù sao hai đứa...”

Bà còn chưa nói xong, cô đã ngắt lời: “Tụi con không sao rồi, vài ngày nữa tụi con sẽ đi Mỹ nên con muốn về đây ở đến lúc đi luôn.”

“À, là vậy sao... Vậy mà mẹ cứ tưởng...” Nói xong, bà lại nhìn cô cười. Con gái của bà lớn rồi, trưởng thành rồi.

“Ba đâu mẹ?” Về nhà này giờ mà không thấy ba đâu, Hân hỏi.

“Ông ấy hôm nay có chuyến công tác đột xuất, bây giờ đang ở Singapore, vài ngày nữa mới về.”

Vài ngày nữa sao? Vậy chẳng phải lúc ông về thì cô cũng đi rồi ư? Vậy là trước khi đi vẫn không thể gặp ông.

Trong mắt cô bỗng thoáng hiện một tia buồn bã, nhưng rồi lại biết mất. Dù sao đến kì nghỉ hè cô cũng sẽ về thăm ông mà, cần gì phải buồn chứ.

Vậy là hai gia đình, năm người, trừ ba cô vẫn đang công tác tại Singapore, vẫn rất vui vẻ với nhau, nhưng chỉ có hai người không biết là sắp tới đây, họ sẽ phải đối mặt với một điều không tưởng!

*Lời tg: Truyện chính thức quay trở lại rồi nha!!! Mỗi tuần sẽ đăng ít nhất 1 chap nha!!! Mọi vô mọi vô đê!!!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 4

Thắm thoát cũng đã đến ngày Hân và Huy phải ra nước ngoài, ba cô vì vẫn còn đang bận bịu công việc nên vẫn chưa thể về, vì vậy cô chỉ có mẹ theo cô ra đến tận sân bay để tiễn con gái.

Mà nhà Huy thì vui rồi, một nhà ba người, hạnh phúc thật!

Lúc cô chuẩn bị lên máy bay, mẹ cô đã khóc rất nhiều, bà bảo nhớ cô, bà bảo không muốn cô đi, bà sợ cô qua bên đó sẽ không có ai chăm sóc,...

Hân dùng hết lời an ủi mẹ nên bà cũng phần nào nguôi ngoai, lúc chuẩn bị vào phòng chờ, cô mới tạm biệt mẹ: “Nghĩ hè tụi con sẽ về thăm mọi người, mẹ với ba ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe nha, khi nào đến đó con sẽ gọi điện về cho mọi người.”

“Nhớ giữ gìn sức khỏe nha, bên đó đến mùa đông sẽ lạnh lắm, con nhớ mặc áo thật nhiều vào để giữ ấm nhé.”

“Con biết rồi!” Nói rồi, cô đi đến ôm lấy mẹ và hôn tạm biệt bà.

Còn bên nhà Huy vẫn ồn ào không kém, mẹ cậu thì hết lời dặn dò cái gì mà chăm sóc cô, phải lo cho cô là trên hết,...

Nhưng mà những điều này cậu biết mà, không cần bà nhắc nhở cậu vẫn làm tốt đấy chứ.

Riêng ba của Huy thì vẫn còn hậm hực với cậu về vụ mấy tấm hình, giận thì ông cũng không còn giận nhưng mà giờ cậu lại thấy ông có vẻ nghiêm khắc hơn...

Đưa cũng đã đưa, tiễn cũng đã tiễn. Người đi thì đi người ở lại thì phải ở lại, quay về căn nhà trống trải...

Đến Mỹ.

Vừa xuống máy bay, cả hai người đều thấy mệt mỏi, chỉ muốn về nhà nằm nghỉ cho khỏe.

“Em có mệt lắm không?” Huy lo lắng hỏi Hân.

“Cũng không mệt lắm. Giờ em thấy đói quá, đi ăn đi.”

Nói xong, Hân dứt tay và túi áo khoác, đứng chờ có sự đồng ý của Huy cô mới dám đi. Không phải tại Hân ngoan đầu nưa, mà là lúc này trên máy bay có bán thức ăn, Huy đòi mua cho cô thì cô bảo không cần, rồi ngủ một giấc đến khi máy bay hạ cánh, giờ vừa xuống máy, biết là cậu mệt nhưng bụng cô đói quá, chịu không nổi nữa rồi.

Thấy Hân như vậy, Huy cũng chỉ bật cười, sau đó bước đến nắm lấy tay cô dắt đi ăn.

“Em muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.”

“To the most recent restaurant.” Bỏ lại một câu cho bác tài, cậu liền dang tay ôm Hân vào lòng, cậu nhẹ giọng hỏi: “Nếu thấy mệt thì em ngủ tí nữa đi, từ đây ra nhà hàng chắc vẫn còn xa.”

Vì cậu và Hân nói tiếng địa phương nên bác tài nghe không hiểu, cũng không chú ý đến hai người. Nhìn thoáng qua kính chiếu hậu liền thấy được hành động thân mật của cô và cậu, khỏi cần hiểu lời ông cũng hiểu nghĩa.

Chốc lát, đã đến nhà hàng. Cũng không xa như cậu nghĩ. Hân mệt mỏi bước xuống xe, đứng sát vào lề đường chờ Huy.

Cậu móc trong ví ra 100 đô la rồi đưa cho bác tài, sau đó cũng không nhận tiền thối lại, nắm tay Hân dắt đi thẳng vào nhà hàng.

Trên bàn ăn, cầm tờ thực đơn mà Huy đen hết cả mặt. Toàn đồ Tây thôi, không biết Hân có hợp khẩu vị không nữa.

Thấy biểu hiện lạ thường của Huy, Hân hỏi: “Anh sao vậy? Sao không gọi thức ăn?”

“Ồ đây chỉ toàn đồ Tây thôi, em ăn được không?”

Hai người cũng không thêm chú ý đến nhân viên phục vụ đang đứng cạnh đó, tiếp tục nói chuyện.

“Em ở đây từ nhỏ đến lớn, có gì mà không ăn được. Em lo anh ăn không hợp thôi.”

Nghe Hân nói vậy, Huy lại bật cười. Thức ăn của người Mỹ không phải cậu chưa từng ăn, bình thường ở nhà cứ mỗi tuần lại ăn vài lần, mà ăn thì chỉ để no thôi, chứ chuyện hợp hay không hợp khẩu vị cậu không quan tâm.

Sau đó cậu quay sang người phục vụ, chỉ tay vào vài món rồi ra hiệu cho người đó đi làm.

Không lâu sau, thức ăn được mang đến, hai người nhanh chóng ăn rồi sau đó đi taxi về nhà.

Căn nhà này là do ba Huy sắp xếp cho hai người ở, xe ông cũng chuẩn bị nốt, nhưng là bên đây người ta toàn đi xe ô tô thôi, mà Huy thì chưa có bằng lái nên phải đi thi lấy cái bằng rồi mới dùng xe. Tạm thời thì hai người vẫn dùng taxi.

Tắm rửa sạch sẽ, Hân nhanh chóng đặt lưng xuống giường ngủ, để mặc cho Huy vẫn còn đang loay hoay với đồng đồ vẫn chưa được sắp xếp.

Nằm gần một tiếng đồng hồ cô vẫn chưa ngủ được, mà thấy đèn ngoài phòng khách vẫn sáng, hân khoác chiếc áo mỏng rồi đi ra, đến bên cạnh Huy, cô ngồi xuống.

“Sao anh không đi ngủ đi, cái này để mai người giúp việc đến làm là được rồi.”

Nghe Hân nói vậy, Huy lập tức bế cô lên rồi đi vào phòng.

Hân hoàn toàn bất ngờ trước hành động này của cậu: “Anh làm gì vậy? Thả em xuống, nhanh lên!”

Nhưng mà Huy vẫn cứ bế cô cho đến khi cậu đặt cô xuống giường. Đến đây, Huy cũng không làm gì nữa mà chỉ chăm chú nhìn cô.

“Biết tại sao nãy giờ anh không đi ngủ không?” Huy nhìn cô bằng ánh mắt gian xảo, khóe miệng cậu cũng cong lên một cách kì lạ.

Cô ngồi dậy đẩy Huy ra, nói: “Anh đi tắm đi rồi ngủ, hơi chết đi được!”

“Nè, ở đây không có ba mẹ, em mà hư thì cẩn thận đấy!” Nói rồi, cậu đi thẳng vào phòng tắm.

Hừ, làm như cô không biết cậu muốn gì vậy. Định ăn cô ư, không dễ đâu nhe, cô đẹp chứ cô đâu có ngốc!

Khoảng 15 phút sau, Huy tắm xong thì thấy Hân vẫn chưa ngủ, cậu lau khô tóc rồi đến giường nằm cạnh cô, kéo cô vào lòng.

“Vợ à!” Huy dịu dàng gọi cô.

“Ai là vợ anh?”

“Thì em chứ ai!”

“Chúng ta vẫn chưa kết hôn mà.”

“Chưa kết hôn thì sau này kết hôn, dù gì sau này em cũng là vợ anh, tập gọi bây giờ đi cho quen, chứ để mai một kết hôn thật rồi thì ngại lại không dám gọi.”

“Ai bảo anh sau này em sẽ ngại?”

“Không phải à, con gái thường thế mà.” Nói đến đây, Huy chống tay ngồi dậy, tay kia cậu vẫn ôm lấy Hân.

“Thì con gái thường là thế, nhưng em ở cùng anh mãi nên bây giờ mặt em cũng dày lắm rồi, hết biết ngại là gì rồi.”

“Thật không?” Khóe mắt Huy sáng lên, này giờ là cậu đợi có mỗi câu nói này thôi đó.

“Lại còn không đúng à?”

Nói đến đây, bỗng nhiên Huy lật người lại đè lên người cô, môi cậu nhanh chóng chiếm lấy môi cô, dịu dàng hôn.

Hân cũng dịu dàng đáp trả cậu.

Một lúc sau, nụ hôn cháy bỏng đó mới kết thúc, Huy dịu dàng hỏi Hân: “Em còn mệt không?”

“Không, em hết mệt rồi...”

Đến đây, cô liền nhận thấy có điều không đúng, vội chữa lại: “Không, bây giờ em lại mệt rồi, em đi ngủ đây.”

Nhưng mà, Huy dường như không để ý đến lời Hân nói, cậu lại tiếp tục chiếm lấy môi cô, lần này không dịu dàng như lần trước nữa, cậu giống như đang tham lam thưởng thức một món ăn ngon.

Rồi tay cậu, bắt đầu sờ soạng lung tung, lần mò cời từng cúc áo của cô, rồi tiếp theo lại đến chiếc áo lót.

Nhận thức được điều không đúng, Hân vội đẩy cậu ra, nhưng sức cô sao bằng sức cậu, và lại bây giờ đầu óc cô bắt đầu mông lung: “Ah...không được...”

Còn Huy, cậu cũng vốn không định làm vậy, nhưng vì mỗi lần hôn cô, là cậu lại không kiềm chế được dục vọng của mình.

“Không thể sao?” Huy nhìn thẳng vào mắt Hân, đặt một câu hỏi nhẹ nhàng mà lại khiến cô khó có thể trả lời.

Không phải cô không muốn, không phải không được, mà vì cô muốn cùng cậu giữ gìn nó cho đến lúc kết hôn.

“Em muốn giữ nó đến lúc kết hôn.”

“Tại sao?”

“Bởi vì lỡ như có một ngày, anh không còn yêu em nữa, em còn có thể đến với người khác...”

Vừa nói đến đây, Huy liền búng tay vào trán cô một cái.

“Á, sao lại đánh em?”

“Vì em ngốc. Anh sẽ không bao giờ buông tay em đâu.” Nói rồi, cậu lật người lại, choàng tay qua ôm chặt Hân trong lòng.

Nằm một lúc cả hai vẫn không thể ngủ, Huy cất giọng hỏi: “Nếu một ngày anh thật sự không yêu em nữa mà yêu người khác thì sao nhỉ?”

Nghe thấy câu hỏi này, Hân suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Nếu thật sự có ngày đó, em sẽ không giống như những người phụ nữ khác, đánh ghen hay tạt axit vào mặt kẻ thứ ba, mà em sẽ lặng lẽ bỏ đi thật xa thật xa, em cũng sẽ không khóc lóc cầu xin anh quay lại bên em mà em sẽ chúc phúc cho hai người, em cũng sẽ không giống như những cô gái ngốc khác, vì một người đàn ông không xứng đáng mà làm chuyện thiếu suy nghĩ.”

“Thật không?”

“Thật.”

“Này, sao em hiền quá vậy?”

“Hiền? Đó sao gọi là hiền được?”

“Thì... bình thường anh thấy phụ nữ mà đi đánh ghen rồi thì ghê lắm, anh nghĩ em chỉ nói vậy thôi, chứ mai mốt nếu anh mà phản bội em chắc...”

“Đàn ông mà lẳng nhăng, yêu nhiều phụ nữ là đàn ông tồi, mà một người đàn ông như vậy đối với em chỉ là đồ bỏ đi.” Hân đáp, sau đó rúc người vào trong chăn ngủ.

Còn Huy, cậu lại nằm suy nghĩ về những lời của Hân, rồi lại tự hỏi bản thân mình vì sao lại hỏi cô như vậy, mà hình như là nhớ ra điều gì, cậu kéo chăn của Hân ra, hỏi:

“À, em đã gọi về cho mẹ chưa? Chắc mẹ lo lắm đấy.”

“Áy chết, em quên mất!” Nghe vậy, Hân lập tức ngồi bật dậy, cô với tay lấy điện thoại, định gọi về cho mẹ nhưng lại thôi.

“Sao vậy?”

“Giờ em buồn ngủ quá, để mai đi rồi em gọi sau.” Lần này, Hân nói xong thì chui vào chăn ngủ luôn.

Còn Huy vẫn nằm đấy, vẫn trần trọc mãi không ngủ được vì những lời nó của Hân. Trong lòng cậu hiện tại cứ cảm thấy bất an, sợ một ngày nào đó những điều này sẽ trở thành hiện thực chẳng?

Suy nghĩ một lát Huy lại chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, cả hai người vẫn cùng nhau nằm ngủ một cách bình yên, nhưng mà ngày mai sóng gió ập đến, lại khiến họ trở tay không kịp...

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 5

“Dạ, mẹ yên tâm đi, tụi con rất tốt!”

Nói chuyện với mẹ xong, Hân ngẩn đầu nhìn đồng hồ thì thấy đã là 7 giờ rồi, mà Huy thì vẫn chưa dậy.

Nhẹ nhàng đi vào phòng để đánh thức cậu, nhưng cửa phòng vừa mở thì đã không thấy Huy đâu.

Vừa định đi tìm thì thấy Huy từ trong toilet đi ra, thấy Hân, khoe miệng cậu liền giương lên vẽ ra một nụ cười.

“Em dậy từ khi nào vậy?” Huy bước đến bên cạnh Hân, đưa tay vén mớ tóc bị vướng trên cổ cô rồi thuận miệng hỏi một câu.

“Em dậy từ 6 giờ.”

“Sao sớm thế? Không ngủ thêm ít nữa cho khỏe?” Huy nói, nhưng giọng điệu mang đầy trách cứ.

Nhưng mà, trách thì trách, nhưng Hân nghe vẫn thấy rất hạnh phúc.

“Bởi vì lệch múi giờ nên em phải dậy sớm để gọi cho mẹ, để trễ quá thì bên kia đã khuya mất rồi...”

“Ừm.” Huy đáp bằng giọng mũi, sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Hân cũng nhẹ nhàng mỉm cười, rồi hình như là nhớ ra gì đó, cô ngẩn đầu lên hỏi cậu: “Anh đói chưa? Có muốn ăn gì không?”

“Em nấu?”

“Ừ.”

Suy ngẫm một chút, Huy mới nói: “Thôi mình đi ăn ngoài đi.”

Nghe câu nói này của Huy, Hân không khỏi tức giận trừng mắt nhìn cậu, giọng cô đầy tức giận nói: “Anh có ý gì vậy, không thích ăn đồ em nấu sao?”

“Không phải, anh chỉ sợ em mệt thôi, nấu ăn rất mệt, ăn xong còn phải dọn dẹp, anh chỉ lo cho em thôi.” Nói xong, Huy lại nhìn Hân âu yếm cười.

“Ai nói em sẽ dọn dẹp? Em nấu, anh và em cùng ăn, anh dọn!” Nói xong, Hân liền đi thẳng xuống bếp, dọn thức ăn mà cô đã nấu sẵn từ sáng.

Còn Huy, cậu vẫn chưa tiêu hóa được những gì Hân nói. Cô gái này, không thể coi thường. Càng lớn càng đẹp ra đã đành, lại càng ngày càng khôn nữa, sau này về một nhà rồi chắc cậu bị cô bắt nạt quá.

Nhưng không sao! Sau này sáng cô bắt nạt cậu bấy nhiêu thì đến tối cậu nhất định sẽ trả lại cô tất!!

Vừa xuống bếp, Huy đã nghe thấy mùi thức ăn thơm ngào ngạt rồi, xem ra Hân cũng giỏi đấy nhỉ, nữ công gia chánh, kiểu này khỏi đợi 8 năm, bây giờ về làm vợ cậu luôn cũng được í.

“Sao anh lâu vậy? Mau vào đây ngồi đi.”

Ngồi trước bàn ăn một lúc lâu, Huy vẫn đang phân vân vì không biết là, mặc dù thức ăn rất thơm, nhưng khi ăn vào có ngon không nhỉ.

“Sao anh không ăn đi? Không tin tưởng tay nghề của em à?”

“Thì từ đó đến giờ có bao giờ em vào bếp đâu.”

Hừ, nói vậy là cậu nghi ngờ tay nghề của cô chứ gì.

Đột nhiên Hân đứng dậy, đi đến tủ chén lấy ra một cuốn sách khá dày. “Rằm” một tiếng, cuốn sách nằm gọn trước mặt Huy.

À, thì ra là sách hướng dẫn nấu ăn... nhưng mà, hôm qua vừa mới đến đây, thế mà cuốn sách dạy nấu ăn ở đâu ra?

“Cuốn sách này là em thấy trên tủ, tò mò nên lấy ra xem, thấy có mấy món cũng dễ làm nên lúc nãy mới làm thử.”

Nghe Hân nói thì cậu cũng mới để ý, cuốn sách này đúng là có hơi cũ. Mà mặc kệ nó đi, dù sao cậu cũng đói lắm rồi, bèn vứt cuốn sách sang một bên, dùng đũa gắp thức ăn mà Hân nấu bỏ vào bát, rồi xới một bát cơm đầy.

Bỏ miếng thịt vào miệng, nhai nhai nhai, rồi nuốt. Sau đó Huy cũng không có phản ứng gì khác thường, cậu chỉ đi đến tủ lạnh, rót một ly nước đầy rồi tu một hơi cạn sạch.

“Anh sao vậy, khát nước thì bảo em lấy cho, anh cứ ăn đi.”

Huy vẫn tiếp tục cầm một chai nước lạnh đặt trên bàn, rồi lại tiếp tục ăn bình thường.

“Ngon không?” Hân hỏi, đôi mắt cô sáng rực, trong đấy còn tràn đầy tự tin về những món ăn trên bàn. Làm theo đúng công thức thì đương nhiên ngon khỏi phải bàn rồi.

“Ngon.” Huy nhìn Hân nở một nụ cười âu yếm.

Thấy chưa, đã bảo rồi mà, ngon đấy nhá.

“Đề em ăn thử!” Nói xong, Hân lập tức lấy đũa gắp một miếng thịt trong đĩa thịt Huy vừa gắp lúc nãy.

Thịt vừa đưa vào miệng, Hân liền cảm thấy có gì đó không đúng. Nhai một cái, Hân lập tức vọt đến bồn rửa chén nôn ra.

Rất mặn, cực kì mặn.

“Mặn như vậy sao anh bảo ngon?” Hân tức giận nhìn Huy.

“Mặn nhưng anh thấy ngon.” Huy đáp, nhưng miệng vẫn không ngừng ăn.

“Anh muốn trêu em đúng không?”

“Không phải, anh không có ý đó...”

Lời Huy còn chưa nói hết, Hân đã tức giận đứng lên gom hết thức ăn vứt vào sọt rác: “Không ăn uống gì nữa hết, dẹp!”

Thấy vậy, Huy liền đi đến ngăn hành động của cô lại, cậu ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng nói: “Nếu là của em làm, cái gì anh cũng thấy tốt.”

Hân không đáp lời cậu, nhưng trên mặt cô cũng không che được cảm giác hạnh phúc.

“Em đi thay đồ đi, anh dẫn em đi ăn.”

Nghe Huy nói vậy, Hân mặc dù rất thích, nhưng ngoài mặt cô vẫn lạnh lùng, nói: “Lần sau nếu không ngon thì cứ nói, đừng cố gắng nhét vào bụng.”

“Còn có lần sau à?” Huy chỉ là theo quán tính hỏi lại một câu thôi, không ngờ lại khiến Hân tức giận.

Cô cũng không thèm để ý đến cậu nữa, tức giận đi vào phòng chuẩn bị.

Còn Huy, nhìn theo bóng lưng Hân mà cậu lại thấy hạnh phúc, cậu rất thích cảm giác này, trông hai người cứ như vợ chồng mới cưới vậy.

Khoảng 5 phút sau, Hân bước ra khỏi phòng với một bộ quần áo hết sức thoải mái.

“Chúng ta đi bằng gì? Taxi à?” Hân hỏi.

“Ừ, nếu không thì đi bộ.”

Hai người cứ đứng đó nhìn nhau một lúc lâu, cũng không ai lên tiếng. Hân thì bây giờ rất đói, đi bộ thì đẹp đi, mà đi taxi thì... cô lại cảm thấy nếu bây giờ có chiếc xe huyền thoại của cậu ở đây thì hay quá.

Còn Huy, cậu cũng ngại đi taxi, mà đi bộ thì biết đường đâu mà đi, lại mệt.

“Thôi ăn mì đi cho khỏe.”

“Vậy để anh đi mua mì cho, em bắt nước đi.”

Vậy là, hai người hai việc, người bắt nước người mua mì, rồi cùng nhau ăn sau đó một mình cậu rửa bát.

Dù sao thì còn nửa tháng nữa mới vào học, nên là trong khoảng thời gian này cả hai đều rảnh rỗi không có gì làm.

“Chiều đi chơi không vợ?”

“Không, ở nhà nghỉ cho khỏe.” Hôm qua vừa xuống máy bay, hôm nay lại đi chơi, chẳng lẽ cậu không biết mệt sao nhỉ.

“Em vẫn còn mệt à?”

“Ừm, cũng còn một chút... Mà, khi nào thì anh mới học lái xe vậy?”

“Chắc mai, dù sao cũng sắp vào học rồi, học sớm kéo vào học lại bận không học được. Đến lúc lấy bằng rồi anh sẽ đưa em đi vòng quanh thành phố luôn.” Huy nói, sau đó đi đến ngồi cạnh Hân, ôm cô vào lòng.

“Em có muốn học không?” Huy hỏi, cầm cậu cọ cọ vào trán cô.

Mắt Hân vẫn nhìn vào màn hình ti vi, cô đáp: “Không, đi không được lỡ tông trúng người ta thì khổ.”

Nghe Hân nói vậy Huy cũng không nói gì, trong sân tập thì lấy đâu người cho cô tông? Nhưng Huy lại không nói ra, vì điều này chứng tỏ vợ cậu vẫn còn non lắm.

“Anh à!” Đang yên lặng thì bỗng nhiên Hân cất giọng, giọng nói vô cùng ngọt ngào dịu dàng.

“Chuyện gì?”

“Ăn bánh này không? Em làm nhá?” Nói xong, Hân giờ điện thoại lên, trên đây là hình ảnh một chiếc bánh flan vô cùng bắt mắt.

Huy chăm chú nhìn chiếc bánh, làm thì cũng không khó, trứng sữa trộn lại rồi hấp lên, cũng dễ mà nhỉ.

“Ừ, em làm đi.”

Nghe câu nói này của Huy, Hân lập tức đứng dậy cầm tay cậu kéo lên: “Đi thôi, chúng ta đi mua nguyên liệu.”

Chưa đầy 15 phút, cả hai người đã đến trước một siêu thị mini.

Liếc nhìn thấy bên trong có 2 nhân viên bán hàng, lại liếc nhìn sang Huy bên cạnh... Cuối cùng, Hân vẫn hạ quyết tâm, cô quay sang nhìn cậu: “Anh ở đây đợi, em vào mua đồ rồi ra ngay.”

Trong lòng mặc dù thắc mắc nhưng Huy không hỏi, cậu vẫn đứng yên ngoan ngoãn đợi Hân ra.

Đúng là cô đi nhanh thật, chưa được 5 phút là ra rồi.

“Mình đi thôi!” Nói rồi, Hân nắm lấy tay Huy bước đi.

Nhưng còn chưa kịp đi khỏi, thì phía sau bỗng có một giọng nói vang lên.

“You forgot your change!” (Bạn quên tiền thừa) Theo sau đó là một nhân viên nữ trong cửa hàng lúc nãy bước đến, trên tay cầm vài tờ đô la đưa cho

Hân.

Liếc mắt thấy vậy, Hân cũng không thèm lấy tiền.

“Don’t need.” Bỏ lại một câu nói ngắn gọn và lạnh lùng, Hân nắm lấy tay Huy nhanh chóng bước đi.

Thấy hành động này của Hân, Huy không cần nghĩ cũng hiểu. Thật ra thì phụ nữ ở phương Tây nói xấu không xấu nói đẹp không đẹp, tùy theo mỗi người mỗi cảm nhận thôi, nhưng với riêng cậu thì Hân vẫn là đẹp nhất.

Còn cô nhân viên đó, cô ta dường như lại hiểu được ẩn ý trong hành động này của Hân. Điều này cũng không có gì lạ, chắc hẳn cô gái đó là một người rất yêu bạn trai mình

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 6

“Nè, sao em đi nhanh vậy?”

Hân không trả lời câu hỏi của cậu, cô vẫn tiếp tục nắm tay cậu kéo đi.

“Nè, anh không có nhìn cô ta.”

Hân vẫn không đáp.

“Nè...”

Lời Huy còn chưa nói hết, bỗng nhiên từ phía sau có một giọng nói vang lên, mang theo đó là sự ngạc nhiên khó nói.

“Hello, long time not see.” Một anh chàng cao to bước đến trước mặt Hân, anh ta từ từ tháo kính xuống, lộ ra khuôn mặt điển trai rạng ngời.

“Who are you?”

“I will marry you later!” Anh ta nhìn Hân bằng ánh mắt đầy yêu thương, cười rất tươi rồi nói.

Nghe câu nói này, mặt Hân bỗng nhiên biến sắc, miệng cô vẽ lên một nụ cười rất tươi, rồi sau đó liền đi đến ôm chầm lấy anh ta, vui mừng mà nói: “Ronal! Là anh thật sao?”

Mà có vẻ Hân không biết là, ở bên cạnh cô, người nào đó lửa giận sớm đã lên đến đỉnh đầu.

Rồi sau đó, Hân quay sang giới thiệu với Huy: “Đây là Ronal, anh ấy là bạn em.” Nói rồi, Hân lại quay sang Ronal giới thiệu Huy: “Đây là Huy, anh ấy là bạn trai của em!”

Ronal nở một nụ cười niềm nở, đưa tay ra bắt tay với Huy: “Rất vui được gặp cậu!” Ronal có thể nói được tiếng Việt, nhưng giọng nói vẫn còn hơi lớ ngớ.

“Chào anh.” Huy lạnh lùng đáp, cánh tay cũng lười biếng giơ lên, đơn giản chỉ là chạm nhẹ tay Ronal một cái.

Ấn tượng của cậu về người này có chút không tốt, nếu chỉ là bạn bình thường thì không sao, nhưng cái Huy để ý chính là câu nói lúc này.

Nhưng chắc cũng chẳng sao đâu nhỉ, chính miệng Hân giới thiệu cậu là bạn trai cô ấy mà, vậy có nghĩa là địa vị của cậu đã được khẳng định.

Còn về Hân, bạn bè lâu ngày gặp lại tất nhiên có rất nhiều chuyện muốn nói rồi, cô liền bỏ mặt Huy không ngó ngang, chỉ lo nói chuyện với Ronal.

“Đúng rồi, nếu anh không bận thì đi ăn cùng tụi em đi.” Hân nhìn anh ta với đôi mắt lấp lánh, ánh mắt này của cô khiến Huy cảm thấy khó chịu.

Nhưng mà có lẽ Huy không biết, đối với Hân thì Ronal chỉ như một người anh trai, không hơn.

Rồi tự dưng Hân lại mời anh ta ăn cơm cùng, điều này lại khiến cậu càng khó chịu.

Nhưng may mắn thay, anh ta có việc bận nên không ăn cơm cùng hai người họ được, Huy rất vui cho đến khi anh ta nói:

“Hẹn em cuối tuần này nhé, bye!”

Em? Tại sao lại là em, mà không phải là hai em? Vậy là cuối tuần này anh ta chỉ mời mỗi mình Hân thôi sao, còn cậu anh ta không mời à?

Trong khi Hân vẫn đang tiếc nuối về cuộc gặp gỡ tình cờ ngắn ngủi này, thì Huy mặt mày đều đen lại, cậu tức giận không nói không rằng bỏ về.

Lúc này Hân vừa định về thì mới phát hiện Huy đã đâu mất, cô liền vội vàng trở về nhà.

Thấy dép cậu vẫn để ở cửa, Hân cũng cảm thấy tức giận vô cùng. Xuống bếp thì thấy cậu mặt mày khó chịu ngồi đấy.

“Anh về lúc nào vậy? sao không gọi em?”

Huy không trả lời Hân, cậu vẫn ngồi đấy im lặng không nói câu nào.

“Nè, anh bị làm sao vậy?”

“Anh giận à? Sao anh giận dỗi vô cớ quá vậy?”

Giận dỗi vô cớ? Cậu quá đáng lắm sao? Cô đi với bạn bè cũ thì thôi đi, đã vậy còn bỏ mặt cậu không quan tâm

“Em nói anh giận dỗi vô cớ? Vậy em thử nghĩ xem vì sao anh lại giận.”

“Vì sao anh giận? Em làm sao biết.” Hân cũng bắt đầu tức giận đi đến ngồi cạnh cậu. Nhưng khi cô vừa ngồi xuống thì cậu lại đứng lên.

Hành động này, là cậu không muốn ngồi cạnh cô sao? Thái độ của cậu có vẻ rõ ràng quá rồi nhỉ.

Từ trước đến giờ, có bao giờ cậu như thế này đâu, hôm nay không biết ăn nhầm cái gì mà lại...

Lên đến phòng, Huy cũng chẳng thèm để ý thái độ Hân ra sao, cậu thay một bộ quần áo thoải mái rồi ngồi nghịch điện thoại.

Sức chịu đựng của con người có giới hạn, tùy theo mỗi người là ít hay nhiều thôi. Nhưng bản thân Hân lại không chịu được việc Huy giận dỗi vô cớ, cô bèn lúi húi lên phòng theo cậu.

Thấy cậu nằm ỉ ra đó nghịch điện thoại, Hân lại cảm thấy tủi thân vô cùng, và tức giận nữa chứ. Rõ là cô có làm gì sai đâu, tự nhiên nổi cáu rồi còn ngồi nghịch điện thoại như không có gì xảy ra vậy.

Đi đến giật lắt điện thoại của cậu, Hân tức giận trừng mắt nhìn cậu, nói: “Hôm nay rốt cuộc anh bị làm sao vậy? Sao tự nhiên lại nổi giận?”

Mà Huy, dường như cậu không quan tâm đến việc Hân đang tức giận, vẫn thản nhiên ngồi tay thì nghịch điện thoại, đầu thì làm ra bộ dạng lười biếng ngẩng lên. Đối diện với ánh mắt của Hân, Huy cất giọng hỏi: “Ronal là ai?”

“Lúc nãy em nói rồi mà, anh ấy là bạn em.”

“Là bạn? Anh lại thấy anh ta hình như không xem em là bạn!” Huy đáp, trong lời nói của cậu mang theo chút gì đó... gọi là tức giận.

“Thì đương nhiên không xem em là bạn rồi, tui em giống như anh em vậy...”

Lời Hân còn chưa nói hết, đã bị Huy chen vào: “Anh thấy anh ta cũng không xem em là em gái!”

“Nè, rốt cuộc nãy giờ anh có ý gì vậy?”

Lúc này, Huy mới vứt điện thoại sang một bên, cậu từ từ bước đến trước mặt Hân. Hân cũng ngẩn đầu đối diện với ánh mắt của cậu. Cậu chậm rãi giương khóe miệng, nhẹ nhàng nói như có như không: “Anh ta dường như có tình cảm với em thì phải...”

Nghe câu nói này của Huy, Hân ngay lập tức đáp lời: “Thì đương nhiên là có tình cảm với em rồi...” Nói ra câu này, Hân lại thấy có gì không đúng, cô nhếch miệng cười rồi nhìn cậu bằng ánh mắt dò xét: “Này, anh ghen à?”

Nghe câu hỏi này, Huy cũng không tỏ thái độ gì gọi là trúng tim đen tim đỏ gì cả, cậu vẫn ung dung nhìn Hân, chậm rãi đáp: “Ừ!”

Nghe câu trả lời này, Hân thật sự không biết nên khóc hay nên cười nữa: “Này, anh ghen thật à?”

“Ừ!”

“Nhưng mà em không có thích anh ấy, em chỉ xem anh ấy như một người anh trai thôi!” Bản thân mình ra sức giải thích cho Huy, không phải vì sợ cậu hiểu lầm rồi suy nghĩ lung tung, mà là tự nhiên Hân lại cảm thấy cảm giác giải thích với người mình yêu đúng là lạ thật.

Còn Huy, mặc dù biết rõ tình cảm của Hân, cậu không nghi ngờ cô, nhưng là, cái người tên Ronal lại làm cho cậu bất an: “Thật không?” Lại một câu hỏi phát ra từ miệng cậu, đúng vậy, cậu là đang muốn khẳng định lại lần nữa.

“Thật!!!” Hân khẳng định.

“Anh ghen thật à?” Hân lại không nhận được cười, nhìn Huy rồi lại hỏi.

“Ừ, có ý kiến gì sao?”

“Không có, nhưng anh ghen thật à?”

“Đã bảo là ừ rồi mà, hỏi mãi.” Lúc này Huy hình như thẹn quá hóa giận rồi hay sao ý, giọng nói cậu lúc này mang một chút tức giận rồi.

“Người như anh mà cũng có ngày phải ghen với người khác sao?”

“Người như anh là ý gì? Chẳng lẽ anh thì không có quyền được ghen à?” Huy hỏi, đầu cũng từ từ cúi sát mặt Hân hơn.

Không hiểu sao lúc này mặt Hân bắt đầu nóng lên, chết rồi, nó đang từ từ đỏ lên đây này, sợ quá, Hân nhắm tít cả mắt lại.

“Anh nói cho em biết, anh từ trước đến giờ muốn gì được nấy, đồ đã là của anh rồi thì đừng bao giờ nghĩ có thể lấy được! Hiểu chưa?”

Trời ơi, ý cậu có phải là, cô là của cậu không???

Lúc này, tại thành phố Cambridge thuộc bang Massachusetts ở Mỹ. Tại một bệnh viện nằm trong trung tâm thành phố.

“You haven’t money, I’m sorry!” Đứng trên hành lang bệnh viện là một vị bác sĩ khoảng tầm 50 tuổi hơn, ông ta có vẻ rất bối rối khi nói chuyện với một cô gái.

Nói xong câu này, ông ta cũng bỏ đi, để lại cô gái có vẻ mặt rất đau đớn khi nghe ông ta nói vậy.

Cô rất nghèo, không có tiền, không thể chữa bệnh cho mẹ nên họ bây giờ không chấp nhận chữa trị nữa, nếu cô không có tiền...

Cũng đúng thôi, mở bệnh viện ra là để kím tiền mà, làm bác sĩ là để kím tiền mà, đâu có ai mà rảnh rỗi đi chữa bệnh miễn phí?

Mẹ cô tái hôn cùng một gã Tây nào đó, rất giàu có. Nhưng từ 2 năm trước khi gã đó qua đời, mẹ con cô liền bị mấy đứa con của gã tổng cổ ra khỏi nhà, bọn chúng ngay cả 1 xu cũng không cho mẹ con cô.

Bà từ đó đến giờ rất yếu ớt, cũng may là ông ta tốt với mẹ, rất yêu mẹ, và cũng chính vì vậy nên mẹ và cô mới bị mấy đứa con riêng của gã ghét.

Cô thì không thích gã cho lắm, nhưng vì gã rất tốt với mẹ con cô nên cô cũng không có ác cảm quá lớn.

Kể từ lúc gã qua đời, mẹ con cô bắt đầu lao lực cực khổ ở cái nơi đất khách này mới có miếng ăn qua ngày, mà cũng chính vì lý do này nên giờ mẹ cô mới thành ra như vậy.

“What’s up?”

Vị bác sĩ nọ đang đi trên hành lang thì đụng phải một vị bác sĩ trẻ khác, anh ta rất trẻ. Thấy vẻ mặt ông không tốt, anh ta liền cất giọng hỏi thăm.

Mặc dù là theo quy tắc thì không thể chữa cho mẹ cô gái đó, nhưng dù sao cũng hành nghề mấy chục năm nay, thấy tình trạng đó thì đương nhiên đạo đức nghề nghiệp sẽ nổi lên, nhưng cũng không giúp gì được.

Ông chỉ đành thở dài lắc đầu rồi lại tiếp tục đi.

Còn vị bác sĩ trẻ kia đi được một đoạn, lại thấy cô gái lúc nãy ngồi ôm mặt khóc, rất thảm thiết.

Tất nhiên là thảm thiết rồi, mẹ cô mà không được trị bệnh, không bao lâu đương nhiên cũng sẽ...

Nghĩ đến đây, cô ta lại bật khóc lớn hơn nữa.

Thấy vậy, vị bác sĩ kia liền tiến đến hỏi thăm. Ấn tượng nhất đối với anh chính là đôi mắt đen, vậy có nghĩ là cô không phải người Mỹ.

“Are you ok?”

Cô gái này dường như vẫn chưa phát hiện được có ai đó đang đứng bên cạnh mình, vẫn tiếp tục ôm mặt khóc.

Thấy vậy, vị bác sĩ này liền đến lay vai cô ta, vừa lay vừa gọi: “Are you ok?”

Giật mình, cô ta ngẩn khuôn mặt đăm lẹ lên nhìn vị bác sĩ trẻ, quá hoảng nên cô ta bật thốt: “Tôi...”

Lúc này nhìn kĩ thì đây là người Mỹ, làm sao hiểu được ngôn ngữ mà cô nói, cô vội chữa: “I...”

Trong khi cô ta vẫn còn đang ấp úng, vị bác sĩ này lại giành lời: “Cô biết nói tiếng Việt?”

Trong mắt cô ta thoáng hiện lên sự ngạc nhiên, nhưng rồi cũng nhanh chóng biến mất: “Tôi là người Việt.”

“Oh...” Anh ta ‘ồ’ lên một tiếng, rồi ngồi xuống cạnh cô: “Cô ổn chứ?”

“Không, tôi không ổn, không ổn chút nào...” Cô ta không hề che dấu cảm xúc, có lẽ cái mà cô ta cần là những lời an ủi, động viên, hoặc tốt hơn là có 1 người để chia sẻ.

“Cô có thể chia sẻ cùng tôi chứ?”

Đúng vậy, hiện tại bây giờ cô rất cần người để chia sẻ, mặt kệ đó là ai, có thân thuộc hay không, bây giờ cô rất cần một bờ vai để tựa vào.

Cô lại bắt đầu khóc, cô khóc rất lớn, cô nức nở kể về bệnh tình của mẹ mình, cô hỏi anh ta có thể giúp cô hay không...

Nhưng mà, quy tắc là quy tắc, không thể vì một mình cô mà phá vỡ. Anh chàng bác sĩ trẻ tuổi này cũng chỉ biết im lặng lắng nghe, mặc dù anh rất thông cảm với cô, nhưng là, cũng không thể nào giúp được.

Còn cô gái này, mặc dù biết anh ta không thể giúp đỡ, nhưng cô vẫn nuôi một tia hi vọng nhỏ nhoi...

Cuối tuần.

Trong một quán cà phê sang trọng tại trung tâm thành phố Cambridge, nơi mà Ronal hẹn gặp Hân.

Lúc này, cả Hân và Huy đều có mặt trong quán cà phê, nhưng Ronal thì chưa thấy đâu.

Đột nhiên nhìn về phía cửa sổ, Hân thấy Ronal đang đi đến, cô vội giơ tay lên, vui vẻ nói: “Ronal, tụi em ở đây!”

Nhìn Hân, anh ta liền nở một nụ cười rạng rỡ cho đến khi nhận biết sự hiện diện của Huy.

Mà Huy thì hình như nhìn ra được sự thay đổi của anh ta, cậu nhếch miệng nói với Hân: “Hình như anh không được chào đón thì phải.”

Đi đến bàn ngồi xuống, Ronal cũng không chào hỏi Huy, anh chỉ gật đầu rồi cười nhẹ một cái, xem như làm xong thủ tục chào hỏi.

Cà phê được mang lên, trước mặt Hân và Huy lúc này là hai ly Capuchino, còn riêng Ronal thì anh ta dùng Americano.

Chủ đề nói chuyện chỉ xoay quanh cuộc sống của cả ba, mà nói đúng hơn là xoay quanh cuộc sống của Hân. Mặc dù Hân lúc này đang cùng Ronal ôn lại chuyện cũ, nhưng tay cô lại nắm chặt lấy tay Huy không rời.

Mà ngày hôm nay, dường như Huy không còn khó chịu với người tên Ronal này như lần gặp đầu nữa, mà là chuyển sang ghét, rất ghét.

Nói chuyện một lúc thì lại chuyển sang nơi ở, công việc rồi v.v...

Đến lúc Hân và Huy chuẩn bị rời đi thì Ronal hình như nhớ ra gì đó, vội kéo tay Hân lại, và hành động này đã chọc đến Huy.

*Cái này là mình lên nhờ Google ca ca dịch hộ cho chắc, cũng có hỏi anh mình, nhưng mà ông nói cách nói của ông thì bình dân, mà lên hỏi gg ca ca thì ông gg dịch kiểu ‘soang choảnh’ nên mình xài của gg luôn nhe><

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 7

“Anh làm trò gì vậy?” Huy mạnh mẽ gạt tay anh ta ra, cậu kéo Hân và phía sau cậu, ánh mắt tức giận nhìn chăm chăm vào Ronal.

“Không, tôi chỉ muốn hỏi xem nhà của hai người có cần giúp việc hay không thôi, bởi vì tôi có quen một cô gái có hoàn cảnh rất khó khăn, và tôi hi vọng nếu được thì hai người sẽ giúp đỡ cô ấy.” Bởi vì nói tiếng Việt không rành và bị lơ ngơ, nên khó khăn lắm Ronal mới nói ra được một câu dài như vậy.

Lúc này, Hân mới lên tiếng giải vây cho tình thế này, cô nói: “Giờ tụi em có công việc nên phải về trước, còn về chuyện cô gái đó để hôm khác rồi nói bye!” Nói xong, Hân nắm lấy tay Huy bước vội ra cửa quán, rồi nhanh chóng bắt một chiếc taxi.

Không lâu sau, hai người về đến nhà, nhưng tâm trạng thì không được tốt cho lắm. Về nhà rồi thì ai làm việc nấy, không ai nhìn ai.

Mặc dù biết Huy giận vì chuyện ở quán cà phê đó, nhưng có phải như vậy là cậu giận đối vô cớ rồi không? Đã bảo cô chỉ xem Ronal là bạn, chỉ là bạn thôi... Mà bạn bè bình thường thì chẳng lẽ đến ôm 1 cái cũng ghen sao?

Còn Huy, cứ mỗi lần nhìn thấy người tên Ronal đó là lòng lại thấy bức bối, cũng không hiểu vì sao, chỉ cảm giác là người tên Ronal này không đáng hoàng.

Đến tối, khi hai người chuẩn bị đi ngủ, lúc này Hân mới cất lời: “Sau này anh đừng như vậy nữa.”

Huy im lặng không đáp. Hân lại tiếp tục nói: “Em và anh ấy chỉ là bạn thôi, không hơn đâu, nên đừng ghen bóng gió nữa.”

Huy vẫn không chịu nói chuyện, Hân đành tiếp tục: “Em biết tình cảm giữa em và anh ấy, em cũng hiểu bản thân em yêu ai, em sẽ không...”

Lần này thì, lời còn chưa nói hết, Huy đã ngắt lời cô: “Anh cứ cảm thấy cái người tên Ronal đó không bình thường.”

“Không sao đâu, chắc vì anh chưa tiếp xúc thôi, lâu dần sẽ quen, sẽ có thiện cảm.”

Có thiện cảm ư? Thật không? Nhưng Huy lại không thấy vậy, một chút cũng không.

Lúc này, Huy trở người, ôm lấy Hân vào lòng. Hân cũng vòng tay qua ôm lấy cậu, rồi cô lại cọ đầu vào cằm cậu, nói: “Còn chuyện người giúp việc mà anh ấy giới thiệu...”

Vừa nghe Hân nhắc đến cái tên hân trước mặt, Huy lại thấy khó chịu ngay, cậu gắt giọng, nói: “Người hân ta đưa đến chắc cũng không tốt lành gì, sau này việc nhà em không làm thì anh làm, em khỏi lo.”

Lời Huy nói, nếu so với Ronal thì đúng là có hơi quá đáng, nhưng khi vào tai Hân thì cô lại cảm thấy có một điều gì đó đặc biệt, đặc biệt ở về sau của câu nói lúc này, nói vậy có được tính là cô rất được cưng chiều không?

Ở Mỹ cũng gần giống Việt Nam, đều là đến đầu tháng 8 mới bắt đầu vào học, mà giờ chỉ mới giữa tháng 7 thôi, vậy có tính là hai người qua đây quá sớm không nhỉ? Nhưng chắc là không đâu, vì còn sắp xếp chỗ ở, học lái xe, thích ứng cả với khí hậu bên đây nữa, nên chắc khoảng thời gian nửa tháng là vừa đủ rồi.

Ngày mới bắt đầu, cũng có nghĩa là từ bây giờ cả hai người đều phải thích ứng với việc sẽ bắt đầu tự lập, tự học.

Điều đó với Hân cũng chẳng khó khăn gì, còn Huy thì không biết sao. Dù sao từ bé đến giờ cũng mới lần đầu đặt chân đến Mỹ.

Và hôm nay, Huy và Hân cùng nhau tay trong tay đi thi bằng lái xe. Cách thức thi thì cũng tương đối dễ, thi viết rồi sau đó là thi chạy để lấy bằng thôi, và kì thi viết của họ diễn ra một cách suông sẻ.

Vì là cả hai đều chưa biết chạy ô tô, nên phải mất hơn 1 tuần để học, mà lúc này thời gian nhập học cũng gần sát rồi, vậy nên đều phải đẩy nhanh tiến độ.

Huy có lẽ vì là con trai, nên học về tốc độ sẽ nhanh hơn Hân 1 bậc. Học lái xe, chỉ trong vòng 3 ngày, Huy đã có thể lái rành rồi, còn Hân thì vẫn đang chật vật với chiếc xe 4 bánh này, đi nhanh thì không dám đi, đi chậm lại cứ bị ông thầy già khó tính mắng, bực cả mình.

Rồi 1 tuần thấm thoát cũng đã trôi qua, thế là chỉ còn vãn vãn vài ngày nữa thôi, hai người lại phải bắt đầu vào học rồi.

Đầu tháng tám, cũng bước sang mùa thu, nhiệt độ ở đây cũng bắt đầu se lạnh. Lúc này, Hân lại mong sao nhanh chóng đến mùa đông để cùng Huy ngắm nhìn những bông tuyết trắng xóa rơi từ trên nền trời xanh thẳm kia.

Không phải trước giờ cô chưa thấy tuyết rơi, mà cô muốn thử trải nghiệm cảm giác lãng mạn đó cùng người mình yêu.

Rồi vài ngày ít ỏi kia lại nhanh chóng trôi qua trong yên bình, cả hai người cùng nhau đến trường để ghi tên nhập học.

Thật ra, trước khi sang đây ba của họ đã đăng kí, thủ tục xong xuôi hết rồi, nhưng hai người vẫn cứ nhất mực là phải đến trường cho bằng được, để nhìn xem nó như thế nào.

Từ nhà đến trường cũng không xa, đi xe chắc cũng mất khoảng 15 phút. Ngôi trường được xây dựng theo lối kiến trúc cổ kính, được xây vào năm 1636. Không gian rất rộng rãi, ngôi trường này phải to gấp mấy chục lần nhà Hân. Đúng là trường ở nước ngoài có khác, điều kiện rất tốt.

Mà Huy, thì 2 ngày nữa là lấy được bằng lái rồi, nên là về vấn đề đi lại của 2 người cũng đã được giải quyết.

Còn Hân, bây giờ cô chạy xe cũng rành rồi, nhưng vì để chắc chắn nên là tuần sau Hân mới thi, thế là trong 1 tuần này, mọi hoạt động đi lại của cô đều nhờ Huy.

Đến trường, họ nhận được thông báo rằng đến ngày 23/8 mới bắt đầu vào học, thế là họ lại có thêm vài tuần rảnh rỗi bên nhau.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, nên ngay cả tâm tình của hai người cũng đều đẹp. Thế là họ quyết định đi dạo một vòng thành phố, và đương nhiên đích

thân Huy lái xe.

Trong thành phố, cũng tương tự như ở Việt Nam, cũng có những quán cà phê hay các nhà hàng nhỏ, đôi khi lại bắt gặp một cửa hàng tiện lợi.

Đường xá cũng bình thường, chỉ khi đến những giờ cao điểm mới có những hàng xe dài nối đuôi nhau không thấy điểm dừng.

“Mệt không?” Hân hỏi.

Đi từ sáng đến giờ thì ai mà không mệt, bản thân Hân là người được chở, chỉ ngồi trên xe thôi mà cũng thấy mệt, huống chi Huy là người lái chứ, lúc nào đầu óc cũng phải tập trung cao độ.

“Không mệt, nhưng anh khát quá.”

“Vậy xem phía trước có quán cà phê hay nhà hàng nào không thì anh ghé vào đi, em cũng đói quá rồi.”

Vừa nói Hân vừa xoa xoa cái bụng nhỏ, ý muốn cho Huy thấy cô thật sự đói rồi.

May mắn thay, đi khoảng hơn 2 phút, cả hai người đều đến ngay một nhà hàng nhỏ ở trung tâm thành phố.

Vừa vào đến cửa, mắt Hân đang nhìn xung quanh thì tìm chỗ, bất giác đôi mắt lại liếc nhìn thấy người quen, là Ronal.

Vừa định đến chỗ anh ấy thì đột nhiên Hân lại nhớ rằng, Huy không thích, thế là cô lại phải đi tìm chỗ ngồi khác... Nhưng mà, hình như là hết chỗ mất rồi.

“Hình như hết chỗ rồi, mình đi chỗ khác đi anh.”

“Ừm.”

Thời điểm hai người chuẩn bị bỏ đi, thì một giọng nói quen thuộc vang lên: “Hello, Hân!”

Nghe thấy Ronal cất tiếng chào, Hân đành phải quay sang tiếp chuyện, vờ như rất ngạc nhiên: “Anh cũng ở đây à?”

“Ừ, anh cũng vừa mới tới. Nếu em không có chỗ ngồi thì đến ngồi cùng anh đi!”

Nghe câu nói này của anh, môi Huy khẽ nhếch lên, cậu nhìn thẳng về phía anh, lạnh lùng nói: “Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng chúng tôi bây giờ phải về rồi!” Nói xong, Huy giang tay ra ôm lấy Hân vào ngực cậu.

“Lúc này anh mới thấy em vào mà, chưa ăn gì đã về rồi sao?” Ronal không để ý tới thái độ của Huy, nói chuyện cũng chỉ nhìn Hân mà nói, không để Huy trong mắt.

Mà Hân thì, dường như cũng không thích điều này. Mặc dù Ronal giống như là anh trai của cô vậy, nhưng nếu không tôn trọng Huy thì cũng không tôn trọng cô.

Hân cũng lạnh lùng nói: “Bây giờ tụi em có việc nên về trước, anh ở lại ăn ngon miệng.” Nói xong cũng kéo tay Huy đi ra khỏi nhà hàng.

Về đến nhà cũng gần 12 giờ trưa rồi, vì đói quá nên Hân đun nước rồi làm 2 bát mì ăn liền cho tiện.

Đang ăn, Huy bỗng nhiên nói: “Sau này tự nấu đồ ăn đi, ăn mì hoài không tốt đâu.”

“Nhưng em không biết nấu.”

“Cuốn sách hôm đó em tìm được đâu rồi?” Huy dừng lại động tác đang ăn, ngẩng đầu lên nhìn Hân hỏi.

“Sách thì sao? Dù sao lần đó cũng dựa theo công thức nhưng em cũng có làm được đâu...”

“Anh cũng không biết nấu.” Huy đáp, rồi lại tiếp tục ăn.

“Còn không thì sau này đi nhà hàng, có điều hơi tốn công chút thôi, được không?”

Ngẫm nghĩ một lúc, Huy lại nói: “Nhà hàng làm đồ ăn cũng không an toàn.”

Tự làm không được, ăn mì cũng không được, đi nhà hàng cũng không được, vậy rốt cuộc cậu muốn gì đây?

“Anh à, hay mình thuê giúp việc nhé, được không?”

Lần này thì hình như đúng ý cậu rồi, thế nên cậu chẳng cần suy nghĩ, gật đầu đồng ý luôn.

“Anh à, hay mình nói với Ronal, bảo anh ấy giới thiệu cái cô gì đó hoàn cảnh khó khăn ấy, coi như là giúp đỡ người ta, vớt vát đôi đường.”

Nghe Hàn nói cũng có lý, nhưng là người của tên Ronal thì Huy lại thấy không an tâm. Và lại, nếu thuê giúp việc thì không phải hai người sẽ có ít không gian riêng hơn sao? Mà không có giúp việc thì chẳng lẽ phải ăn mì ăn liền mãi...

Nhưng bây giờ vấn đề này Hàn đang hỏi ý kiến của cậu, nếu đồng ý vậy có nghĩ là cậu hạ mình nhận sự giúp đỡ của anh ta? Vậy có nhọc nhằn quá không?

“Được không anh? Nếu không được thì thôi, mình tìm người khác... Vì em nghe anh Ronal nói hoàn cảnh cô gái ấy đáng thương nên muốn giúp đỡ... mà nếu anh không chịu thì thôi vậy.”

“Em có lòng thương người từ lúc nào vậy, sao anh lại không biết thế?”

Nghe câu nói này của Huy, Hàn lại cảm thấy tức giận, cậu lại nhấn tâm nói cô như thế ư.

Dường như nhìn thấy nét mặt Hàn đang không tốt, Huy liền cười lên một tiếng, một nụ cười tuyệt đẹp làm lộ hai chiếc răng khểnh: “Anh đùa thôi, việc đó tùy em quyết định đi.” Nói rồi, Huy đứng dậy dọn dẹp hai cái bát và hai đôi đũa họ vừa ăn xong, rồi đi đến ôm Hàn lên phòng.

Buổi tối.

Trên phòng, Huy đang nằm trên giường, tay thì nghịch điện thoại, chân thì bắt chéo, nhìn bộ dạng rõ là lười.

Hàn thì đi tắm rửa, làm vệ sinh cá nhân rồi sau đó cũng trèo lên giường, vòng tay qua ôm lấy cậu.

Huy cũng nhanh chóng cắt điện thoại qua một bên, lúc này cậu lật người, đem Hàn đặt dưới thân mình, rồi cúi xuống hôn cô.

Hàn cũng nhiệt tình đáp lại. Đây không phải là lần đầu hai người hôn nhau, mà cũng không phải lần đầu hôn kiểu này, thế nên Hàn sớm đã quen rồi.

Được một lúc, cảm thấy Huy dường như không có ý buông ra, mà còn có hành động vượt xa hơn, Hàn mạnh tay đẩy cậu dậy: “Anh đi súc miệng sạch sẽ đi, bẩn chết được!”

“Em vừa bảo gì?”

Ha ha, cậu thách cô nói lại câu đó đây.

“Em không bảo gì hết, em đi ngủ.” Nói rồi, Hàn lật người, cả người cô cuộn tròn trong chiếc chăn ấm áp kia.

Huy thì ngoan ngoãn đứng dậy đi làm vệ sinh cá nhân, sau đó cũng trèo lên giường ôm Hàn, nhưng mãi mà vẫn không ngủ được, cả Hàn cũng vậy.

“Hàn à, sao em cứ tránh anh mãi thế? Rõ ràng chúng ta...”

Câu tiếp theo, Hàn biết cậu sẽ nói gì, vì vậy cô giành lời trước: “Em đã nói rồi, em muốn giữ nó đến ngày chúng ta kết hôn.”

“Tại sao? Dù sao sau này chúng ta cũng kết hôn, chuyện đó chỉ là sớm muộn.”

“Vậy em hỏi anh, anh nghĩ sao nếu anh đến dự đám cưới của một cặp đôi yêu nhau 10 năm, và một cặp đôi sống chung 10 năm mới cưới?”

“Anh thấy bình thường, sống chung hay không chung cũng vậy, rồi vẫn phải về một nhà.”

Lúc này, Hàn mới lật người, đối mặt với cậu: “Khác nhau hoàn toàn! Ở với nhau 10 năm giống như vợ chồng, rồi sau đó lại làm lễ, vậy chẳng khác gì đi dự hôn lễ của một cặp đôi vốn dĩ đã là vợ chồng, còn khi yêu nhau 10 năm rồi mới kết hôn, vậy chẳng phải là sau ngày kết hôn họ mới thành một cặp vợ chồng sao?”

Mãi thấy Huy không trả lời mình, Hàn lại nói: “Em không phải loại người bảo thủ, coi trọng chuyện trình tiết, nhưng em muốn để dành điều tốt nhất đó cho anh trong ngày...”

Lời Hàn còn chưa nói hết, môi Huy đã nhanh chóng chiếm lấy môi cô, cậu hôn cô rất lâu, rất lâu... Rồi từ từ buông môi cô ra, nhưng bản thân cậu thì lại không muốn làm điều đó, cậu chỉ muốn chiếm lấy bờ môi ngọt ngào ấy mãi...

“Anh biết rồi, sau này anh sẽ không vậy nữa.”

Hàn không nói gì, nhưng trong mắt cô tràn ngập ý cười, hạnh phúc. Nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt của cậu, lúc này không hiểu sao trong lòng cô lại dấy lên nỗi bất an đến đáng sợ.

Bỗng nhiên cô sợ, sợ một ngày nào đó không được ở gần cậu nữa, sợ một ngày nào đó, cô sẽ mất cậu, sợ một ngày nào đó...

Suy nghĩ vẫn còn chưa dứt thì Huy lại lên tiếng cắt đứt nó: “Thôi trễ rồi, em ngủ đi. Anh yêu em!” Nói xong, cậu nhẹ nhàng đặt lên trán Hàn 1 nụ hôn.

Nụ hôn này tuy nhẹ nhàng, nhưng nó lại khiến nỗi lo lắng trong lòng Hàn vơi đi rất nhiều.

“Em cũng vậy!” Hân đáp, đáp rất khẽ, rất nhỏ, nhưng lại đủ để Huy nghe thấy.

Cả hai cùng nhìn nhau cười, rồi Huy lại siết chặt Hân trong lòng mình hơn và Hân cũng vậy, cô cũng ôm chặt lấy Huy hơn, để cho dù là có trong giấc mơ, cô cũng sẽ không buông tay cậu.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 8

Tại Việt Nam

Trong bếp, đầu bếp đang bận bịu chuẩn bị những món ăn để tiếp đãi ba mẹ Huy, thì lúc này bốn người họ đang còn ngồi trong phòng khách nói chuyện, mà chủ đề luôn xoay quanh hai người họ.

“Không biết mấy ngày nay tụi nó đã thích nghi với bên kia chưa nữa.” Câu nói này không ai khác là của mẹ Hân, bà lúc nào cũng vậy, lo lắng cho cô từng li từng tí chẳng khác gì lo lắng cho một đứa trẻ.

Mà lúc nào bà nói như vậy, ba Hân cũng đều là người lên tiếng trách móc: “Hai đứa nó lớn rồi, không còn là trẻ con nữa, và lại con Hân cũng sống ở bên đó 10 năm chứ ít gì.”

“Đúng đó, đúng đó! Chị đừng lo lắng quá như vậy, tụi nó sẽ ổn thôi mà.” Mẹ Huy cũng phụ họa theo.

“Nhà cửa chúng ta cũng đã chuẩn bị cho chúng nó rồi, kêu mang con Linh sang cùng thì không chịu, rồi qua đó chắc chắn chén đĩa xài được một lần rồi vứt.” Câu này không của ba Huy thì là ai.

Thật ra lúc ông đề nghị mang chị Linh theo, thứ nhất là giúp hai người về việc nhà, nấu ăn giặt giũ, thứ hai là để giám sát thằng con quý tử của ông. Qua đó lỡ mà Hân sơ ý một chút thôi là y như rằng thế nào cũng có chuyện.

Nghe vậy, đương nhiên mẹ Huy sẽ lên tiếng trách ông rồi, cái này thì không chạy đâu cho thoát được: “Tụi nó lớn hết rồi, cũng cần phải có không gian riêng chứ. Chúng ta để tụi nó đi như vậy thứ nhất là để học, nhân tiện du lịch luôn.”

Trong khi hai người này vẫn còn tiếng to tiếng nhỏ trách nhau, thì mẹ Hân lại quay sang nói khẽ với chồng mình: “Ông à, hay tuần sau mình sang đó với nó đi, khoảng mấy ngày rồi về, được không ông? Chứ tôi lo quá...”

“Tụi nó lớn rồi, bà không phải lo. Và lại bà thì sức khỏe không tốt, hay muốn qua đến bên đấy rồi nằm viện 1 tháng mới về đây?”

Nghe câu này, bà không khỏi lườm ông một cái đến xén cả mặt. Lo cho con cái có gì sai sao? Lúc nào cũng bảo nó lớn rồi, nó lớn rồi, ừ, để khi nào tụi nó gây họa lúc đó lại nói, à, dù sao tụi nó cũng còn nhỏ... cho xem.

Đang nói chuyện thì quản gia bước vào, cúi người nói: “Thức ăn đã chuẩn bị xong rồi ạ!”

Thế là mọi người chuyển xuống phòng bếp để ăn cơm, nhưng chủ đề về Hân và Huy cũng không vì thế mà dừng lại.

Do chênh lệch múi giờ, nên bây giờ ở Mỹ hiện tại đã khuya lắm rồi.

Trong nhà, Hân và Huy đang đứng đối diện với nhau, cả hai đều không nói câu nào, cho đến khi Hân cất giọng trước.

“Không phải anh nói yêu em sao?”

“Không phải anh nói không phản bội em sao?”

“Không phải anh nói sẽ bảo vệ em sao?”

“Không phải anh nói...”

Câu cuối cùng Hân còn chưa nói hết, Huy đã tức giận ném một sấp giấy xuống đất, cậu hét lên: “Đủ rồi, đừng nói nữa!”

Bị quát, Hân chỉ im lặng bật khóc, cô nhìn Huy với đôi mắt ngấn nước, nhưng đối lại chỉ là sự lạnh lùng của cậu.

Bây giờ, ngay cả một nụ cười, dù là nhếch môi cậu cũng chẳng cho cô, vậy có nghĩa là cậu không yêu cô nữa sao?

Nhìn Hân khóc, đúng là Huy không cảm lòng được, cậu bắt đầu dĩ mở miệng: “Là anh sai, anh sai! Là anh phản bội em, anh thất hứa... Được chưa? Vừa lòng em chưa?”

Nói rồi, cậu lạnh lùng nhìn Hân, sau đó xoay người bước ra khỏi nhà.

Lúc này, khi thấy bóng dáng Huy chuẩn bị bước đi, Hân không thể hiểu nổi vì sao cô lại yếu đuối đến vậy, cô chạy theo cậu, vòng tay ôm từ phía sau cậu, cô nói trong tiếng nấc: “Anh đừng đi, đừng đi mà... Được không? Anh đừng đi mà, anh à, đừng đi mà...”

Càng nói, Hân lại không kìm được cảm xúc, nước mắt cứ như suối tuôn ra không ngớt.

Nhưng mà trái lại với sự yếu đuối đó của Hân, Huy vẫn lạnh lùng mở tay cô ra, vẫn là giọng điệu lạnh lùng ấy, Huy nói: “Quên anh đi, vì trước đây em đã nói nếu anh làm vậy, anh không xứng đáng với em... Và bây giờ, cũng vậy!”

Nói rồi, Huy hất tay cô ra, bởi vì lực khá mạnh nên khiến Hân không tự chủ được ngã xuống đất.

Nhìn theo bóng lưng cậu bước đi xa dần xa dần, Hân vô cùng đau đớn, tay chân cô vô lực, nước mắt cũng vì vậy mà rơi nhiều hơn.

“Anh đừng đi mà, đừng rời xa em mà, đừng mà...”

“Hân à, em sao vậy? Hân? Dậy đi, Hân!” Đang ngủ, vì nghe thấy tiếng của Hân, cứ lảo lẩm gì đó khiến Huy cũng thức giấc, cậu lo lắng lay cô dậy.

“ĐỪNG!!!”

Bỗng nhiên Hân mở to hai mắt, cô vẫn không hề biết là trong vô thức, cô đã gào thét thế nào đâu.

“Em sao vậy?” Vừa hỏi, Huy vừa đưa tay lau mồ hôi trên trán cô. Rõ ràng trong phòng bật điều hòa, vậy mà Hân lại ra mồ hôi nhiều thế này, chứng tỏ cô đã gặp ác mộng.

Lúc này, Hân đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy Huy vẫn còn ở trước mặt mình, vẫn còn ở trong căn nhà của hai người, cô lại bật khóc.

Hân vươn tay ôm lấy Huy, cô vui đầu vào lòng cậu, cô nói: “Anh có yêu em không?”

“Có, anh rất yêu.” Huy nhẹ nhàng đáp lại.

“Sau này nếu có người đẹp hơn em, giỏi hơn em, anh có vì cô ta mà phản bội em không?”

“Sẽ không.” Huy chắc chắn. Nghe những câu hỏi này của Hân, không cần cô nói cậu cũng biết cô mơ thấy gì.

Mà Hân, nghe được những câu trả lời này của Huy, trong lòng cô lại yên tâm rất nhiều, lúc này, cô mới chậm rãi nói: “Lúc này em mơ thấy anh.”

“Mơ thấy anh phản bội em đúng không?” Huy hỏi, cậu nhìn cô với ánh mắt chứa đầy yêu thương.

“Sao anh biết?”

“Ngốc quá, em hỏi anh những câu hỏi như vậy thì chắc chắn là sẽ mơ thấy những điều như vậy rồi.” Ngưng một lát, Huy lại nói: “Em yên tâm đi, anh sẽ không bao giờ hết yêu em đâu, sẽ không bao giờ phản bội em. Anh sẽ dùng phần đời còn lại để bảo vệ em, được chưa?”

Hân nghe vậy cũng không nói gì, bởi vì bây giờ trong lòng cô đang rất hạnh phúc, vòng tay của cô càng xiết chặt cậu hơn.

“Bây giờ không sao nữa rồi, em ngủ đi, mai còn phải dậy sớm.” Nói rồi, Huy hôn nhẹ lên trán Hân, sau đó vẫn giữ tư thế ôm Hân mà ngủ.

Sáng nay, đáng lẽ ra là Hân phải dậy từ sớm để đến trung tâm đào tạo lái xe lấy bằng, nhưng vì việc tối qua nên hôm nay Hân dậy muộn.

Lúc mở mắt ra đã gần 9 giờ rồi, Hân vội vàng chạy đi rửa mặt chải tóc, mặc đại một bộ quần áo đơn giản, chuẩn bị đến trung tâm.

Vừa làm, Hân vừa trách Huy: “Sao anh không gọi em?”

Huy không nhanh không chậm trả lời cô: “Tại anh thấy em ngủ ngon quá, với lại hôm qua em không được khỏe, nên nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Lúc này, Hân đang xỏ đôi giày ba ta màu trắng, vẫn còn chưa hết cần nhằn: “Thế nào ông thầy già lại nể em cho xem”

Trong trung tâm, đúng thật có 1 giáo viên hơi lớn tuổi, năm nay chắc cũng gần 60 rồi, thế quái nào lại không chịu nghỉ hưu, cứ phải đi dạy để mắng người khác, đúng là khó chịu mà.

“Đội tí, để anh đi với em.” Nói rồi, Huy lên phòng, cũng không thay đồ mà chỉ lấy cái áo khoác, nhanh chóng xỏ vào rồi nắm tay Hân ra khỏi nhà.

Trên đường đi, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, Hân dường như đã nhìn thấy được không khí nhộn nhịp của ngày tựu trường.

Trong các cửa hàng quần áo, hầu như đều trưng bày những bộ đồng phục xinh đẹp, còn trong các hiệu sách thì chất đầy nào là sách giáo khoa, nào là tập, nào là bút viết,... Tự nhiên bây giờ Hân cũng nôn nóng muốn được đi học quá, mấy ngày nay nghỉ ở nhà chẳng có gì làm, chán chết được.

Đến nơi, cũng may cho Hân là ông thầy khó tính bị bệnh, nên hôm nay không ở đây, chứ nếu không thế nào Hân cũng sẽ bị ông ta mắng.

Trên đường về, Hân và Huy có ghé vào một hiệu sách để mua vài cuốn tập cũng như dụng cụ cần thiết, đi lướt ngang qua một kệ sách trưng bày những cuốn tiểu thuyết, Hân vô tình nhìn thấy cuốn sách ‘Journey to the center of the Earth’ (Hành trình vào tâm Trái Đất) của Jules Verne.

Đưa tay lấy cuốn sách, khi giờ ra thì Hân chỉ liếc sơ qua, sau đó đóng sách lại, bỏ về vị trí cũ.

“Sao vậy?” Thấy hành động kì lạ này, Huy không khỏi thắc mắc.

“Toàn tiếng Anh.” Hân bỏ lại một câu nói ngắn gọn, sau đó mang mấy cuốn tập và vài cây bút đến quầy để tính tiền.

Lý do vì sao Hân bỏ lại ư, đó là vì sách toàn chữ là chữ, đằng này còn in toàn tiếng Anh, mang về đọc có mà đau đầu. Không phải cô không đọc được tiếng Anh đâu, chỉ tại cô lười thôi, sau này đi học rồi đến lúc đó không muốn đọc cũng không được.

Trở lại chiếc xe BMW màu đen bóng, ngồi vào xe, ngược nhìn chiếc đồng hồ điện tử đã là 11 giờ trưa, lúc này bụng Hân đã đói cồn cào rồi, và lại sáng chưa ăn gì cả nên giờ cô càng đói hơn.

Mà Huy thì dường như hiểu được ý Hân, cậu vừa giúp Hân sửa lại dây an toàn, vừa nói: “Ở gần đây có một nhà hàng gia đình, vào đó ăn xong rồi về.”

Nghe câu nói này Hân không khỏi thắc mắc, sao cậu lại biết hay thế nhỉ.

Còn Huy, nhìn thấy ánh mắt đó thì không nhịn được cười, cậu nói: “Lúc đi anh có để ý thấy.” Rồi sau đó không chờ Hân đáp, cậu khởi động quay đầu xe rồi phóng nhanh đến nhà hàng họ.

Bởi vì đây là nhà hàng gia đình nên khá ồn ào, Hân thì không thích những nơi như vậy, nhưng vì đói quá nên cũng đành chịu.

Thức ăn được mang lên, Hân và Huy cùng nhau ăn, nói chuyện vài câu, bỗng nhiên Huy chuyển đề tài: “Em và cái người tên Ronal kia làm thế nào mà quen biết nhau vậy?”

Nghe hỏi, Hân mở to hai mắt nhìn cậu. Bình thường không thích người ta mà, sao giờ lại hỏi người ta vậy.

“Lâu rồi, từ lúc em 12 tuổi.”

“Làm thế nào mà quen?”

“Em không nhớ nữa, hình như lúc đó em bị gì đấy, sau đó anh ấy giúp em, thế là thân nhau luôn.”

Huy vẫn không ngừng hỏi, hỏi nhiều đến nỗi quên cả ăn: “Anh ta lớn hơn em bao nhiêu tuổi? Anh ta làm nghề gì? Có ý đồ gì với em không?”

“Anh ấy năm nay hình như gần 30 rồi, là bác sĩ, không có ý đồ gì với em cả.” Hân cũng dừng ăn, đối diện với Huy và trả lời những câu hỏi của cậu.

“Gần 30 á?” Huy dường như rất ngạc nhiên với câu trả lời này của Hân, thật sự cậu chỉ nghĩ anh ta năm nay mới hai mấy, nhìn trẻ thế cơ mà... “Vậy chắc hẳn ta muốn làm trâu ngựa gã có non rồi.”

Nghe câu này của Huy, Hân lập tức không vui, trong lời nói mang vẻ tức giận: “Anh đừng nói như vậy, anh ấy là người tốt.”

“Tốt? Anh lại không thấy anh ta tốt chỗ nào!” Mà Huy, cứ mỗi lần nhắc đến cái người tên Ronal là cậu y như rằng khó chịu, tức giận, ghét. Giọng nói cũng vì vậy mà mang theo vài phần chằm chọc.

Trong lòng Hân, cô biết rõ Huy có ác cảm với Ronal, nhưng đó là do cậu chưa tiếp xúc với anh ấy thôi.

“Hay là anh thử làm bạn với anh ấy đi, một thời gian thôi, nếu không được thì thôi.” Hân nhìn thẳng vào mắt Huy, mang theo trong đấy vài phần mong chờ.

“Làm bạn? Em bảo anh phải hạ mình làm bạn với tình địch?” Giọng nói của Huy càng lúc càng to, trong đấy chứa đầy tức giận.

“Tình địch? Anh ấy không phải tình địch của anh, anh ấy và em chỉ là bạn thôi mà, anh đừng nghiêm trọng hóa vấn đề như vậy được không?”

Nghiêm trọng hóa vấn đề? Rõ ràng hẳn ta có ý đồ với cô, vậy mà bây giờ cô lại nói cậu nghiêm trọng hóa? Chỗ nào vậy?

Vừa định mở miệng phản bác thì bỗng nhiên Huy nhận ra rằng mình đã đi quá xa, nếu nói nữa thì họ sẽ dẫn đến cãi nhau, nhưng điều này cậu không muốn xảy ra.

“Sau này em đừng nhắc anh ta trước mặt anh nữa, anh không thích.” Huy nói xong câu này, sau đó lại cầm cúi ăn, không nhìn Hân lấy một cái.

Đối với Hân, thái độ này của cậu có phải là giận rồi không? Cậu giận cô sao? Nhưng cô đã nói gì sai chứ? Chỉ bảo cậu thử làm bạn thôi mà, chỉ là thử thôi, vậy mà cũng giận cô sao?

Lại nói, hành động này của cậu lại khiến cô nhớ đến giấc mơ tối qua, thái độ lạnh nhạt, khiến cô rất sợ, rất sợ...

Mắt Hân bắt đầu ngấn nước, nhưng Huy lại không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 9

Về đến nhà, hai người cũng không ai nói với ai câu nào, cứ như xa lạ, ai làm việc nấy.

Đối với Hân, ngày hôm nay quả thật Huy rất quá đáng, nhưng mà Huy thì ngược lại, cậu thấy cậu không sai, người tên Ronal đó khẳng định có vấn đề.

Nằm trong phòng nghỉ ngơi một lát, ngược mắt nhìn đồng hồ đã là 3 giờ chiều, hôm nay Hân lại quên mất gọi cho mẹ.

Nhưng lại nghĩ đến tối nay, hai người lại đi ăn cơm ngoài, lại thấy trong lòng khó chịu, vì vậy cô lấy điện thoại ra gọi cho Ronal.

Nói chung chủ đề xoay quanh việc mà hôm trước Ronal nói, tìm người giúp việc. Ronal bảo nói qua điện thoại không rõ ràng, nên hẹn gặp Hân.

Trong lòng Hân biết rõ anh ấy cố tình lấy lý do để gặp cô, mặc dù không muốn đi nhưng ở nhà cứ chiến tranh lạnh với Huy cũng không tốt hơn là bao, thế là chưa đầy 5 phút sau, Hân đã mặc áo lấy chìa khóa xe ra ngoài.

Lúc này Huy đang ở phòng khách xem tivi, thấy Hân có ý chuẩn bị ra ngoài, cậu không khỏi tò mò lên tiếng hỏi: “Em đi đâu vậy?”

“Kiếm cơm.” Bỏ lại một câu nói lạnh lùng, Hân mở cửa nhà đi thẳng ra ngoài, cũng không thèm nhìn Huy lấy 1 cái.

Rồi rồi, cái giọng điệu này chắc chắn vẫn chưa hết giận cậu rồi, thôi thì đợi tí nữa Hân về cậu sẽ xin lỗi. Nghĩ vậy nên Huy cũng không quan tâm mấy, vẫn ung dung ngồi xem tivi.

Ra đến quán cà phê lần trước, Hân đã thấy Ronal ngồi trong góc đợi cô, là bàn dành cho 2 người.

Vừa ngồi xuống bàn, người phục vụ còn chưa kịp mang menu lên cho Hân xem, cô đã nhanh chóng mở lời: “Có chuyện gì không tiện thì bây giờ anh nói đi.”

Nghe vậy, Ronal cũng chỉ cười nhẹ, sau đó không nhanh không chậm nhả ra từng chữ: “Chuyện là hoàn cảnh cô ấy đặc biệt khó khăn, nên hi vọng em sẽ trả lương cao một tí.”

“Chỉ vậy thôi sao?” Lúc này, phục vụ mới đưa menu cho Hân, cô cũng chẳng nhìn menu một cái, khoát tay ý bảo không cần.

“Không, thật ra anh muốn cùng em uống một ly cà phê thôi mà, không được sao?”

Nó rồi, Ronal lại nhàn nhã khuấy cà phê trong ly, cũng không uống.

“Anh ấy đang ở nhà một mình, em phải về.” Nói rồi, Hân lấy túi định đứng lên thì Ronal đã nhanh hơn 1 bước ngăn cô lại, Hân đành phải ngồi lại ghế.

“Ý em là cậu bạn trai đó sao? Cậu ấy cũng không phải trẻ con, không phải vội.”

“Và lại em chỉ nói là em đi một tí thôi, anh ấy sẽ trông.”

“Uống 1 ly cà phê không tốn nhiều thời gian của em đâu.” Lại không cho Hân có cơ hội từ chối, Ronal vẫn tiếp tục: “Từ lúc về nước em sống tốt không?”

“Rất tốt.” Hân định sẽ trả lời qua loa cho có để về nhà, cô sợ Huy lo lắng.

Nhưng mà Ronal thì ngược lại, không buông tha cho cô: “Cậu ta tốt với em không?”

“Rất tốt.”

“Vậy năm đó em từ chối anh là để đến với cậu ta?” Ronal nhìn thẳng vào mắt Hân, mà Hân cũng không có ý né tránh anh.

Cô vẫn trực tiếp đối mặt với Ronal, nhìn thẳng vào mắt anh đáp: “Lúc đó thật sự em chưa nghĩ đến chuyện yêu đương nam nữ...”

Lời còn chưa nói hết đã bị Ronal cướp mất: “Vậy nếu bây giờ đã nghĩ thì em cho anh một cơ hội được không? Dù sao trước đây em đã nói...”

Khi Ronal vừa nói câu này, Hân ngay lập tức ngắt lời anh ta: “Trước đây là do em còn nhỏ, không hiểu chuyện, nhưng bây giờ người em yêu là anh ấy, anh biết mà phải không?”

Không đợi Ronal trả lời, Hân lại tiếp tục: “Hiện tại em chỉ xem anh như anh trai vậy, không hơn được đâu. Em cũng sẽ không xin lỗi vì bây giờ từ chối anh, bởi vì chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng...”

Câu nói vừa phát ra khỏi miệng, Hân lại biết mình sai, dù sao Ronal vẫn không rành tiếng Việt nên chắc không hiểu miễn cưỡng nghĩa là gì, Hân liền giải thích lại với anh lần nữa: “Ý em là tình cảm phải do hai bên tự nguyện, em không thích sẽ nói là không thích, và lại chúng ta không hợp.”

Lúc này, Ronal mới chậm rãi mở miệng: “Anh nghe nói cậu ta bằng tuổi em đúng không? Một người như vậy sao có thể bảo vệ em?”

“Anh ấy có thể!” Hân khẳng định. Sau đó cô xoay mặt ra cửa sổ, trở lại giọng nói lạnh lùng vốn có: “Còn về chuyện cô gái kia thì anh cho em số điện thoại đi, em sẽ tự lo.”

Nghe vậy, Ronal cũng không nói thêm gì, chỉ lấy điện thoại ra đọc một dãy số cho Hân, sau đó lại nhìn bóng lưng Hân đi mất. Lúc này, anh mới thở ra một hơi dài, lúc này, là anh quá nóng vội rồi. Lần này, anh đã sai, và một sai lầm khó có thể sửa được, trừ khi...

Về đến nhà, Hân vừa mở cửa ra đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm ngào ngạt bay khắp nơi, cô vội đi vào bếp thì thấy Huy đang loay hoay với những món ăn vô cùng bắt mắt bày khắp bàn.

“Em về rồi à?” Thấy Hân về, Huy chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái, rồi lại tiếp tục bận bịu với mấy món ăn còn chưa làm xong.

“Những cái này là do anh tự làm hết à?” Hân hỏi, vừa hỏi cô vừa đi đến bàn ăn.

“Ừ, em lên tắm đi rồi ăn.”

Nghe vậy, Hân nhanh chóng lên lầu tắm rửa, rồi sau đó là nhanh chóng sấy khô mái tóc mới xuống nhà.

Lúc bước vào nhà bếp một lần nữa, mắt Hân vô tình liếc thấy chiếc đồng hồ treo tường ở đấy, đã gần 7 giờ rồi á, chẳng lẽ cô ra ngoài lâu vậy ư?

Lúc Hân xuống, thức ăn cũng đã dọn xong xuôi, Huy chỉ chờ cô xuống là ăn ngay.

Thức ăn Huy làm và thức ăn Hân làm đúng là khác nhau một trời một vực mà. Ông trời đã ban cho cậu ngoại hình, tài năng, mà lại còn cho cậu nấu ăn ngon...chả bù cho cô.

“Chiều nay em đi đây vậy?” Đang suy nghĩ, bỗng nhiên Huy lên tiếng cắt đứt nó, đưa Hân trở về hiện thực.

“Em đi kiếm cơm.”

“Kiếm cơm? Tại sao phải kiếm cơm? Tiền chúng ta có mà, đâu cần em phải đi làm kiếm cơm.”

Hình như là Huy hiểu sai ý Hân rồi.

“Không, ý em là tìm người về nấu cơm cho mình ăn.”

“À...” Huy chỉ định à một tiếng rồi thôi, nhưng lại nhớ ra điều gì đó, mặt cậu bắt đầu có chút không vui: “Em lại đi tìm tên Ronal à?”

“Anh đừng có mở miệng ra là tên này tên nọ có được không? Dù sao anh ấy vẫn lớn tuổi hơn anh nhiều đấy.” Hân lại khó chịu lên tiếng nói giúp Ronal, không phải cô bênh anh ấy, cô chỉ nói sự thật thôi.

Huy nghe vậy cũng không nói thêm gì, chỉ tiếp tục ăn. Thức ăn lúc này cho dù có ngon đến mấy, bây giờ vào miệng cậu và Hân, cả hai đều thấy vô vị.

Ăn cơm xong cũng là lúc Hân nhận được điện thoại của mẹ gọi đến, cô ngay lập tức nhấc máy.

“A lô?...Con vẫn khỏe, tụi con vừa ăn tối xong...Dạ, vẫn ổn...” Hai mẹ con chỉ nói chuyện hỏi thăm này nọ thôi, nhưng lại nói đến hơn 1 giờ đồng hồ.

Đầu dây bên kia bà biết bây giờ đã tối rồi, vì vậy chỉ dặn dò Hân vài câu rồi cả hai người ngắt máy.

Trong lúc Hân nói chuyện qua điện thoại với mẹ, thì lúc này Huy cũng đang phải nghe những lời dặn dò từ mẹ mình.

Trên phòng, Huy nằm dài trên giường, bộ dạng lười biếng nhợt nhạt ra, cậu một tay ôm gối một tay cầm điều khiển, tai thì đeo phone để nghe mẹ nói.

Cậu và mẹ cứ giống như hai người bạn vậy, chỉ có điều khác nhau về tuổi tác thôi, cậu nói chuyện cũng chẳng kiêng nể bà, trừ khi cần bà làm giúp việc gì

đó thôi.

Từ ngày cậu và Hân sang Mỹ, cứ mỗi lần nói chuyện điện thoại với mẹ là y như rằng bà hát cho cậu nghe một bài hát, nghe đến nỗi chán luôn.

Bà dặn cậu phải để ý, chăm sóc cho Hân; bà dặn cậu không được làm Hân buồn, phải chiều cô; bà dặn cậu phải để mắt đến những người xung quanh Hân, đặc biệt là con trai, bà bảo cậu lo là là mất vợ như chơi; bà bảo nếu cậu dám bắt nạt Hân bà sẽ không tha cho cậu;... Bà bảo rất nhiều thứ, nhưng có câu này của bà là cậu thích nhất nè, bà nói nếu Hân bắt nạt cậu, cậu cứ thịt cô, không phải sợ.

Mỗi lần bà nói câu này là y như rằng Huy cười híp cá hai mắt, trong lòng cậu thích lắm chứ, nhưng là Hân không muốn, nên thôi.

Đang nói chuyện với mẹ thì Hân mở cửa ra bước vào phòng, thấy vậy Huy cũng chào tạm biệt mẹ rồi hai người lại tiếp tục im lặng như trước.

Huy thì ngồi nghịch điện thoại, Hân thì đi tắm. Ngồi trên giường, tay và mắt Huy đang dán vào chiếc ti vi kia, nhưng bên tai cậu vẫn truyền đến tiếng nước chảy trong nhà tắm.

Trong phòng tắm, Hân ngâm mình trong dòng nước ấm, cơ thể thả lỏng, vô cùng thoải mái, bất giác cô lại nghĩ đến những lời Ronal nói lúc chiều.

Cô thừa nhận trước đây cô có chút thích anh, nhưng thích cũng chỉ là thích thôi, hiện tại bây giờ cô chỉ xem anh ấy là bạn. Nhưng cũng không trách anh ấy được, vì dù sao trước đây cô cũng đã từng tỏ tình với anh ấy, mà lúc đó anh ấy chỉ xem cô như một đứa con nít thôi, nhưng bây giờ lại... .

Trong hai năm cô về nước, không biết ở đây anh ấy thay đổi như thế nào, nhưng đúng là tính tình khác hẳn hồi đó, có lẽ là do thời gian đã khiến anh chín chắn hơn, hay có lý do nào khác?

Mà nhắc lại chuyện này, không thể nào không nhắc đến Huy. Hân vẫn thắc mắc là tại sao khi gặp Ronal, Huy lại không có một chút tôn trọng dành cho anh ấy như vậy chứ, cho dù là không có thiện cảm nhưng dù sao anh ấy cũng lớn tuổi hơn, Huy đáng ra phải nên tôn trọng chứ, đằng này... .

Mà, càng nhắc là càng tức, rõ ràng biết cô đang giận, thế mà một câu xin lỗi cũng không nói được, bây giờ lại thoải mái ngồi xem ti vi, tức chết cô rồi.

Liếc mắt thấy trên bồn rửa mặt có một chai xịt phòng, là chai thủy tinh, kiểu dáng nhìn rất đẹp, nếu không nhìn miếng nhãn dán trên thân chai chắc ai cũng nghĩ nó là chai nước hoa rồi.

Không nghĩ nhiều, Hân đứng dậy, khoác chiếc áo choàng tắm lên, Hân đi đến bồn rửa mặt, cô lấy chiếc bình rồi nện mạnh xuống đất.

“Xoảng.”

Đang ngồi xem ti vi, đột nhiên bên trong phòng tắm truyền đến tiếng vỡ của đồ thủy tinh, Huy vội vàng bỏ điều khiển xuống, sau đó nhanh chóng chạy vào xem Hân.

Cửa phòng tắm Hân không khóa, không phải cô cố ý, mà trước giờ do ở một mình nên lâu dần hình thành thói quen.

Mở cửa ra thấy Hân không sao, Huy mới bỏ được lo lắng trong lòng, lại thấy Hân đang chuẩn bị nhặt những mảnh vỡ lên thì Huy nhanh chóng bước đến ngăn cản: “Em để đó rồi ra ngoài đi, ở đây để anh dọn.” Nói xong cũng tiện tay kéo Hân ra ngoài.

Càng đến gần, cậu lại càng nghe một cái mùi khó chịu cực kì, thông thường thì những chai nước hoa dùng để xịt phòng có mùi thơm rất dịu, nhưng đó là do chúng ta chỉ xịt vài cái nên mới có mùi thơm như vậy, đằng này nguyên một chai mới tinh bị vỡ, cái mùi rất hắc, khó chịu cực kì.

Thấy Huy vào phòng, lại nhìn đến vẻ mặt lo lắng của cậu, trong lòng Hân có chút hả hê, thì ra là vẫn còn lo cho cô. Nhưng vì đang giận nhau nên Hân cũng không nói gì, bước ra ngoài rồi đóng cửa, bỏ lại Huy một mình trong phòng tắm, dọn dẹp đồng thủy tinh văng vể.

Huy dọn xong cũng rất nhanh, nhưng cậu phải mở cửa nhà tắm ra để cho mùi bay bớt, chứ nếu không chắc hôm nay cậu khỏi tắm luôn.

Nhìn Hân nằm trên giường ngủ ngon lành, Huy không những không giận, ngược lại còn thở ra một hơi nhẹ nhõm. Chỉ cần cô không sao là được rồi... .

Một lát sau, sau khi đã tắm rửa xong xuôi, lúc này Huy mới lên giường. Cậu nhìn Hân một lát rồi bật cười, vòng tay qua ôm lấy cô.

Hân vẫn chưa ngủ, thấy hành động này của Huy thì Hân đưa tay mình lên gỡ tay Huy ra, rồi kéo chăn đắp lên chỉ chừa ra cái đầu.

“Này, em còn giận à? Sao em giận dai thế?” Vừa nói, Huy vừa kéo chăn xuống khỏi người Hân, rồi lại vòng tay qua ôm lấy cô.

“Này, anh biết em chưa ngủ, đừng có giả vờ nữa.”

Hân lại một lần nữa hất tay cậu ra.

“Không cho ôm đúng không?” Huy hỏi.

Hân không đáp, cô lại đem chăn đắp lên người, vẫn chừa ra một cái đầu.

“Không cho anh ôm, anh tự tìm người khác ôm!” Nói rồi, Huy bước xuống giường, cố ý làm động tác thật mạnh, dứt khoát, nhưng Hân vẫn không nhìn

cậu lấy một cái.

Cô thách cậu đấy, cô thách cậu đấy, dám bước ra khỏi nhà xem, dám tìm người khác ôm xem, xem cô xử cậu như thế nào.

Mà Huy, cậu không nói đùa, lần này cậu thật sự không đùa. Cậu bước đến tủ đồ, mở ra lấy cái áo khoác da màu nâu sậm, sau đó mặc vào, rồi mở cửa phòng toan bước ra.

Thấy vậy, Hân bật dậy, cô nói: “Anh đi đâu đấy?”

“Em còn hỏi? Em đang giận anh mà, sao em còn quan tâm anh đi đâu?”

Nếu là bình thường, Huy sẽ ngồi dỗ Hân, sẽ nịnh cô để cô hết giận, nhưng hôm nay khác, hôm nay cậu sẽ không làm vậy nữa, không nịnh cô, không dỗ dành cô nữa, vì cậu không sai mà.

Cô vốn dĩ biết cậu có thành kiến với người tên Ronal đó, mà vẫn cứ một mực nhắc hân trước mặt cậu, đã vậy còn bảo cậu thử làm bạn với hân, cậu không thêm!

“Anh đứng lại đó cho em, anh không được đi!!!” Hân cũng xóc chân lên, cô đứng trước mặt Huy, hai mắt nhìn chăm chăm vào cậu.

“Em lớn rồi, không còn là trẻ con, sau này đừng giận dỗi rồi bắt anh dỗ dành em nữa, anh cũng biết mệt, em biết không? Có đôi lúc là em làm sai, nhưng vì để cho em vui, anh vẫn phải dỗ dành em, chọc cho em cười,... Em có biết những điều đó là vì sao không?”

Nói đến đây, Huy nhìn Hân bằng đôi mắt chứa đầy yêu thương nhưng cũng mang đầy tức giận.

Thấy Hân không trả lời mình, Huy lại tiếp tục nói: “Đó là vì anh yêu em, anh muốn em được vui vẻ... Nhưng mà em càng ngày càng quá đáng, đã biết rõ anh không thích tên Ronal kia, mà vẫn cứ câu trước Ronal, câu sau Ronal, em biết anh khó chịu lắm không? Nhìn thấy hân nhìn em bằng ánh mắt mang đầy ham muốn đó, em có biết anh muốn đâm vào mặt hân như thế nào không? Em có biết...”

Huy còn chưa nói hết câu, Hân đã ngắt lời cậu: “Vậy ý anh là lỗi do em? Chẳng lẽ em bảo anh thử làm bạn với anh ấy, thử tiếp xúc 1 lần cũng là em sai? Anh chưa từng nói chuyện đằng hoàng với anh ấy 1 lần, từ lần đầu tiên gặp anh đã ghét anh ấy, trong khi đó 2 người chưa tiếp xúc với nhau, muốn 2 người làm bạn là em sai sao?”

“Anh không nói lỗi do ai hết, nhưng sau này em đừng như trẻ con nữa, đừng bướng bỉnh nữa. Anh là con người, không phải cái máy, cũng có lúc sẽ biết mệt.” Nói rồi, Huy mở cửa phòng ngủ dứt khoát bước ra, sau đó đóng cửa lại, bỏ lại Hân một mình đứng đấy.

Lúc này, Hân vẫn chưa tin vào tai mình, chưa tin vào mắt mình, những gì cô đã nghe đã thấy là thật sao? Tại sao từ khi sang Mỹ cô và Huy lại thường xuyên cãi nhau, giận nhau như vậy?

Ngay cả bản thân cô rốt cuộc đã sai chỗ nào chứ? Chỉ muốn Ronal và Huy trở thành bạn, không phải rất tốt sao?

Còn Huy, sau khi ra khỏi nhà, cậu khởi động xe rồi chạy vào thành phố, xe lao như tên bắn trong đêm tối, vì đường vắng nên Huy càng đạp mạnh chân ga hơn.

Cậu thật sự đã sai sao? Rõ ràng tên Ronal đó có ý với Hân, cậu nhắc nhở cô không nghe thì thôi, còn muốn cậu làm bạn với hân ta? Cậu khinh! Cho dù ở Mỹ cậu không có bạn bè, cũng không bao giờ làm bạn với hân ta.

Cậu có thể nhìn rõ trong mắt hân, tình cảm của hân đối với Hân không chỉ đơn giản là anh em đâu, cậu còn nhìn thấy hân là một người có tham vọng, một người không hề đơn giản.

Lúc này, tại căn phòng trống trải ấy, Hân như người mất hồn, cô vô lực nằm trên giường, trong vô thức không biết lúc nào đã thiếp đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 10

Trong nhà, Hân và Huy đang đứng đối diện với nhau, cả hai đều không nói câu nào, cho đến khi Hân cất giọng trước.

“Không phải anh nói yêu em sao?”

“Không phải anh nói không phản bội em sao?”

“Không phải anh nói sẽ bảo vệ em sao?”

“Không phải anh nói...”

Câu cuối cùng Hân còn chưa nói hết, Huy đã tức giận ném một sấp giấy xuống đất, cậu hét lên: “Đủ rồi, đừng nói nữa!”

Bị quát, Hân chỉ im lặng bật khóc, cô nhìn Huy với đôi mắt ngấn nước, nhưng đổi lại chỉ là sự lạnh lùng của cậu.

Bây giờ, ngay cả một nụ cười, dù là nhếch môi cậu cũng chẳng cho cô, vậy có nghĩa là cậu không yêu cô nữa sao?

Nhìn Hân khóc, đúng là Huy không cảm lòng được, cậu bất đắc dĩ mở miệng: “Là anh sai, anh sai! Là anh phản bội em, anh thất hứa... Được chưa? Vừa lòng em chưa?”

Nói rồi, cậu lạnh lùng nhìn Hân, sau đó xoay người bước ra khỏi nhà.

Lúc này, khi thấy bóng dáng Huy chuẩn bị bước đi, Hân không thể hiểu nổi vì sao cô lại yếu đuối đến vậy, cô chạy theo cậu, vòng tay ôm từ phía sau cậu, cô nói trong tiếng nấc: “Anh đừng đi, đừng đi mà... Được không? Anh đừng đi mà, anh à, đừng đi mà...”

Càng nói, Hân lại không kìm được cảm xúc, nước mắt cứ như suối tuôn ra không ngớt.

Nhưng mà trái lại với sự yếu đuối đó của Hân, Huy vẫn lạnh lùng mở tay cô ra, vẫn là giọng điệu lạnh lùng ấy, Huy nói: “Quên anh đi, vì trước đây em đã nói nếu anh làm vậy, anh không xứng đáng với em... Và bây giờ, cũng vậy!”

Nói rồi, Huy hất tay cô ra, bởi vì lực khá mạnh nên khiến Hân không tự chủ được ngã xuống đất.

Nhìn theo bóng lưng cậu bước đi xa dần xa dần, Hân vô cùng đau đớn, tay chân cô vô lực, nước mắt cũng vì vậy mà rơi nhiều hơn.

“Anh đừng đi mà, đừng rời xa em mà, đừng mà...”

Lúc Hân giật mình tỉnh giấc vì cơn ác mộng này, cũng đã là giữa đêm.

Bên ngoài rất vắng vẻ, phải mất rất lâu mới nghe thấy tiếng xe chạy qua, nhưng rồi lại nhanh chóng biến mất.

Lấy điện thoại ra để xem giờ, hóa ra đã gần sáng rồi, bây giờ là 3a.m

Rồi lại nhìn sang bên cạnh, không có người nằm. Lúc này Hân mới nhận thức được rằng hai bên gối nằm đều đã ướt đầm.

Không biết bây giờ Huy đang ở đâu nữa, nói đi là đi luôn, cũng không về hay gọi điện.

Hân cũng không quan tâm mấy, dù sao thì giận cũng đã giận rồi, đi cũng đã đi rồi, cô nếu giờ còn ở đây lo lắng cho cậu, cậu có biết không?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Hân lại nhắm mắt, cố thuyết phục mình phải ngủ, nhưng vẫn không được.

Lăn qua lăn lại trên chiếc giường lạnh lẽo kia, cuối cùng vì không ngủ được nên Hân mới miễn cưỡng đứng dậy, đi ra ban công đứng hóng gió.

Dù sao cũng sắp đến mùa đông, nên thời tiết ở đây đúng là se lạnh, giờ chỉ mới đứng có một tí thôi mà Hân đã thấy lạnh cóng rồi.

Cầm điện thoại trong tay, mở lên lại không thấy có cuộc gọi nào của Huy cả, lòng Hân lại bắt đầu thấy nặng nề, giống như có 1 tảng đá đè nặng trong lòng vậy.

Lúc này, đứng một mình, Hân lại bắt đầu nghĩ.

Tại sao từ khi sang Mỹ, cô và Huy lại thành ra như vậy? Số lần cãi nhau nhiều hơn, đến nỗi bây giờ...

Lại nghĩ, nghĩ đến tối qua, thật sự cô đã sai sao? Quá đáng lắm sao? Chỉ là một lời đề nghị Huy thử làm bạn với Ronal, lại khiến cậu tức giận như vậy sao? Ai đó làm ơn nói cho cô biết đi, rốt cuộc là cô đã sai chỗ nào.

Rõ ràng chưa một lần tiếp xúc, vậy mà đã có thành kiến với người ta, luôn miệng nói người ta không tốt, như vậy là đúng sao?

Rõ ràng là nhỏ tuổi hơn người ta, vậy mà ngay cả một chút tôn trọng đối với người ta cũng không có, vậy là đúng sao?

Rồi bây giờ, chỉ vì giận nhau vì chuyện không đáng, mà bỏ đi một đêm không về, như vậy là đúng sao?

Đang còn mãi suy nghĩ về Huy, bỗng nhiên từ dưới nhà kè lên một luồng sáng màu vàng, sau đó liền vụt tắt, Hân nhanh chóng bước vào phòng rồi lên giường nằm như cũ.

Huy về rồi.

Lấy chìa khóa để mở cửa, nhưng khi đưa chìa vào rồi thì mới phát hiện ra cửa không khóa. Cậu thầm trách Hân sao lại vô ý thế này, cửa nhà cũng

không khóa.

Sau khi bước vào nhà, Huy cũng không đi lên phòng ngay, cậu bước vào bếp, mở tủ lạnh ra lấy chai nước rồi tu một hơi, cũng không thèm bật đèn lên.

Uống nước xong xuôi, sau đó Huy mới lên phòng. Lần đường đi trong bóng tối, cuối cùng cũng lên đến phòng.

Cửa phòng cũng không khóa, Huy lại thuận lợi vào phòng, nhìn thấy Hân vẫn nằm đấy ngủ, trong lòng cậu lại thầm trách cô. Cậu đi cả đêm không về mà cũng không gọi cho cậu lấy một lần, đã vậy ở nhà còn nằm ngủ ngon lành, cứ ngủ đi rồi sáng mai xem cậu trị cô thế nào.

Đi đến giường, Huy nằm xuống cũng không ngủ ngay lập tức, cậu cũng như Hân, lăn qua lộn lại cũng không ngủ được.

Nằm một lát, không ngủ được Huy liền hiểu ngay lí do, thế là cậu lại vòng tay qua ôm lấy Hân, ngực cậu dấn sát vào lưng cô khiến Hân chột mớ to hai mắt.

Mặc dù có chút khó chịu, nhưng Hân vẫn không đẩy Huy ra, mặc kệ cậu thích ôm thì ôm, tùy cậu.

Được một lúc, Huy vẫn không ngủ được, cũng không hiểu vì sao, lại càng không hiểu vì sao trong lòng cứ bức bối khó chịu, lại bất giác mở miệng gọi Hân.

Nghe Huy gọi, Hân thoáng giật mình, chẳng lẽ cậu biết cô chưa ngủ sao? Hân vẫn nằm im đấy không động đậy, được một lúc, lại nghe thấy tiếng thở của Huy đều đều, vậy là cậu ngủ rồi.

Còn Hân, cô vẫn chưa ngủ được, vẫn nằm đó suy nghĩ về những điều lúc này, lại không biết bất giác như nào mà lại ngủ một giấc đến 8 giờ sáng hôm sau.

Khi ra khỏi phòng là 8 giờ 20. Từ lúc ngủ dậy cũng không thấy Huy đâu, nhưng vừa bước ra khỏi phòng đã có một mùi thức ăn thơm ngon xộc vào mũi.

Không cần nói cũng biết là ai làm, Hân cũng không nhanh không chậm bước xuống lầu rồi từ từ vào phòng bếp.

Thấy Hân, Huy cũng không giống như hôm qua, cậu ngay lập tức bỏ các công việc đang làm dở đó, đến kéo ghế cho Hân rồi mới quay sang làm việc của mình.

Hân cũng không bất ngờ lắm với hành động này, bởi vì đây không phải lần đầu Huy kéo ghế giúp cô.

Sau khi đã dọn thức ăn lên bàn, Huy cũng kéo ghế ngồi đối diện Hân, vì là bàn vuông nên khoảng cách giữa 2 người cũng không xa lắm.

Bữa ăn trôi qua trong im lặng cho đến khi Huy cất giọng: “Tối qua sao em không khóa cửa? Nhờ có ăn trộm thì sao?”

Hân cũng không nhìn cậu, cô cũng dừng động tác ăn, nói: “Em để cửa cho anh về.”

“Em không hỏi anh tối qua mấy giờ về sao?”

Lúc này, Hân mới ngẩng đầu lên nhìn cậu, trong đáy mắt vẫn là nét bình tĩnh: “Nếu anh muốn nói đã nói cho em nghe rồi, còn cần em hỏi sao?”

Nghe vậy Huy cũng im lặng một lúc lâu, thật ra sau khi lái xe rời khỏi nhà, Huy đã suy nghĩ về hành động của mình. Ngẫm đi ngẫm lại đúng là cậu có lỗi thật, không nên nổi giận với Hân, vừa vòng xe lại đi được một đoạn thì quý tha mà bắt, xe cậu cán trúng đinh, mà đêm khuya vắng vẻ lấy đâu ra tiệm để sửa xe đây, với lại xe cũng bị thùng nên cũng không chạy được. Vì vậy Huy phải gọi cho xe cứu hộ, đợi hơn 2 tiếng xe mới đến chỗ cậu, rồi còn chờ sửa xe, thay luôn cả ruột lẫn vỏ xe, thế là 3 giờ rưỡi sáng mới về đến nhà. Nhưng mà, cậu làm sao giải thích với Hân đây...

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Huy vẫn hạ quyết tâm, nói: “Anh xin lỗi, tối qua anh không nên tức giận rồi bỏ đi.”

Nghe vậy, Hân cũng không nói gì, cũng không tiếp tục ăn, cũng không nhìn Huy, tay thì cầm đũa khảy khảy com trong bát.

Trong lòng Huy lúc này vô cùng khản trương, Hân không đáp, vậy là không tha lỗi cho cậu sao? Cậu thật sự đã biết lỗi rồi mà.

Một lúc lâu, Hân mới nhìn thẳng vào mắt Huy, trong mắt cô không biết từ khi nào đã ngân nước, trong đó còn mang theo chút gì đó...buồn bã, thất vọng. Lại một lúc lâu sau, Hân mới nghẹn ngào nói: “Sau này anh đừng như vậy nữa, đừng làm em buồn nữa, được không?”

Cũng không cho Huy có cơ hội để nói, Hân lại tiếp tục: “Sau này chúng ta đừng cãi nhau nữa, đừng giận nhau nữa... Đêm qua lúc anh đi em đã gặp ác mộng, là con ác mộng lần trước, em thật sự rất sợ, em rất sợ một ngày nào đó em thật sự sẽ mất anh, đến lúc đó em...em...”

Hân vừa nói đến đây, Huy đã đưa tay lên nắm lấy tay cô, định nói gì đó nhưng vẫn bị Hân cướp lời: “Em không biết tại sao từ khi chúng ta sang đây, cãi nhau rất nhiều, giận nhau cũng nhiều, em không biết nguyên nhân là do anh hay em, nhưng sau này mình đừng giận nhau, đừng cãi nhau nữa được không?”

Bây giờ, Huy mới có cơ hội để nói, lời nói cũng không gấp gáp giống Hân, cũng không sợ cô sẽ tranh lời với cậu, đưa tay lên lau nước mắt trên mặt Hân, Huy nói: “Được, sau này chúng ta sẽ không cãi nhau nữa, không giận nhau nữa. Anh cũng sẽ không nổi giận vô cớ với em, cũng không bỏ đi nữa, không để em một mình nữa...” Nói đến đây, Huy đứng dậy, cậu chồm người tới phía trước, đặt lên trán Hân một nụ hôn, nói khẽ: “Anh yêu em!”

Mặc dù lời nói rất nhỏ nhưng Hân vẫn nghe không sót từ nào, cô cũng không đáp lại lời Huy, một tay cầm lấy bàn tay của cậu đang để trên mặt mình, một tay còn lại lau nước mắt bên mặt còn lại, trong miệng nở một nụ cười hạnh phúc.

*Chap này có vẻ hơi ngắn, chap sau tui bù:)))

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 11

Mặc dù chỉ mới bước sang mùa thu, nhưng thời tiết ở đây đã bắt đầu se lạnh, giống như báo trước một năm học mới sắp bắt đầu.

Hôm nay đã là thứ 7, vậy là chỉ còn ngày mai nữa thôi, là Hân và Huy phải bắt đầu đến trường rồi.

Ngồi trên sofa trong phòng khách xem ti vi, tay Huy cứ cầm điều khiển chuyển kênh liên tục, bởi vì toàn chiều tiếng Anh, nghe nhiều nên thành ra đau đầu, chuyển tới chuyển lui cuối cùng cũng không xem được kênh nào.

“Thứ 2 là học rồi, em lo không?” Vì chẳng có kênh nào vừa mắt Huy, thế nên cậu quyết định tắt luôn ti vi, rồi ôm Hân vào lòng, hỏi.

“Em thì không sao, chỉ lo cho anh thôi, dù sao em cũng học ở đây 10 năm còn gì.” Nói xong, Huy cũng không đáp lời cô.

Nói không lo thì không đúng, mà nói lo thì nhìn mặt cậu giống lắm sao? Dù sao thì cậu học không tệ, tiếng Anh cũng rất tốt, vậy chắc là không sao đâu nhỉ.

Lúc này, tại bệnh viện.

Trong hành lang vắng lặng, mùi thuốc khử trùng bao phủ khắp nơi, cứ mỗi lần thấy bác sĩ và y tá thay phiên nhau chạy trời chết thì điều đó cũng có nghĩa là có khả năng một người sắp rời khỏi thế giới này.

Nhìn những người đi qua đi lại trên hành lang vắng lặng, vì là khu cách li nên ít có người qua lại, chứ nếu không thì chắc cô sẽ nghĩ trên đời này chẳng còn ai.

Mẹ cô vì không có tiền chữa trị, đến nay bệnh tình đã rất nặng, cũng có khả năng sẽ ra đi vào ngày mai không chừng. . .

Nghĩ vậy, cô tự nở một nụ cười chế giễu. Đúng, là cô đang chế giễu bản thân mình, chỉ có việc kiếm tiền chữa bệnh cho mẹ mà cô cũng không làm được, cô, thật đúng là đứa con bất hiếu mà.

Muốn sống sót ở cái đất nước này đúng thật không dễ dàng chút nào. Muốn kiếm được việc làm càng không phải dễ.

“Mẹ cô sao rồi?”

Đang suy nghĩ thì bỗng có 1 tiếng nói vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ đó của cô. Là vị bác sĩ trẻ lần trước.

Cô chỉ cười đầu, im lặng không đáp. Nhưng mà có vẻ sự im lặng này của cô cũng chính là câu trả lời cho vị bác sĩ.

“Vẫn chưa tìm được việc làm sao?”

Lần này cô vẫn không đáp, chỉ gật đầu.

Vị bác sĩ này cũng không nói gì nữa, tay dứt vào túi áo blouse trắng, làm bộ dáng của cô dựa lưng vào tường.

Một lát sau, vị bác sĩ này mới nhìn cô, nói: “Theo tôi thấy thì với tình hình hiện tại của mẹ cô nếu không làm phẫu thuật chắc chắn sẽ không qua khỏi.”

“Tôi biết...” Cô phải cố gắng lắm mới nói ra được câu này, và câu nói của anh lại là câu mà cô mặc dù biết là sẽ nghe nhưng vẫn không muốn nghe.

“Vậy cô đã kiếm được tiền chữa trị chưa?”

Câu này, cô không trả lời được không?

Mà, dường như anh ta biết rõ cô sẽ không đáp, nên anh ta tiếp tục nói: “Tôi không thể cho cô tiền để chữa trị cho mẹ, nhưng tôi sẽ trả công nếu cô làm việc cho tôi.” Nói xong, anh ta nhìn thẳng vào mắt cô, trong mắt anh ta hiện rõ vẻ đắc ý vì anh ta chắc chắn rằng cô sẽ làm.

Và đúng như suy nghĩ của anh ta, cô ngay lập tức đáp lời: “Có thật không? Anh sẽ giúp tôi?”

“Tôi không giúp cô, mà là cô làm việc cho tôi, tôi trả tiền!”

“Không phải là việc phạm pháp chứ?” Cô ta mặc dù trong lòng rất vui vì sắp cứu được mẹ, nhưng cũng không khỏi đề phòng người đứng cạnh mình.

“Không! Cô suy nghĩ kĩ đi rồi đồng ý vẫn chưa muộn, cũng không phải việc dễ đâu...” Nói rồi, anh ta vẫn giữ nguyên tay trong túi áo, những quay lưng về phía cô bắt đầu rời đi.

“Làm sao tôi có thể liên lạc với anh?”

“Tôi tên Ronal!” Nói xong, anh ta lấy trong túi quần ra một mảnh giấy nhỏ, trông có vẻ giống tấm danh thiếp, rồi đặt trên bệ cửa sổ, sau đó lại tiếp tục đi.

Còn cô, vẫn đứng yên một chỗ nhìn bóng lưng Ronal khuất dần, sau đó mới chậm rãi tiến đến chỗ đặt mảnh giấy kia. Khi cầm lên, quả thật đây là một tấm danh thiếp.

Thời gian lại thấm thoát trôi qua, và hôm nay là ngày đi học đầu tiên của Hân và Huy.

Sáng sớm, hai người đều cố tình dậy rất sớm, rồi nhanh chóng chuẩn bị những thứ cần thiết cho ngày học đầu tiên của mình.

Ở trường học, không khí vô cùng náo nhiệt, thật đúng là khác nhau với các trường ở Việt Nam. Mọi người đều rất thân thiện, chào hỏi nhau một cách tự nhiên và có khi thân nhau sau mấy câu nói ấy chứ.

Huy và Hân cũng không mất nhiều thời gian để tìm đến lớp học, chỉ tội vì trường rộng nên đi có chút mỏi chân thôi.

Ngày học đầu tiên cũng không có gì đặc biệt, chỉ đơn giản là đến nhận lớp rồi đến giờ lại ra về.

“Reng... reng...”

Vừa ngồi vào trong xe để chuẩn bị về nhà thì bỗng nhiên Hân có điện thoại, là của Ronal.

Thấy cô vẫn cứ chần chừ không nhận máy, Huy cũng theo quán tính mở miệng hỏi: “Sao em không nghe?”

“Là của Ronal...”

Huy im lặng một lát, sau đó cậu mới chậm rãi nói: “Vậy sao em không nghe máy?”

Nghe câu này, Hân vẫn im lặng không nói, lí do cô không nghe chẳng phải là cậu biết rất rõ sao? Còn không phải là vì cậu sao?

Thấy Hân không đáp, và lại đúng lúc tiếng chuông điện thoại tắt, Huy nói: “Gọi lại đi xem anh ta có việc gì.” Nói xong, Huy liền khởi động xe rồi nhanh chóng lái ra khỏi trường.

Hân nghe vậy cũng định gọi lại cho Ronal, nhưng chưa kịp bấm gọi thì anh ta đã gọi lại.

“Có chuyện gì vậy?...Đề em xem lại rồi gọi cho anh...Được.”

“Anh ấy muốn mời chúng ta đến nhà chơi.” Nói chuyện với Ronal xong, Hân liền quay sang Huy nói cho cậu nghe về nội dung cuộc nói chuyện.

“Khi nào?”

“Cuối tuần.” Hân đáp.

“Được.” Nói xong, Huy quay sang nhìn Hân cười, sau đó cũng không nói thêm gì, chỉ tập trung lái xe.

Còn Hân, nghe câu trả lời của Huy tất nhiên không tránh khỏi ngạc nhiên, nhưng cô cũng không hỏi nhiều.

Những ngày sau đó, việc học của cả hai đều dần đi vào quỹ đạo. Sáng đi học, chiều về lại ở nhà xem ti vi, tối thì Huy lại nấu cơm, ăn cơm xong thì cả hai cùng nhau ngủ, cứ như vậy mà trôi qua 1 tuần lễ, cũng đã đến ngày hẹn với Ronal.

Lúc đang chuẩn bị trong phòng, có thể là do nhầm chán không có gì làm nên Huy bật hỏi: “Nếu là cuối tuần đi thì sao anh ta mời sớm vậy?”

Ngẫm nghĩ một lát, Hân nói: “Chắc là anh ấy trừ hao thời gian để em năn nỉ anh.”

Huy lại vừa cài cúc áo ở cổ tay vừa nhìn Hân cười, nói: “Anh khó tính lắm sao?”

“Không phải khó tính, nhưng anh vốn không thích anh ấy mà.”

Nói xong, Hân lại đến lấy áo khoác cho hai người, nhân tiện xịt một ít nước hoa cho Huy và cô.

“Đúng là anh không thích, nhưng anh không muốn vì vậy mà em phải mất đi 1 người bạn.” Nói rồi, Huy nắm tay Hân xuống lầu, khóa cửa cẩn thận rồi cạu vào gara lái xe ra.

Từ nhà Hân phải đi hơn 1 tiếng mới có thể đến nhà của Ronal, cũng không phải vì đường xa mà do cuối tuần nên xe cộ đi đông hơn bình thường, tốc độ Huy có thể đi cũng chỉ có 50 km/h nên khi đến nơi, bữa tiệc đã được chuẩn bị xong.

Nhìn thấy Huy và Hân, Ronal ngay lập tức bước đến chào hỏi hai người, sau đó mời ra khuôn viên phía sau nhà để ăn tiệc.

Bữa tiệc này cũng không ít người tham gia, đa số là đồng nghiệp của Ronal. Liếc mắt thấy Hân và Huy, anh ta nói mấy câu với vài người đang uống rượu cùng, sau đó bước đến hai người.

“Hai người đến rồi à?” Nói xong, anh ta đưa tay ý bắt tay với Huy, và Huy cũng đáp lại.

“Cũng vừa đến thôi.” Hân đáp.

“Vào trong đi.” Nói xong, anh ta đi trước dẫn đường, Huy và Hân theo sát phía sau.

Đây là một bữa tiệc buffet, được bày trí ngoài trời.

Tính ra thì nhà của Ronal cũng thuộc dạng khá giả, anh ta làm bác sĩ thì hỏi một ngày kiếm bao nhiêu tiền chứ, chưa kể đến những giải thưởng anh ta được nhận,... Kể ra cũng là một người có địa vị trong xã hội.

Bàn ăn được xếp thành một hàng duy nhất, trên đấy bày đầy đủ các món ăn, thức uống, nhưng nhiều nhất vẫn là đồ Tây.

Đi đến bàn đồ rượu, Ronal lấy 2 ly rượu đưa cho Hân và Huy, nhưng tay Huy chưa kịp chạm đến ly thì Hân đã ngăn lại: “Anh ấy còn lái xe.”

“Không sao đâu.” Huy đáp, sau đó nhận lấy ly rượu trên tay Ronal, rồi cạu quay sang nói với Hân: “Nếu anh mà có say thì em lái xe là được rồi.”

Nghe vậy Hân cũng không nói gì, chỉ nhìn Huy rồi cười, sau đó đến lấy đĩa cho hai người, gấp thức ăn cho Huy và cho cả mình, tìm một chỗ thích hợp rồi cả hai người họ cùng ngồi xuống và bắt đầu ăn.

Bởi vì sợ Huy sẽ say nên Hân chọn cho mình một ly nước cam.

“Hôm nay anh làm em bất ngờ thật đấy!” Đang ăn thì bỗng nhiên Hân lên tiếng, khiến không gian vốn im lặng bỗng chốc bị phá vỡ.

“Anh đã nói rồi, anh không muốn vì anh mà em phải mất đi một người bạn.” Nói xong, hai người lại nhìn nhau cười.

Lại một khoảng lặng trôi qua, thức ăn trong đĩa Huy và Hân cũng đã ăn gần hết, lúc này Hân mới lên tiếng: “Có chuyện này em nghĩ em cần nói với anh.”

“Em nói đi.”

“Thật ra trước đây em đã từng tỏ tình với anh ấy...” Nói đến đây, Hân lại im lặng không nói nữa, giống như muốn để cho Huy hỏi điều gì đó nhưng cạu không hỏi, vì cạu biết ‘anh ấy’ mà Hân nói là ai.

Hân lại nói tiếp: “Nhưng anh ấy đã từ chối em, anh ấy bảo em vẫn còn nhỏ lắm...”

“Vậy trước đây em ghét anh là cũng vì anh ta?” Lúc này, Huy mới hỏi ra thắc mắc trong lòng cạu.

“Cũng không hẳn... Lúc đó cũng có một phần em giận ba mẹ nên mới như vậy. Nhưng từ khi thích anh, em mới nhận ra cái gọi là thích mà em nói với Ronal, không phải là sự yêu thích giữa nam nữ, mà chỉ là thích làm bạn với anh ta...” Nói đến đây, Hân dường như nhớ đến điều gì đó, cô lại quay sang nhìn cạu, nói: “Nhưng trước đây em có nói ghét anh sao?”

“Không có.” Huy khẳng định: “Nhưng em không thích anh, vậy không phải là ghét sao? Em còn nói anh bị hoang tưởng...”

Nghe vậy Hân ngay lập tức mỉm cười, cô nói: “Không thích không có nghĩa là ghét, nhưng ghét lại chính là không thích.”

“Được rồi, được rồi!” Huy nói đến đây, lại muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại thôi.

Huy vòng tay qua ôm lấy vai Hân, hai người lại ngồi một lúc lâu, đến khi tiệc tàn thì Ronal mới đến chỗ hai người: “Anh xin lỗi, anh bận tiếp mấy người bạn nên không nói chuyện cùng hai em được.” Nói xong, anh ta lại đưa tay gỡ gỡ đầu, tỏ vẻ áy náy.

“Không sao, nhưng hôm nay sao anh lại mời bọn em đến đây?” Hân hỏi.

“À, chỉ là anh muốn mời hai em đến nhà chơi thôi, không có ý gì đâu.” Nói xong câu này với Hân, anh ta lại quay sang Huy hỏi: “Thức ăn hợp khẩu vị chứ?”

Huy không đáp lại nhưng mỉm cười gật đầu, bây giờ cạu đang bắt đầu thử một lần gỡ bỏ thành kiến với anh ta.

Khách khứa mà Ronal mời bây giờ cũng ra về gần hết rồi, mà ngày mai dù sao cũng là chủ nhật, Hân cũng không muốn phá vỡ ngày nghỉ tốt đẹp của anh, cô đến chào tạm biệt rồi sau đó cả hai người cùng lên xe về.

Lúc chuẩn bị khởi động xe thì Huy mới phát hiện chìa khóa làm rơi ở trong nhà Ronal nên định đi lấy, bảo Hân ở trong xe đợi cậu.

Hân cũng không nói gì, cô chỉ bảo cậu tìm nhanh rồi về, nếu không thấy thì không cần tìm, bắt xe về là được, về nhà sẽ làm chìa khóa mới rồi đến lấy xe.

Vào đến nơi lúc này cậu và Hân ngồi ăn, tìm đến tìm lui lại không thấy chìa khóa, Huy lại nhanh chóng đi một vòng chỗ bày tiệc tìm lần nữa cũng không thấy đâu. Đột nhiên có một giọng nói truyền đến từ phía sau: “Chưa về à, em tìm gì vậy?” Là ronal.

“Chìa khóa xe, rớt mất rồi.”

“Có phải cái này không?” Nói rồi, Ronal giơ hai chiếc chìa khóa lên, được móc vào một cái khóa hình trái tim, đây là móc khóa do Hân tự làm. Mặc dù không được đẹp lắm nhưng Huy rất thích.

“Đúng vậy!” Huy bước đến lấy chiếc chìa khóa trong tay Ronal, sau đó cũng chỉ cảm ơn anh rồi đi ra ngoài, Hân vẫn đang đợi cậu.

Nhưng thật không may mắn, khi vừa xoay người lại thì Huy lại va phải một người giúp việc trong nhà, thức ăn thừa mà cô ta đang bê đổ hết lên người cậu, cô ta cuống quýt xin lỗi: “I’m so sorry, I didn’t intentionally...” Cô ta liên tiếp lặp lại mấy lần, giọng nói thì lấp ba lấp bắp.

Huy cũng không để ý nhiều, mặc dù có chút khó chịu nhưng vì Hân đang đợi cậu nên thôi. Chỉ lạnh lùng bỏ lại một câu không sao rồi nhanh chóng đi ra xe.

Ra đến xe thì thấy Hân đã ngủ rồi, chắc là cô mệt lắm. Cậu cũng không gọi Hân, vẫn để yên cho cô ngủ.

Khi vừa đưa xe vào ga ra cũng là lúc Hân tỉnh lại. Cô nhìn xung quanh thì biết là đã về đến nhà, sau đó dường như quá mệt mỏi, cô cũng không có ý muốn xuống xe.

Thấy vậy, Huy tháo dây an toàn cho cậu, sau đó cũng tháo dây an toàn giúp Hân rồi bế cô vào nhà.

Sau khi đặt Hân xuống giường, Huy bắt đầu đi tắm, khi trở ra đã thấy Hân cuộn tròn trong chăn ngủ rồi. Cậu đến gọi cô dậy: “Mau dậy tắm rửa sạch sẽ đi, rồi ngủ, để người bản đi ngủ sẽ dễ ốm đấy.”

Hân vẫn lười biếng không muốn mở mắt, cô nói: “Sáng mai rồi tắm, giờ em buồn ngủ quá!”

“Em mau dậy đi tắm đi, nếu không anh tắm giúp em nhé?”

Nghe câu này của Huy, Hân ngay lập tức ngồi bật dậy, cô bảo Huy lấy đồ cho mình sau đó chân loạn choạng bước vào phòng tắm.

“Anh để đồ ngoài đây nhé!”

Hân nghe vậy cũng không đáp, cô chỉ tắm qua loa sau đó mở cửa lấy quần áo Huy chuẩn bị cho cô mặc vào.

Đang định bước ra ngoài thì mắt Hân lại nhìn tới đồng quần áo bản, cô thờ ra một hơi mệt mỏi sau đó bước đến bỏ chúng vào máy giặt.

Cầm đến cái áo của Huy lúc này, thấy toàn dầu mỡ, cô nhìn có chút khó chịu, thuận tay vứt vào sọt rác. Áo này là do cô tặng cậu, nhưng dù sao cũng không phải cô chỉ tặng cậu một cái áo này, và lại dính đầy dầu mỡ thế kia mà bỏ vào máy giặt thì mấy cái còn lại cũng bẩn hết, mà nếu có giữ lại cô cũng không rảnh giặt tay lại, thế nên vứt luôn cho khỏe.

Bây giờ thật sự Hân rất muốn ngủ, mắt cô đã bắt đầu mở không lên rồi, ra ngoài lại thấy Huy đang xem ti vi, cô liền đi đến cạnh cậu: “Áo anh sao bẩn thế?”

“À, lúc này không cần thận đừng phải người giúp việc, thức ăn cô ta đang cầm đổ hết lên người anh nên...” Giọng Huy nói có chút áy náy, dù sao cũng là đồ Hân tặng mà lại bị cậu làm thành như vậy, chắc cô giận lắm.

“Mà cái áo đâu rồi, em giặt rồi à?”

“Không, em vứt rồi.” Nói xong, Hân đi đến giường nằm xuống, kéo chăn lên đắp kín mặt sau đó bắt đầu ngủ.

Nghe vậy Huy cũng không nói gì, cậu bước đến giường nằm xuống cạnh Hân, một tay ôm eo cô, một tay đưa xuống đánh vào mông cô: “Có phải là em làm biếng giặt nên vứt đi không? Hà?”

“A... Đau đấy!!”

“Ai bảo em làm biếng, đây là hình phạt!” Nói rồi, Huy lại đánh vào mông Hân vài cái nữa.

Thật ra đánh cũng không mạnh, nhưng cứ liên tiếp đánh vào một chỗ như vậy nhiều lần cũng có chút đau, Hân hất tay cậu ra, nói: “Vậy anh có giặt được

không?” Không đợi Huy đáp, Hân nói tiếp: “Không giết được đúng không? Vậy mà dám đánh em! Anh chết đi!” Nói xong, Hân lập tức giơ tay lên định đánh vào mặt Huy, nhưng cậu lại nhanh tay hơn lật người lại...

“Bộp” một tiếng, tay Hân liền đánh xuống chỗ không nên đánh, mặt cô bắt đầu đỏ lên, tay cũng chưa nâng lên, vẫn giữ nguyên tư thế cũ cho đến khi Huy hét lên.

“AAAA!!! Em muốn giết anh hả?”

“Em... Em không cố ý... Anh có sao không? Có đau lắm không?” Hân nói rất gấp, giọng nói cũng theo đó mà câu được câu mất, tay cũng nhanh chóng rút về.

“Lỡ ‘nó’ hư rồi thì sau này em xài cái gì đây?” Huy vừa nói tay vẫn còn để ở chỗ đó, đau, thật sự rất đau.

“Em không cố ý... Ai bảo anh né làm gì, nếu anh không né thì...” Mặt Hân bắt đầu ngấn nước, thấy Huy đau như vậy cô đương nhiên rất xót, tất cả là đều tại cô hết, không biết ‘nó’ có việc gì không nữa.

“Đến đây, đền cho anh!” Nói xong, Huy mạnh mẽ kéo Hân vào trong lòng cậu, ôm cô rất chặt, sau đó kéo chần lên trùm kín đầu cả 2, sau đó...sau đó...

“Á! Anh đừng vào chỗ nào thế? Buông tay anh ra!! Nhanh lên!!!”

“Á! Đau đấy! Lỡ ‘nó’ hư thật thì em làm thế nào đây? Sau này không xài được đừng trách anh nhá!”

“Á! Lương Gia Huy!!! Anh là tên biến thái!!!!!!”

“Anh chỉ biến thái với em thôi!!!!”

Con buồn ngủ của Hân cũng không còn nữa, thay vào đó là sự tỉnh táo, cô phải tỉnh, nếu cô mà không tỉnh ngủ chắc chắn cậu sẽ đem cô làm thịt mất!

Lúc này, tại nhà Ronal.

“Công việc mà anh nói chỉ có vậy thôi sao?”

Trong căn phòng yêu tinh chỉ có hai người, một nam một nữ, đứng đối diện nhau. Khoảng cách mặc dù rất xa nhưng đủ để thấy rõ mặt người đối diện.

Ronal không đáp lời cô, anh ta nói: “Tên của cô hình như tôi chưa biết thì phải...”

“Tôi tên Minh.” Cô nhanh chóng đáp, sau đó lại tiếp tục nói chuyện lúc này: “Công việc này thật sự quá dễ dàng, chỉ cần đổ đồ bẩn lên người của anh ta là tôi sẽ cứu được mẹ sao? Anh không lừa tôi chứ?”

“Công việc chỉ mới bắt đầu...”

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 12

Mới vừa nói đến đây, điện thoại của Minh đột nhiên reo lên, cô ta ngay lập tức bắt máy, vẻ mặt bình tĩnh từ từ chuyển sang trắng bệch.

Vội vàng ngắt máy, cô ta lập tức xoay người định bước đi nhưng Ronal đã bắt được cánh tay cô ta: “What’s up?”

“Mẹ tôi... Mẹ tôi...”

“Tôi đưa cô đến bệnh viện!”

Nói xong, Ronal ngay lập tức lái xe ra khỏi ga ra, nhanh chóng chở Minh đến bệnh viện.

Trên đường đi, cô ta không ngừng khóc, đến cuối cùng khi đã bình tĩnh lại, cô mới chậm rãi nói: “Bác sĩ nói bây giờ mà không làm phẫu thuật, mẹ tôi sẽ không qua khỏi. Nhưng giờ tôi vẫn chưa có tiền...”

Suy nghĩ một lát, Ronal nói: “Nếu không giờ tôi đưa tiền cho cô, sau khi mẹ cô khỏe lại rồi cô lại quay về làm việc cho tôi.”

“Có được không?”

“Đương nhiên là được, tiền thì chắc chắn tôi phải trả cho cô, chỉ khác nhau sớm hay muộn thôi mà.”

Nghe vậy, Minh mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, cô nói: “Cảm ơn anh.”

Vậy là, cuộc phẫu thuật của mẹ Minh thành công, bác sĩ nói khoảng 2 ngày nữa bà sẽ tỉnh lại.

Ngồi trên hành lang vắng lặng, bây giờ bởi vì rất khuya nên bệnh viện cũng không nhiều người qua lại.

Sau khi đã trải qua một khoảng im lặng, lúc này Minh mới chậm rãi lên tiếng: “Anh có thể nói cho tôi biết công việc mà tôi sẽ phải làm không?”

Ronal cũng không đáp ngay lập tức, thật sự thì anh ta thấy công việc đó cũng không có gì là khó, nhưng với một cô gái mà nói thì...

“Có phải là việc phạm pháp không?”

“Không!” Ronal ngay lập tức đáp lời cô, một đáp án rất chắc chắn.

Vì sao ư? Dù sao cũng chưa thành vợ chồng, chỉ là một đêm, không phạm pháp được.

“VẬY... Khi nào mới làm được đây?”

“Cứ chờ cho mẹ cô khỏe lại đã. Giờ tôi về trước, khi nào mẹ cô xuất viện thì gọi cho tôi.”

“Ừm”

Nói xong, Ronal liền đứng lên rời khỏi bệnh viện, chạy thẳng một mạch về nhà. Còn Minh, cô vẫn còn ngồi ở trên hành lang đến sáng, mới rời khỏi đấy.

Sáng hôm sau.

“Anh hết đau chưa?” Vừa bung bát cháo to đem đến cho Huy, Hân nhẹ giọng hỏi.

Huy nhận lấy bát cháo từ tay Hân nhưng cậu vẫn im lặng không đáp.

“Hôm qua ai bảo anh né làm gì, nếu anh không né thì em đã không đánh trúng ‘nó’ rồi...”

Huy vẫn im lặng không đáp. Hừ, nếu hôm qua cậu mà biết né sẽ bị cô đánh trúng ‘nó’ thì cô có đánh chết cậu cũng không né, ai mà ngờ lại...

Dường như Hân đã mất kiên nhẫn, dù sao đó cũng là cô không cố ý, không phải cậu sẽ giận thật chứ?

“Nè, sao nãy giờ anh...”

Hân còn chưa nói hết câu đã bị Huy ngắt lời: “Em mau ăn cháo đi rồi mình đến bệnh viện.”

Nghe vậy, Hân không khỏi ngạc nhiên: “Đến đấy làm gì? Anh không khỏe ở đâu à?”

“Không, anh khám cho ‘nó’.”

Nghe vậy, Hân không khỏi bất ngờ, chỉ là đánh có 1 cái thôi mà, cũng cần phải đi khám sao? Lời Huy nói có thật không vậy?

Mà hình như là Huy hiểu ý cô, rất nhanh đã giải thích: “Đương nhiên là phải đi kiểm tra, nếu không lỡ có vấn đề ở trong thì làm sao mình biết.”

Nghe câu trả lời của Huy, mặt Hân càng ngày càng đỏ, dù sao da mặt cô cũng mỏng, làm sao mà đi đến đó khám với cậu được chứ.

Và lại, dù sao thì cô và cậu cũng chỉ mới 19 tuổi thôi, đi vào đó khám cho người ta cười vào mặt à?!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, dù sao hôm qua cũng là cô đánh cậu, theo lí mà nói nếu cậu có việc gì thì cô chắc chắn phải chịu trách nhiệm rồi, lại nói dù sao cô cũng không cố ý đánh ở đó, ai bảo cậu né làm gì...

Cuối cùng, muốn tránh cũng không tránh được, ăn xong Huy ngay lập tức đến bệnh viện.

Khi bước vào rồi Hân thật sự muốn tìm cái lỗ để chui, trong đây toàn là nam, và lại nhìn tới nhìn lui ai cũng lớn tuổi, lại nhìn đến Huy... vào trong đây không bị người ta cười mới lạ.

Sau khi lấy số xong, Huy và Hân cùng ngồi đợi, đợi được một lát thì nghe y tá đọc tên mình, Huy đứng dậy đi vào trong.

Trước khi bước vào phòng khám, Huy dường như nhớ ra gì đó, cậu xoay người lại nhìn Hân, nói: “Em ở đây đợi anh.”

Nghe vậy, Hân lập tức trừng mắt nhìn Huy, cô đáp: “Chẳng lẽ anh muốn em vào đó cùng anh?”

Nói xong, cũng chỉ thấy Huy cười cười, rồi lại theo y tá vào phòng khám.

Lúc này, tại bệnh viện.

Trên giường bệnh, một người phụ nữ tầm 50 tuổi với khuôn mặt nhợt nhạt, đang dần dần mở mắt.

“Mẹ! Mẹ tỉnh rồi?” Ngồi cạnh bà là Minh. Cô thấy bà tỉnh lại thì vui mừng đến nỗi rơi nước mắt, cô vội cầm tay của mẹ mình lên, lại không cầm được nước mắt, tiếp tục nói: “Cuối cùng mẹ cũng tỉnh rồi! Mẹ làm con lo quá, mẹ thấy đỡ hơn chưa? Có chỗ nào không khỏe không? Đúng rồi, để con gọi bác sĩ!”

Ngay lúc Minh vừa định đứng lên thì mẹ cô đã nhanh chóng bắt lấy tay cô, bà yếu ớt nói: “Không cần...mẹ ổn...”

Nghe vậy Minh mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, cô lại ngồi xuống cạnh mẹ mình, áp tay mẹ vào mặt cô, cô nói: “Con nhớ mẹ lắm, lúc mẹ hôn mê, con thật sự rất sợ mẹ sẽ bỏ con lại một mình...”

Mẹ cô nghe vậy cũng nở nụ cười yếu ớt, bà nói: “Ngốc...thật! Mẹ làm sao...bỏ con...được...”

Hai mẹ con từ từ ôn lại chuyện cũ, Minh kể cho mẹ nghe trong lúc mẹ hôn mê thì cô sống như thế nào, rồi lại kể cho mẹ nghe cô được Ronal giúp đỡ.

Đến đây, mẹ cô đột nhiên hỏi: “Vậy...con đã giúp...cậu ta...làm gì?”

“Con còn chưa giúp thì nghe tin mẹ nguy kịch, nên anh ấy đưa tiền để con đóng viện phí, rồi công việc chắc sau này sẽ từ từ làm”

“Vậy cũng được...vậy cũng được...” Nghe vậy mẹ cô cũng nở một nụ cười hạnh phúc.

Hai mẹ con lại nói chuyện được vài ba câu thì Ronal bước vào phòng bệnh, nói muốn gặp Minh.

Trong phòng làm việc chỉ có mình 2 người, Ronal không vòng vo mà vào thẳng vấn đề chính: “Đã có ai liên lạc với cô chưa?”

“Ai cơ? Liên lạc gì? Làm gì có ai chứ.”

Nếu vậy thì không được rồi, anh phải tìm cách khác thôi.

“Mẹ cô dù sao cũng đã tỉnh, cứ để bà ấy nghỉ ngơi ở bệnh viện, còn cô thì mau mau làm việc trả nợ cho tôi.”

“Công việc là gì?” Minh hỏi.

“Đến đây.”

Nghe vậy, Minh ghé tai sát miệng Ronal, chỉ nghe anh vừa nói vài câu, sắc mặt của cô đã chuyển sang trắng bệch, Minh vừa run vừa lắc đầu, nói: “Không, tôi không làm việc này được, không thể được!”

Thật ra từ trước Ronal đã biết câu trả lời là không rồi, nhưng anh cảm thấy thật may mắn vì Minh đã nhận tiền của anh rồi, anh nói: “Tiền dù sao cô cũng đã nhận, dù sao cũng chỉ ngủ một đêm, không sao đâu.”

“Sao tôi có thể làm như vậy được, tôi dù sao cũng...”

Lời còn chưa nói hết đã bị Ronal cướp lời: “Vậy trả tiền cho tôi.” Lời nói mang 10 phần lạnh lùng.

Nghe vậy, Minh không thể phản bác được, tiền cũng đã nhận, không làm không thể được.

Cô không sợ mất danh dự của một người con gái, chỉ sợ...

“Cô suy nghĩ kỹ chưa? Làm hay trả tiền?” Lại một lần nữa giọng nói Ronal vang lên cắt đứt suy nghĩ của Minh.

Cố gắng nuốt nước mắt vào trong, Minh nhìn thẳng vào mắt Ronal, kiên định nói: “Tôi làm.”

Thật sự, cô đã sai. Ngay từ đầu không nên nhận sự giúp đỡ của Ronal, nếu như mẹ cô mà biết việc này, có lẽ bà thà chết cũng không cho cô làm.

Bán thân để cứu mẹ, không phải trên đời chỉ có mình cô làm, cô cũng không sợ mọi người nói mình thế nào, không quan tâm ánh mắt họ dành cho mình ra sao, điều cô lo lắng duy nhất cũng chỉ có mẹ cô.

Đúng lúc này, Huy cũng vừa mới kiểm tra xong, cậu đi ra thì thấy Hân vẫn đang còn ngồi đợi cậu.

Thấy Huy bước ra, Hân cũng không đợi cậu đến chỗ mình, cô ngay lập tức đứng lên ra khỏi bệnh viện.

Khi 2 người về đến nhà thì cũng đến giờ cơm trưa, Huy ngay lập tức bắt tay vào nấu ăn. Còn Hân, cô cũng không thay đồ, đứng cạnh nhìn Huy nấu cơm

để học hỏi.

“Em lo mà học cho tốt đi, sau này về làm dâu mà không biết nấu cơm mẹ mắng cho đấy!” Huy nói.

Hân nghe vậy cũng không ngạc nhiên, cô đáp: “Anh nấu được rồi, mình anh biết nấu là được rồi, sau này về làm dâu nhà anh thế nào cũng có người làm nấu, anh ngay cả cơ hội vào bếp cũng không có chứ đừng nói nấu cơm!” Nói xong, Hân đi đến tủ lạnh lấy ra chai nước, rót nửa ly rồi uống sạch.

Sau đó, cô lại tiếp tục nói: “Và lại mẹ thương em lắm, bà ấy không để em vào bếp đâu.”

Nghe Hân nói vậy, Huy cũng không nói thêm gì, Hân ngay cả đến việc làm theo chỉ dẫn trong sách còn nấu không xong, muốn cô nấu ăn ngon quả thật không phải chuyện dễ.

Cơm nước nấu xong xuôi, khi vừa dọn lên bàn ăn thì Hân có điện thoại, là anh Nam.

Vừa nhận điện thoại, Hân còn chưa kịp nói gì thì đầu dây kia đã lên tiếng trước: “Nhà mấy đứa ở đâu vậy?”

Nghe câu hỏi, Hân vô cùng ngạc nhiên, cô đáp: “Anh hỏi nhà tụi em làm gì?”

“Đến ở kè chứ chi, giờ anh đang ở Sân bay nè.”

“Cái gì?!” Nghe đến đây, Hân vội đứng dậy khiến cái ghế ngã ra phía sau.

“Anh đến lúc nào vậy? Sao không gọi cho tụi em trước?”

“Hai đứa đi rước anh đi, về nhà anh kè.” Nói xong, anh Nam ngắt máy luôn.

“Chuyện gì vậy?” Lúc này, Huy mới cất giọng hỏi.

“Nhà mình sắp có khách, là khách không mời mà đến.”

Nghe vậy, Huy lập tức hiểu ra vị khách đó là ai. Nhưng cũng không gấp gáp gì mà đi đón anh ta, ở sân bay có thức ăn, có ghế ngồi, có nước uống đầy đủ, có cả toilet nữa, anh ta ở đó thêm 1 – 2 ngày cũng không sao, cậu và Hân phải lo cho cái bụng của mình trước đã.

Ra đến sân bay đã là 5 giờ chiều.

Thấy Hân và Huy từ xa đi đến, anh Nam vô cùng tức giận xông lên phía trước, quát hai người một trận ầm ĩ.

Không biết anh đang đợi sao? Không biết anh chưa ăn cơm sao? Biết anh đói lắm không mà giờ này mới vác thầy tới đây đón anh?

Nghe anh Nam trách móc một hồi, lúc này Hân mới lên tiếng: “Lúc anh gọi, tụi em đang ăn cơm. Dù sao cũng phải lo cho cái bụng em trước rồi mới đến lượt anh, còn nữa, ăn xong anh ấy bảo phải rửa chén bát xong mới đi rước anh. Trong lúc chờ anh ấy em buồn ngủ quá nên ngủ quên mất, đến chiều mới dậy rồi còn phải đi tắm rửa nấu cơm, ra đây rước anh về nhà ăn cơm luôn cho tiện.”

Nghe vậy, anh Nam tức tím cả mặt nhưng cũng không dám nói nhiều, chỉ đành nuốt cục tức xuống rồi theo Hân và Huy về thôi, ai bảo anh ở nhờ nhà người ta làm gì. Anh khổ quá mà, có hai đứa em, mà tụi nó không có biết thương anh.

Trên đường về, Hân dường như nhớ ra điều gì đó, cô ngồi cạnh Huy ở ghế phụ nhưng vẫn ngoái đầu ra sau nói chuyện với anh Nam: “Chị Như đâu? Không đi cùng anh à?”

“Anh đi có 2 tuần, và lại cô ấy còn phải đi học nữa.”

Nghe vậy, Huy không bỏ lỡ cơ hội lập tức chen vào: “Vậy mà em tưởng chị ấy đuổi anh sang đây chứ.”

Sau câu nói của Huy thì mọi người đều im lặng không ai lên tiếng, đơn giản vì anh Nam biết nếu phản bác lại câu nói này thì hậu quả anh gánh không nổi, dù sao 1 miếng vẫn không bằng 2 miếng.

Về đến nhà, Hân dẫn anh Nam đến 1 căn phòng, đối diện với phòng của 2 người, còn Huy thì chuẩn bị cơm dưới bếp.

Nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, anh Nam không khỏi cất giọng khen ngợi: “Ôi, Hân nhà ta nấu được một bữa cơm như này à? Giỏi thế!”

Câu nói vừa dứt thì chén cơm trước mặt anh liền bị Hân lấy lại, đẩy sang Huy, cô nói: “Hôm nay anh ăn mì đi, tự pha.”

Không cần nói Hân cũng biết anh ta chọc cô rồi, ừ, chọc đi, giờ cô cho nhịn cơm. Chỉ là nấu bữa cơm thôi mà, mai cô sẽ nấu một bàn đầy thức ăn cho anh ta biết mặt.

Thấy vẻ mặt tội nghiệp của anh Nam, Huy đành bắt đầu dĩ lên tiếng: “Cho anh ấy ăn cơm đi, kéo chị Như mà biết không chừng bà bay sang đây luôn đấy.”

Nghe vậy, Hân xối đầy chén com cho anh, cô liếc anh một cái rồi nói: “Nể chị Như em mới cho anh ăn com đấy, anh ở nhà tui em thì tự biết thân biết phận anh đi!”

Nhận lấy chén com mà anh Nam mừng muốn rót nước mát, hai đứa cứ tiếp tục bắt nạt anh đi, anh mà về Việt Nam rồi thì hai đứa biết mặt!

*Các bạn đọc giả thân mến! Hôm qua mình vừa nhận được phản hồi từ 1 bạn, bạn ý bảo là truyện dạo này ra chương dài quá, đọc chán, không biết là các bạn có thấy giống bạn ấy không? Hôm nay mình đăng chap này sẵn tiện hỏi các bạn luôn, nếu thấy dài quá thì nói cho mình biết để mình rút ngắn độ dài chương nhé~

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 13

Kết thúc ngày chủ nhật, đồng nghĩa với việc bắt đầu một tuần đi học đầy mệt mỏi, và cũng đồng nghĩa với việc anh Nam phải ở nhà một mình.

Nhưng mà đừng lấy đó làm buồn chán nhé, ở nhà có khối công việc đang chờ anh kia.

Trước khi đi học, Hân đã giao cho anh quản lý tất cả mọi việc trong nhà, dù là việc nhỏ nhất. Mà đừng nghe tới hai chữ quản lý là lấy làm sang nhe, thật ra chẳng khác gì con sen trong nhà.

Sáng phải có đồ ăn sáng, trưa về com trưa phải dọn sẵn, quần áo phải giặt sạch sẽ rồi phơi lên, nhà cửa phải quét dọn lau chùi, chén đĩa phải rửa sạch, lên bàn ăn mà thấy chén còn ướt thì chết với cô.

Nghe Hân ra lệnh, anh tức lắm chứ, làm như anh muốn ở ké nhà hai người không bằng, nếu không vì cậu anh thì anh đã ở khách sạn 5 sao có người phục vụ, com đưa tận miệng rồi, cần gì phải ở đây làm osin cho hai người?

Ở trường học cũng không có gì thú vị, nói thật thì học trong nước hay ngoài nước đối với Hân cũng như nhau, chỉ khác biệt ở chỗ bằng cấp. Nếu như học đại học ở Việt Nam, với khả năng của cô còn sợ không xin việc được sao? Đằng này lại làm việc cho ba cô, cần gì xin việc.

Đối với Hân, kinh nghiệm quan trọng hơn học lực, dù có học giỏi mà ra không làm được việc, cũng như không học. Và đương nhiên đây chỉ là quan điểm của riêng cô, người khác thì cô không biết.

“Có muốn đi đâu chơi rồi về không?” Xe vừa ra khỏi cổng trường, Huy đã nghiêng mặt sang hỏi Hân.

“Thôi về đi, anh ấy còn ở nhà nấu com chờ mình.”

Sau khi Hân nói xong, lại là một khoảng lặng trôi qua cho đến khi hai người về đến nhà.

Vừa bước vào nhà, hình ảnh đập vào mắt Hân là một người đàn ông, đang ngồi vắt chân lên ghế xem ti vi, trông vô cùng nhàn nhã.

Nhìn lướt xung quanh nhà cũng chưa thấy dấu vết gì là đã có người động qua, vẫn y như lúc hai người đi học.

Trên bàn, là hai hộp pizza, một hộp đã bị khai ra, và anh Nam đã ăn mất 3 miếng.

Thấy Hân và Huy về, anh tươi cười chào hỏi: “Hai đứa về rồi à? Lên lầu cất đồ đi rồi xuống ăn com.”

“Com? Com ở đâu mà ăn?” Hân không kìm chế được sự tức giận.

Nghe vậy, anh Nam nhìn Hân cười trừ, nói: “Anh nhầm, là ăn bánh!”

Nhìn những thứ trên bàn, Hân lại quay sang anh Nam, chỉ tay vào chúng rồi hỏi: “Những thứ này là gì?”

“Là bánh chứ còn gì! Mau ăn đi kéo nguội, anh thấy trên ti vi quảng cáo đấy, ngon lắm!”

Vừa định mở miệng ra thì Huy đã chặn lại, cậu nói, cũng không biết là nói giúp anh Nam hay do không muốn Hân tức giận nữa: “Thôi lờ rồi, dù sao về nhà cũng có đồ để ăn, đỡ hơn không. Chiều nay anh dẫn em đi ăn.”

Nghe vậy Hân mới nguôi đi cơn giận, theo Huy lên lầu cất cặp sách, rửa tay rồi hai người lấy hộp bánh chưa bị khai ra ăn.

Thấy vậy, anh Nam liền lên tiếng: “Hộp này còn nè, sao hai đứa không ăn?”

“Em không ăn đồ thừa!” Hân đáp.

Đối với Hân, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ tức giận với cô vì lời nói hay bất kì điều gì cả, dù sao anh cũng làm anh, nhìn em gái mình một tí, và lại dù sao cũng biết tính cô, có thể lâu lâu độc mồm với anh nhưng không có ý xấu. Nghe Hân nói vậy anh cũng chỉ cười cười cho qua chuyện, cũng không để trong lòng.

Đến chiều đúng như lời Huy, cậu đưa cô đến nhà Hàng trong trung tâm thành phố Boston.

Khi Huy và Hân vừa bước ra khỏi nhà, anh Nam vẫn đứng trước cổng nhìn theo bóng dáng chiếc BMW màu đen bóng đến khi mất hút. Xác định hai người đã đi thật, lúc này anh mới lấy điện thoại ra gọi vào một dãy số, sau đó đi vào nhà khóa cửa cẩn thận.

Đầu dây bên kia không ai khác là ba Hân, sau một hồi nghe Nam thông báo tình hình của hai người, ông mới yên tâm thở nhẹ một hơi: “Vậy là tốt rồi, con cứ ở đó canh chừng đi, đợi tới đúng ngày rồi về.”

“Con biết rồi!” Nói xong câu này, Nam định tắt điện thoại nhưng lại nhớ ra gì đó, anh vội nói: “À, hai đứa nhỏ bắt nạt con đấy cậu, ý đông hiệp yếu đấy, cậu...”

Lời còn chưa nói hết đã bị ông ngắt lời: “Con không bắt nạt tụi nó thì thôi chứ sao tụi nó bắt nạt nổi con.” Nói xong ông ngay lập tức ngắt máy, không cho anh Nam có cơ hội tiếp tục.

Được lắm, cậu được lắm! Vậy mà bảo qua đó có gì không tiện thì gọi về cho cậu, giờ bị bắt nạt nên thấy không tiện nè, cậu có lo không? Toàn bênh con gái với con rể, còn đứa cháu này bỏ qua một bên rồi.

Lúc này tại nhà hàng

Ở trên tầng cao, ta có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố buổi tối. Huy đã cố tình đặt chỗ cạnh cửa sổ sát đất, đương nhiên là vì Hân.

Ăn tối xong hai người cũng không về nhà ngay mà vẫn ngồi trong nhà hàng. Hân nói cô muốn ngắm cảnh ban đêm ở thành phố này.

Mãi cho đến gần 10 giờ tối hai người mới về đến nhà, vừa về là nghe thấy một cuộc nói chuyện sến súa vang lên.

“Nhớ anh không cục cưng?...Ủ, anh cũng nhớ em nữa...Anh nói thật đó, anh thật sự nhớ cục cưng mà...”

Nghe được một đoạn, Hân giờ tay lên trước mặt Huy, nói: “Em nổi hết da gà rồi.”

“Anh cũng vậy.” Nói xong, sau đó Huy nắm tay Hân đi vòng ra phía sau anh Nam để lên phòng.

Thấy hai người họ về anh Nam cũng không thèm để ý, chỉ nâng mắt lên nhìn 1 cái rồi sau đó lại tiếp tục nói chuyện với người nào đó.

Lúc này tại nhà Ronal.

Vẫn trong căn phòng cũ, hai người họ tiếp tục ngồi đối diện nhau.

“Cô đã chuẩn bị tâm lý chưa?” Ronal hỏi.

“Tôi không cần tâm lý đó.” Ngưng một chút, Minh lại tiếp tục: “Tôi có thể hỏi anh 1 câu không?”

Ronal không đáp mà chỉ gật đầu 1 cái, ý bảo Minh nói.

“Tại sao lại muốn tôi làm việc này?”

Nghe vậy, Ronal cũng không đáp ngay lập tức, anh hơi nhếch miệng, cũng không biết là có cười hay không, sau đó mới đáp: “Có nói cô cũng không hiểu, cô chỉ cần làm thôi, những thứ khác cô không cần phải biết.”

Khi Minh bước ra đến cổng, cô cũng không đi ngay lập tức, dường như cần suy nghĩ điều gì đó, rồi mới cất bước đi.

Sáng hôm sau vẫn như mọi ngày, Huy và Hân đều đến trường, bây giờ phần lớn thời gian ở nhà cũng chỉ có mỗi anh Nam.

Ở trường học cũng không có gì đặc biệt, hai người đơn giản chỉ đến để học, bàn bè cũng không nhiều.

Từ khi đi học hai người cứ như cái máy vậy, học xong lại về, về xong lại ăn, ăn rồi ôn bài, xong lại nghỉ ngơi rồi tiếp tục học... Cứ như vậy mà trôi qua hết ngày, nhưng dù sao được ở bên nhau cũng đã hạnh phúc lắm rồi.

Mà thật sự đáng tiếc khi đang vui vẻ thì xuất hiện kì đà. Từ lúc anh Nam qua đây cũng không thấy ra khỏi nhà, không cần nói Hân cũng biết là lệnh của ba cô. Cô cảm thấy thật may mắn khi anh Nam xuất hiện ngay sau khi cô và Huy giản hòa, chứ nếu không...

Mà sự may mắn này rồi đây sẽ trở thành xuôi xẻo, đến lúc đó cô lại ước anh Nam đến sớm hơn 1 tuần.

Hôm nay là thứ bảy, cũng là ngày nghỉ ngơi sau một tuần học tập mệt mỏi. Hôm nay Hân đặc biệt dậy sớm để chuẩn bị thức ăn.

Khoảng 1 tiếng sau thì Huy và anh Nam mới dậy, vừa xuống nhà là đã có đồ ăn rồi, cái này thì không gì bằng.

Nhìn thấy Hân bận rộn trong bếp, Huy lại thấy hạnh phúc. Có ai mà không muốn nhìn thấy bóng dáng người mình yêu bận rộn ở trong bếp chứ? Nghĩ vậy miệng Huy khẽ cong, tạo thành một nụ cười.

Mấy ngày qua tranh thủ lúc rảnh, Hân có lên mạng học làm vài món ăn, đơn giản nhưng không kém phần bổ dưỡng và được trang trí rất đẹp mắt.

Nấu chỉ có 3 món, nhưng Hân lại làm đến 6 lần. Không phải nói vì phần của anh Nam rất đặc biệt.

Trên chiếc bàn hình vuông, cô và Huy ngồi cạnh nhau, để anh Nam ngồi đối diện hai người.

Vừa nhìn đến phần thức ăn Hân chuẩn bị cho anh Nam, Huy lại tặc lưỡi lắc đầu. Phen này anh khổ rồi anh Nam ơi.

Thấy hai người, Hân dừng ngay công việc trong tay lại, cô cắt chiếc tạp dề đang mặc trên người rồi sau đó đi vào bàn ăn ngồi, ấn định vị trí cho anh Nam.

Nhìn đĩa thức ăn trước mặt mình, anh Nam không khỏi nghi ngờ hỏi: “Có ăn được không vậy?”

“Anh không ăn thì đưa em.” Hân còn chưa kịp lên tiếng thì Huy đã giành lấy phần thức ăn trước mặt anh Nam.

“Áy không, anh đùa, anh đùa thôi mà!” Nói rồi, anh Nam khéo léo lấy lại phần thức ăn từ tay Huy.

Hân là người động đũa đầu tiên, vừa gấp miếng thịt cho vào miệng thì tay Huy ở phía dưới chạm vào đùi Hân.

Cô tức giận đánh khẽ vào tay Huy, sau đó lại nghe cậu nói: “Em giỏi thật!”

Vào tai anh Nam thì đương nhiên là đang khen Hân rồi, nhưng vào tai Hân thì nó lại khác nha.

“Anh cũng biết à?”

Huy không đáp, cậu chỉ cười cười rồi sau đó tập trung ăn sáng.

Nói thật lòng thì thức ăn Hân làm không ngon bằng Huy, nhưng ngon hơn lần trước rất nhiều.

Thấy Huy và Hân đều động đũa, anh Nam ngồi nãy giờ cũng rất đói, bèn lấy thìa xúc một thìa đầy cho vào miệng, nhai, lại thấy tạm ổn, anh tiếp tục ăn nốt phần thức ăn còn lại.

Trong lúc ăn không ai nói với ai câu nào, ai nấy đều lo nhét bữa sáng vào bụng mình. Ăn xong, anh Nam mới chậm rãi nói: “Cái này là em làm thật sao?”

“Anh không tin à?” Hân hỏi.

“Ngon!”

Được khen thì ai mà chả thích, Hân cũng không ngoại lệ. Để rồi xem tối nay anh còn bảo ngon không nhé.

Ăn sáng xong như thường lệ, anh Nam ngồi trong phòng khách xem tivi, cũng đơn giản xem mấy bộ phim hoạt hình để giải trí thôi, chứ xem phim hay thời sự thì cho anh xin, ngồi nghe thôi nhức đầu muốn chết.

Còn về phần Hân, hôm nay cô lại lười nhá, mua đủ thứ đồ ăn vặt về nhà, sau đó bày lên bàn trên phòng khách. Nhìn anh Nam đang ngồi xem hoạt hình, Hân nói: “Bánh em mua đây, anh lấy mà ăn cho đỡ buồn miệng.”

Nghe thấy vậy, anh Nam khó tin ngẩn đầu lên nhìn: “Sao hôm nay tốt đột xuất với anh thế em gái?”

“Không ăn thì đưa đây.” Nói rồi, Hân bước đến gom hết mấy gói bánh lại, nhưng anh Nam lại nhanh hơn 1 bước ngăn cản.

Nhìn xung quanh nhà, lại thấy thiếu sự hiện diện của ai đó, anh Nam hỏi: “Huy đâu? Sao nãy giờ không thấy cậu ta vậy?”

“Anh ấy đang trên phòng chuẩn bị.” Hân ngay lập tức đáp: “Hôm nay tụi em sẽ không có nhà.”

Anh Nam cũng chỉ gật đầu một cái, chuyện cuối tuần hai người đi chơi là chuyện của hai người, nói hay không nói với anh cũng không khác biệt lắm. Nhiều khi nhìn thấy Huy và Hân vui vẻ cười nói hạnh phúc, anh thấy ghen tị lắm chứ. Cứ mỗi lần thấy tụi nhỏ thân mật là anh lại nhớ tới người yêu bé nhỏ của mình.

Không lâu sau Huy từ trên phòng đi xuống, thấy Hân vẫn còn đứng đấy chưa thay quần áo, cậu không khỏi tức giận: “Giờ này còn đứng đây, bộ em không muốn đi chơi à?”

“Em đi chuẩn bị ngay đây.” Nói rồi, Hân nhanh chóng lên phòng thay quần áo.

Thấy anh Nam đang ngồi xử những gói bánh Hân mua, Huy tốt bụng nhắc nhở: “Anh ăn ít thôi, kéo đau bụng đấy.”

Tưởng Huy quan tâm mình, anh Nam thật lòng đáp lại một câu: “Không sao, bụng anh khỏe lắm, không sao đâu.”

Ừ, ừ. Để xem tối nay còn bảo bụng khỏe không nhé.

Anh Nam vừa nói dứt lời thì Hân từ trên phòng đi xuống, nhìn anh Nam rồi lại nhìn đến đồng hồ ăn vặt trên bàn, lại tưởng tượng ra một buổi tối đầy mùi hương...

Ôi! Mới nghĩ đến thôi mà Hân đã thấy rất vui rồi, nhưng mà làm vậy có ác với anh ấy quá không nhỉ? Mặc kệ đi, ai bảo trước đây bày kế tào lao cho Huy làm gì, cô còn chưa có dịp trả thù, coi như đây là anh đang tạ tội với cô đi.

Chào tạm biệt anh xong, Hân và Huy nhanh chóng rời khỏi nhà, bắt đầu một chuyến đi chơi đầy thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 14

Đi chơi nguyên một ngày, Hân và Huy quyết định ghé một nhà hàng ăn trưa. Bởi vì hôm nay là chủ nhật nên người ở đây hơi đông. Hai người chọn cho mình một chỗ ngồi sát cửa sổ, sau đó gọi món.

Trong khi chờ đợi thức ăn mang lên, lúc này Hân mới có cơ hội mở miệng: “Lúc sáng làm sao anh biết hay thế?”

“Chuyện gì?”

Hừ, rõ ràng là biết mà còn giả vờ.

“Thì chuyện cái đĩa thức ăn em làm cho anh Nam đấy.”

Nghe thấy thế, Huy ngừng động tác đang làm lại, trong đầu suy nghĩ về lời Hân nói. Một lát sau, Huy mới nói: “Anh là ai? Anh là chồng em đương nhiên hiểu em rồi.”

“Ai bảo anh là chồng em?”

Hân vừa nói đến đây thì phục vụ đã mang thức ăn lên, bày ra bàn. Bởi vì Hân và Huy nói tiếng bản địa nên người phục vụ nghe không hiểu.

“Thì tương lai, được chưa? Trước sau gì em chả gả cho anh.”

Nghe vậy Hân không khỏi liếc Huy một cái, tự tin quá ha. Có trời mới biết tương lai.

Ngồi ăn một lúc, Huy dường như nhớ đến điều gì đó, cậu ngẩng đầu lên hỏi: “Tuần sau là sinh nhật em đấy, ở đây không có ba mẹ vậy có tổ chức không?”

“Em không biết, có thể là sẽ rủ anh Nam ở lại đến ngày đó, mời thêm Ronal và một vài người bạn. Anh thấy sao?”

Nghe vậy cũng khá hợp lý, dù sao nghe đến cái tên Ronal là trong lòng cậu lại dấy lên nỗi bất an khó tả, nhưng dù sao hôm đó cũng không mời một mình anh ta, và lại còn có anh Nam, chắc không sao đâu nhỉ.

“Vậy định làm ở nhà hay nhà hàng?” Huy hỏi

“Đương nhiên là nhà hàng, nhà mình hơi nhỏ, và lại nếu làm ở nhà lúc tàn tiệc lại tốn công dọn.”

Nghe xong Huy cũng chỉ gật đầu đồng ý, dù sao cũng là sinh nhật Hân, để cho cô tự quyết định vậy.

Ăn trưa xong, Huy lái xe chở Hân đến một trung tâm thương mại. Đến quầy trang sức thì Huy lại vô tình liếc trúng một món đồ, định bụng sẽ tặng Hân ngày sinh nhật nhưng vì cô đang đứng ở đây cậu cũng không tiện mua.

Đi một đoạn lại đến quầy mỹ phẩm, trong lúc Hân đang lựa chọn mỹ phẩm cho mình thì Huy bảo là muốn đi toilet nên bảo Hân chọn xong ở lại đây chờ cậu, còn mình thì quay lại quầy trang sức kia.

Món đồ mà Huy nhắm trúng là một chiếc nhẫn bán giới hạn trên thế giới, giá cũng không rẻ, sau khi thương lượng với nhân viên bán hàng xong thì cô ta

ngay lập tức gói chiếc nhẫn lại trong một chiếc hộp vuông màu xanh rêu.

Thanh toán xong Huy ngay lập tức quay lại chỗ Hân.

Từ xa, một người đàn ông đeo kính râm bước đến quầy trang sức đó, cũng mua một chiếc nhẫn giống y chiếc nhẫn của Huy vừa mua.

Vừa nhìn thấy cậu, Hân lập tức lên tiếng trách: “Sao anh đi lâu vậy? Em còn tưởng anh đi lạc nữa...”

“Tại nhiều người quá.” Và tất nhiên đây là câu nói dối của Huy, lí do này cậu đã nghĩ ra ngay sau khi mua chiếc nhẫn.

Nghe vậy Hân cũng không nói gì thêm, hai người đi mua thêm một ít quần áo sau đó liền trở về nhà.

Hân là người lái xe. Cô bảo cứ mỗi lần đi toàn là Huy lái, lần này phải đến lượt cô chứ kéo lâu quá không được lái rồi lại quên.

Trên đường đi Huy có điện thoại, là số ba cậu. Không cần nói cũng biết gọi về vụ gì rồi.

“Con nghe.”

“Mày vừa mua gì mà lăm tiền thế con?” Là mẹ cậu.

Lí do mà mẹ Huy biết cũng đơn giản thôi, tiền Huy xài là do ba cậu chuyển khoản cho, nếu có xài dù chỉ một nghìn thì ngân hàng cũng thông báo cho ba Huy chứ đừng nói một khoản tiền lớn như vậy. Cũng may là mẹ Huy thấy tin nhắn chứ không thôi ba cậu mà thấy thì...

Nghe giọng bà cậu cũng không bất ngờ, vẫn bình thản đáp: “Con mua một số thứ cần thiết thôi, mẹ không cần quan tâm đâu.” Huy không nói là mua quà cho Hân vì giờ đang có cô ở đây, không tiện.

Đầu dây bên kia, mẹ cậu lại không chịu tin, nói: “Có phải mày nuôi gái bên ngoài không?”

“Mẹ nghĩ đi đâu vậy? Khuya rồi mẹ đi ngủ đi, sáng mai con gọi nói rõ cho mà nghe.” Mẹ cậu là vậy đấy, toàn suy diễn lung tung. Nhưng cũng không trách bà được, số tiền lớn vậy mà...

“Mẹ nói gì vậy anh?”

“Không gì đâu, em đừng quan tâm, lo tập trung lái xe đi.”

Về đến nhà cũng đã là xế chiều, bước vào phòng khách thấy anh Nam nằm ngất ngưỡng trên sofa ngủ, Hân có chút giật mình.

Nghe tiếng động, anh Nam liền mở mắt: “Hai đứa về rồi à?”

“Sao lại nằm đây? Nấu cơm chưa?” Hân hỏi, nhưng mắt lại liếc nhìn đồng rác trên bàn. Ăn nhiều cũng tốt, ăn nhiều thì cô thoát tội thôi.

Anh Nam đưa tay xoa bụng, nói: “Bụng anh có chút không ổn, chắc tại ăn nhiều thứ linh tinh quá, cơm anh chưa nấu.” Khuôn mặt anh lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Tự nhiên Hân thấy có lỗi với chị Như quá...

“Vậy thôi để em nấu, anh nghỉ đi.” Huy nói, sau đó ngay lập tức bước vào bếp.

Ngay sau đó Hân cũng theo cậu vào bếp, được một lúc Huy cất tiếng hỏi: “Rốt cuộc là em cho gì vào thức ăn của anh ta vậy?”

“Một ít thuốc xổ.”

“Một ít là mấy viên?”

Suy nghĩ một lát, Hân nói: “Em làm theo hướng dẫn, đáng lẽ là 3 viên nhưng mà vì trả thù nên tăng lên gấp đôi. 6 viên.”

“6 viên???” Huy ngạc nhiên hỏi lại.

“Ừ, tác dụng trong vòng 6 tiếng.”

Nghe thấy thế Huy cũng không nói thêm gì, tiếp tục tập trung nấu cơm. Sau này cậu chắc không dám đặt tội Hân quá, 6 viên...

Gạo ở đây phải nói là đắt như vàng, mà cũng đúng, dù sao cũng nhập từ Thái Lan với Việt Nam qua mà. Nói đắt như vàng cho sang thôi chứ thật ra cũng không tới nỗi nào, nhưng sự thật là rất đắt.

Nấu cơm xong, Huy ra gọi anh Nam vào ăn cơm nhưng anh ta còn bụng dạ nào mà ăn nổi, thế là cậu lại thương tình nấu cho anh ta một bát cháo.

Thấy Huy vật và như vậy Hân sốt lắm chứ, cô bước đến cạnh thái hành ra thật mỏng, cô nói: “Biết vậy đã không bỏ thuốc anh ta rồi, bây giờ phải hầu hạ anh ta...”

Nghe vậy Huy cũng không nói gì, cậu nhìn sang Hân thấy cô đang thái hành thì nói: “Thái dày dày đại đi, anh ta ăn được hết, thái mỏng quá kéo lại vào tay bây giờ.”

“Em biết rồi.”

Hân bung bát cháo lên phòng khách cho anh Nam. Nghe mùi, anh Nam gắng gượng ngồi dậy, nhận lấy chén cháo mà tay vẫn còn run run. Thấy vậy, Hân thầm nghĩ chẳng lẽ cô nặng tay như vậy thật sao?

Chỉ là tăng liều thuốc lên gấp đôi, bắt quá đi gấp đôi bình thường thôi mà, nghiêm trọng tới mức tay chân bủn rủn không?

Ăn cháo xong, anh Nam cũng chẳng còn sức để về phòng. Thấy vậy Hân lại rù lòng thương mang cho anh ta cái chăn để anh ta ngủ luôn trên sofa.

Bước vào phòng thấy Huy đang nghịch điện thoại, Hân bất mãn nói một câu: “Em chỉ bỏ có 6 viên thuốc thôi mà, nghiêm trọng tới mức chân tay bủn rủn như vậy sao?”

Nghe vậy Huy cũng không ngăn đầu lên, cậu đáp: “Em có hiểu cảm giác muốn ra mà không còn gì để ra không? Bình thường làm theo hướng dẫn 3 viên là muốn xiu rồi, còn em, em bỏ gấp đôi, anh ta chưa chết là may cho em đấy!”

Nghe Huy nói thì thấy cũng có lý, nhưng Hân vẫn cảm thấy bất mãn. Thở ra một hơi bực bội trong lòng, Hân đi đến tủ lấy quần áo rồi mang vào nhà tắm chuẩn bị tắm.

Bước ra ngoài dưới sự ngạc nhiên của Huy, cậu nhìn chằm chằm vào bộ đồ mà Hân đang mặc trên người, rồi lại nở một nụ cười nham hiểm.

“Anh đẹp cái ánh mắt đó đi!” Nói rồi Hân bước đến giường kéo chăn che kín người.

“Ai bảo em mặc loại đồ này? Tối nay là có chuyện gì anh không chịu trách nhiệm đâu.” Nói rồi Huy vứt điện thoại sang một bên, lấy đồ đi vào phòng tắm.

Bộ đồ này thì sao chứ? Đồ ngủ thôi mà, mặc ngủ cũng không được sao?

Bộ đồ này là Hân vừa mua lúc sáng đi trung tâm thương mại. Một bộ đầm ngủ bằng phi bóng màu đỏ, bên ngoài có phủ một lớp ren cùng màu, là đầm hai dây, vừa vặn phủ qua mông một tí. Phía sau thiết kế làm lộ ra tấm lưng trắng nõn, và lại lúc này Hân không mặc áo lót, càng thêm quyến rũ.

Đồ này khi ở nhà thỉnh thoảng cô cũng thấy mẹ mặc chứ bộ, mà có xảy ra chuyện gì đâu.

Suy nghĩ vừa dứt thì Huy cũng tắm xong, cậu bước ra ngoài mà chỉ quần một chiếc khăn tắm ngang hông, vừa vặn che đi chỗ cần che.

Thấy vậy mặt Hân không khỏi đỏ lên, cô lắp bắp nói: “Quần... quần... quần áo anh đâu?”

“Mặc làm gì? Tí nữa cũng cởi ra, anh không làm mấy chuyện thừa thãi đó đâu.” Nói rồi Huy bước đến giường xốc chăn lên, vòng tay qua ôm lấy eo Hân.

“Một tí cởi ra làm gì?”

Hân là đang biết mà còn giả bộ ngốc.

Lúc này trong chăn, tay Huy đang từ từ chuyển động, đầu tiên là ôm phần eo, sau đó lại dùng ngón tay di chuyển xuống đùi Hân, sau đó đánh mạnh vào đùi Hân một phát.

“Đau!!” Bị đau, Hân không khỏi hét lên: “Anh làm gì vậy?”

“Đánh cho em chừa!” Huy đưa tay gõ vào trán Hân: “Mặc đồ như thế này anh không ngủ được đâu, vào thay đi.”

“Đồ này em vừa mua lúc sáng, chẳng lẽ mua lại không mặc?”

“Mua rồi thì để đó, lớn mặc. Bây giờ vào thay ngay lập tức!”

“Không thay! Anh không ngủ được thì xuống phòng khách mà ngủ với anh Nam.” Nói xong, Hân hất tay Huy ra sau đó chui vào trong chăn nhắm mắt lại.

Với tình thế này thì Hân chắc chắn không chịu thay đồ rồi, vì vậy Huy đành phải nằm xuống, vòng tay qua ôm Hân thật chặt. Muốn Hân thay đồ cũng chỉ có một cách.

Bởi vì nằm quay lưng lại với Huy nên Hân không thấy được biểu cảm trên mặt cậu. Lúc này đột nhiên lưng cô có cảm giác nóng, rồi sau đó tay Huy không chịu yên phận, từ eo di chuyển lên ngực.

Thấy vậy Hân không khỏi tức giận, cô lấy tay đánh xuống bàn tay Huy đang để trên ngực mình: “Anh làm gì vậy?”

Huy không nhanh không chậm đáp lời Hân: “Anh đã nói rồi, em mặc như này anh không cảm lòng được đâu.” Nói xong cậu lại hôn lên cổ Hân.

“Mặc kệ anh!” Nói rồi Hân bỏ Huy qua một bên, không để ý tới những hành động kia của cậu nữa, cô nằm xuống nhắm mắt lại rồi ngủ.

Huy nằm đó đến nửa đêm vẫn không ngủ được, cô không phải là con trai, cô không hiểu cậu phải nhìn như thế nào khi ở cạnh cô đâu.

Và sáng hôm sau mắt Huy có quầng thâm đen phía dưới.

Thấy vậy, anh Nam lại không tiếc tình anh em mà rắc muối vào đấy: “Tối qua kịch liệt lắm hả? Mắt thâm đen hết rồi kìa.”

Xem ra hôm nay anh tốt lên nhiều rồi, bằng không sao lại có thể mở miệng nói những câu đó chứ.

Lúc này đây trong lòng Huy cảm thấy rất hối hận, biết vậy đêm qua cậu không thêm nấu cháo cho anh ta rồi. Hại anh ta ngược lại bản thân mình cũng khổ không kém.

Sáng nay ba anh em họ ăn mì, và người nấu không ai khác là Huy. Ai bảo cậu nấu ăn ngon thế làm gì.

Ăn xong thì Huy gọi về cho mẹ, giải thích về việc tối qua. Hai mẹ con phải nói đến gần 1 tiếng đồng hồ, mặc dù đã hết lời giải thích nhưng mẹ vẫn cứ hoài nghi cậu nuôi gái, rõ bực.

Còn Hân, cô cũng gọi về nói chuyện hỏi thăm sức khỏe ba mẹ vài câu, sau đó là gọi cho Ronal, mời anh ấy dự sinh nhật. Dù sao anh cũng là bác sĩ, muốn hẹn anh đương nhiên phải hẹn trước rồi, kéo đến lúc đó anh lại đụng lịch không đi được.

Mời bạn bè xong xuôi, Hân cầm chai nước cam trong tủ lạnh vừa lấy ra bước đến sofa ngồi xuống, bật ti vi xem hoạt hình, cô hỏi anh Nam: “Khi nào anh về?”

“Chắc tầm thứ 3 hay thứ 4 gì đó.”

“Ồ lại tới cuối tuần đi, ăn sinh nhật em xong rồi hãy về.”

Nghe vậy anh Nam lập tức gật đầu đồng ý, dù sao em gái ở nơi đất khách quê người, ít nhiều cũng phải ăn sinh nhật cùng nhau cho em nó vui chứ.

Thấy anh đồng ý, Hân cũng vui trong lòng. Nhưng là, trong tương lai sắp tới đây, cô mới biết điều này sai lầm như thế nào. Cô thì không có, không tổ chức sinh nhật còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 15

Lại một ngày chủ nhật trời qua nhanh chóng, Hân và Huy lại phải đi học. Mỗi ngày lập đi lập lại như vậy thật sự khiến cả hai cảm thấy nhàm chán.

Họ đều thắc mắc một chuyện, dù sao sau khi họ tốt nghiệp cũng sẽ về công ty của nhà mình làm, cũng không phải là vào công ty danh tiếng thế giới, cần gì phải đi du học? Dù sao học trong nước hay nước ngoài cũng vậy, trong nước cũng có trường quốc tế mà.

Nhưng thắc mắc cũng chỉ là thắc mắc, họ không bận tâm, chỉ cần ở bên nhau thì học ở đâu cũng vậy. Ở đây tính ra cũng tốt, không phải chịu sự quản thúc nghiêm ngặt từ ba mẹ.

Lúc này tại bệnh viện.

Trong phòng bệnh nào đó, Minh đang loay hoay gọt vỏ táo cho mẹ thì Ronal từ bên ngoài bước vào, gật đầu một cái xem như chào bà sau đó nháy mắt bảo Minh ra ngoài.

“Có chuyện gì sao?” Minh hỏi.

“Chuyện lần trước tôi nói, cô đã chuẩn bị tâm lý chưa?” Ronal khoanh tay để trước ngực, bộ dáng này thật khác so với lần đầu Minh gặp.

“Tôi đã nói là không cần chuẩn bị tâm lý.” Giọng nói của cô mang 10 phần lạnh lùng.

Lúc đầu cứ tưởng anh ta là một người tử tế, thật không ngờ...

“Cuối tuần đến nhà tôi đi.” Nếu đã không cần chuẩn bị tâm lý thì anh cũng không vòng vo: “Đến sớm một chút.”

Minh không đáp, cô chỉ gật đầu. Vậy là cuối tuần này, nợ mà cô thiếu anh có thể trả hết rồi.

Sau khi Ronal đi khỏi, Minh quay trở lại phòng bệnh của mẹ, nhìn trái táo đã bị thâm đen, cô không suy nghĩ lập tức vứt vào thùng rác.

Gọt một trái táo mới cho bà, tách ra từng múi nhỏ rồi Minh cũng tự mình dứt cho bà ăn, nhìn cô âu yếm, bà nói: “Cậu bác sĩ kia hình như có ý với con đúng không?”

Nghe mẹ hỏi Minh thoáng giật mình, đúng thật là có ý, nhưng mà không phải ý tốt. Cô thật không biết tại sao người anh ta chọn lại là cô, cô không đẹp nhưng cũng không đến nỗi xấu.

Mà nếu cô đi cùng anh ta thì chắc chắn có sự khác biệt một trời một vực, đi với một người ưu tú như anh ta chỉ có mình tinh diện ảnh hoặc người mẫu ca sĩ thôi, cô chỉ là một cô gái bình thường, nhan sắc bình thường, gia cảnh thì nghèo, đi với anh ta có khi nào cô sẽ bị nói là tèo cao không?

Thấy con gái mãi mê suy nghĩ không trả lời mình, mẹ cô lại tiếp tục nói: “Thật ra nếu có con rể là bác sĩ mẹ rất thích. Nhưng là, gia cảnh của mẹ con mình và anh ta thật sự quá khác biệt, vẫn là không thể...”

Nghe mẹ nói vậy, Minh lại thoáng cảm thấy chua xót trong lòng, cô khó lắm mới nặn ra một nụ cười: “Mẹ yên tâm đi, anh ấy không có ý với con đâu.”

Mẹ cô nghe vậy cũng chỉ cười cho qua, bà chỉ cần nhìn ánh mắt Ronal thì có thể đoán ra anh ta có ý với con gái mình, nhưng mãi đến sau này bà mới biết ý đồ thật sự của anh ta.

Lúc này, ở nhà Huy đã chuẩn bị cho Hân một bộ lễ phục rất đẹp, váy dài ôm sát người lộ ra đường cong tuyệt đẹp, thiết kế tay áo trễ lộ ra xương quai xanh vô cùng quyến rũ. Ngoài ra còn có một bộ trang sức mà Huy phải tốn rất nhiều công sức mới chọn được cho Hân, chủ ý của cậu là để cho hợp với chiếc nhẫn của cô.

Mà Hân thì không hay biết gì về việc này.

Anh Nam thì lại được ‘đặc cách’ không cho tham gia vào việc này. Cho anh ta nhúng tay vào ai mà biết là phúc hay là họa.

Mà bên đây, Ronal cũng chuẩn bị cho Minh một bộ lễ phục không kém của Huy, là một chiếc đầm màu hồng phấn, thiết kế cúp ngực cũng để lộ ra xương quai xanh tinh xảo, kèm theo một món trang sức anh vừa mua cho cô.

“Chuyện này mặc dù nói không cần chuẩn bị tâm lý nhưng cô vẫn phải chuẩn bị, dù sao cũng là lần đầu tiên, tốt nhất là nên ghi nhớ thật kĩ hoặc là nếu không muốn nhớ thì quên đi.” Ronal vừa cột một chiếc nơ phía sau lưng cho Minh vừa nói.

Nhớ cho thật kĩ? Cô lại còn đang cầu mong cho sau ngày hôm nay, cô sẽ quên chuyện này thật nhanh, tốt nhất là khiến cho cô bị mất trí nhớ.

“Khoa học kĩ thuật bây giờ rất tiến bộ, chắc là cô cũng biết. Nếu sau này muốn lấy chồng chỉ cần đi vá lại, vậy là xong.”

Nghe câu nói này của Ronal, Minh thật sự muốn cho anh ta một bạt tay. Lấy đi thứ quý giá nhất của người con gái thì thôi đi, còn nói là sau này nếu muốn lấy chồng thì vá lại? Cô khinh. Ở nơi này còn ai chú trọng chuyện trinh tiết nữa? Vậy cô giữ làm gì, và lại người nghèo như cô thì có ma nào thèm ngó, ít nhất trong đời cô vẫn còn được hưởng cái khoái lạc phải trao đổi bằng tiền đó mới có.

Nghĩ vậy Minh lại tự nở một nụ cười chế giễu bản thân mình.

Cô thật không ngờ, lần đầu tiên gặp anh, cô cảm thấy anh là một người tốt, nếu có thể làm bạn thì thật may mắn với cô. Lần thứ hai, anh nói sẽ trả công nếu cô làm việc cho anh, cô lại thấy anh rất tốt, nếu có thể làm vợ anh sẽ rất hạnh phúc. Lần thứ 3, cô vẫn cảm thấy anh tốt nhưng tính tình rất quái dị. Lần thứ 4, thứ 5, cô lại thấy con người anh thật đáng sợ. Và bây giờ, cô thật sự hối hận khi đã nhận tiền của anh để cứu mẹ.

Nếu mẹ cô mà biết việc này, có lẽ bà thà chết cũng không chịu nhận tiền đó. Bà thường hay nói thà chết vinh hơn sống nhục, nếu bà biết con gái bà vì bà mà làm gái điếm, vậy thử hỏi mặt mũi bà để đâu?

Cuối cùng, Ronal nói thêm một câu: “Hôm đó tốt nhất uống nhiều rượu một chút, khoái cảm sẽ tăng và lại cũng không thấy đau.”

Nói xong lại lấy chiếc nhẫn anh mua đeo vào tay cô, khi đeo mới biết tay cô thật nhỏ, phải đeo ngón giữa mới vừa.

Nhìn chiếc nhẫn từ từ đeo vào ngón tay của mình, Minh lại thấy có chút đáng tiếc. Nếu như chiếc nhẫn này được đeo vào ngón áp út của cô thì sao nhỉ? Có lẽ nó sẽ giống như cô dâu và chú rể đeo nhẫn cưới không?

Không! Cô điên rồi, sao lại nghĩ như vậy chứ?! Loại người này làm sao lại khiến cô để tâm được. Dùng tiền để mua một đêm của cô, hà cớ gì cô lại có cảm giác này?

Từ nãy đến giờ Minh không hề lên tiếng, cũng không biết phải nói gì.

Sau khi đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, Ronal đặt tay lên vai cô, nói: “Được rồi, tạm ổn rồi đây. Hôm đó nhìn cô xinh đẹp như vậy có khi lại làm một trận

sáng đêm”

Nghe câu nói này, Minh thật sự cảm thấy Ronal thật hèn hạ, lại có thể nói ra câu nói này. Anh ta không phải là bác sĩ sao? Loại đạo đức giả như anh ta làm sao có tư cách để làm bác sĩ chứ.

Lúc này đứng đối diện nhau, Minh lại cảm thấy Ronal thật sự rất đẹp trai, rất hút ánh nhìn của phụ nữ, vì sao không tìm một người phụ nữ đẹp hơn cô, tìm một người xứng với anh hơn cô chứ.

“Tại sao?” Minh hỏi. Ronal thật sự rất muốn nghe Minh nói chuyện. Nếu im lặng vậy chẳng phải quá kì lạ sao?

“Tôi chỉ muốn chứng minh cho cô ấy thấy tôi mới là người cô ấy yêu, tình yêu tuổi trẻ quá ngông cuồng, có thể cô ấy không hề yêu cậu ta, chỉ vì gia đình ép buộc nên...”

Lời còn chưa nói hết đã bị Minh ngắt lời: “Lỡ như cô ấy yêu thật lòng thì sao? Tới lúc đó anh sẽ thất bại, cô ấy sẽ...”

“Tôi không nghĩ được nhiều như vậy!” Ronal gần như muốn gầm lên: “Tới lúc đó cô chỉ cần hợp tác diễn thật tốt với tôi là được rồi.” Nói xong, Ronal nhanh chóng bước ra khỏi phòng, bỏ lại Minh một mình đứng đó.

Bỗng nhiên Minh cảm thấy trong lòng mình giống như là mất một thứ gì đó, rất buồn, rất... đau!

Thấm thoát cuối tuần lại đến, hôm nay là tối thứ bảy, và ngày mai là sinh nhật của Hân rồi.

Ngồi ăn tối mà anh Nam cứ huyền thuyên chuyện này chuyện kia, chủ yếu là nói về tối mai.

Đang còn mãi nói chuyện thì Hân bỗng lên tiếng ngắt lời anh: “Anh đã chuẩn bị quà cho em chưa?”

“Quà? Quà gì?” Anh Nam hỏi.

“Đi sinh nhật tất nhiên phải tặng quà, chẳng lẽ anh chưa chuẩn bị?”

Nghe nói vậy, anh Nam nở một nụ cười nửa miệng, anh nói: “Là em năn nỉ anh ở lại ăn sinh nhật em, là năn nỉ đó, vậy mà giờ còn đòi quà anh?”

Hân tất nhiên không chịu thua, cô tức giận nói: “Em năn nỉ anh lúc nào? Em chỉ bảo anh ở lại để cuối tuần ăn sinh nhật em rồi về, em năn nỉ chỗ nào? Còn nữa, nếu không có quà thì get out!” Nói xong Hân còn chỉ tay ra cửa, chỉ đường cho anh Nam.

Ngồi nghe hai anh em nói chuyện mà Huy không chen miệng vào được, thứ nhất là vì bận ăn, thứ hai là vì thấy hai anh em Hân lâu ngày mới nói chuyện vui vẻ như vậy, cậu cũng không muốn phá hỏng.

Nhưng có lời này thì cậu không nói không được: “Ngày mai em mời mấy người bạn vậy?”

Nghe Huy hỏi Hân đương nhiên ngưng cuộc đối thoại với anh Nam ngay, ưu tiên trả lời cho cậu: “Em mời Ronal, thêm 3 người bạn, anh, em và anh ấy nữa... Cũng chỉ có một bàn tiệc.”

Nghe vậy Huy cũng chỉ gật đầu, mời ít cũng tốt, dù sao mới qua đây nên cũng không nhiều bạn bè, có được 3 người bạn thân là mừng rồi.

Ăn cơm tối xong, lúc này anh Nam thì dọn dẹp chén đĩa, Huy thì như thường lệ lên phòng nằm nghịch điện thoại, Hân thì đi tắm.

Đến trước tủ đồ để lấy đồ thì Hân hơi ngạc nhiên. Cửa bị khóa?

“Anh khóa cửa này à?” Hân hỏi.

“Ừ.” Huy đương nhiên phải khóa rồi, vì chiếc tủ này đang treo bộ lễ phục mà.

“Chìa khóa đâu? Em lấy đồ.”

Huy nhướng mày chỉ tủ đồ bên cạnh: “Lấy tạm áo sơ mi của anh mà mặc, chìa khóa anh để đâu quên rồi.”

Nghe vậy Hân cũng chỉ biết đi lấy áo Huy mặc thôi chứ sao bây giờ, nhưng mà...

Thấy Hân mãi đứng đó không chịu lấy quần áo, Huy nói: “Tủ đó không có khóa, em cứ mở ra mà lấy.”

Lại thấy Hân vẫn cứ đứng như trời trồng, Huy lại hỏi: “Sao còn đứng đây?”

Lúc này, Hân cúi gầm mặt xuống không dám ngẩng lên, cô nói: “Đồ... đồ lót em để trong tủ.”

Nghe vậy Huy lập tức bật cười, cậu nói: “Thì khỏi mặc! Cũng không phải anh chưa từng thấy, còn ngại à?”

“Anh!!” Hân thẹn quá hóa giận, nhưng cuối cùng cô vẫn phải cầm chiếc áo sơ mi của Huy bước vào phòng tắm.

Không mặc cô có nước mà ở dơ, nhưng thà chết cô cũng không bao giờ để người mình dơ một ngày, đặc biệt là ở cạnh Huy, cậu có mà cười thối đầu cô.

Hân tắm cũng phải mất nửa tiếng, hôm nay cô gội đầu. Tắm xong, cô ngồi trước bàn trang điểm sấy khô mái tóc, bây giờ cũng chỉ mới 8 giờ tối, vừa ngồi vào bàn lại nhận được điện thoại của mẹ cô.

“A lô, mẹ?”

“Sinh nhật vui về nha con gái!” Đầu dây bên đây, bà vui vẻ cười híp cả hai mắt. Năm nay Hân không ở nhà nên bà cũng không tổ chức sinh nhật cho cô được, chỉ đành phải gọi chúc qua điện thoại thôi.

“Con cảm ơn mẹ, ba mẹ ăn cơm chưa?”

Nằm trên giường thấy Hân đang bận nói chuyện với mẹ, lại để máy sấy qua một bên không lo, Huy đành phải bước đến lấy máy sấy khô tóc giúp cô.

Một lát sau, tóc Hân đã sấy khô mà cô vẫn chưa nói chuyện với mẹ xong. Khoảng 30 phút sau cuộc nói chuyện mới kết thúc.

Mệt mỏi rã rời, Hân đi đến giường sau đó nằm phịch xuống, cuộn người trong chăn được một lát, lại cảm giác mắt mở không lên, Hân lờ mờ nhắm mắt lại rồi ngủ lúc nào không hay.

Sáng sớm tỉnh dậy thì lại chợt nhớ tối qua cô nằm mơ, thấy cô và Huy đang... Cảm giác lại cực kì chân thật, hoảng quá, Hân vội xốc chăn dậy nhìn ga trải giường. Thật may, tối qua chỉ là một giấc mơ.

Nhìn sang bên cạnh thì thấy Huy vẫn còn đang ngủ, cô cũng không muốn đánh thức, nhẹ nhàng đi vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.

Rửa mặt xong rồi đánh răng, lại nhận ra trên cơ thể có điều bất thường, cô lập tức đưa tay gỡ thêm 2 cúc áo ra. Mặt Hân lúc này bắt đầu đen lại, cô nhanh chóng súc sạch bọt trong miệng rồi chạy nhanh ra giường ngủ.

“Lương Gia Huy! Anh thức dậy cho em!! Lương Gia Huy!!!”

Nghe Hân gọi, Huy mặc dù mắt mở không lên nhưng vẫn ngồi dậy, nghe giọng điệu của cô là biết đã phát hiện rồi.

Hân không ngần ngại mà vạch ra xương quai xanh trắng nõn của mình trước mặt Huy, cô tức giận nói: “Anh làm thế này thì tối nay làm sao mặc đầm?”

Trên cổ Hân trái dài xuống tới ngực đầy những vết hôn xanh tím, ai nhìn chắc cũng sẽ nghĩ đến một đêm kịch liệt. Hóa ra đó không phải là mơ.

Nhìn ngắm những vết tích do Huy làm ra, cậu lại không khỏi cười một tiếng: “Bất quá tối nay đánh phán dày một tí là được rồi.”

Nói xong cậu cũng làm bộ đáng hay xốc chăn của Hân lên, sau đó đi vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 16

Sau khi xuống nhà đã không thấy bóng dáng anh Nam đâu, anh chỉ để lại vụn vụn 1 tờ giấy dán trên tủ lạnh rồi đi đến chiều mới về.

Ăn sáng xong, Huy ngay lập tức gọi cho nhà hàng đặt một bàn tiệc với mười mấy món ăn. Đương nhiên là Hân cũng biết vấn đề này, chỉ riêng việc bộ lễ phục và trang sức là cô không biết thôi, vì Huy không có nói.

Mặc dù bây giờ vẫn còn sớm nhưng Minh đã nhận không ít các cuộc gọi hỏi thúc của Ronal.

“Không phải bây giờ vẫn còn sớm sao?”

“Không nói nhiều nữa, cô mau đến nhà tôi chuẩn bị.” Nói xong Ronal ngay lập tức ngắt máy, không để cho Minh có cơ hội mở miệng.

“Có chuyện gì vậy con?” Mẹ Minh thấy sắc mặt con gái không được tốt nên cất lời hỏi thăm.

“Không có gì đâu mẹ.” Minh cười trừ: “Bây giờ con sẽ ra ngoài, có thể là khuya mới về, mẹ không cần trông con đâu.”

“Là đi với anh chàng bác sĩ kia sao?” Đạo gần đây mẹ Minh hay đặt những câu hỏi liên quan đến Ronal, Minh cũng vui vẻ trả lời cho mẹ vui lòng.

“Dạ.”

Nghe con gái nói vậy bà cũng yên tâm phần nào: “Tốt, tốt. Cậu ấy mẹ thấy là một người rất tốt, nếu được thì con mau chóng nắm bắt cơ hội đi.”

Nghe vậy Minh không khỏi giật mình, lần này cô im lặng không đáp lời của mẹ mình. Minh cũng rời khỏi bệnh viện ngay sau đó, bắt một chiếc taxi đi thẳng đến nhà của Ronal.

Trong nhà, anh đang ngồi trên sofa đợi cô. Thấy Minh, Ronal lập tức bỏ tờ báo đang đọc trong tay ra, đi lên phòng.

Minh hiểu ý và đi theo ngay sau đó.

Bây giờ là hai giờ chiều.

Đang ngủ thì bị Huy gọi dậy, Hân đưa tay giụi mắt sau đó phải cố gắng lắm mới tỉnh ngủ được.

Rửa mặt xong Hân lại thấy Huy đang lấy chìa khóa mở cái tủ kia ra, cô không khỏi thắc mắc: “Không phải mất chìa khóa sao? Cái đó anh lấy ở đâu vậy?”

“Không có mất, anh gạt em thôi.” Huy thành thật đáp.

“Sao lại gạt em?”

Huy không đáp lời cô, mãi cho đến khi cánh cửa tủ mở ra, Hân mới hiểu nguyên nhân.

“Đây là anh chuẩn bị?” Chỉ tay vào chiếc đầm được treo gọn gàng trong tủ, Hân hỏi.

Huy không đáp, ý cười trong đôi mắt của cậu không thể giấu được, cậu nhướn mày xem như đã đáp lời Hân.

“Đẹp quá!” Hân bước đến lấy nó xuống khỏi móc, rồi đưa lên người ướm thử.

“Em mặc thử xem có đẹp không?”

Nghe lời, Hân bước vào phòng thay đồ, mãi đến 15 phút sau mới thấy cô bước ra.

Bộ đầm dài bó sát cơ thể Hân làm tôn lên đường cong quyến rũ, tay áo thiết kế trễ vai lộ ra xương quai xanh trắng nõn. Mặc dù không phải là Huy chưa từng thấy những cảnh này, nhưng mà bây giờ nhìn lại vẫn thấy hấp dẫn.

“Có đẹp không?” Hân hỏi.

“Đẹp!”

Ngay sau câu nói của Huy thì anh Nam đột nhiên mở cửa bước vào trong phòng, khiến Hân có chút khó chịu: “Sao anh không gõ cửa?”

Nhưng mà anh Nam nào có để ý đến Hân, mắt anh lúc này cũng tập trung vào chiếc đầm trên người Hân, rồi tới xương quai xanh...

“Này, anh nhìn đi đâu vậy?” Huy không khỏi tức giận, đứng lên đi đến che trước mặt anh Nam.

Biết Huy không muốn cho mình nhìn, anh nói: “Phải chi chúng ta không phải là anh em họ nhỉ?!”

“Anh!!!” Huy tức đến nổi giờ tay chỉ thẳng vào mặt anh Nam: “Nếu chị Như mà nghe câu này thì sao nhỉ?”

Trước sự đe dọa của Huy, anh Nam vẫn tỏ ra vẻ bình tĩnh: “Bất quá cô ấy sẽ nói ‘Tại bé Hân đẹp quá mà’ thôi.”

Chị Như có một thói quen, một thói quen rất là dễ thương. Chị ấy hay gọi hai người là bé, bé Hân và bé Huy, chị bảo gọi như vậy rất là dễ thương.

Nghe anh Nam nói vậy Hân cũng mặc kệ, hỏi đâu mà đùa với anh.

“Anh vào đây làm gì?” Hân hỏi.

“À, có hai người phụ nữ tìm em kia.” Nói rồi anh hướng Huy ra hiệu.

Huy ‘à’ một tiếng, sau đó nhờ anh Nam xuống mở cửa hộ mình.

Bước vào là hai cô gái ăn mặc lịch sự, tay mỗi người cầm theo một túi lớn.

“Đó là gì vậy?” Hân hỏi.

“Em ngồi lên ghế đi, họ sẽ trang điểm làm tóc cho em.” Nói xong cũng không chờ Hân đồng ý, Huy đã đi đến kéo cô ngồi xuống ghế, sau đó quay sang

hai người thợ kia ra đầu cho họ bắt đầu.

Khoảng hơn 1 tiếng sau mọi thứ mới chuẩn bị xong, lúc Huy bước lại vào phòng thì trên người đã mặc một bộ âu phục màu xám.

Màu sắc với chiếc đầm của Hân trông rất hài hòa, lúc này anh Nam cũng vừa chuẩn bị xong.

Hai người thợ này quả thật rất chuyên nghiệp, trang điểm cực kì sắc xảo, tóc Hân được thắt thành hai bím nhỏ, sau đó vắt chéo nhau tạo thành một búi tóc nhỏ phía sau, mặt cô cũng chỉ đánh một lớp phấn, mà hồng và thoa một ít son, trông rất trẻ trung.

Nhìn Hân lúc này nếu có thêm một bó hoa nữa chắc chắn rất giống cô dâu, và Huy nếu có thêm một cái hoa cài ngay túi áo thì chắc chắn sẽ thành chú rể rồi.

Lúc họ rời khỏi nhà là 4 giờ, từ nhà đến nhà hàng nếu là ngày thường phải mất hơn 1 giờ, nhưng trên đường đi vì gặp nhiều cột đèn giao thông cộng thêm cuối tuần đông xe nên khi đến nơi đã hơn 6 giờ tối.

Bên Ronal cũng chuẩn bị không kém, tay Minh đeo chiếc nhẫn và bộ lễ phục mà Ronal chuẩn bị cho cô, tóc cũng được búi lên cao, nhưng mặt thì trang điểm có phần hơi đậm.

Tuy nhiên, trong tiềm thức của Minh, cô biết rằng chỉ có đêm nay những thứ này mới thuộc về cô, qua đêm nay rồi mọi chuyện sẽ lại đi vào quỹ đạo, cô và anh sẽ giống như chưa từng quen biết.

Khi Minh vừa bước xuống lầu đã không thấy Ronal đâu, người giúp việc nói anh chờ ở ngoài cửa nên Minh lập tức ra khỏi nhà.

Thấy cô, trong mắt Ronal lóe lên tia ngạc nhiên nhưng rồi lại nhanh chóng biến mất, và dĩ nhiên là Minh không biết điều này.

Anh thật không ngờ Minh khi trang điểm lên lại đẹp đến vậy.

Anh và cô cũng nhanh chóng đi đến chỗ bữa tiệc, đến nơi thì mọi người đã đến đầy đủ.

Khi anh đến thì bữa tiệc cũng bắt đầu, mọi người đều làm theo nghi thức truyền thống, hát chúc mừng rồi để cho Hân ước, sau đó là cắt bánh kém, rồi mọi người cùng nhau ăn uống nói chuyện.

Lúc này Hân mới để ý thấy có một cô gái bên cạnh Ronal: “Đây là ai vậy?” Cô nhìn anh hỏi.

Thấy chưa, Hân bây giờ đã thối nát về Minh rồi này, anh đã nói rồi mà, thấy anh có người khác chắc chắn cô ít nhiều sẽ có khó chịu. Anh bình tĩnh trả lời: “Đây là bạn gái anh vừa quen.”

Nghe vậy, Hân có chút giật mình, nhưng rồi lại nhanh chóng mỉm cười với chị xem như chào hỏi.

Minh cũng mỉm cười cúi đầu đáp trả.

Thật ra khi thấy Ronal có bạn gái Hân thật sự rất ngạc nhiên, mới mấy ngày trước còn nói thích cô, bây giờ lại có bạn gái mới, có thể tin được không? Không phải là Hân thấy khó chịu trong lòng, chỉ là cảm thấy có chút kì lạ, mà kì lạ ở đâu thì lại không nói rõ được.

Thấy Hân và Ronal vẫn còn đứng ở ngoài chưa vào trong, Huy cũng không lên tiếng thúc giục. Hôm nay là sinh nhật cô, cô không vội thì cậu vội làm gì.

Mặc dù thấy có một cô gái xinh đẹp đi cùng Ronal, nhưng Huy vẫn cứ không yên tâm, chút chút lại liếc mắt nhìn họ. Lại nhìn tới cô gái bên cạnh Ronal, có chút quen mắt nhưng không nhớ được là ai.

Thấy Huy cứ nhìn cô gái kia, trong lòng Hân đang rất khó chịu, nhưng cô không thể hiện ra bên ngoài. Lâu lâu lại liếc mắt nhìn thì thấy Huy vẫn còn nhìn cô gái này, Hân không chịu được nữa bèn xoay người nói: “Chúng ta mau vào trong đi, mọi người còn đang đợi.” Nói rồi Hân cất bước đi trước, Ronal và Minh đi theo ngay sau đó.

Hôm nay Hân thật đẹp.

Tối nay bầu trời cũng rất đẹp, những vì sao lấp lánh trên trời tượng trưng cho một ngày nắng hôm nay, nhưng rồi lại nhanh chóng bị mây đen che phủ.

Mưa rất lớn, mưa như trút nước, nhưng bởi vì ngồi trong phòng kín nên mọi người không ai hay biết là đang mưa.

Mưa... báo hiệu một điều tồi tệ sắp xảy ra, ngay cả bản thân Ronal cũng không không chế nổi.

Trên bàn tiệc, Ronal là người ngồi cạnh Huy, và đương nhiên Minh ngồi cạnh anh. Trong bữa ăn cô ăn rất ít, hầu như là không động đũa nhưng rượu thì lại uống rất nhiều. Cô biết Ronal sẽ không ngăn cản, không phải anh đã bảo cô uống nhiều một chút sao, và bây giờ cô đang làm điều anh muốn đây.

Trong lòng Minh chợt thấy trống rỗng, cô chỉ biết uống, uống và uống, mọi người không ai để ý đến cô, Ronal cũng không để ý đến cô, nói đúng hơn cô theo anh đến đây chỉ để làm vật trang trí.

Cô nghĩ rất nhiều, cô nghĩ đến sau đêm nay, cô và anh sẽ không còn quan hệ, cô nghĩ đến sau đêm nay, cô sẽ không còn là một người phụ nữ trong trắng

nữa, cô nghĩ đến hạnh phúc sau này, mà vừa nghĩ tới đó cô lại thấy mình không có tư cách để được hạnh phúc.

Cô bắt đầu hối hận, hối hận vì đã gặp anh, hối hận vì đã nhận sự giúp đỡ của anh, hối hận vì cô quá ngốc.

Cô lại nghĩ, dường như cô yêu anh mất rồi, nếu không sao cô lại thấy khó chịu thế này chứ. Lúc anh nói ra việc mà cô phải làm, tim cô thậm chí đập rất nhanh, thậm chí cô còn rất mừng, nhưng anh lại nói sau đêm đó thì cô và anh coi như không quen biết. Anh nào biết anh đã đạp cô xuống vực sâu, mà anh cũng không cho cô một sợi dây hay đưa tay ra kéo cô lên.

Càng nghĩ, cô càng uống, đến khi đã say không còn biết gì thì anh bế cô đến phòng nghỉ trong nhà hàng, anh bảo cô nằm đây đợi anh, còn mình thì quay trở lại buổi tiệc.

Lúc anh đưa Minh rời khỏi đây bữa tiệc chỉ mới bắt đầu được một tí, anh chỉ nói qua loa là cô ấy không uống được nhiều rượu, mọi người cũng không ai hỏi thêm gì.

Mãi đến một lúc sau, Huy lại có cảm giác mình có chút chóng mặt, có lẽ là say nên cậu nói với Hân đi rửa mặt nhưng đến 30 phút sau vẫn chưa thấy quay về.

Vừa định ra ngoài tìm cậu thì thấy điện thoại mình nhận được tin nhắn, là của Huy. Mở ra xem thì thấy cậu bảo mệt nên về nhà trước, tất nhiên là Hân rất tức giận, cô cũng rất lo.

Khoảng 1 tiếng sau bữa tiệc mới kết thúc, lúc này Hân và anh Nam nhanh chóng trở về nhà, mà điều khiến họ ngạc nhiên nhất chính là không thấy Huy đâu cả.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 17

Gọi điện thoại thì có tín hiệu, nhưng không ai nghe máy cả, bắt đắ dĩ Hân đành phải nhắn tin cho cậu.

‘Anh đang ở đâu?’

Nhưng rồi 10 phút, 15 phút, 25 phút sau vẫn không có tin nhắn hồi âm của Huy, trong lòng Hân lúc này rất lo, cô có cảm giác mình như đang ngồi trên đồng lửa vậy.

Ngẫm nghĩ một lát, anh Nam mới lên tiếng: “Có khi nào còn ở nhà hàng không? Nhiều khi lúc đấy mệt quá nên thuê một phòng nằm đỡ?”

“Không có khả năng!” Hân lập tức phản bác: “Lúc này rõ ràng anh ấy nhắn tin bảo em là về nhà rồi, tuyệt đối không thể ở nhà hàng.”

Thấy vẻ mặt anh Nam còn có chút nghi ngờ, Hân không nói hai lời liền đưa tin nhắn cho anh xem, xem xong mặt anh mới giãn ra một chút.

Đột nhiên trong mắt Hân dấy lên nỗi hoảng sợ, cô nói: “Có khi nào trên đường về anh ấy gặp chuyện không?”

Có khả năng.

Anh Nam đứng lên lấy áo khoát mặc vào rồi nói: “Anh quay trở lại nhà hàng tìm Huy, em ở nhà đợi đi, nếu nó về thì gọi cho anh.”

“Em cũng đi.” Thấy anh Nam sắp bước ra khỏi nhà, Hân cũng với lấy áo khoác mặc vào, nhưng anh không cho, một hai bắt cô ở nhà đợi.

Suy nghĩ một lát cuối cùng Hân vẫn đồng ý. Anh Nam cũng lái xe đến nhà hàng ngay sau đó. Vì bây giờ đã rất khuya, đường vắng nên anh Nam đã chạy nhanh hết mức có thể, chỉ chưa đầy một tiếng sau, anh đã đến trước nhà hàng.

Gặp nhân viên đứng ở quầy tiếp tân, anh hỏi vài câu với người đó về Huy nhưng họ lắc đầu, nói là không có ai như vậy đến đây thuê phòng.

Anh lại hỏi thêm gì đó nữa, lại thấy người kia gật đầu, xác nhận có, nhưng hỏi câu kế tiếp lại thấy họ chần chờ một lúc, rồi lắc đầu.

Cuối cùng sau một hồi tranh luận, người ở quầy tiếp tân mới cầm theo một chùm chìa khóa, dẫn danh đến từng phòng.

Đi hết một vòng vẫn không thấy, anh Nam hỏi họ còn thiếu phòng nào không, người này rất thành thật, nói với anh rằng phòng VIP vẫn chưa kiểm tra.

Thiếu chút nữa anh học máu rồi, đã bảo là dẫn đi hết tất cả các phòng. Mà người nhân viên này lại vô cùng thành thật, giải thích với anh là bởi vì phòng VIP nên anh ta mới không có chìa khóa.

Không còn cách khác, anh rút ra vài tờ tiền mệnh giá lớn đưa cho anh ta, anh ta vui vẻ nhận lấy sau đó để cho anh Nam tự mình tìm đến từng phòng VIP.

Càng tìm anh càng thấy bất an, đi hết một vòng cũng không thấy Huy, không biết anh đã bị người ra chửi bao nhiêu lần tội làm phiền.

Lúc chuẩn bị đi về thì mất lại liếc thấy một phòng nằm trong góc, đi đến gần mới phát hiện thẻ vàng bị rơi nên anh không nhìn thấy ở đây lại còn một phòng VIP nữa.

Gõ cửa lại không thấy ai ra mở, anh thăm nghĩ người trong phòng chắc ngủ rồi, nhưng mà lỡ như Huy ở trong đây thì sao? Lỡ như ngủ say quá không nghe tiếng gọi cửa thì sao?

Nghĩ vậy anh lập tức xuống tìm người nhân viên kia, mới đầu anh ta không chịu mở, rồi anh Nam lại đưa cho anh ta vài tờ tiền, chưa đầy 1 phút sau chìa khóa phòng đã nằm trong tay anh.

Không nói hai lời, anh lập tức dùng chìa khóa để mở cửa ra. Bởi vì là phòng VIP nên phải đi qua một phòng nhỏ nữa mới đến phòng ngủ. Vừa bước vào đã thấy quần áo của Huy vứt bừa bãi dưới đất, trong lòng anh lại dấy lên một nỗi bất an.

Tay vừa chạm đến cửa phòng ngủ thì bỗng nhiên có điện thoại, khiến anh thiếu chút nữa rút tim ra ngoài.

Là điện thoại của Hân.

Vừa nhận máy, anh còn chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia Hân đã cướp lời nói trước: “Anh tìm thấy anh ấy chưa? Anh ấy có ở khách sạn không? Sao anh lâu về quá vậy? Có phải là...”

Lúc này, bên trong phòng ngủ.

Huy đưa tay day day ở hai mắt, bộ dạng mệt mỏi vô cùng, lại vô tình liếc sang người bên cạnh khiến cậu xuýt rơi xuống giường.

Mạnh mẽ đưa tay nắm lấy cổ tay cô gái, mắt cậu hiện lên cái nhìn khinh bỉ trong đó, cậu nói: “Tại sao cô lại nằm đây?”

Mà, cô gái này không phải là bạn gái của Ronal sao? Vậy Ronal đâu?”

Bị đau, Minh thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết cổ tay rất đau, đau muốn chết.

Lại nhìn kỹ người trước mặt, cô vô cùng kinh hãi: “Tại sao lại là cậu? Ronal đâu?”

Huy lạnh lùng nhìn sâu trong mắt cô ta, lại không thấy có chút gì gọn sóng, cậu gắt giọng, hỏi lại lần nữa: “Tại sao cô lại nằm đây? Hân đâu?”

Lúc này Minh không phải vì câu nói của Huy mà sợ hãi, cô bắt đầu khóc. Không phải Ronal nói người tối nay sẽ là anh sao? Sao bây giờ lại thành Huy rồi? Nhìn lại thân thể của cô, không có lấy một mảnh vải che thân, cô lắp bắp nói: “Tôi... tôi không biết gì hết... hu hu... tôi không biết gì hết... tôi không biết... hu hu...”

Huy không để ý đến Minh nữa, cậu nhanh chóng đi xuống giường, định bụng sẽ mặc quần áo vào nhưng lại không thấy quần áo đâu, lại liếc sang chiếc ghế gỗ bên cạnh, thấy chiếc đầm của Minh vứt ở đó.

Chết tiệt!

“Đứng lên, mặc quần áo vào!” Huy nhìn Minh quát lớn.

Lúc này, tay anh Nam vừa đặt lên nắm cửa, chuẩn bị mở thì thấy Ronal tiến vào.

Thấy Nam, anh ta không khỏi ngạc nhiên: “Tại sao anh lại ở đây?”

Đầu dây bên kia, Hân nghe thấy giọng nói của Ronal thì không khỏi khẩn trương: “Tại sao Ronal lại ở đó? Huy đâu? Anh tìm thấy anh ấy chưa?”

Anh Nam không đáp lời Hân, nhanh chóng đem điện thoại ngắt đi. Ngay sau đó Hân có gọi lại nhưng anh Nam không ngắt máy.

Anh Nam nhìn Ronal bằng ánh mắt lạnh lẽo, không nói hai lời trực tiếp mở cửa phòng ra. Cảnh tượng trước mắt khiến anh chết lặng.

Ronal cũng bước vào ngay sau đó, nhìn thấy Minh và Huy đang nằm trên một chiếc giường, anh ta không khỏi tức giận tiến đến kéo cô dậy.

Nhưng mà hiện tại cô đang không có mặc đồ, nào dám đứng dậy chứ, nhất quyết ngồi yên.

“Giải thích đi.” Ronal nhìn cô, lạnh lùng nói.

“Em... em không biết gì hết... em không biết gì hết... Anh... anh nghe em giải thích đi... em thật sự không biết gì hết...” Lúc này Minh đã cuống lên, lời nói cũng bắt đầu loạn lên.

Anh Nam thì không nói gì cả, quay ra phòng khách nhặt quần áo lại cho Huy, sau đó mang vào cho cậu: “Mặc vào đi rồi về, Hân đang lo lắng đấy.”

Nghe vậy Huy ngay lập tức cầm lấy quần áo bước vào nhà tắm. Chưa đầy 5 phút sau Huy đã bước ra, trên người lại gọn gàng như lúc đầu.

Sau khi anh Nam và Huy rời khỏi, lúc này Ronal mới cầm quần áo đưa cho Minh: “Cô diễn tốt lắm!”

Diễn? Cô có lúc nào là diễn sao? Không phải lúc này anh rất tức giận sao? Chẳng lẽ người phụ nữ của mình ngủ cùng người khác, cuồng quyết giải thích cho anh thì anh lại khen diễn hay, rốt cuộc từ đầu là do cô quá ngốc hay do anh che giấu quá giỏi?

“Không phải anh nói muốn ‘cùng’ em sao? Tại sao bây giờ lại...”

“Mặc quần áo vào đi, nợ của cô coi như đã trả hết, sau này chúng ta không còn liên quan đến nhau nữa.”

“Chát” Một cái tát giáng xuống mặt Ronal.

“Bỉ ối, dễ tiện, hèn hạ!!”

Ngày này cô đã mong chờ biết bao nhiêu, vậy mà bây giờ anh lại đưa cô cho người đàn ông khác, đã vậy còn nói sau này sẽ không liên quan?

Để mặc cho cô chửi rủa mình, Ronal vẫn bình thản: “Mặc quần áo vào đi, tôi đưa cô về.” Nói xong liền bước ra ngoài.

Lúc này, vừa bước ra khỏi cổng nhà hàng, Huy đã bị anh Nam cho ăn một đấm vào mặt.

Bị đánh, mặc dù rất đau nhưng Huy vẫn đứng im đó, tay cũng không che vết thương lại. Không lâu sau, mặt của cậu đã thấy rõ ràng bị sưng.

Thấy cậu không có ý giải thích, anh lại cho thêm một đấm nữa, cũng vào chỗ ấy khiến miệng của Huy bị rách một đường, máu bắt đầu chảy ra.

“Tại sao không giải thích?” Anh Nam hỏi.

Nghe hỏi, Huy vẫn im lặng. Giải thích? Giải thích như thế nào đây? Thật sự bản thân cậu cũng không biết mình và cô ta đã làm gì nhau nữa thì giải thích cái gì đây?

Thấy Huy vẫn cúi gầm mặt xuống không chịu nói, chỉ một câu không có làm nói ra khó như vậy sao?

“Cậu nói đi, rốt cuộc là có hay không?” Giọng nói anh Nam đã dịu hơn trước, chỉ cần Huy nói không có, anh nhất định sẽ tin cậu, chắc chắn mà.

“Em không biết...” Huy nghẹn ngào, mắt cậu có chút nóng, có cảm giác nước mắt sắp rơi xuống nhưng là, cậu cứ chờ mãi chờ mãi mà vẫn không thấy dòng nước ấm ấy chạy xuống mặt mình.

Từ nãy đến giờ, Hân đã gọi cho anh không biết bao nhiêu cuộc, cầm điện thoại hiển thị dãy gọi nhớ của Hân, anh nói: “Có biết nó lo cho cậu thế nào không? Cậu nhìn đi, nhìn cho kỹ vào!” Câu cuối cùng, anh Nam gầm lên rất lớn, dường như là dùng toàn bộ sức lực cho câu nói ấy.

Cuối cùng, Huy vẫn không nói được lời nào, cậu cũng không nhìn vào màn hình điện thoại trước mặt mình. Cậu không dám nhìn, thật sự không dám.

Lúc này lại nhận được thêm một cuộc gọi của Hân, anh Nam vẫn giữ nguyên trước mặt Huy: “Có muốn tôi nhận hay không?”

Bây giờ nếu cậu nói không muốn thì anh sẽ không nhận sao?

Nắm chặt điện thoại trong tay, Hân vừa định mở cửa xe bước xuống thì lại thấy bên trong nhà hàng có hai người đi ra. Là Ronal và bạn gái anh ta, cô đành phải ngồi lại trong xe.

Từ xa Hân có thể thấy, thấy rất rõ, thấy rõ từng biểu hiện trên khuôn mặt của Huy, cô cũng thấy lúc này cậu bị anh Nam đánh, cô rất muốn chạy đến ngăn cản anh, nhưng mà cô không thể.

Cô biết anh đau, anh chắc chắn rất đau, cô cũng đau lắm. Thời khắc thấy anh và anh Nam bước ra từ nhà hàng, tảng đá đè nặng trong lòng cô cuối cùng cũng bị gỡ bỏ, nhưng sau đó lại giống như có một nhát dao đâm vào tim cô ngay lúc anh Nam đánh Huy.

Nhìn một màn trước mắt, cô có thể có suy nghĩ gì đây? Cô có thể không nghĩ như vậy sao? Anh Nam chắc chắn phải thấy gì đó mới có thể tức giận như vậy, nếu không làm sao lại đánh cậu?

Cô không nhìn nữa, cô không muốn nhìn, một chút cũng không muốn nhìn. Cô quay sang tài xế ra hiệu cho anh ta chạy đi, chiếc xe taxi lao đi như chớp trong màn đêm.

Ronal đêm đó vốn định đưa Minh về, nhưng ra ngoài lại thấy anh Nam và Huy vẫn chưa về nên anh đành phải bỏ cô lại, để cô tự bắt taxi, còn mình thì làm ra bộ dáng tức giận, liếc Huy một cái sau đó lái xe rời đi.

Anh Nam và Huy cũng quay về ngay sau đó.

Về đến nhà, thấy Hân vẫn còn ngồi trên sofa đợi mình, Huy lại chột dạ không dám nhìn cô.

Cô hướng anh Nam, hỏi: “Tại sao không nhận điện thoại của em?” Hỏi thì hỏi nhưng trong lòng Hân đương nhiên biết lí do, lúc này cô lại hi vọng những thứ mình nhìn thấy nó không giống những thứ cô suy nghĩ, có phải rất buồn cười không?

Trong căn nhà thoáng chốc lại trở nên im lặng, sự im lặng đến đáng sợ.

“Tại sao không trả lời em? Tại sao anh không nghe điện thoại?” Hân hỏi lại lần nữa, ánh mắt vẫn nhìn về phía anh Nam.

Anh Nam không thèm nhìn lấy Hân một cái, nói đúng hơn là anh sợ phải nhìn vào mắt cô. Anh lướt qua người cô rồi đi thẳng lên phòng mình, thuận tay khóa cửa lại.

Trong phòng khách lúc này chỉ có Hân và Huy.

Thấy mặt cậu bị đánh đến nổi sưng to, cô không cầm lòng được liền đưa tay lên sờ: “Mặt anh bị sao vậy?”

Huy rất nhanh né tránh Hân, cậu không muốn cho cô chạm vào cậu, vì cậu bấn loạn.

“Tại sao lại tránh em?”

Đối mặt với câu hỏi của Hân, Huy không tài nào trả lời được. Cậu thật sự không biết mình và cô gái kia đã làm gì nhau chưa. Cậu chưa bao giờ làm chuyện đó, cũng không phải vì Hân không muốn sao? Bình thường chọc ghẹo cô không có nghĩa là cậu có kinh nghiệm. Chuyện giữa cậu và cô ta cậu thật sự không nhớ nổi.

“Tại sao anh không nói chuyện?” Hân nhìn cậu với ánh mắt chờ mong, đây là lần cô dùng ánh mắt như vậy với cậu.

Huy vẫn không tiếp lời, Hân lại tiếp tục nói: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“...”

“Anh nói đi, tại sao lại im lặng?” Hân gắt lên.

Lúc này, Huy mới mở miệng nói: “Anh xin lỗi.”

Ba chữ, chỉ ba chữ thôi mà đã khiến Hân sục sùi. Cậu xin lỗi cô, vậy không phải cậu đã phản bội cô chứ.

Anh Nam lúc này mệt mỏi nằm trên giường, anh tin tưởng Huy không phải cố ý, nhưng hỏi cậu đã làm gì chưa thì cậu lại bảo là không biết. Cho dù là không cố ý nhưng phải chấp nhận rằng Huy đã làm chuyện có lỗi với Hân, và chuyện này anh sẽ không nói cho cậu mình biết, tốt nhất là để Hân tự nói. Nhưng mà nếu cô chấp nhận tha thứ cho Huy thì anh cũng không phản đối.

“Tại sao lại xin lỗi em? Anh đã làm gì sai?”

Đứng trước những câu hỏi của Hân, Huy cũng chỉ biết im lặng. Cậu không nói bởi vì bản thân cậu còn không biết mình có làm hay không, nhưng đối với Hân im lặng chính là thừa nhận.

“Anh nói đi...anh đừng im lặng nữa...”

Giọng nói Hân rất ngẹn ngào, khi Huy ngẩn mặt lên nhìn thì thấy cô đã rơi nước mắt, cậu lại không cầm lòng được mà kéo tay ôm lấy cô vào lòng.

“Anh xin lỗi...anh xin lỗi...”

Hân cũng vòng tay qua ôm lấy cậu. Cô có thể tưởng tượng được mọi chuyện xảy ra như thế nào, nhưng mà, cô lại cảm thấy mình vô cùng yếu đuối. Cô nghĩ mình không thể tha thứ cho cậu, nhưng cô lại không thể buông tay cậu.

“Anh giải thích đi.”

Đứng trước sự chất vấn của cô, anh không thể không nói thật: “Là tôi đã gạt cô.”

Anh không ngờ Hân lại mời anh tham dự tiệc sinh nhật của cô, nhưng đến cuối cùng kế hoạch vẫn được thực hiện theo ý anh, chỉ tiếc là bước cuối cùng anh họ của Hân lại xuất hiện, nhưng cũng không ảnh hưởng mấy đến kế hoạch.

“Tại sao anh lại làm vậy với tôi? Anh đã khiến tôi trở thành kẻ phá hoại hạnh phúc của người khác anh có biết không?” Giọng nói của Minh không giấu được vẻ kích động.

“Nếu nói thật cô có làm không?” Thái độ của Ronal vẫn trước sau như một, lạnh lùng, không tỏ ra về hối lỗi.

Nhưng mà, anh có lỗi sao? Dù sao cũng bỏ tiền ra giúp cô mẹ cô mới có thể sống được, đây coi như là cô đang trả ơn anh, anh có lỗi sao?

“Vậy tại sao phải là tôi làm?”

Điều này có trách thì trách Minh xuất hiện không đúng lúc, trách mẹ cô bị bệnh không đúng lúc, trách cô đã nhận sự giúp đỡ của anh.

Ronal không trả lời câu hỏi của cô, anh nhẹ giọng nói: “Cũng không còn sớm nữa, cô về đi.” Nói rồi anh đi thẳng vào phòng.

Phòng khách trống trải, chỉ còn một mình cô đứng ở đó. Bây giờ ngay cả sức để đứng cô còn không có nữa. Tuyệt vọng, đau đớn bủa vây cô, lúc đầu cô còn mong tưởng rằng sẽ cùng với anh, vậy mà...

Ngồi đó khóc một trận, đến khi có cảm giác mắt mình đã sưng vù lên Minh mới đứng dậy, sau đó bước ra khỏi nhà một cách dứt khoát.

Qua đêm nay, mọi chuyện sẽ lại đầu vào đây... Nhưng mà, có thật như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 18

Sáng hôm sau Hân và Huy cũng không đến trường, từ sau đêm qua hai người cũng không ai nói chuyện.

Suốt cả buổi sáng Hân ở trong phòng, đêm qua cô và Huy cũng không ngủ cùng nhau.

Anh Nam thì mới sáng ra đã bắt Huy lại hỏi chuyện, nhưng cậu lại không chịu giải thích lấy một lời. Chỉ cần nói đây là hiểu lầm, Hân còn không vui vẻ bỏ qua sao?

Lúc này anh thật sự thấy hôm qua đánh cậu có hai cái đúng là quá nhẹ, đáng ra phải đánh cho cậu bò về nhà mới đáng.

Hết kiên nhẫn, cuối cùng anh Nam nhẹ giọng nói: “Cậu nói đi, rốt cuộc cậu có làm gì cô ta không?”

“Em không biết.”

“Làm hay không cậu cũng không xác định được?”

“...”

Lại một khoảng lặng trôi qua, nhìn qua có vẻ rất yên bình, nhưng sự thật lại không phải như vậy.

Tối qua Hân đã nghĩ hết một đêm, cô và Huy cần phải nói chuyện rõ ràng, cô biết có lẽ cậu không có ý, đúng vậy, có thể thật sự không có ý. Chỉ cần cậu nói cậu không có ý, cô sẽ bỏ qua hết, cô chấp nhận hết, cô tha thứ cho cậu, bởi vì không có cậu cô không sống nổi.

“Em sẽ về Việt Nam, em sẽ hủy hôn với cô ấy.” Huy nhìn thẳng vào mắt anh Nam, nói.

Hân lúc này vừa bước đến chân cầu thang, đương nhiên câu nói của Huy cô nghe, nghe rất rõ.

“Cậu nói gì?” Anh Nam không khỏi kích động: “Cậu nghĩ như vậy là giải quyết được vấn đề sao? Hủy hôn là xong sao? Cậu hủy hôn rồi thì Hân phải làm thế nào?”

Vừa nói dứt câu, anh đã thấy Hân đứng sau lưng Huy. Còn cậu, nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt anh cũng đoán được cô đang đứng sau lưng mình, nhưng mà cậu không có can đảm để quay đầu lại nhìn cô.

Anh Nam tức giận đứng lên, cũng không thêm lấy áo khoác, cứ vậy đi thẳng ra khỏi nhà, ra cổng rồi anh mới biết hôm nay đã bắt đầu vào mùa đông, thời tiết bắt đầu lạnh rồi. Bắt một chiếc taxi sau đó ngay lập tức lên xe.

Trong nhà vẫn là không khí im lặng đó, nó im lặng đến nỗi khiến Hân ngạt thở.

“Anh vừa nói gì?”

“...”

Huy là vậy, cậu có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng mà lời ra đến miệng lại không có cách nào thốt lên.

Cậu rất muốn giải thích với Hân, rằng cậu không cố ý, cậu là bị người ta hại, nhưng là, hại thì đã sao? Ngủ cũng đã ngủ cùng, vậy giải thích thì có ý nghĩa gì đây?

“Tại sao lại muốn hủy hôn?”

“...”

Huy vẫn không đáp.

“Anh nói đi, tại sao lại muốn hủy hôn?” Hân nói, cô nói rất to, gần như là muốn hét lên.

Nếu ngày hôm nay Huy không cho cô một lí do thích đáng, cô nhất định sẽ không bỏ qua.

Huy lại một lần nữa duy trì trạng thái im lặng.

“Bộp” Một tiếng, Hân bắt đầu giơ tay đánh liên tiếp vào ngực Huy.

“Anh ở với em bao nhiêu năm, cái gì cần thấy cũng thấy, chỗ nào cũng chạm đến, anh làm cho em yêu anh như vậy, yêu đến chết đi mà bây giờ anh nói muốn hủy hôn sao?”

Nói rồi, Hân lại đánh thêm mấy cái vào ngực Huy, lực đánh không mạnh nhưng cậu lại thấy nó đau hơn lúc anh Nam đánh cậu, đau hơn gấp trăm lần. Từng lời cô nói lại giống như hàng ngàn nhát dao đâm vào tim cậu, khiến nó chảy rất nhiều máu, nhưng không có cách nào cầm lại được.

“Anh trả lời đi, tại sao anh lại im lặng? Tại sao lại không nói gì? Anh có biết anh im lặng như vậy khiến em khó chịu lắm không? Anh có biết anh im lặng như vậy chính là đang thừa nhận anh đã làm chuyện có lỗi với em đó, anh biết không?”

Nước mắt lại không tự chủ được, cứ vậy mà rơi xuống, cũng không thể cầm lại được.

Cô nhớ trước đây cô đã từng nói, sau này nếu cậu phản bội cô, cô nhất định sẽ không khóc, mà bây giờ, cô lại không thể điều khiển nước mắt của mình, cứ để mặt nó rơi.

Cậu nhớ, Hân đã từng nói nếu cậu phản bội cô, cô sẽ không khóc, lúc đó cậu thấy cô rất mạnh mẽ. Mà bây giờ, nhìn thấy cô rơi nước mắt vì cậu mà cậu lại không thể đưa tay lau cho cô. Bây giờ cậu mới biết thì ra cô rất yếu đuối, có lẽ bây giờ cô đang cần một người ôm cô vào lòng để dỗ dành chăng?

Cậu rất muốn ôm cô vào lòng, nhưng bây giờ thì không được nữa rồi.

Anh Nam ngồi trên chiếc xe taxi, tài xế đã hỏi anh không biết bao nhiêu lần là anh muốn đi đâu, nhưng anh nào có nghe thấy.

Trước đây đã nói sẽ không can thiệp vào chuyện của hai người, nhưng mãi không thấy Hân nói với ba mình, còn Huy thì lại đòi hủy hôn ước, vì vậy anh đành phải gọi cho ba Hân.

Rất nhanh ba cô đã nhắc máy: “Có chuyện gì vậy?”

Anh chần chờ một lúc lâu, lời ra đến miệng nhưng vẫn không có cách nào thốt ra.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Bên đây, ba Hân dường như đang rất bận nên giọng ông có chút không kiên nhẫn với anh Nam.

“Cậu à...” Cậu tiếp theo anh vẫn không thể nói được.

Lúc này anh nghĩ rằng, liệu khi anh kể cho cậu nghe xong, Hân có giận anh không? Giận anh vì anh nhiều chuyện, lo chuyện bao đồng không? Nhưng mà chuyện Huy muốn hủy hôn cậu ta nói rất chắc chắn, chỉ bằng nói sớm cho ba Hân để ông tìm biện pháp giải quyết trước không phải tốt hơn sao?

Anh không nghĩ nữa, cảm thấy hợp lí nên đem chuyện tối qua kể lại cho ba Hân. Nghe xong, cả hai người đều trầm mặt một lúc.

Cuối cùng, anh Nam nói ra suy nghĩ của mình: “Cậu à, con nghĩ chắc là có hiểu lầm thôi, Huy chắc không phải là cố ý đâu, con thấy hay là...”

Lời còn chưa nói hết đã bị ông chặn miệng: “Đừng nói nữa, chuyện này ta sẽ xử lí.” Nói xong ông ngay lập tức ngắt máy.

Nghe giọng điệu của ông anh Nam thật sự rất hối hận, hối hận vì nói cho ông biết chuyện này. Nhưng mà hậu quả nếu anh không chịu nói, anh thật sự cũng gánh không nổi.

Lúc này ở nhà, Hân đánh cậu, cô mắng cậu nhưng một lời cậu cũng không chịu nói khiến cô càng khó chịu.

“Anh nói đi, anh là không cố ý đúng không?” Cuối cùng Hân cũng hạ giọng, cô bước đến lay cánh tay của Huy, ánh mắt thể hiện sự chờ mong rõ ràng.

“Đúng là anh không cố ý, nhưng mà...”

Lời Huy còn chưa nói hết thì Hân đã cướp lời: “Vậy thì đừng hủy hôn nữa, anh không cố ý mà, không cần phải hủy hôn nữa, có được không?”

Nghe câu nói này của Hân cậu thật sự muốn tự đánh chết mình. Người sai là cậu, vậy mà bây giờ Hân lại đi năn nỉ cậu ở lại ư? Những lời nói này đáng lẽ ra là cậu nói mới đúng, và Hân mới phải là người nghe rồi suy xét xem có nên cho cậu cơ hội hay không, bây giờ thế nào lại thành Hân nói những lời này, có phải buồn cười quá không?

Đưa hai tay lên nắm lấy bả vai cô, cậu nói: “Anh thật sự không cố ý, nhưng mà anh đã ngủ với cô ta, anh đã làm chuyện có lỗi với em, chẳng lẽ em không để ý sao?”

Nếu nói không để ý tức là Hân đang nói dối, mà nếu nói để ý thì thật sự cô không muốn nghĩ đến, nếu là không cố ý vậy thì chuyện này cứ cho qua như vậy, sống như trước đây không phải tốt hơn sao?

Thấy cô không trả lời mình, cậu đương nhiên biết cô vẫn để ý chuyện đó, trên đời này có cô gái nào lại không bận tâm chuyện người mình yêu đã ngủ với một cô gái, mà cô gái đó lại không phải là mình đâu chứ.

Mãi một lúc sau vẫn không nghe thấy câu trả lời của Hân, Huy mới từ từ hạ tay xuống.

Thời khắc cậu vừa xoay người chuẩn bị bước đi thì Hân lại thét lên: “Nếu em nói không để ý thì sao? Anh có còn muốn hủy hôn với em không?”

Nghe vậy không hiểu sao Huy lại tức giận, cậu quát: “Em là ngốc thật hay giả vờ ngốc vậy? Người em yêu làm chuyện có lỗi với em, vậy mà bây giờ em quay lại năn nỉ hân đừng hủy hôn với em, em là đang bị điên đúng không?”

Thời điểm này Hân thừa nhận, cô yếu đuối.

So với việc phải rời xa cậu thì cô thấy việc tha thứ cho cậu dễ hơn, dễ hơn rất nhiều.

Hân đi đến vòng tay qua ôm cậu, cô khóc, nói: “Em không thể sống thiếu anh được đâu, so với việc sống xa anh thì việc tha thứ cho anh dễ hơn, và lại anh đã nói là anh không cố ý mà, đúng không?” Hân ngẩng đầu lên nhìn Huy, tiếp tục nói: “Nếu anh đã nói không cố ý thì em cũng sẽ không để ý chuyện này, chúng ta đừng hủy hôn có được không?”

Huy cảm thấy mình thật may mắn, đêm qua cũng may là chỉ có anh Nam đi tìm cậu, nếu đêm qua Hân mà thấy cảnh tượng đó liệu cô có nói tha thứ cho cậu dễ như vậy không?

Huy vừa định mở miệng nói gì đó nhưng lại có tiếng chuông điện thoại reo, là ba cậu.

Vừa nhắc máy, còn chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia đã lên tiếng. Giọng nói của ba cậu vẫn như ngày nào, không có một chút tức giận, không có một chút trách móc, chỉ là rất lạnh lùng: “Lập tức trở về.” Nói xong ông liền ngắt máy.

Huy từ từ gỡ tay Hân ra, cậu không nhìn Hân nói: “Thu dọn đồ đi, chúng ta về nhà.” Nói xong cậu lập tức bước lên lầu.

Về nhà? Nhà ở đây còn có nhà nào nữa? Chẳng lẽ là về nước sao? Tại sao lại phải về nước? Chẳng lẽ mọi người đã biết hết rồi sao? Không có khả năng!

Ha, cô hiểu rồi, chắc chắn là anh Nam nói cho ba cô biết, từ khi nào mà anh ta lại nhiều chuyện như vậy chứ?

Suy nghĩ trong đầu vừa dứt, anh Nam cũng vừa từ bên ngoài trở về. Thấy anh, cô lập tức xông lên, ánh mắt chứa đầy căm phẫn: “Là anh nói cho ba em biết đúng không? Tại sao anh lại thích đi lo chuyện bao đồng như vậy? Chuyện này là chuyện của em và anh ấy, anh lấy tư cách gì xem vào? Bây giờ ba em biết chắc chắn sẽ từ hôn, anh nói em phải làm sao đây?”

Nói rồi, Hân liền bật khóc, cô ngồi xồm xuống nền nhà lạnh lẽo: “Ba biết rồi, ba biết hết rồi, không giấu được nữa rồi...”

Vừa dứt tiếng thì Huy cũng từ trên lầu đi xuống, cậu mặc quần jean áo sơ mi đơn giản, trên tay kéo một cái va li.

Huy cũng không nhìn Hân và anh Nam, cậu cứ như vậy đi thẳng ra khỏi cửa.

Anh Nam thấy vậy cũng đi đến đỡ Hân đứng lên: “Em mau chuẩn bị đi, chúng ta về nhà.”

Hân mạnh mẽ hất tay cậu ra, cô quát: “Tất cả là tại anh! Đều tại anh hết!! Đêm qua em đã nghĩ rất kỹ, so với việc sống không có anh ấy thì em tha thứ cho anh ấy còn dễ hơn, em có thể tự mình xử lý chuyện này, ai bảo anh giữa đường chen ngang? Ai bảo anh???”

Anh Nam giải thích: “Nếu anh không nói thì ba em cũng sẽ biết, hậu quả giấu giếm cậu anh gánh không nổi.”

“Đứng lên, thu dọn hành lý rồi theo anh về.” Nói rồi anh kéo tay cô đứng dậy, đẩy cô lên phòng rồi mình cũng nhanh chóng quay về thu dọn đồ đạc.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thế Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 19

Vừa bước vào phòng, Hân lập tức khóa trái cửa lại, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Ronal.

Rất nhanh anh đã nhấc máy, cứ như là chờ Hân gọi đến vậy: “Có chuyện gì vậy?”

Hân đi thẳng vào vấn đề: “Anh cho em số để liên lạc với cô gái tối qua đi.”

“Để làm gì?” Trong lòng Ronal lúc này đang bắt đầu lo lắng. Lần trước số anh đưa cho Hân chính là số của Minh, lần này mà cho nữa không phải là lộ chuyện sao?

“Em muốn gặp cô ta, anh mau đưa số cho em.”

Nhưng rất nhanh, Ronal lại tìm được lí do để thoái thác: “Em nghĩ cô ta sẽ chịu gặp em sao?”

“Vậy phải làm sao đây?” Hân bắt đầu sốt ruột.

“Bây giờ em cho anh cuộc hẹn, anh sẽ nghĩ cách khiến cô ta gặp em.” Nói rồi Ronal lập tức ngắt máy, không cho Hân có cơ hội nói thêm gì.

“Cộc cộc cộc”

Tiếng gõ cửa vang lên, theo sau đó là tiếng thúc giục của anh Nam: “Em xong chưa? Chúng ta mau về thôi.”

“Cạch” một tiếng, Hân bước đến khóa trái cửa phòng lại, cô nói: “Anh về đi, em không về đâu.”

“Em!” Anh Nam thiếu chút nữa hộc máu.

“Em mau mở cửa ra cho anh!! Có phải muốn ba em sang đây em mới chịu về không? Há???”

“Anh về nói với ba là ngày mai em sẽ về, nếu không anh ở lại đây chờ em một ngày đi, còn không chờ được thì anh cứ về trước.”

“Rầm rầm rầm” Tiếng đập cửa dồn dập truyền đến, nhưng Hân vẫn không để ý đến.

Cô lấy điện thoại ra nhắn tin địa chỉ cho Ronal, sau đó bước vào phòng chuẩn bị.

Nhận được tin nhắn, Ronal ngay lập tức gọi cho Minh.

Nghe tiếng điện thoại reo, Minh nhìn sang, nhìn đến cái tên hiển thị trên đó, cô lập tức tắt máy. Ronal sau đó cũng gọi đi gọi lại vài lần nhưng Minh vẫn không nghe.

Hết cách, anh đành phải đến tìm cô.

“Anh còn muốn gì nữa? Không phải tôi đã trả nợ cho anh rồi sao?” Minh hỏi. Thái độ của cô vô cùng lạnh lùng.

“Hân muốn gặp cô, cô ấy muốn hỏi cho rõ ràng.”

“Vậy anh tự giải thích đi.” Nói xong Minh lập tức xoay người bước đi, nhưng Ronal đã nhanh hơn một bước cản cô lại.

“Nếu đã lỡ rồi thì cô gặp cô ấy lần này đi, nói một câu đã ngủ rồi khó đến vậy sao?” Anh giơ tay chắn trước ngực Minh, khiến cô không thể nào đi tiếp được.

“Nếu không khó vậy anh tự nói đi, anh không sợ tôi gặp cô ấy tôi sẽ nói hết sự thật sao?”

Đây cũng chính là nỗi lo lắng trong lòng Ronal, nhưng vì Hân, anh sẽ bất chấp tất cả.

“Coi như cô giúp tôi một lần nữa, dù sao số tiền chữa trị cho mẹ cô cũng không phải là con số nhỏ. Cô suy nghĩ cho kĩ đi rồi gọi tôi.” Nói xong Ronal lập tức đi khỏi.

Còn Minh, cô nuốt uất ức vào trong lòng, sau đó nói lớn: “Địa điểm là ở đâu? Tôi sẽ đi.”

Bên trong quán cà phê, Hân đeo kính chữ V đen che hơn nửa khuôn mặt. Mắt cô tối qua vì khóc nhiều cho nên giờ sưng rất to, cô mà mang cặp mắt

này ra đường không hù chết người mới lạ.

Thấy cô, Minh không hiểu vì sao lại cảm thấy sợ hãi, cũng có thể là vì làm chuyện có lỗi với Hân nên cô mới có cảm giác như vậy.

Trên đường đến đây Minh đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng cô đã đưa ra một quyết định.

Thấy Minh, Hân cũng không tỏ thái độ gì nhiều, chỉ hất cằm ra hiệu cho Minh ngồi xuống.

Hân bắt lời trước: “Hôm nay tôi gặp cô cũng chỉ để hỏi một chuyện, cô và anh ấy đã làm gì nhau chưa?”

Minh không trả lời câu hỏi của Hân, cô nói: “Hôm nay tôi cũng có chuyện muốn nói với cô, nói xong tôi sẽ trả lời.”

Chần chừ một lúc, Hân cuối cùng cũng gật đầu.

Lúc này, Minh đem toàn bộ sự việc kể lại cho Hân, từ lúc cô gặp Ronal cho tới việc anh ta lừa cô ngủ cùng Huy, không sót một chi tiết.

Nghe xong, Hân bán tính bán nghi: “Tôi làm sao có thể tin cô?”

“Tin hay không tùy cô, anh ta vì muốn chiếm đoạt cô nên mới không từ thủ đoạn, chẳng lẽ cô không nhìn ra? Hôm đó tôi say không biết trời đất, anh ta đưa tôi vào phòng nằm nghỉ, cô nghĩ tôi có thể làm gì trong tình trạng đó?”

Thấy Hân trầm mặc không đáp, Minh tiếp tục nói: “Hôm đó thật sự tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, tôi thật sự không biết gì hết. Anh ta lúc trước nói với tôi là muốn một đêm của tôi, nhưng tôi lại không ngờ anh ta chỉ lợi dụng tôi, cô nhất định phải tin tôi.” Minh nhìn Hân với ánh mắt kiên định, trong đáy không có chút gì là diễn kịch hay lừa dối cả.

Hân có một niềm tin, cô tin Huy sẽ không chủ động, nhưng cô lại không thể tin Ronal lại là người như vậy, anh chắc chắn sẽ không vì cô mà làm ra những chuyện như vậy.

Thấy Hân vẫn không tin mình, Minh đành phải nói: “Nếu muốn biết chúng tôi đã làm gì nhau chưa thì tôi sẽ đến bệnh viện kiểm tra màng trinh cùng cô.”

“Được.” Hân đáp.

Thật ra khi nói câu đó, Minh chỉ là bất đắc dĩ nói ra, lại không ngờ Hân lập tức đồng ý. Đối với cô chuyện này không có gì to tát, nhưng mà nếu lỡ đêm đó cô và Huy thật sự xảy ra chuyện, Hân phải làm sao đây?

Không lâu sau hai người đã đến trước bệnh viện, vì phải lấy số xếp hàng mới được làm kiểm tra, mà Hân thì không chờ được. Cô đưa cho một y tá vài tờ đô là mệnh giá lớn, sau đó Hân và Minh được đưa vào một căn phòng.

Ngồi trên giường chờ mà tay Minh không khỏi toát mồ hôi, cô lo không phải vì kết quả ra sao, nhưng cô lo cho Hân, nếu cô ấy nhìn thấy kết quả trái với mong đợi thì sẽ thế nào?

Rất nhanh chóng, Minh đã được gọi vào kiểm tra. Khoảng 15 phút sau cô bước ra, khuôn mặt rạng rỡ vô cùng, cô nói: “Tôi và cậu ấy chưa làm gì cả, cô xem đi, thật sự chưa làm gì hết.”

Giật lấy tờ giấy trên tay Minh, Hân cẩn thận đọc lại từng chữ từng chữ một, cô còn cẩn thận tới nỗi lấy điện thoại ra dịch kĩ từng câu từng chữ trên đó, bởi vì cô sợ, cô sợ mình sẽ nhìn nhầm.

Thật tốt quá! Hân thầm nhủ, sau đó cô quay sang nhìn Minh, bởi vì đeo kính nên Minh không thể thấy được biểu hiện trên mặt Hân.

“Cô nói chuyện này là do Ronal chủ mưu, vậy cô có bằng chứng không?”

Minh thành thật đáp: “Tôi không có bằng chứng, tôi chỉ có thể kể hết mọi chuyện cho cô nghe, còn tin hay không thì tùy. Bây giờ kết quả cô đã có trong tay, tôi cũng về đây.” Nói xong Minh lập tức rời đi, không quay đầu lại nhìn Hân lấy một cái. Kết quả quá rõ ràng, sau này cô cũng không cần phải e dè gì nữa, dù sao cô cũng không làm chuyện có lỗi với cô ấy.

Lúc này ở nhà, anh Nam thật sự sắp điên rồi, chỉ mới quay là quay lại mà không thấy Hân đâu, khẳng định là cô đã đi ra ngoài, mà bây giờ biết tìm cô ở đâu đây?

Suy nghĩ vừa dứt thì Hân từ ngoài cửa bước vào, thấy cô, anh lập tức tiến lên quát: “Em đi ra ngoài cũng không biết nói một tiếng sao? Có biết anh lo lắng không hả? Em cuối cùng là muốn như thế nào đây?”

Để cho anh Nam nói hết, Hân lúc này mới giơ tờ kết quả cho anh, cô mừng rỡ nói: “Anh thấy chưa? Anh ấy không có làm chuyện có lỗi với em, anh ấy không có lỗi.” Nói rồi Hân lập tức lên phòng thu dọn đồ đạc, không lâu sau đã kéo một va li to thùng đi xuống.

Thấy anh Nam vẫn còn đứng đó, Hân không khỏi tức giận: “Sao anh còn đứng đây? Chẳng lẽ không định đi về sao?”

Ha, hồi sáng là ai bảo không chịu về vậy?

Anh Nam cũng không tranh cãi với Hân, anh đi vào phòng sau đó kéo va li ra, lái xe đến thẳng sân bay sau đó kí gởi xe về nước luôn, còn mình và Hân thì đi làm thủ tục.

Lúc này tại nhà Ronal.

“Tại sao cô lại nói sự thật? Không phải tôi bảo cô...”

Lời còn chưa nói hết đã bị Minh chen ngang: “Tôi nói hết đấy! Thì đã sao? Đó mới chính là sự thật! Anh nghĩ anh dùng thủ đoạn sẽ có được cô ấy sao? Anh lầm rồi, cô ấy đã biết hết tất cả, anh không thực hiện được kế hoạch của anh đâu!”

Lời nói của Ronal mang theo sự tức giận: “Cô đừng quên mẹ cô có thể sống là nhờ tôi giúp đỡ.”

Lại lấy lý do này ra để uy hiếp cô, nhưng bây giờ cô không sợ nữa, không sợ anh nữa: “Bất quá tôi sẽ đi làm kiếm tiền, từ từ trả cho anh. Tôi không thể chỉ vì số tiền đó mà làm trái với lương tâm của mình, mẹ tôi cũng càng không muốn tôi làm vậy.”

“Cô!!!” Thiếu chút nữa Ronal đã giáng một cái tát cho cô, nhưng cuối cùng anh đã bỏ tay xuống. Dù sao anh cũng là đàn ông, làm sao có thể đánh phụ nữ được.

“Tôi làm sao? Tôi chỉ làm đúng theo lương tâm mách bảo thôi. À, sẵn đây tôi cũng nói cho anh biết, tôi đã đi làm xét nghiệm rồi, đêm qua tôi và cậu ấy không hề xảy ra chuyện gì cả, bây giờ tôi khẳng định Hân chắc chắn rất ghét anh.” Minh cũng không nhịn nữa, toàn bộ uất ức từ tối qua đến giờ đều bị cô bộc phát ra hết.

“Chát” Một tiếng, Ronal thật sự đã đánh Minh, đánh rất mạnh, mạnh đến nỗi Minh còn có cảm giác hàm của mình bị rớt ra.

Cô đau, nhưng không khóc, cô nói: “Một cái tát này coi như tôi đã trả hết nợ cho anh, anh yêu tâm đi, sau này cô ấy sẽ không tìm tôi nữa đâu, bất quá anh có thể giải thích với cô ấy rằng tôi nói dối, tôi đổ oan cho anh, nhưng mà tờ kết quả là thật, sẽ không có cách nào lật bài lại đâu. “ Giọng nói của Minh dịu đi vài phần, nói xong cô lập tức bước ra khỏi nhà của Ronal.

Ronal vẫn không thể tiêu hóa được lời nói của Minh, anh không tin. Kết quả cho dù là như vậy thì sao chứ? Khó khăn lắm anh mới đi được đến bước này, bây giờ lại chỉ vì những câu nói của Minh mà từ bỏ sao? Lần này anh sẽ không buông tay Hân đâu.

Không phải Minh đã nói là Hân biết hết rồi sao? Không phải bây giờ Hân ghét anh lắm sao? Dù sao ghét cũng đã ghét rồi, lần này anh chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn để đoạt lại Hân.

Kỳ thực bây giờ anh rất hối hận, anh hối hận vì năm đó đã từ chối Hân.

Nghĩ vậy, anh lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Hân.

Bên đây, Hân và anh Nam đã ra đến sân bay, thấy có điện thoại Hân vội lấy ra xem thì thấy người gọi là Ronal, cô chần chờ một lát sau đó mới nhận máy.

“Em đang ở đâu?”

“Em đang ở sân bay.” Hân đáp, giọng nói lạnh lùng, không giống mọi ngày khiến cho Ronal thoáng sợ hãi.

“Chúng ta gặp nhau một lần được không? Anh muốn giải thích với em một chuyện.” Giọng nói Ronal rất gấp, tựa hồ nếu hôm nay không nói thì sẽ không còn cơ hội. Nhưng sự thật là vậy.

Hân đưa tay nhìn đồng hồ, sau đó cô nói: “Bây giờ sắp đến giờ bay rồi, em sợ không kịp quá, có gì nói qua điện thoại đi.”

Ý tứ như vậy rõ ràng là từ chối anh.

“Chuyện này dài lắm, không nói rõ qua điện thoại được, em cho anh xin 15 phút thôi được không?” Giọng nói thành khẩn rõ ràng.

Hân lại một lần nữa nhìn đồng hồ, dù sao cách giờ bay cũng còn 1 tiếng, nhưng mà bây giờ Ronal đang ở đâu chứ? Đợi anh ta đến sân bay để giải thích chắc mấy bay đã bay lâu rồi.

“Bây giờ anh đang ở đâu?” Hân hỏi, nhưng giọng nói có vẻ không kiên nhẫn lắm.

Ronal lập tức đáp: “Anh đang ở sân bay, em mau ra cổng đi.”

Nghe anh nói vậy, Hân liếc nhìn anh Nam sau đó nói: “Được, chờ em một lát.” Nói rồi Hân đi đến cạnh anh Nam, nói: “Em đi toilet đây, lát nữa sẽ quay lại sau.”

“Ừm.” Anh Nam cũng không để ý lắm, chỉ trả lời qua loa, bản thân mình thì đang làm thủ tục.

Sau đó, Hân nhanh chóng chạy ra cổng sân bay, ở đây có biết bao nhiêu người, làm sao để tìm anh đây?

Suy nghĩ vừa đến đó thì bỗng nhiên Ronal lại gọi đến nữa, Hân nghe máy, sau đó làm theo hướng dẫn của anh, không lâu sau cô đã yên vị trong ghế lái phụ.

“Có gì thì anh nói nhanh đi, sắp đến giờ em phải đi rồi.”

Đứng trước sự thúc giục của Hân, Ronal vô cùng bình thản, anh hỏi: “Lời nói của cô ta em có tin không?”

Đương nhiên Hân biết cô ta là ai, cô nói: “Em không biết nữa, em không tin anh là con người như vậy, nhưng em cũng không cảm thấy cô ta đang nói dối.”

“Nếu anh nói anh không làm, vậy em có tin không?” Ronal nhìn thẳng vào mắt Hân, hỏi.

Nếu nói không tin là đang nói dối, nhưng nếu nói tin thì...

Thấy Hân không đáp, Ronal lại càng hạ quyết tâm hơn: “Vậy là em không tin anh sao?”

Hân nhìn anh: “Tin hay không bây giờ đối với em không quan trọng, quan trọng là đêm đó hai người họ chưa xảy ra chuyện gì...”

Hai người ngồi trong xe một lúc lâu, cũng không ai lên tiếng nói câu nào, tình thế như vậy Hân thật sự không muốn ở lại chút nào: “Bây giờ em phải đi rồi, sau này có dịp gặp lại.”

Nói xong Hân định mở cửa xe bước xuống thì...

“Cạch.” Ronal ngồi bên ghế lái ấn nhẹ công tắc, sau đó cửa xe bị khóa lại trước sự ngạc nhiên của Hân.

“Anh làm gì vậy?” Cô thiếu chút nữa hét lên rồi, nhìn anh với ánh mắt tức giận, khó có thể tin được.

Ronal không đáp, anh ngay sau đó khởi động xe lái đi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 20

“Anh đang làm gì vậy?” Hân hoảng hốt, cô không thể tin được Ronal lại ngang nhiên đưa cô đi khi chưa có sự đồng ý của cô.

Không thấy anh đáp lời, Hân ngay lập tức lấy điện thoại ra gọi cho anh Nam. Điện thoại vừa lấy ra khỏi túi xách đã bị Ronal giật lấy, sau đó thuận tay ném ra ghế ngồi phía sau.

“Anh mau dừng xe lại, anh dừng xe lại cho em!” Hân quát lên.

Thấy anh vẫn im lặng, Hân lập tức đưa tay qua phá anh, không để cho anh tập trung lái xe.

Xe vì vậy mà đánh võng vài cái, Ronal không khỏi tức giận: “Em làm gì vậy? Muốn chết sao?”

Nghe vậy Hân mới dừng động tác: “Vậy còn anh? Anh đang làm gì vậy?”

“Em chỉ cần ngồi yên cho anh, anh sẽ không để em trở về nước đâu.” Ronal nói, sau đó mặc cho Hân làm càn, anh cũng không thèm quản.

Sự việc đến nước này, tốt nhất là nên trối cô ở bên người anh, hôm nay anh sẽ đưa cô đến một nơi thật xa, thật xa, sẽ không có ai tìm được hai người.

Lúc này tại sân bay.

Thấy Hân đi hơn 30 phút mà chưa quay lại, anh Nam lập tức lấy điện thoại ra gọi cho cô, có tín hiệu nhưng không nhận máy. Điều này càng khiến anh lo hơn.

Chạy khắp nơi vẫn không tìm thấy cô, đến khi nhân viên thông báo chuẩn bị lên máy bay thì anh mới gọi về cho ba Hân.

“Hân mất tích rồi, bây giờ tạm thời con không về được, khi nào tìm thấy nó con sẽ gọi cho cậu.” Nói xong anh Nam lập tức ngắt máy, không chờ ba Hân có đồng ý hay không.

Sau cú điện thoại của anh, bên nhà Hân bây giờ đang rối cả lên. Lúc này gia đình Huy cũng có mặt, đương nhiên là về chuyện hủy hôn rồi. Nghe một tin động trời như vậy có ai mà không hoảng?

Còn Huy, mặc dù rất lo nhưng cậu vẫn không biểu hiện ra bên ngoài, trong lòng cậu biết rất rõ là ai đã đưa Hân đi. Anh ta bày mưu tính kế với cậu như vậy chẳng lẽ bắt cóc Hân anh ta không làm được sao?

Nghĩ vậy Huy lập tức đi nhanh ra khỏi nhà Hân. Thấy vậy ba Huy tức giận, nói: “Con định đi đâu?”

“Con đi tìm Hân, con biết cô ấy ở đâu.” Nói rồi Huy lao thẳng ra cổng, lại thấy anh Lâm ngồi trên ghế lái của chiếc Lamborghini, cậu lập tức chui vào bên trong xe, bảo anh lái thẳng ra sân bay.

Anh có nghe làm không vậy? Hôm qua Huy vừa từ Mỹ trở về, bây giờ lại đòi ra sân bay... Cậu là đang định bày trò gì đây?

Trong nhà lúc này đang rất náo loạn, còn không phải vì câu nói của Huy sao? Chẳng lẽ cậu định sẽ sang Mỹ thật sao? Chỉ vì tìm Hân ư?

Ngồi trong xe một lúc mà vẫn không thấy anh Lâm lên xe, Huy thúc giục: “Anh còn đứng đó làm gì? Lên xe!”

Thấy anh vẫn không động đậy, Huy lập tức phóng qua ngồi bên ghế lái. Hừ, anh ta không lái thì cậu tự lái, cũng không phải cậu không biết lái xe.

Không lâu sau đó, chiếc Lamborghini đã nhanh chóng lao vút vào trung tâm thành phố.

Trong nhà, ba Hân từ nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng: “Anh mau ngăn nó lại đi, bên đó có thằng Nam lo rồi, không sao đâu.”

Nghe vậy, ba Huy lập tức chặn tài khoản ngân hàng của Huy. Làm vậy là để cậu không mua vé máy bay được, không có tiền để xem cậu làm sao đi đây.

Khoảng hơn 1 tiếng sau thì Huy ra đến sân bay, lúc mua vé thì cậu phát hiện tài khoản đã bị đóng băng, cậu thảm chửi trong miệng, sau đó Huy mới lấy điện thoại ra gọi cho Hân, nhưng cô không nhận máy.

Bây giờ ở Việt Nam đã khuya rồi.

Lúc này tại nhà Ronal.

Anh lái xe vào ga ra, sau đó mở dây an toàn giúp Hân.

“Anh đưa em đến đây làm gì?”

Ronal không đáp lời cô, anh xuống xe sau đó đi vòng qua bên kia mở cửa cho Hân: “Em xuống xe đi.”

Thấy Hân vẫn ngồi bất động, Ronal cũng không tỏ vẻ gì là giận dữ, anh kéo cô ra khỏi xe, dùng lực hơi mạnh nên khiến Hân suýt ngã.

Cô không khỏi tức giận: “Anh làm gì vậy? Buông em ra!” Nói xong, Hân mạnh mẽ hất tay ra, thoát khỏi sự khống chế của anh.

Ronal lại một lần nữa nắm lấy tay cô, anh dùng sức xiết chặt cổ tay của Hân có chút đau. Lần này anh không nhân nhượng nữa, nhân nhượng sẽ khiến Hân làm càng. Anh kéo cô lên phòng sau đó khóa cửa lại.

Lúc này Hân thật sự rất muốn gọi cho anh Nam, nhưng điện thoại của cô bị lấy mất rồi còn đâu. Lúc này, Hân lại ước có Huy ở đây, vì ít ra cậu biết nhà Ronal, cậu sẽ đến tìm cô.

Đến tối, Ronal tự mình mang cơm lên cho cô, nói là cơm nhưng trên mâm toàn là đồ Tây, Hân nhìn chúng với con mắt chán ghét.

Đề thức ăn lên bàn, sau đó Ronal chỉ cái tủ quần áo bên cạnh giường ngủ: “Quần áo anh có chuẩn bị sẵn cho em, em tắm xong rồi thì ăn đi.” Nói xong anh bước ra ngoài, không quên khóa cửa lại.

Có chuẩn bị sẵn? Vậy có nghĩ là anh ta sắp đặt mọi chuyện từ trước, suy ra lời của cô gái kia nói là thật.

Bước đến mở tủ quần áo ra, không có lấy một bộ đồ, toàn đầm với đầm, à không, có đồ lót nữa.

Hân lúc này cũng không nghĩ nhiều, cô tiện tay lấy xuống một cái đầm màu vàng nhạt, sau đó cầm theo quần và áo lót rồi bước vào phòng tắm tắm rửa. Đến lúc mặc đồ Hân mới phát hiện quần áo toàn là mới mua, mặc vẫn còn chưa tháo xuống.

Tắm xong, lúc này Hân mới bước đến bàn ăn. Thật sự là Hân không muốn ăn chút nào, không có khẩu vị. Nhưng mà, cho dù bây giờ cô không ăn thì cũng không chạy được, tốt nhất là đừng tự làm khổ bản thân mình.

Không nghĩ nữa, Hân lúc này mới cầm dao nĩa lên, bắt đầu ăn.

Ăn xong cũng không có việc gì làm, Hân lại đi đến cửa sổ vén màn ra, cũng chính vì vậy mà cô mới biết bây giờ trời đã tối rồi. Lúc này, Huy đang làm gì nhỉ?

“Xoảng” Lại một chiếc ly thủy tinh vừa bị Huy đập vỡ, mấy người làm bên cạnh thấy vậy cũng không dám bước đến dọn, họ sợ có khi còn mang họa

vào thân.

Thấy con trai mình như vậy, bà Lương đương nhiên rất đau lòng, bà tiến đến bên cạnh cậu khuyên bảo: “Bây giờ ngồi đây đập đồ có giải quyết được gì không? Con mau lên phòng nghỉ đi, ngày mai cậu Nam nhất định sẽ tìm thấy Hân. . .”

Vừa nghe bà nhắc đến tên Hân, Huy lúc này lại không kìm được sự kích động: “Tìm? Anh ta biết cô ấy ở đâu để tìm sao? Gọi điện thoại còn không được thì nói chi đến việc tìm thấy!”

“Nhưng mà bây giờ con như vậy cũng không làm cho cậu Nam tìm được Hân sớm hơn.”

“Tại sao lại không cho con đi? Con có thể tìm thấy mà, tại sao lại không cho con đi tìm cô ấy?” Giọng nói Huy vô cùng kích động, trong mắt cậu hiện lên một sự đau lòng, đau đến mức cậu không thể thở nổi.

Mẹ cậu vừa định mở miệng ra khuyên thì ba cậu từ trong phòng làm việc bước ra, nhìn thấy một mớ hỗn độn do cậu gây ra ông cũng không mắng cậu, chỉ nhẹ nhàng nói: “Chuyện này con không cần lo đâu, lên nghỉ ngơi đi, ngày mai nhất định sẽ có tin tức của Hân.” Mặc dù là nói như vậy, nhưng ông cũng chưa khẳng định được gì.

Huy ngay sau đó lại vợ lấy bình hoa trên bàn đập mạnh xuống đất, khiến những mảnh vỡ văng tung tóe dưới nền nhà.

Một phen như vậy khiến mẹ cậu suýt ngất xỉu.

Mà lúc này, anh Nam lại đang đau đầu, thật sự muốn lật tung cả vịnh Massachusetts lên để tìm Hân. Gặp cảnh sát thì không được, chưa qua 24 giờ nên họ cũng bó tay.

Hai người ngồi trong một căn phòng, đây là căn phòng mà Ronal đã tự chuẩn bị cho Hân. Ngồi đối diện với cô, đúng là có chút không được thoải mái nhưng chỉ cần ở cạnh cô là được rồi, biết cô bây giờ đang rất ghét mình nên anh cũng không nói gì, chỉ im lặng nhìn cô.

Mà Hân thì không chịu nổi ánh mắt này của anh, bắt đầu đi cô đành mở lời: “Anh thả em về đi, nhốt em ở đây anh cũng không có ích lợi gì, và lại còn tốn thêm tiền ăn.”

“Không được.” Hân thật sự nghĩ anh là con nít sao? Với cô thì tiền ăn có đáng là bao, và lại anh cũng không thiếu tiền.

“Vậy trả điện thoại cho em.”

“Anh vứt rồi.”

“Anh!!” Hân bắt đầu không kiên nhẫn: “Rốt cuộc anh bắt em đến đây để làm gì?”

Ronal không đáp, anh lại im lặng nhìn Hân, nhưng càng như vậy lại khiến cô càng ghét anh hơn, đương nhiên là Ronal không biết điều này.

Hân lấy lại bình tĩnh, cô chậm rãi nói: “Anh biết ba em mà, đúng không? Anh nghĩ ông ấy sẽ như thế nào khi không tìm thấy em? Rồi sẽ như thế nào khi biết anh bắt cóc em?” Hân cảm thấy cô còn gọi Ronal một tiếng ‘anh’ đã là nể mặt lắm rồi.

“Anh nếu đã đưa em đến đây được thì anh đã tính hết rồi.” Nói xong hai người đều rơi vào trầm mặc, ngồi trong phòng thêm nửa tiếng nữa, Ronal lại nói: “Cũng không còn sớm nữa, em nghỉ ngơi đi.” Nói xong anh đi ra khỏi phòng, thuận tay khóa cửa lại.

Nói cách khác, anh là đang giam lỏng Hân.

Cả đêm đó Hân nằm trằn trọc mãi mà không ngủ được, trong đầu cô lúc nào cũng nhớ đến Huy, nếu cậu biết cô bị bắt cóc chắc chắn sẽ bay từ Việt Nam sang đây để đưa cô về, nhưng mà...bây giờ cô lại không thấy cậu đâu cả.

Cô thật sự muốn nhìn thấy biểu cảm của Huy khi cậu nhìn thấy tờ giấy kiểm tra kia, chắc sẽ mừng đến phát khóc đây mà!

Càng nghĩ, cô lại càng thấy mình hít thở không nổi, hóa ra là khóc nên nghẹt mũi rồi.

Nhà của Ronal không có ban công, cũng không có cửa sổ sát đất, Hân chỉ có thể đi đến vén màn ra rồi một mình đứng ở đó. Nhà của Ronal nằm trong một khu đất trống trải, có thể nói xung quanh rất ít người ở, hơn nữa căn nhà anh rất lớn, lại làm nổi bật lên ở nơi hoang vu như thế này.

Hân thật sự rất mệt mỏi, cô muốn ngủ một giấc để thoải mái hơn nhưng vẫn không ngủ được, vì vậy cô cũng chỉ đứng ở trước cửa sổ đến rạng sáng, sau đó mới bắt đầu thấy buồn ngủ.

Sáng sớm Ronal có đến phòng mang đồ ăn sáng cho Hân, nhưng thấy cô vẫn còn ngủ nên anh đặt thức ăn trên bàn, sau đó đi ra ngoài.

Lúc Hân ngủ dậy đã gần giữa trưa, đầu cô đau như búa bổ vậy, lại cảm thấy chóng mặt, buồn nôn, thêm cái mũi bị nghẹt khiến Hân khó chịu kinh khủng.

Liếc mắt lại thấy có mâm thức ăn để trên bàn, Hân bước vô nhà tắm làm vệ sinh cá nhân xong, sau đó trở ra ăn sáng.

Mặc dù thức ăn đã nguội nhưng không sao, no bụng vẫn quan trọng hơn. Cô không nói với Ronal là cô bị cảm, nhưng anh dù sao cũng là bác sĩ, nhìn sơ

một chút là biết ngay.

Xế chiều, anh mang một liều thuốc cảm lên cho Hân thì thấy cô đang sốt, trùm chăn kín cả người, mặt mày thì đỏ khòì nói rồi, anh lại lật đật về phòng, lấy thêm thuốc hạ sốt sau đó quay trở lại phòng của Hân.

Lúc này Hân thật sự rất mệt mỏi, ngay cả mở mắt mà cô cũng lười, hiện tại ngay cả người chăm sóc mình là ai cô cũng không biết.

Cảm giác có người nào đó đang đưa thứ gì vào miệng mình, sau đó lại dứt nước cho mình, rồi lát sau lại có cảm giác mát lạnh từ trên trán truyền xuống, Hân thấy thoải mái đi không ít.

Trong lúc ngủ, cô lại mơ màng thấy Huy đang ngồi cạnh cô, sau đó lại thấy cậu đứng lên, lúc này Hân không nghĩ nhiều như vậy, cô lập tức vươn tay ra nắm lấy tay cậu, trong miệng lâm bầm gì đó.

Ronal thấy vậy thì ghé tai xuống nghe, nhưng không hiểu cô đang nói gì. Mặc dù anh biết tiếng Việt nhưng với tình trạng này của Hân, cô nói gì anh hiểu chết liền.

Một lần nữa anh định đứng lên thì Hân lại nhất quyết nắm lấy tay anh, không cho anh đi, với tình thế này anh đành phải ở lại với cô.

Ngồi một lát thì anh lại thấy Hân đã ngủ, lúc này anh mới bắt đầu ngắm nhìn từng đường nét trên khuôn mặt của cô. Ba năm qua cô cũng không thay đổi gì nhiều, chỉ là có trưởng thành hơn thôi.

Anh nhẹ nhàng đưa tay sờ trón khuôn mặt của cô, rồi lại đến chân mày, rồi lại đến mắt, sau đó lại đến môi của Hân. Lúc này anh mới phát hiện ra vì sốt mà môi cô khô đến nứt ra rồi.

Mặc dù là vậy nhưng anh vẫn không kìm lòng được, anh cúi thấp đầu xuống sau đó nhẹ nhàng lấy môi mình áp lên môi cô, nhưng chỉ là cái chạm nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 21

Đồn cảnh sát.

“We need the shape of that man.” (Chúng tôi cần anh miêu tả hình dáng của người đó). Một vị cảnh sát khoảng tầm 40 mười tuổi ngồi đối diện với anh Nam, trên bàn còn có một tờ biên bản.

Sau 24 giờ, anh Nam lại một lần nữa đến sở cảnh sát báo mất tích, anh có đưa hình của Hân cho họ, nhưng mà họ bảo những tấm hình cô cười hay chụp nghiêng một bên mặt rất khó để tìm, sau đó anh lại gọi cho Huy, Huy nói Hân là bị Ronal bắt đi, mà anh thì làm gì biết người tên Ronal đó ra làm sao.

“I don’t know.” Anh Nam đáp.

“We can’t search without clues.” (Chúng tôi không thể tìm người khi không có manh mối). Vị cảnh sát kia dường như đã không còn kiên nhẫn với anh Nam. Trên đời này ai lại muốn tìm người mà không biết hình dáng người đó chứ?

Anh Nam sau đó lại ôm một bụng tâm sự đi ra khỏi đồn cảnh sát, lúc này Huy lại gọi điện thoại đến.

Anh chỉ vừa nhận máy, còn chưa kịp nói gì thì Huy đã lên tiếng: “Đã tìm được chưa?”

“Chưa tìm được.” Anh Nam đáp, sau đó vừa nghe điện thoại vừa đi đến bên cạnh xe.

“Tại sao lại chưa tìm được? Anh có tìm đăng hoàng không vậy?”

Nghe câu này anh Nam thật muốn đấm cho Huy thêm mấy cái, Hân dù sao cũng là em của anh, đương nhiên anh sẽ không lơ là rồi. Mà nói đi cũng phải nói lại, dù sao việc Hân mất tích cũng một phần do anh, nếu lúc đó anh không để cô đi thì đâu có sự việc như hôm nay.

Anh nói: “Cậu có chắc là cái gã tên Ronal đó bắt Hân đi không?”

“Chắc. Chắc chắn là hấn ta.” Giọng Huy lộ rõ sự tức giận.

“Vậy nhà hấn ở đâu? Tôi lập tức đến nhà tìm.”

Nghe câu nói này xong Huy muốn tự mình đập đầu vô tường luôn, anh Nam là do gấp quá nên suy nghĩ không thông hay do anh ngốc vậy? Anh nghĩ đến đó đòi người hấn sẽ trả sao? Tào lao.

Mặc dù nghĩ thì nghĩ vậy nhưng mà Huy sau đó cũng nhấn tin địa chỉ qua cho anh, bảo anh không biết đường thì lên Google.

Khoảng 2 tiếng sau anh Nam đã có mặt trước nhà Ronal. Cái nơi hoang sơ hẻo lánh này mà có một ngôi nhà sa hoa thật đúng là khiến người khác giật mình.

Anh bước đến ấn chuông cửa, rất nhanh đã có người ra, nhưng họ không mở cửa cho anh: “Who are you looking for?” (Bạn tìm ai?) Người hỏi anh là một người phụ nữ trung niên, chắc có lẽ là người giúp việc trong nhà này.

Anh mỉm cười lịch sự, nói: “Hello, I want to find Ronal.” (Tôi tìm Ronal).

“You wait a minute.” (Bạn đợi một chút). Nói xong, người phụ nữ này nhanh chóng chạy vào trong nhà thông báo với Ronal.

Lúc này anh đang đọc báo, thấy có người tìm mình thì không khỏi ngạc nhiên, lúc đầu nghĩ là Minh nhưng khi nghe người giúp việc nói là nam thì anh lại nghĩ ngay đến Huy.

“Invite him into the house.” (Mời anh ấy vào nhà). Nói xong anh để tờ báo dưới gầm bàn, tự tay rót sẵn hai ly cà phê.

Khi anh Nam vừa bước vào nhà, mặc dù nhìn qua thì căn nhà rất đẹp, nhưng anh không có hứng thú thưởng thức vào lúc này.

Khi thấy anh Nam, Ronal vô cùng ngạc nhiên, anh hỏi: “Anh tìm tôi?”

“Không, tôi đến tìm Hân.” Anh đáp.

Nghe vậy, trong lòng Ronal chợt hoảng loạn nhưng rồi lại nhanh chóng biến mất: “Tìm Hân sao lại đến nhà tôi?”

Anh không nhìn ra được chút gì gọi là giả tạo hay diễn kịch ở đây cả, chỉ thấy trong mắt Ronal rất chân thành, lộ rõ vẻ ngạc nhiên khi anh đến.

Thật sự đây là lần thứ hai gặp nhau, lần đầu tiên là ở sinh nhật của Hân, cũng chỉ cách đây vài ngày, và đây là lần thứ hai, ngay tại nhà anh ta.

“Hân mất tích rồi, Huy nói là nghi ngờ anh nên tôi đến nhà tìm thử.” Anh Nam đáp.

“Mất tích?” Ronal vô cùng ngạc nhiên: “Tại sao lại như vậy?”

Bị hỏi ngược lại anh Nam nhất thời á khẩu không biết nói làm sao, chẳng lẽ anh lại nói rằng anh đến đây là vì nghi ngờ Hân bị anh ta bắt?

“Cũng không có gì, tôi chỉ muốn hỏi anh có nhìn thấy cô ấy không thôi.”

Ronal “à” một tiếng, nói: “Không, tôi không gặp.”

Anh Nam nghe vậy hiểu ý, Ronal đã nói vậy rồi chẳng lẽ anh lại đòi lục soát nhà người ta?

“Ừm, nếu anh thấy cô ấy thì làm ơn gọi cho tôi.” Nói xong anh Nam đưa danh thiếp của mình cho Ronal, sau đó chào anh ta rồi ra ngoài.

Ronal cầm lấy tờ danh thiếp anh Nam đưa, nhìn cũng không thèm nhìn sau đó liền vứt vào sọt rác bên cạnh rồi đi lên phòng xem Hân đã đỡ hơn chưa.

Lúc này cô vẫn còn đang ngủ, chắc có lẽ là do tác dụng của thuốc hạ sốt. Thấy vậy Ronal xoay người bước xuống bếp nấu cho Hân một bát cháo để khi nào cô tỉnh rồi ăn.

Khi Ronal vừa ra khỏi phòng thì Hân mở mắt ra, cô nhìn chăm chăm cánh cửa trước mặt sau đó ngồi dậy, vén chăn ra đi đến cạnh nó.

Tại sao lúc này cô mới nghĩ ra nhỉ?

Hân nhìn xung quanh, sau đó tầm mắt lại dừng trên tấm màn treo cửa sổ. Đảo mắt nhìn một vòng lại thấy con dao gọt trái cây trên bàn, Hân bước đến cầm lấy nó, sau đó bước đến trước cửa sổ.

Cô nhắc một chiếc ghế nhỏ bên cạnh, đứng lên đó rồi dùng dao rạch tấm màn ra, cũng được một đoạn khá dài, nhưng rất mảnh, nhìn không kỹ sẽ thấy nó như một sợi dây, sau khi lấy xong phần vải cần dùng, Hân bước đến đặt con dao và cái ghế về chỗ cũ.

Lúc này cô mới đi đến bên cạnh cánh cửa, lấy miếng vải vừa cắt được đem cột vào tay nắm của cánh cửa, cột rất chặt.

Sau đó tầm mắt lại liếc một vòng nữa, dừng lại cái tủ quần áo bên cạnh giường. Hân nắm một đầu dây rồi buộc vào chân tủ, sợi dây cũng may là vừa đủ dài để cột. Rất căng, Hân lúc này lại sợ nó không chịu được lực mạnh, sẽ đứt mất.

Chính vì vậy mà cô cố gắng kéo cái bàn nhỏ đến chắn trước cửa, rồi lại thêm vài cái ghế chất lên trên, như vậy yên tâm hơn rồi.

Hừ, anh ta nhốt không cho cô ra ngoài, cô cũng chẳng thèm ra, bây giờ cô cũng khiến anh ta không vào phòng được, để xem ai chịu được lâu hơn!

Khoảng hơn 1 tiếng sau Ronal mới mang cháo lên cho Hân, lúc này trong phòng cô cũng đã tắm rửa xong xuôi.

“Cạch” Tiếng mở cửa vang lên, nhưng Hân cũng không lấy gì làm ngạc nhiên. Lúc này chắc hẳn anh ta chưa biết cô đã bày trò gì bên trong.

Bên ngoài, Ronal lại cảm thấy vô cùng kì lạ, rõ ràng anh đã mở khóa rồi mà cửa vẫn không mở được, chẳng lẽ khóa cửa bị hư sao?

Anh ta lại dùng sức đẩy cửa vào, Hân liếc thấy đồng bàn ghế cô chất lộn xộn khê động, trong lòng bất giác lại hoảng sợ, không khỏi nhìn cộng đây cô cột lúc sáng.

“Hân, mau mở cửa cho anh, nhanh lên!” Giọng nói Ronal vô cùng gấp gáp, xen lẫn sự lo lắng, nhưng đối với Hân lại thấy thật buồn nôn.

Một người như vậy thích cô, dùng mọi thủ đoạn, thậm chí là nhốt cô ở đây không những không khiến cô động tâm mà còn khiến cô chán ghét.

Không nghe thấy tiếng đáp lại, Ronal lúc này càng khẩn trương, chẳng lẽ Hân đã xảy ra chuyện? Trong lòng anh lúc này càng khẩn trương hơn, anh bắt đầu đập cửa.

Tiếng ồn từ bên ngoài truyền vào khiến Hân thấy đau đầu kinh khủng, nhưng không vì vậy mà cô có suy nghĩ mở cửa cho anh ta. Hân bắt đầu tìm kiếm những vật dụng có thể giúp cánh cửa kia trụ lâu hơn.

Sau một hồi ồn ào thì Hân lúc này mới lên tiếng: “Anh đi đi, tôi không mở cửa cho anh đâu.”

Nghe thấy tiếng Hân, anh ta mừng còn hơn nhặt được vàng: “Em mau mở cửa đi Hân, anh chỉ mang thức ăn cho em thôi, không ở lại lâu đâu.”

Có ma mới tin lời anh ta nói, cô vẫn lạnh lùng: “Muốn vào đây đúng không?”

Ronal đứng phía ngoài gật đầu, sau đó mới nhớ là Hân không thấy được, anh vội nói: “Đúng vậy, em mau mở cửa đi.”

“Trả điện thoại cho tôi, tôi sẽ mở cửa cho anh.” Hân nói.

Ronal không khỏi tức giận, anh nói: “Điện thoại của em anh vứt rồi, em mau mở cửa đi.”

“Đưa điện thoại của anh cho tôi.” Hân nói.

Ronal không đáp.

“Nếu không tôi cũng không cần ăn đâu, anh mang vứt đi.” Nói xong, Hân lại trèo lên giường nằm.

Mãi đến một lát sau, Ronal mới nói: “Vậy em mở cửa ra đi, ăn uống xong anh sẽ cho mượn.”

Hừ, tưởng cô là con nít chắc?

“Anh đẩy điện thoại qua rãnh cửa đi, sau khi gọi xong tôi sẽ mở cửa cho anh.”

[Rãnh cửa ở đây chỉ khe hở phía dưới của cánh cửa]

Hân đã nghiền cứu rồi, cái khe đó đủ để đẩy điện thoại qua.

Mà Ronal, anh ta làm sao ngu ngốc đến mức đưa điện thoại để Hân gọi viện binh chứ, anh ta nói: “Nếu em không đói thì thôi, anh mang thức ăn xuống đây.” Nói xong cũng lập tức xoay người đi xuống.

Hân cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên hay tiếc nuối gì, dù sao cô cũng biết anh ta không ngốc đến mức đưa điện thoại cho cô.

Vậy là Hân bắt đắ dĩ phải ở trong nhà anh ta thêm hai ngày, mà hai ngày này cô cũng không có cái gì trong bụng cả.

Đến ngày thứ ba, Ronal cũng thật sự lo cho Hân, anh ta tìm đủ mọi cách để mở cửa, thật may mắn là cuối cùng cũng mở được.

Trong phòng Hân thậm chí đến cả sức để ngồi dậy cũng không có, lần trước cô chưa khỏi cảm hẳn, bây giờ lại nhịn ăn hai ngày, còn sống là may rồi. Mà lần này Ronal bắt đắ dĩ phải đưa cô đến bệnh viện.

Kiểm tra xong mọi thứ, Hân phải ở lại truyền nước biển, tổng cộng là năm bình. Truyền được hai bình Hân đã tỉnh lại, cô nhìn thấy người chăm sóc cho mình là Ronal thì không khỏi thất vọng. Cô lại quên mất, bây giờ Huy không có ở đây.

Thấy cô đã tỉnh, Ronal mang cháo loãng tự anh nấu đưa lên miệng thổi nguội, sau đó kè vào miệng cô: “Em mau ăn đi, nhanh khỏe lại rồi về nhà.”

Nhà? Đó có phải là nhà của anh ta không? Đúng vậy, đó là nhà của anh ta, không phải của cô.

Hân không nói gì, cô im lặng kéo chăn che kín đầu, sau đó nhắm mắt vờ ngủ.

Thấy vậy Ronal cũng chỉ biết thở dài, anh nói: “Anh còn có việc phải đi trước, em ở đây nằm nghỉ đi.” Nói xong lập tức bước ra khỏi phòng bệnh.

Ronal vừa đi không lâu, Hân lại ngồi dậy, cô rút mạnh sợi dây truyền dịch trên cánh tay xuống. Rút xong mới thấy hồi hận, đau muốn chết, sau đó bước nhanh ra ngoài hành lang bệnh viện.

Bởi vì phòng anh chuẩn bị cho cô là phòng VIP nên Hân phải xuống lầu, đi một đoạn nữa mới có người qua lại.

Cô chặn đường một bà cụ, lịch sự nói: “Can you lend me a phone?” (Bà có thể cho cháu mượn điện thoại không ạ?)

Bà cụ nghe vậy thì mỉm cười hiền dịu, nói: “Of course!” Sau đó lấy trong túi áo ra một cái điện thoại đưa cho Hân.

Tuy là điện thoại cũ, nhưng Hân chỉ cần gọi được là tốt lắm rồi, cô nhanh chóng gọi cho Huy.

Ở Việt Nam lúc này đang là nửa đêm.

Nghe thấy điện thoại reo, Huy cũng không cần xem đó là ai gọi. Gọi cho cậu giờ này cũng chỉ có anh Nam thôi, cậu vội nói: “Anh tìm được rồi sao?”

Nghe giọng Huy, đây rõ ràng là đang lo lắng cho cô nên mới gấp như vậy, nước mắt lại không kìm chế được rơi xuống, Hân ghen ngào nói: “Là em”

Bất ngờ khi nghe được giọng nói của Hân, Huy không tin vào tai mình, cậu liền đưa điện thoại ra trước mặt để xem cho kỹ, thì ra là số nước ngoài, vậy chắc là Hân đang mượn điện thoại của ai đó.

“Em đang ở đâu?”

Hân rất nhanh đáp lời: “Em đang ở bệnh viện, anh mau gọi cho anh Nam đến đón em đi.” Sờ dĩ Hân gọi cho cậu là bởi vì cô không nhớ số anh Nam, bằng không cô cũng không muốn làm phiền cậu lúc này.

“Bệnh viện nào? Tại sao em lại ở bệnh viện?” Huy hỏi, giọng nói không giấu được lo lắng.

Nghe Huy hỏi, Hân lập tức quay sang hỏi bà cụ bên cạnh: “What is the name of this hospital?” (Tên của bệnh viện này là gì?)

Bà cụ đáp: “General Hospital Massachusetts.” (Bệnh viện đa khoa Massachusetts.)

Hân ngay sau đó nói lại tên bệnh viện với Huy, rồi cô ngắt máy, trả điện thoại lại cho bà cụ.

Còn Huy, cậu ngay sau đó cũng gọi cho anh Nam, bảo anh nhất định phải mang Hân về trong đêm nay.

Nhận được điện thoại của cậu, anh Nam lập tức lái xe tới bệnh viện, hỏi mấy cô y tá thì ai cũng bảo là không thể tiết lộ thông tin của bệnh nhân, anh nghe đi nghe lại thiếu chút nữa muốn chửi thề.

Hỏi không được thì anh tự đi tìm. Vậy là suốt 2 tiếng đồng hồ anh Nam ở trong bệnh viện, tìm không sót một góc ngách nào, ngay cả nhà xác anh cũng đi tới, biết đâu được Hân trốn ở đó thì sao?

Nhưng mà vẫn không có kết quả.

Lúc này tại nhà Ronal.

Anh cầm lấy tay Hân, mắt anh hằn lên tia máu: “Em hay thật, lại dám mượn điện thoại gọi cho người nhà đến cứu.”

Cô hất tay anh ra, nhưng vô dụng: “Anh nhốt tôi ở đây là đang giam giữ người trái phép, tôi thật hồi hận khi lúc này không gọi cho cảnh sát tổng anh vào tù!”

Nghe những câu nói này Ronal đương nhiên rất tức giận, đối lại nếu là người khác nói với anh, anh sớm đã giáng một cái tát vào mặt, mà đằng này lại là Hân, anh thật sự không xuống tay được.

Lúc này cũng may là anh bắt gặp Hân đang mượn điện thoại của bà cụ đó, nếu không bây giờ cô còn có thể đứng đây nói chuyện với anh sao?

Lần này anh nhất định sẽ không cho cô bước ra khỏi căn phòng đo nữa bước. Ronal sớm đã gọi người tới dọn dẹp sạch sẽ căn phòng kia rồi, chỉ chừa lại một cái giường để cô ngủ và toilet thì giữ nguyên, ngay cả cửa sổ anh cũng sai người dán kính lại, để phòng Hân trèo ra, và dĩ nhiên là cũng không rèm cửa.

Nhìn những thứ anh ta ‘chuẩn bị’ cho mình, Hân trong lòng đã xác định được muốn rời khỏi đây còn khó hơn lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 22

Vừa nghe điện thoại của anh Nam xong, Huy tức giận đến nỗi ném thẳng chiếc điện thoại vào trong tường.

“Bốp” một tiếng, màn hình điện thoại vỡ nát, pin cũng văng ra ngoài, nhìn mà thấy thương cho cái điện thoại xấu số đó.

Ba cậu ngồi trên sofa lúc này mới mở miệng: “Con ném đồ như vậy thì giải quyết được gì?”

Giải quyết được gì? Đương nhiên là không giải quyết được rồi.

“Ba mở lại thẻ cho con, con sẽ sang Mỹ.” Huy nói.

“Không. Bên đó có cậu Nam rồi, cậu ấy sẽ đưa Hân về đây.” Ông lạnh lùng đáp. Ông thật sự cũng không nỡ làm vậy với cậu, nhưng ai sẽ biết điều gì xảy ra khi Huy sang Mỹ. Cậu nói là Ronal bắt Hân đi, sang đó nếu lỡ Ronal không chịu giao người có khi Huy một dao đâm chết anh ta cũng không chừng.

“Tại sao lại không cho con đi?” Huy tức giận đứng lên khỏi sofa, cậu nhìn ông chằm chằm.

Ba cậu nhỏ giọng nói: “Con làm chuyện có lỗi với Hân, bây giờ sang đó nó muốn nhìn con sao?”

Lúc này Huy vẫn chưa biết cậu và cô gái kia đã xảy ra chuyện gì chưa, bởi vì lo chuyện của Hân nên anh Nam cũng quên nói.

Huy á khẩu không nói được, sao cậu lại quên vấn đề này chứ. Nhưng mà bây giờ điều này cậu không quan tâm, điều cậu quan tâm đó chính là Hân.

Thấy cậu không nói gì, ông lên tiếng: “Con lên phòng đi, việc này cứ để cậu Nam lo.”

Lại một lần nữa Ronal mang thức ăn lên cho Hân, cô nhìn cũng không thèm nhìn anh một cái, cho đến lúc anh đi ra ngoài khóa cửa lại, sau đó Hân mới chuyển tầm mắt về phía mâm thức ăn trên bàn.

Cô từ từ bước đến rồi ngồi xuống ăn, mặc dù bản thân cảm thấy nó vô vị nhưng cô vẫn phải nuốt vào, để có sức khỏe chờ anh Nam đến cứu. Bây giờ không phải là lúc cô sử dụng lòng tự trọng của mình, tốt nhất là nên sống khỏe mạnh cho đến khi có người tìm được cô.

Thế là hai tháng chậm rãi trôi qua, và đúng hai tháng ấy Hân không có cơ hội bước ra khỏi phòng nửa bước.

Cửa sổ cũng bị dán kính, bây giờ cô thật sự không biết bên ngoài như thế nào nữa, là sáng hay tối, là nắng hay mưa cô cũng chẳng biết.

Nhưng dù vậy thì ngày nào Hân cũng đến đây đứng, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cái cửa sổ bị che lại, có thể đây đã là một thói quen của cô.

Bưng một mâm thức ăn vào cho Hân, Ronal sau khi đặt nó lên bàn thì tiến đến cạnh cô. (Ở đây mình sử dụng từ thức ăn vì nước ngoài không ăn cơm nhé.)

“Em nên suy nghĩ lại đi, ở lại với anh, đừng mơ tưởng có thể quay về nữa.” Ronal đứng phía sau Hân nên không nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt của cô.

Trong đầu anh biết thừa Hân sẽ không đáp lời, nhưng không ngờ cô lại nói: “Đúng vậy, nếu anh ấy yêu tôi thì chắc chắn sẽ đến đây rồi, tôi bây giờ còn trong chờ gì nữa.” Giọng nói Hân không giấu khỏi nỗi buồn.

Nghe thấy vậy Ronal không khỏi ngạc nhiên, anh nói, giọng nói mang theo sự khản trương: “Nếu vậy thì em mau từ bỏ cậu ta đi.”

Hân tự nở một nụ cười chế giễu cho bản thân mình: “Đúng vậy, tôi còn tiếc gì một người như vậy.”

Trong lòng Ronal lúc này vô cùng khản trương: “Nếu đã muốn từ bỏ vậy thì cho anh một cơ hội có được không?”

Nghe vậy, Hân mới xoay người lại, nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh không chê tôi đã từng đính hôn sao? Tôi thậm chí còn ngủ cùng anh ấy, anh không để ý sao?”

“Anh không để ý, chỉ cần em đồng ý thì chúng ta bắt đầu lại từ đầu, quá khứ cứ bỏ qua, anh sẽ không nhắc đến nữa.” Ở cùng Hân là điều mà anh ta ngày đêm mong đợi, làm sao lại có chuyện chê bai cô được.

“Có thật không?” Hân nhỏ giọng hỏi, ánh mắt mang đầy sự chờ mong.

“Đương nhiên là thật, nếu em không tin thì chúng ta đi đăng kí kết hôn đi, lập tức kết hôn, sau đó em sẽ không sợ anh chê em nữa.”

Trong mắt Hân hiện lên sự ngạc nhiên, người này không những không chê cô, mà còn muốn kết hôn cùng cô, đi đâu mới tìm được một người tốt như vậy đây?

Hân tự nở một nụ cười châm chọc bản thân mình. Hơn 1 tháng nay cô ngày ngày đều chờ Huy đến đón cô về, chờ anh Nam đến đón cô về, mà, mỗi ngày trôi qua lại là mỗi ngày chờ mong, thất vọng. Người ta nói hi vọng nhiều sẽ thất vọng nhiều, nhưng với Huy thì cô không tin cậu sẽ làm cô thất vọng.

Nhưng mà, đã hơn 1 tháng rồi, cô cũng mệt rồi. Cô mệt mỗi khi ngày ngày phải sống trong cái nhà tù này, cô mệt mỗi vì ngày ngày phải chờ đợi trong vô vọng, cô mệt mỗi vì ngày ngày phải hi vọng rồi lại thất vọng. Cô thật sự mệt lắm rồi.

Mất Hân lúc này lại rũ xuống để che giấu nỗi buồn. Thấy vậy Ronal không khỏi lo lắng: “Chẳng lẽ em không tin anh? Anh có thể mang đến hạnh phúc cho em, anh có thể bảo vệ em, anh có thể làm được mà.”

Những câu này nghe vào tai Hân lại cảm thấy thật buồn cười: “Những câu này cũng đã cơ người nói với tôi, nhưng họ không làm được.”

“Nhưng anh có thể!” Ronal đưa tay lên vịn bả vai Hân, nói: “Em có thể cho anh một cơ hội có được không?”

Hân nhìn anh nhưng không đáp, thấy thế Ronal liền tranh thủ thời cơ, rắc vào tai Hân những lời nói không quá khó nghe, nhưng lại làm cô hồi tâm chuyển ý.

“Một tháng qua nếu cậu ta thật sự muốn tìm em thì đã tìm thấy em rồi, nếu thật sự yêu em thì cậu ta sẽ không để cho em phải chờ đợi. Một tháng này anh cũng chờ đợi em, chẳng lẽ em không thấy sao? Chỉ cần em quay đầu lại thì em có thể thấy những nỗ lực mà anh tạo ra, tất cả cũng chỉ vì em, cũng chỉ vì muốn có em, em thử nhìn lại một lần được không?”

Anh nói đúng, nếu thật sự yêu cô thì sẽ không để cô phải chờ đợi.

“Hôm nay là thứ mấy?” Hân đột nhiên hỏi, một câu hỏi có chút không liên quan đến nội dung cuộc trò chuyện này giờ, nhưng Ronal vẫn rất vui khi nghe cô hỏi anh.

Anh lập tức đáp: “Hôm nay là thứ bảy.”

“Bây giờ mấy giờ rồi?”

“Ba giờ chiều rồi.”

Tầm mắt Hân một lần nữa nhìn về phía cánh cửa sổ bị dán kính kia, lần này thôi, cô sẽ không nhìn nó nữa.

“Tôi muốn ra ngoài.”

Ronal có chút chần chừ: “Ra ngoài làm gì? Em định đi đâu?”

“Ở trong nhà ngột ngạt quá, tôi muốn được đi hít thở không khí bên ngoài một lát.”

Thấy anh ta không trả lời mình, Hân nói: “Nếu anh lo lắng thì có thể đi cùng tôi hoặc cho người đi cùng tôi.”

Ronal im lặng suy nghĩ trong chốc lát, anh nói: “Vậy em chuẩn bị đi, anh đi cùng em.” Nói xong anh ta bước ra bên ngoài, nhưng lần này không khóa cửa nữa.

Còn Hân, ngay sau đó cô cũng đi chuẩn bị.

Không lâu sau Hân bước ra khỏi căn phòng đó, rồi lại từng bước từng bước đi xuống phòng khách. Từ chân cầu thang đã nhìn thấy bóng dáng Ronal ngồi xoay lưng lại đợi cô. Cô thầm nghĩ nếu đây là Huy thì thật tốt.

Nghe thấy tiếng động, Ronal lập tức xoay người lại: “Em chuẩn bị xong rồi à?”

Hân không đáp mà chỉ gạt đầu.

“Chúng ta đi thôi.” Nói xong Ronal đứng lên, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn rồi cất bước đi trước và Hân cũng đi theo ngay sau đó.

Đầu tiên là Ronal đưa Hân đi một vòng thành phố, sau đó là ăn tối ở nhà hàng.

Một buổi tối không có gì đặc biệt, từ khi ra ngoài Hân cũng không nói thêm bất cứ điều gì.

Về đến nhà Hân lập tức lên phòng tắm rửa, sau đó đi ngủ. Hôm nay Ronal cũng không khóa cửa phòng, và từ đây về sau có lẽ cũng vậy.

Lại một tháng nữa trôi qua, bây giờ Hân có thể tự do đi lại trong nhà rồi, nhưng vẫn chưa được ra khỏi cổng.

Lúc này tại sân bay.

Nhìn thấy bóng dáng của người quen từ phía xa, anh Nam liền giơ tay lên ra hiệu: “Ồ đây! Anh ở đây!”

Thấy anh Nam, người kia lập tức bước đến chỗ anh. Người này đeo một chiếc kính Ray-Ban che gần một nửa khuôn mặt.

Người kia vừa đến bên cạnh mình thì anh Nam vòng tay qua cổ anh ta, nói: “Tiền này chú định khi nào trả cho anh?”

Lúc này người kia mới tháo kính xuống, thì ra là Huy, cậu liếc anh một cái rồi nói: “Sau khi đưa Hân trở về tôi trả anh gấp 10.” Nói xong liền lập tức đi trước, bỏ anh Nam lại phía sau.

Nói gì thì nói bây giờ ở đây cũng đã bước vào mùa đông rồi, thời tiết có chút lạnh nên khi vừa vào trong xe anh Nam lập tức bật máy sưởi lên nhiệt độ cao.

Khi đã thấy ấm áp hơn, anh mới nói: “Làm sao ra khỏi nhà được vậy?”

“Treo cửa sổ.” Nói xong Huy đưa tay chỉnh cho ghế ngã xuống, sau đó tay khoanh trước ngực rồi nhắm mắt lại ngủ.

Thấy vậy anh Nam cũng không nói gì nữa, bị bắt ở nhà hai tháng Huy chưa đốt nhà là may rồi, treo cửa sổ là chuyện bình thường.

Về đến nhà Huy lập tức lên phòng cất hành lý rồi nhặt chiếc chìa khóa xe anh Nam vớt trên bàn, sau đó quay ra lái xe đi mất.

Khi anh Nam quay ra thấy Huy đã biến mất, anh cũng không bắt ngờ. Lí do Huy sang đây anh đương nhiên biết, anh quay ra mà thấy cậu vẫn còn ở đây mới bắt ngờ đấy.

Lái xe suốt 2 tiếng mới đến nhà của Ronal. Vừa xuống xe, cũng không kịp rút chìa khóa ra, Huy lập tức lao đến nhấn chuông cửa.

Nghe tiếng chuông người giúp việc lập tức từ trong nhà bước ra. Thấy Huy thì bà hỏi: “Who are you looking for?”

“I want to find Ronal.” Huy đáp.

“He isn’t at home.”

“Can I go to the house?” (Tôi có thể vào nhà đợi không?) Huy hỏi.

Người giúp việc này tỏ vẻ chần chừ, dường như đang dè phòng cậu.

Thấy vậy Huy lập tức lấy điện thoại ra, mở trong thư viện ảnh rồi chọn tám hình lần trước chụp chung trong tiệc sinh nhật của Hân.

Thấy vậy bà ta mới mở cửa cho cậu vào.

Lúc này Hân đang ngủ trên phòng, tất nhiên là không biết Huy đến.

Ngồi khoảng nửa tiếng thì Ronal về đến nhà, trên tay anh ta còn xách theo 2 túi thức ăn to đùng.

Thấy Huy ngồi trong phòng khách, thái độ anh ta có chút bất ngờ: “Tại sao cậu lại ở đây?”

“Tôi đến tìm Hân.” Huy thấy anh ta thì đứng lên, cậu đáp.

“Tìm Hân tại sao lại đến nhà tôi?” Vừa nói Ronal vừa đưa 2 túi thức ăn cho người giúp việc.

“Anh đừng có diễn trò nữa, không ai xem đâu.”

Nghe vậy Ronal cười lạnh một tiếng: “Cậu có bằng chứng gì mà nói Hân đang ở đây?”

“Tôi biết cô ấy đang ở đây!” Huy khẳng định.

“Chỗ nào? Sao tôi lại không thấy vậy?”

“Bốp” một tiếng, Huy không kim chế được mà vung tay giáng cho Ronal một cú đấm vào mặt, mạnh đến nỗi miệng anh ta rướm cả máu.

Thấy vậy hai tên bảo vệ đứng bên ngoài liền bước vào không chế Huy, sau đó được lệnh của Ronal, bọn họ lập tức lôi Huy ra khỏi nhà.

Trên phòng nghe tiếng động lớn, Hân lập tức tỉnh giấc, vừa bước xuống thì thấy bảo vệ lôi người nào đó ra khỏi nhà, cô không nhìn rõ mặt.

“Ai vậy?” Hân hỏi.

“Là một kẻ điên thôi, em đừng quan tâm” Ronal nói xong bước đến nắm lấy tay Hân bước vào phòng ăn: “Hôm nay anh đi siêu thị mua mấy món em thích, em ăn đi rồi lên nghỉ ngơi.”

“Ừm”

Hân vừa dứt lời thì người giúp việc cũng mang thức ăn lên, sau đó cô ngoan ngoãn ngồi ăn, đến khi no bụng Hân mới lên phòng.

Lúc này ở bên ngoài nhà của Ronal, Huy vẫn còn đứng đấy chưa đi. Lần này đến không gặp được Hân, ngày mai cậu lại đến. Nếu mai không gặp được thì ngày mốt, ngày kia cậu lại đến. Cậu sẽ đến đây mỗi ngày, đến khi nào gặp được Hân mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 23

Trở về nhà với khuôn mặt ủ rũ, Huy nhìn thấy anh Nam đang ngồi trong phòng khách xem ti vi cũng không thèm liếc một cái, cứ như vậy trực tiếp đi lên lầu.

Thấy thế, anh Nam lập tức hỏi thăm: “Sao vậy? Có gặp được Hân không?”

“Anh không thấy sao mà hỏi?” Nghe câu hỏi mà Huy muốn bay đến đánh anh ghê, thấy cậu không đưa Hân về thì phải tự hiểu chứ.

“Thì... biết đâu con Hân thấy mặt chú nên nó không chịu về.” Anh Nam thần nhiên nói.

Huy không tranh cãi với anh nữa, cậu từng bước một đi lên phòng. Ngay sau đó lại nghe tiếng mở cửa, anh Nam cũng theo cậu vào phòng luôn.

“Cái tên Ronal đó không nhận đúng không?” Anh Nam hỏi.

Huy không trả lời câu hỏi của anh, cậu nói: “Vậy nếu là anh anh có nhận không?”

“Đương nhiên là không.” Anh đáp.

Sau đó anh tiếp tục hỏi: “Vậy ngày mai có định đến đó nữa không?”

Huy không đáp mà chỉ gật đầu.

“Sao cậu thích tự làm khổ mình quá vậy?” Nói xong, anh làm ra bộ dáng mệt mỏi, ngã lưng xuống giường.

Huy nhú mày: “Anh có ý gì?”

Anh Nam giải thích: “Thì nếu hán không cho chúng ta gặp Hân, chúng ta đừng gặp. Dù sao Hân cũng đang an toàn, không phải lo.”

“Vậy thì sao?”

“Thì cứ để hán nuôi bé Hân một thời gian, đợi khi nào bé Hân trở thành một con heo mập mạp, đến lúc đó chúng ta lại rước bé Hân về.” Anh Nam nói xong thì bày ra bộ mặt thích thú. Thấy sao? Kể anh bày hay quá mà!

Nói thật thì lúc chị Như gọi hai người là ‘bé’, nghe vào tai dễ thương vô cùng, còn ông này gọi một tiếng ‘bé’, nghe mà nổi hết da gà, thậm chí là muốn ói luôn.

Huy không đáp, nhưng lời anh Nam vừa nói cậu cũng nghe tai bên phải xong lọt qua tai trái rồi ra ngoài não.

Đến tối, Ronal bung theo một đĩa trái cây lên phòng Hân, anh ta không gõ cửa mà trực tiếp bước vào.

Thấy anh ta Hân cũng không còn ngạc nhiên như ngày nào, tầm mắt cô cố định trên màn hình ti vi.

Đặt đĩa trái cây xuống bàn, Ronal dùng nĩa xiên một miếng táo rồi đưa đến cho Hân, nói: “Ngày mai chúng ta đi đăng kí kết hôn đi.”

Miệng Hân đang nhai táo thiếu chút nữa phun ra ngoài, cô cố gắng giữ giọng bình tĩnh, nói: “Tôi nhớ hình như tôi chưa nói sẽ kết hôn với anh.”

Điểm này đương nhiên Ronal biết.

“Nhưng em đã nói sẽ cố gắng chấp nhận anh.”

“Đúng là như vậy, nhưng cố gắng chấp nhận không có nghĩa là sẽ chấp nhận, sẽ kết hôn.” Hân nói.

“Anh không cần em phải chấp nhận bây giờ, nhưng giấy kết hôn ngày mai anh phải có, nếu không em đừng nghĩ có thể bước ra khỏi cái nhà này.”

Ronal đây có gọi là đang đe dọa cô không? Dọa thì dọa, cô cóc sợ.

Đột nhiên Hân như nhớ ra gì đó, cô nói: “Được, đăng kí thì đăng kí, tôi cũng không mất miếng thịt nào!”

Thấy Hân đã đáp ứng mình, Ronal gật đầu nói: “Vậy sáng mai em nhớ dậy sớm.” Nói xong liền lập tức xoay người bước ra khỏi phòng.

Thấy anh ta đi, Hân đột nhiên nhếch miệng cười một cái, thật đúng là ngu ngốc!

Vậy là một buổi tối nhanh chóng trôi qua, ánh mặt trời lại bắt đầu ngời lên cao. Chỉ ngày hôm nay thôi, nốt sáng nay thôi thì Hân sẽ không còn sống trong cảnh tù túng như vậy nữa.

Hôm nay cô cố tỉnh dậy rất sớm, ăn mặc chải chuốt vô cùng tỉ mỉ khiến Ronal không khỏi mừng thầm.

Hai người sau đó ra khỏi nhà, Ronal đưa cô đi ăn sáng xong mới đến cục dân chính. Đến nơi, Ronal hí hửng nắm tay Hân dắt vào trong, đương nhiên là cô rất khó chịu nhưng cũng không biểu lộ ra ngoài.

Bởi vì ăn sáng xong nên lúc đến nơi có hơi muộn, hai người phải ngồi đợi tầm 15 phút thì Hân đứng lên, đi ra ngoài.

Thấy vậy, Ronal chụp lấy tay cô: “Em định đi đâu?”

“Ngồi đợi lâu quá nên em khát nước, tiện thể ra ngoài đi dạo một chút.”

“Đề anh mua cho.” Nói xong Ronal liền nhanh chóng đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Mà Hân, nếu ngay lúc này cô không đi được, thì đừng mơ sau này có thể rời đi. Cô vội ngăn anh lại: “Không cần đâu, anh ở đâu đợi đi, em đi không lâu đâu.”

Nghe vậy Ronal vẫn không yên tâm lắm, nhưng hiện tại anh cũng không muốn làm phật ý Hân, vì vậy anh ta đành ngoan ngoãn ngồi lại chỗ cũ.

Còn về phía Hân, cô vẫn bình tĩnh đi từng bước từng bước thật chậm, đến khi thoát khỏi tầm kiểm soát của anh, cô bước ra khỏi cánh cổng nặng nề này, sau đó lại dồn hết sức lực vào đôi chân mình, chạy thật nhanh thật nhanh.

Chạy được một lúc, vừa mệt lại vừa lạnh, và lại bây giờ trong túi cô không có một đồng, cổ họng khô khốc, hiện tại cô ước, cô ước có thể nhìn thấy một người quen nào đó hoặc là một người tốt bụng. Ai cũng được, chỉ cần có thể giúp đỡ cô thì ai cũng được hết.

Bất chợt cô nhìn thấy trong một cửa hàng tiện lợi ở đối diện bên đường đã trang trí những cây thông đồ rục, còn có một số người đang tô lại màu cho một bức tượng ông già nô en, chắc bức tượng này đã được sử dụng nhiều năm rồi.

Sắp đến nô en... Vậy là tuyết sắp rơi rồi nhỉ?

Cô nhớ, cô từng nói muốn ngắm tuyết cùng Huy, cô rất muốn biết cảm giác được ngắm tuyết rơi đầu mùa cùng người mình yêu là như thế nào. Mà bây giờ, cậu đang ở đâu?

Mặc dù lúc ra ngoài Hân mặc một chiếc áo khoác rất dày, nhưng dù sao cũng đứng ngoài trời lâu nên cô có chút lạnh, hai bàn tay để vào túi áo khoác cũng không thấy khá hơn.

Mà lúc này ở cục dân chính, Ronal thấy Hân đi lâu thì có chút sốt ruột, nhưng nghĩ lại thì thấy cô không có tiền, cô có thể đi đâu được? Nhưng mà thời gian càng trôi thì anh càng lo lắng, đến khi có người bước ra gọi tên anh, lại không thấy bóng dáng Hân đâu, lúc này anh lập tức chạy ra ngoài tìm cô.

Nhìn xung quanh một vòng, xác định không có Hân, Ronal lập tức lao ra ngoài đường đi tìm cô, cứ gặp cô gái nào cao khoảng 1 mét 65, mặc chiếc áo khoác lông màu nâu thì y như rằng anh đầu bắt lấy cánh tay, đến khi xác định được không phải là Hân thì anh lại buông ra, và tiếp tục đi tìm cô.

Nửa tiếng sau không tìm thấy Hân, trong lòng anh lúc này đã biết, cô trốn rồi.

Mà Hân, cô lại có cảm giác mình đã đi được một đoạn khá xa, bây giờ cô còn không biết mình đang ở đâu nữa. Đi trên đường, ai gặp cô cũng ngoái đầu lại nhìn, Hân cứ nghĩ họ nhìn cô là do cô là người ngoại quốc, mái tóc và màu mắt làm họ chú ý, nhưng Hân đâu biết lúc này bộ dạng cô như thế nào.

Đầu tóc thì rối bù, mặt mày thì khô khốc, môi thì nứt, trông vô cùng tệ hại.

Rồi bỗng nhiên “rầm” một tiếng, Hân vấp phải một thứ gì đó trên vỉa hè liền té ngã, mọi người đi qua đi lại cũng không ai giúp cô, mà nếu có giúp cô cũng không cần.

Sau khi đã đứng vững lại thì Hân mới xoay đầu liếc nhìn, hóa ra là một cái rế to bị chòi lên trên vỉa hè, làm hại cô té đau gần chết.

Bây giờ Hân vừa mệt vừa lạnh, cổ họng thì đau rát, chân cô chẳng còn chút sức lực để đi tiếp.

Rõ bỗng nhiên, Hân cảm giác được có thứ gì đó rất nhẹ, lướt qua một bên má cô. Nhìn kỹ lại thì thấy đó chính là một bông tuyết.

Tuyệt ư? Rơi rồi sao? Năm nay tuyết có vẻ rơi sớm nhỉ?

Nghĩ vậy, Hân không khỏi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời kia, hiện giờ chỉ còn một màu trắng, lâu lâu lại có thêm vài bông tuyết nhi rơi xuống mặt của cô.

Mọi người đi đường thấy tuyết rơi thì đều lấy ô ra che, có một số người không có ô thì họ dùng cặp, túi của mình để che lên đỉnh đầu. Mà Hân, cô không có ô, cũng không có cặp, không có túi, vậy cô lấy gì che đây?

Sau đó, Hân lại đưa một bàn tay mình lên, bàn tay vì lạnh mà đỏ ửng. Cô đưa tay ngang mặt, đón những bông tuyết nhỏ vào lòng bàn tay mình.

Bỗng nhiên từ phía sau Hân, có hai cánh tay vòng qua eo cô, sau đó ôm chặt cô từ phía sau. Người đó ôm rất chặt, sau đó đầu hân gục xuống cổ Hân.

Trong lòng Hân vô cùng hoảng loạn, thì ra cho dù cô có chạy trốn như thế nào thì Ronal cũng vẫn tìm thấy cô.

Lần này theo anh ta về, nhất định sẽ không thấy mặt trời nữa, không được ra ngoài nữa rồi.

Bất lực, mệt mỏi bủa vây, Hân nói: “Tôi thua rồi...”

Người phía sau nghe vậy thì đột nhiên ngẩn đầu, nhưng tay vẫn còn ôm eo cô. Thua? Thua ai? Tại sao thua?

Hân lại tiếp tục: “Tôi chạy không thoát khỏi anh, tôi thua rồi.”

Người này vì ở phía sau Hân nên không thấy được biểu cảm của cô, nhưng từ giọng nói hân có thể đoán ra được tâm trạng của cô lúc này, không hề vui.

Hai tháng, suốt hai tháng cô chỉ chờ ngày này, cái ngày mà cô có thể thoát khỏi cái nhà tù mà anh xây cho cô, nhưng cô thất bại.

Thấy người phía sau mình không đáp lời, Hân dùng hai tay mình gỡ tay hân ra, sau đó cô mới xoay người lại, mặt đối mặt với hân.

Trong mắt cô không giấu nổi vẻ ngạc nhiên, xen lẫn vui mừng. Khuôn mặt này, đã bao đêm cô mơ được nhìn thấy? Khuôn mặt này, đã bao ngày cô nhớ nhưng?

Hân không thể tin vào mắt mình, cô đưa hai tay lên chạm nhẹ vào khuôn mặt ấy, cô rất sợ đây chỉ là ảo giác, cô sợ nếu chạm mạnh quá thì khuôn mặt của cậu sẽ biến mất, cô rất sợ.

Huy cũng đưa tay ra nắm lấy tay Hân, sau đó đưa tay Hân áp sát vào mặt mình.

Hân không kìm chế được kích động, tay cô cũng run theo trái tim của mình. Lúc này đây cô rất muốn trách cậu, trách cậu vì cậu không đến tìm cô sớm hơn, trách cậu vì cậu rời xa cô quá lâu, cậu thật vô tâm.

“Chúng ta về nhà thôi.” Huy nói, sau đó cậu nắm lấy tay Hân dắt đi, cô cũng ngoan ngoãn đi theo cậu.

Lúc này Ronal cũng vừa đuổi tới đây, trong lòng anh lo lắng không thôi nhưng khi mắt vừa nhìn đến hai hình ảnh dưới trời tuyết kia thì tâm tình liền thả lỏng, nhưng cũng không tốt lên chút nào.

Cuối cùng, anh thua. Anh làm tất cả mọi việc chỉ vì muốn giữ Hân ở cạnh mình, nhưng cuối cùng anh vẫn thất bại. Anh thua rồi, anh thật sự thua rồi.

Hai người nắm tay nhau đi được một đoạn thì đã đến bên cạnh xe, lúc này Huy nhanh chóng mở cửa ghế phụ để Hân ngồi vào, sau đó cậu cũng nhanh chóng vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái.

Vừa bước vào xe, điều đầu tiên Huy làm là bật điều hòa trong xe lên nhiệt độ cao, rồi sau đó lại chăm chú nhìn kỹ từng đường nét trên khuôn mặt của Hân.

Được một lúc, nhiệt độ trong xe đã ấm hơn, lúc này Huy mới cất lời: “Em có giận anh không?”

“Anh nghĩ xem?” Hân hỏi ngược lại cậu.

Câu hỏi này Huy đương nhiên biết rõ câu trả lời nhưng cậu lại nói: “Chắc chắn là không giận!” Nói xong cậu lại cười.

Hân chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng không nói thêm câu nào. Cô biết có lẽ cậu gặp phải khó khăn gì đó nên mới đến tìm cô trễ như vậy, chứ nếu không với tính cách của cậu sao không thể tìm ra cô trong vòng 3 ngày.

Cả hai đều im lặng cho đến khi về tới nhà. Cậu không nói là bởi vì cậu biết bây giờ Hân cũng đang giống cậu, đang muốn tận hưởng cảm giác bình yên này.

Về đến nhà, anh Nam thấy Hân thì vô cùng mừng rỡ, chạy ra xem để hai người có gì cần thì giúp, nhưng cuối cùng 3 người đứng đấy, anh Nam lại thành người thừa.

Mà cảnh này anh cũng quen rồi.

Sau khi ăn tối xong, cả hai cùng nhau lên phòng rồi khóa trái cửa lại. Đêm nay là của riêng họ, ai cũng không được làm phiền.

Đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài, đèn đường sáng rực cả khu phố rộng lớn, Huy đứng từ phía sau ôm lấy eo Hân, cậu hỏi: “Trong thời gian ở nhà của Ronal em sống như thế nào? Tốt không?”

Hân không nhanh không chậm đáp lời cậu: “Rất tốt, chỉ có điều không được tự do đi lại.”

Huy nghe vậy thì xoa người cô lại đối diện mình, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn, khẽ nói: “Cực cho em rồi...”

Hân nghe thấy thế thì không đáp, miệng cô khẽ cong tạo thành một nụ cười.

Lúc này, hai tay Huy nâng mặt Hân lên, nhẹ nhàng đặt lên đây một nụ hôn, nhẹ nhàng nhẹ nhàng rồi bắt đầu trở nên mạnh mẽ.

“Trở thành người phụ nữ của anh được không?” Huy nâng mặt Hân lên nhìn thẳng vào mắt cô.

Ánh mắt trong suốt kia cũng đáp lại cái nhìn của cậu, nhưng không đáp lời cậu.

Đúng rồi, sao cậu lại có thể quên được chứ, trước đây Hân đã nói là khi nào kết hôn mới được mà... Cậu quá gấp gáp rồi.

Thấy cô không đáp lời mình, Huy nói: “Cũng không còn sớm nữa, em nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta về sớm.”

Thời khắc hai tay Huy chuẩn bị rời khuôn mặt của cô, Hân đã nhanh chóng vòng tay qua ôm lấy cổ cậu, chủ động hôn rồi mạnh dạn tiến sâu vào trong.

Huy thì khá bất ngờ với hành động này của cô, nhưng sau đó cậu cũng mỉm cười đáp lại nụ hôn ấy. Cả hai đều ôm chặt lấy đối phương không rời, rất chặt, tựa như sợ nếu buông ra thì người ấy sẽ biến mất.

Huy từng chút từng chút gặm nhấm đôi môi mỏng của Hân, sau đó nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường. Cậu nói: “Cho anh nhé?”

“Nếu em không cho thì sao?” Hân không đáp lời mà hỏi ngược lại cậu.

Nghe vậy Huy liền bật cười, nói: “Em nghĩ bây giờ em chạy thoát khỏi anh được sao?”

“Không thoát được.” Hân đáp.

Huy nghe vậy thì nụ cười trong đáy mắt càng hiện rõ hơn, cậu lại tiếp tục cúi người xuống hôn lên trán cô, mắt cô, hai bên má rồi đến môi, sau đó lại dúi xuống chiếc cổ trắng nõn. Từng chút từng chút thật nhẹ nhàng, rồi lại đến xương quai xanh.

Đột nhiên lúc này Hân dùng hai tay đẩy người Huy ra, cô nói: “Sau khi về Việt Nam chúng ta kết hôn nhé?”

Huy khá bất ngờ với câu nói này của Hân, rất bất ngờ! Tâm trạng cậu lúc này vô cùng vui mừng, hạnh phúc, thậm chí là không thể tin được!

Thấy Huy mãi ngần ra đó mà không đáp lời mình, Hân đặt tay mình lên một bên má cậu, nói: “Lương Gia Huy, anh có đồng ý làm chồng em không?”

Tim cậu lúc này bắt đầu đập nhanh, hơi thở cũng dồn dập, mọi thứ đến với cậu quá mau, thật sự là cậu không ngờ người nói ra câu nói ấy lại là Hân.

Huy chăm chú nhìn người con gái đang nằm dưới thân mình, nói: “Kể từ giờ phút này, em chính là vợ anh.”

Nói rồi cậu mạnh mẽ chiếm lấy đôi môi của Hân, hai tay bắt đầu không yên phận cời bỏ lớp áo bên ngoài của cô.

Bị nhiệt, Hân khẽ kêu một tiếng, nhưng chính tiếng kêu nhỏ ấy đã khiến Huy càng thêm hưng phấn, cậu lại tiếp tục dựa trên đường cong cơ thể của cô rồi lần xuống dưới, cời bỏ chiếc váy vương vãi ấy ra.

Cảnh xuân hiện tại đang hiện ra ngay trước mắt, Huy một mặt vừa ngắm nhìn, mặt khác lại bắt đầu khám phá nó.

Trên giường, hai người quấn lấy nhau không rời, Huy lúc này đã không nhận được nữa, cậu cẩn thận nhấc chân Hân lên sau đó nhanh chóng tiến vào cơ thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 24

Sáng hôm sau Huy dậy đặt biệt sớm, cậu dậy nhưng không ra khỏi giường, chăm chú ngắm nhìn người con gái đang ngủ bên cạnh mình.

Không lâu sau mắt Hân khẽ động, sau đó từ từ mở ra. Thấy Huy đang chăm chú nhìn mình, cô không khỏi hạnh phúc, nói: “Dậy rồi sao không mặc đồ vào? Làm như đẹp để lắm vậy.”

“Vậy em nói xem có đẹp không?”

“Anh cút đi!!”

Huy không những không cút đi, ngược lại cậu còn chui vào chăn rồi ôm chặt lấy Hân, khẽ thì thầm bên tai cô: “Còn đau không? Có đi được không?”

Hân nghe vậy thì thần nhiên đáp lời: “Không đau, đi được.”

“Da mặt em dày thật đấy!” Huy thật không ngờ cũng có ngày da mặt Hân dày như vậy. Chuyện giường chiếu đối với cô nói thẳng ra như vậy mà lại không thấy ngại. Thật đáng sợ.

“Cũng do ở gần anh cả đấy!” Nói xong Hân vén chăn lên, nhấc lấy bộ quần áo tối qua bị Huy vớt dưới đất lên mặc vào rồi đi vào toilet làm vệ sinh cá nhân.

Sau khi Hân vén chăn lên thì để lộ ra một vết màu đỏ đậm ở trên giường, Huy nhìn thấy nó thì không khỏi hạnh phúc.

Sau khi Hân trở ra từ trong toilet thì thấy Huy vẫn chưa mặc quần áo vào, cô không khỏi tức giận: “Xuống mặc quần áo vào rồi đi ăn sáng, nhanh lên!”

Huy nhìn thẳng vào mắt Hân, sau đó nhướng mắt về phía cái vết đỏ kia. Hân theo ánh mắt của Huy nhìn xuống thì... mặt cô bắt đầu đỏ lên, cô tức giận đi tới cầm quần áo dưới đất lên ném vào mặt Huy, nói: “Đi mặc quần áo vào ngay lập tức!!”

Huy thấy vậy thì không khỏi buồn cười, lúc này cậu mới ngoan ngoãn cầm quần áo lên mặc vào rồi chậm chạp vào toilet làm vệ sinh cá nhân.

Vé máy bay đã đặc sẫn từ hôm qua, sau khi ăn sáng xong cả ba người cùng nhanh chóng ra sân bay.

Đến nơi thì còn cách 1 tiếng nữa máy bay mới cất cánh, lần này thì Huy theo sát Hân để trông chừng cô luôn, tránh cô bị kẻ gian bắt đi.

Và cuối cùng họ cũng thuận lợi lên máy bay về Việt Nam. Khi đến nơi đã là 3 giờ sáng, cả ba người ai nấy đều mệt mỏi. Thật sự lúc này chỉ muốn nằm xuống giường rồi một giấc đến tối hôm sau.

Nhưng mà cuộc đời nào có được như ý nguyện? Sáng hôm sau Hân và Huy đều phải lên đường trở về nhà Hân rồi.

Đến nơi thì bữa trưa đã được chuẩn bị sẵn sàng, mẹ cô tự mình ra đứng trước cổng đợi con gái cùng.

Thấy xe của hai người từ phía xa thì bà vô cùng mừng rỡ, bước lên phía trước vài bước để đón cô.

Hân vừa từ trên xe bước xuống đã nhanh chóng nhào vào lòng bà, cô nói: “Con nhớ mẹ quá!”

Bà mỉm cười đáp lời: “Mẹ cũng nhớ con nữa. Để mẹ xem đi mấy tháng về ốm hay mập lên nào!” Nói rồi bà xoay người cô hai vòng xem xét.

Chồng bà từ phía trong bước ra thấy cảnh này thì ho nhẹ hai tiếng, nói: “Về rồi thì mau vào ăn cơm đi, cơm canh nguội hết rồi kia!”

Hừ, con gái yêu mẹ quá nhỉ, mẹ yêu con gái quá nhỉ? Ông đứng đây này giờ cũng phải hơn 1 phút rồi nhỉ, thế mà lại chẳng thèm chạy đến ôm ông. Bất công quá mà! Hân làm sao biết được rằng nếu không có ông thì mẹ cô làm sao sinh ra cô chứ.

Càng nghĩ càng tức, ông hậm hực bước vào trong nhà trước mọi người. Hân đứng đấy thấy vậy thì không khỏi buồn cười, cô chạy nhanh đến ôm ông từ phía sau, nũng nịu nói: “Con cũng nhớ ba nữa, con nhớ ba đến nỗi không ngủ được luôn ấy.”

Nghe vậy sắc mặt ông vẫn lạnh lùng như trước, nhưng trong lòng không khỏi vui mừng: “Vào ăn cơm đi, đừng có mà nịnh tôi.”

Nói xong ông dẫn đầu đoàn người đi vào trong nhà. Hôm nay nhà Hân đông vui hẳn nha, có ba, mẹ, cô và Huy, anh Nam và chị Như đến nữa.

Ăn xong bữa trưa, cả nhà ngồi tụ họp trong phòng khách nói chuyện rôm rã cả buổi. Mãi đến lúc anh Nam và chị Như trở về thì lúc này Huy mới lên tiếng.

“Ba, mẹ. Tụi con muốn kết hôn.”

“Cái gì?” Cả hai ông bà cùng nhau đáp, thật sự là một tin tức quá bất ngờ.

“Tụi con muốn kết hôn.” Hân lập lại một lần nữa.

Ba cô suy nghĩ một lát rồi nói: “Có sớm quá không? Bây giờ hai đứa chỉ mới...”

Ông vừa nói đến đây Hân đã ngắt lời: “Không phải trước đây ba nói là sớm muốn gì cũng phải cưới sao? Cho dù tụi con không yêu nhau nhưng sau này

vẫn phải về một nhà. Bây giờ tụi con chỉ muốn làm sớm một chút...”

Nghe đến đây mặt ông bắt đầu trở nên nghiêm nghị, ông quay sang nói với Huy: “Tối nay bảo ba mẹ con đến bàn chuyện kết hôn nhé.”

Mẹ Hân ngồi một bên cũng bắt ngờ, rõ ràng là đồng ý mà bày đặt làm màu. Không sợ tụi nhỏ cười vào mặt.

Sau khi ăn tối xong, tất cả mọi người đều quay quần trong phòng khách nhà Hân để bàn về chuyện kết hôn. Mẹ Huy ngồi một bên nãy giờ cứ cười suốt, bà nói: “Ngày mai mẹ dẫn con đi xem áo cưới nhé, bạn của mẹ trong nghề thiết kế nên...”

Lời còn chưa nói hết đã bị chồng mình chen vào: “Chuyện áo quần cứ để từ từ, lo mà bàn chuyện khách khứa kia.”

Nghe vậy bà cũng im lặng không nói nữa, nhưng mắt lại liếc ông một cái rõ xén.

Lúc này ba Huy lại quay sang nói chuyện với ba Hân: “Vậy anh đã chọn được nhà hàng nào chưa?”

“Chuyện đó không phải anh lo sao?” Ba Hân bị bắt ngờ với câu hỏi, ông tròn tròn hai mắt hỏi ngược lại ba Huy.

“Cái gì mà tôi lo? Anh là ba cô dâu thì phải lo chuyện này chứ!!”

“Ba cô dâu lo vậy ba chú rể không lo à?”

Huy và Hân ngồi một bên nghe nhúc cả đầu, cô nháy mắt với cậu ra hiệu rồi bỏ đi lên phòng.

Thấy cô đi mẹ cô lập tức bắt lấy tay cô, hỏi: “Con đi đâu vậy?”

“Con lên phòng, chuyện này mọi người cứ quyết định đi.”

Nói xong Hân lập tức bỏ đi, Huy cũng đi theo ngay sau đó.

Lúc này ở dưới phòng khác lại tiếp tục tranh luận một hồi, khoảng 1 tiếng sau người giúp việc lên phòng gõ cửa, gọi Huy về.

Cậu tức giận bước ra mở cửa, quát: “Bảo ba mẹ tôi về trước đi, đêm nay tôi ở lại đây.”

Câu nói vừa dứt thì Hân từ phía trong bước ra, nói: “Anh mau về nhà nghỉ ngơi sớm đi, từ đây đến ngày kết hôn tốt nhất đừng gặp nhau.” Nói xong Hân không chút lưu tình đẩy Huy ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Ngày cưới cuối cùng cũng được định, là ngày 15 của tháng sau. Hội trường cũng đã chuẩn bị tươm tất đâu vào đấy, hoa trang trí đi theo hai tone màu là trắng và tím. Từ hoa hồng, bong bóng, khăn trải bàn, ghế và rèm cửa tất cả chỉ có hai màu trắng – tím. Một sự kết hợp vô cùng hài hòa và lãng mạn.

Hôm nay cả Hân và Huy đều cùng nhau đi chụp ảnh cưới, tất nhiên là có cả hai mẹ đi theo rồi.

Còn nơi chụp ảnh là một studio nổi tiếng bậc nhất thành phố, cũng là người quen của mẹ Huy.

Cuối cùng cũng kết thúc một ngày chụp ảnh đầy mệt mỏi, ngày mai lại phải đi đăng kí kết hôn. Rắc rối thật!

Về đến nhà Hân lập tức nằm ườn ra giường, thật sự không còn sức lực để làm việc nữa, bây giờ cả ngủ cô cũng thấy không còn sức ngủ.

Thời gian lại thấm thoát trôi qua, cuối cùng ngày mai cũng là ngày cô lên xe hoa về nhà chồng. Đối với cô, đối với Huy hạnh phúc biết bao.

Tối hôm đó mẹ cô ngồi trong phòng nói chuyện với cô cả tiếng đồng hồ, nào là dạy cô về làm dâu là phải như thế nào, phải làm cái gì trong ngày đầu tiên, rồi nói một hồi bà còn chuyển sang cái đề tài nhạ cảm ấy nữa. Nghe mà mặt Hân đỏ hết cả lên.

Nói một hồi đến 9 giờ, bà mới bảo cô ngủ sớm để mai dậy sớm chuẩn bị, kéo không kịp.

Nghe lời bà cô tranh thủ nằm xuống rồi nhắm mắt lại ngủ nhưng vẫn không ngủ được. Mãi đến 11 giờ đêm điện thoại Hân lại vang lên tiếng báo có tin nhắn, cô cầm lên xem thì thấy là Huy.

‘Em ngủ chưa?’

Cô nhìn màn hình một lúc lâu, mỉm cười rồi nhanh tay ấn phím trên màn hình đáp lời.

‘Em ngủ rồi.’

Rất nhanh bên kia đã nhắn lại: ‘Thế ai vừa trả lời tin nhắn anh vậy?’

Hân nhìn tin nhắn một lúc lâu, sau đó mới trả lời: ‘Là người mà ngày mai sẽ trở thành vợ anh đấy.’

‘Thế sao em bảo em ngủ rồi?’

‘Thì em ngủ rồi nhưng bị tin nhắn của anh đánh thức.’

Sau khi gọi tin nhắn này đi, mãi đến nửa tiếng sau vẫn không thấy Huy đáp lại, cô lập tức giờ điện thoại ra nhắn tiếp: ‘Anh đâu rồi? Ngủ rồi à?’

Rất nhanh Huy đã nhắn lại: ‘Vẫn chưa.’

‘Thế sao này giờ không trả lời tin nhắn của em?’

Huy đọc dòng tin nhắn này xong thì bật cười, cậu không gọi lại tin nhắn cho cô nữa mà gọi cho cô luôn.

“Sao vậy?” Hân hỏi.

“Tại lúc này em bảo vì anh nhắn tin nên em mới thức dậy, nên anh không nhắn nữa.” Huy đáp.

“Em chỉ nói đùa thôi, anh tin à?”

“Đương nhiên là tin rồi!”

Hân nghe vậy thì mỉm cười, cũng không đáp lại lời của Huy.

“Anh ngủ không được.” Huy chậm rãi nói.

“Vậy sao? Sao lại không ngủ được?”

“Thì... Ngày mai chúng ta kết hôn rồi, anh cứ cảm thấy nó giống như là mơ vậy.”

Hân nghe vậy thì lại bật cười, lại đến giờ sến súa của Huy rồi.

Huy lại tiếp tục: “Em muốn đi hưởng tuần trăng mật ở đâu?”

“Không phải lúc trước bàn rồi sao? Sao giờ anh lại hỏi em?”

“Thì tại giờ anh không muốn đi đảo nữa, anh muốn chơi trên đất liền.”

“Nhưng em muốn tắm biển...” Hân đáp.

“Về nhà anh xây cho em cái biển nhân tạo.”

“Không. Anh ngủ đi, ngày mai mà đến trễ thì đừng trách em!” Nói xong Hân liền cúp điện thoại, sau đó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng nay nhà Hân rộn ràng hẳn lên, mới 5 giờ sáng cô đã thức dậy chuẩn bị mọi thứ rồi, xuống nhà ăn qua loa một chén cháo rồi lại lên phòng cho thợ trang điểm chỉnh chu lại khuôn mặt của mình.

Ngày hôm nay cô phải là cô dâu đẹp nhất!

Chiếc váy cưới mà Hân sẽ mặc là một chiếc váy phòng to, đây là kiểu ôm sát người với đường vòng eo dẫn tới một phần chân váy xoè rộng, cổ áo thiết kế nằm thấp dưới vai, để lộ xương cổ và bờ vai thon, hai tay chỉ che một phần nhỏ cánh tay trên, đuôi váy được thiết kế rất dài và to.

Áo cưới mang một màu trắng thuần khiết không hề có pha lẫn tạp màu, từng chi tiết trên chiếc áo cưới này đều được tỉ mỉ thực hiện. Nghe nói chỉ với việc đính những viên pha lê lên thân áo cũng phải mất đến hơn một năm.

Mọi thứ cũng đã chuẩn bị xong xuôi đâu đó, và đúng 8 giờ sáng bên đàn trai đã có mặt đầy đủ, chuẩn bị rước dâu.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 25

Hôm nay là ngày vui của hai người nên trời cũng đẹp hẳn ra, trời xanh mây trắng trông mới đẹp làm sao!

“Em chuẩn bị xong chưa?” Chị Như đi từ ngoài bước vào phòng thay đồ, thấy Hân vẫn còn ngồi trước bàn trang điểm thì tiến lên hỏi.

“Em xong hết rồi.” Hân mỉm cười đáp. Hôm nay cô thật sự rất đẹp, rất lộng lẫy trong chiếc váy cưới đó.

Khuôn mặt được trang điểm tinh xảo không tí vết, mái tóc được đánh rối rồi thắc thành một cái bính to, sau đó búi lại rồi cài lên đầu một chiếc vương miện màu trắng.

“Bên nhà trai đã đến đầy đủ rồi đấy, em xong rồi thì xuống nhanh nhé, đừng để họ đợi lâu.”

“Em biết rồi.”

Chị Như vào thông báo xong cũng lập tức đi ra ngoài ngay, Hân cũng đứng dậy chuẩn bị đi theo thì lúc này điện thoại cô lại có cuộc gọi đến. Cầm lên thì thấy là gọi từ Messenger. Người gọi là Ronal.

Hân cầm điện thoại do dự một lát rồi sau đó mới nhấn nút nhận.

Đầu dây bên kia, Ronal thấy Hân nhận máy thì không khỏi vui mừng, anh lập tức hỏi: “Hôm nay là ngày em kết hôn nhỉ?”

Hân nắm chặt điện thoại trong tay, suy nghĩ một chút rồi đáp lại: “Ừ.”

Ronal nghe vậy thì bật cười, nhưng trong lòng không giấu được chua xót. Hôm nay Hân kết hôn, mà chú rể lại không phải là anh.

Sau một lúc trầm mặc, Ronal lại nói: “Anh xin lỗi vì những chuyện trước đây nhé, em có đồng ý tha thứ cho anh không?”

Thật sự cho tới thời điểm bây giờ cô không còn giận anh nữa, nhưng cho dù hôm nay có nói bỏ qua thì sau này cũng chưa chắc gì đã trở lại được như trước kia.

“Ừ.” Hân đáp.

Mà Ronal, nghe được câu trả lời của cô, một từ “ừ” đối với anh nó đau đớn biết bao nhiêu. Anh cũng yêu cô như vậy, nhưng anh lại gây tổn thương cho cô, anh sai rồi. Nhưng bây giờ, có hối hận cũng đã muộn.

Mãi một lúc sau vẫn không thấy Ronal nói thêm gì, Hân ngược mắt lên nhìn đồng hồ thì thấy còn đúng 5 phút nữa là 8 giờ, cô vừa định mở miệng tạm biệt thì Ronal đã lên tiếng trước: “Anh hi vọng sau này chúng ta vẫn làm bạn nhé. Chúc em hạnh phúc.”

Nói ra câu này xong Ronal lại cảm thấy cơ thể mình không còn sức lực nữa, anh lại tiếp tục: “Cũng không còn sớm nữa, anh phải đi ngủ đây, tạm biệt em!”

Thời điểm Ronal vừa định ngắt máy thì Hân lại vội nói: “Khoan đã!”

Nghe vậy Ronal không khỏi vui mừng, anh biết cô có chuyện muốn nói với anh, tất nhiên là điều trong đầu anh đang suy nghĩ quá xa vời, làm sao cô có thể nói muốn ở cùng anh được? Anh mơ mộng hào huyền quá rồi. .

“Còn có chuyện gì sao?”

Hân ậm ừ một lúc, cuối cùng cũng hạ quyết tâm nói ra: “Thật ra em thấy Mina là một cô gái tốt, cô ấy hình như cũng có tình cảm với anh đấy, anh nếu biết trân trọng người ta... Thôi cũng không còn sớm nữa, anh nghỉ ngơi đi.” Nói xong Hân lập tức ngắt máy.

Tiếng tút tút vang vọng bên tai Ronal, anh bỏ điện thoại xuống sau đó ngồi xuống mép giường. Không thể tin được điều Hân vừa nói, anh gây ra cho Minh biết bao nhiêu đau khổ, cô ấy thích anh sao? Nói ra ngay cả chính anh cũng tự thấy buồn cười.

Sau khi Hân vừa nói chuyện xong với Ronal thì chị Như lại một lần nữa lên hỏi thúc: “Sao lâu vậy em?” Cánh cửa vừa mở ra thì chị thấy Hân đang khó khăn xách chiếc váy cưới to tướng ấy, chị không khỏi bật cười, sau đó tiến ra phía sau cầm đuôi váy lên hộ Hân.

“Lúc đầu biết thế này em sẽ mặc váy nhỏ thôi.” Hân có chút tức giận nói.

Chị Như nghe vậy càng cười tươi hơn, nói: “Nhìn em như vậy sau này chị nhất định sẽ rút kinh nghiệm, không chọn loại váy to như này đâu.”

Hai chị em người trước người sau cùng nhau bước xuống dưới lầu, cứ mỗi lần bước xuống một bậc thang Hân lại cảm thấy tim mình lại nhảy lên một nhịp. Mãi cho đến khi ra được phòng khách, cô lại nghe thấy tiếng nói của những vị khách mời vang lên.

“Cô dâu tới rồi!”

“Oa! Thật xinh đẹp!”

“Chú rể mau mau đến đưa cô dâu về nhà đi!!”

“...”

Vô số những lời khen ngợi và chúc phúc vang lên bên tai cô, lúc này thật sự rất hạnh phúc, chính Hân cũng không biết dùng ngôn từ nào để diễn tả niềm hạnh phúc này nữa.

Huy nghe thấy tiếng nói rộn rã thì lập tức đứng dậy từ sofa, trên tay cầm một bó hoa màu tím nhạt, vô cùng đẹp đẽ.

Cậu từ từ bước đến, đưa tay mình về phía Hân, đôi mắt mong chờ nhìn về phía cô, chờ cô đưa tay ra đón nhận lấy cậu.

Hân nhìn chăm chú vào khuôn mặt Huy, môi cô khẽ cong tạo thành một nụ cười hạnh phúc. Ngay sau đó, Hân cũng đưa tay ra đặt lên tay Huy rồi hai người bọn họ cùng nhau tiến ra xe hoa.

Không lâu sau xe đã dừng trước cổng nhà hàng, sau khi cô dâu chú rể đến thì tất cả mọi người đều tiến vào hội trường để chuẩn bị làm lễ.

Sau khi tiến vào hội trường, mọi thứ trước mắt Hân đều giống như là mơ, cô thật sự không thể tin vào mắt mình. Từng chiếc ghế, từng cái khăn trải bàn cho đến từng cái bong bóng hình trái tim nhỏ xíu đang bay lơ lửng trên trần nhà, từng bông hoa trắng tím xen lẫn nhau trên sân khấu, dọc theo hai hàng cột trải dài lên trên.

Dưới nền cũng được lót một tấm thảm màu tím nhạt dẫn lên sân khấu. Các vị khách mời nhìn thấy cô dâu chú rể thì ai nấy đều ngạc nhiên nhìn họ. Thật sự quá đẹp đôi! Quá tuyệt vời!

Hân quàng tay mình vào cánh tay Huy, một tay còn lại thì cầm bó hoa màu tím từng bước từng bước theo cậu bước lên sân khấu.

Thời khắc này, vị mục sư cũng bắt đầu tiến hành theo nghi thức, đọc một bài văn rất dài, nói về hai người họ. Từ lúc Hân vừa về nước cho đến những ngày trong trường học, rồi đến chuyện hai người tốt nghiệp sau đó ra nước ngoài rồi gặp chuyện.

Hân nghe thấy thì không cảm được nước mắt, cô đưa một tay lên che miệng lại sau đó hướng ánh mắt nhìn Huy.

Những lời này nếu không phải Huy viết ra thì còn ai vào đây? Ba cô có thể sao? Mẹ cô biết hết sao? Không thể nào, mọi chuyện được kể rõ từng chi tiết như vậy không phải Huy thì là ai?

Cuối cùng, vị mục sư kia lại nói một câu nói rất quen thuộc, câu nói này đã nói với rất nhiều người rồi nhưng mà chỉ khi chính bản thân mình nghe đến thì mới hiểu được giá trị của nó: “Anh Lương Gia Huy, anh có đồng ý lấy cô Đỗ Ngọc Hân làm vợ, dù nghèo khó hay sang giàu, dù bệnh tật hay khỏe mạnh, dù đẹp đẽ hay xấu xí cũng sẽ hết mực yêu thương, chăm lo cho cô ấy cả đời không?”

Huy không suy nghĩ nhiều, sau khi câu hỏi kết thúc, cậu nhìn Hân rồi nở một nụ cười hạnh phúc với cô: “Tôi đồng ý.”

Lần này, vị mục sư lại quay sang Hân, lặp lại câu hỏi vừa rồi một lần nữa.

Hân lúc này không kìm chế được tâm tình xúc động của mình, cô cố nén tiếng khóc, đáp lời: “Tôi đồng ý.”

Câu nói của Hân vừa dứt, phía dưới sân khấu mọi người đều đồng loạt vỗ tay, chúc phúc cho hai người họ.

Tiếp theo sau đó, vị mục sư này lại đưa cho hai người hai chiếc nhẫn của đôi phương. Huy chủ động cầm tay Hân lên trước, đeo chiếc nhẫn bạc lấp lánh ấy vào ngón áp út bên tay trái của cô. Sau đó là đến lượt Hân.

Khi chiếc nhẫn đã nằm gọn trong ngón tay của Huy rồi, thì phía dưới sân khấu lại vang lên một giọng nói quen thuộc: “Hôn đi! Hôn đi!...”

Chị Như ngồi cạnh anh nghe vậy thì cảm thấy xấu hổ vô cùng, chị khẽ đẩy tay anh: “Anh làm gì vậy?”

Anh Nam ngồi một bên nãy giờ vẫn bình tĩnh như thường, nói: “Không phải rất vui sao?”

Dứt lời lại nhìn về phía Hân và Huy ở trên sân khấu, tiếp tục hô to: “Hôn đi! Hôn đi!...”

Các vị khách xung quanh nghe được thì cũng bắt đầu hưởng ứng theo anh, đều đồng thanh hô to hai chữ ‘Hôn đi’.

“Hôn nhé?” Huy nhìn Hân hỏi.

Nghe vậy cô không khỏi bật cười: “Thôi, ngại chết...um!”

Lời còn chưa nói hết Huy đã tiến đến ôm lấy eo cô rồi mạnh mẽ hôn môi cô. Hân bị bất ngờ với hành động này nên thiếu chút nữa té ngã.

Được một lúc Huy mới buông ra, phía dưới lại vang lên tiếng vỗ tay và tiếng hò hét, thật hạnh phúc làm sao!

Mặt Hân lúc này thì đỏ như cà chua cuối vụ vậy, càng lúc càng đỏ. Bây giờ cô chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống thôi, ngại chết đi được.

Huy đứng đối diện nhìn thấy vậy thì không khỏi buồn cười.

Sau khi làm lễ xong thì cô dâu chú rể cũng xuống dưới cùng ngồi ăn với mọi người, từ lúc làm lễ đến bây giờ cũng phải được hơn nửa tiếng, thế nào mà mặt Hân vẫn chưa hết đỏ!

Huy thấy vậy thì gấp cho cô một cái bánh mì, nói: “Em ngại à? Cũng không phải anh...”

Nghe đến đây Hân vội đưa tay lên che miệng lại không cho cậu nói tiếp, sau đó cô trừng mắt nhìn cậu.

Ba Hân ngồi đối diện thấy tình cảnh như vậy cũng lơ mờ đoán ra ngụ ý trong lời nói của Huy, mắt ông hết dò xét từng chi tiết trên mặt Huy rồi lại đến Hân, cuối cùng ông nói: “Sao không để cho thằng Huy nói hết?”

Hân nghe vậy thì không biết trả lời làm sao, chẳng nhẽ cô lại nói trước mặt mọi người là “Thưa ba, anh ấy định nói là cũng không phải chưa từng nhìn thấy hết của con ấy à!” Xin lỗi đi, mặt cô mông lăm, không dày bằng Huy nên không nói được mấy từ này đâu.

Thật ra cái câu mà Huy định nói là “Cũng không phải anh chưa từng hôn em, thậm chí chúng ta đã ngủ cùng nhau, em ngại cái gì?”

Thất con gái mình không trả lời, ông quay sang hỏi Huy: “Lúc này con định nói gì vậy?”

Mà thái độ của Huy lại khác hẳn Hân, cậu cười rồi đáp lời ông: “Dạ con định nói với cô ấy là cũng không phải chúng con chưa từng hôn nhau, con định bảo cô ấy không phải ngại à!”

Mẹ cậu nghe thấy vậy thì trừng mắt nhìn con trai mình, nhìn thật kỹ để xem mặt nó dày bao nhiêu rồi.

Cuối cùng cũng kết thúc bữa tiệc cưới hạnh phúc ấy, khách khứa bắt đầu ra về, duy chỉ có một vài người bạn của Hân vẫn đeo lầy cô không buông.

“Nè, ra bãi cỏ đằng kia tung hoa đi!”

“Ừ, đúng đó, ra đằng kia tung hoa đi Hân!”

“Nhanh lên để xem tụi mình ai sẽ là người tiếp theo nè!”

Cuối cùng Hân cũng chịu thua với mấy người bạn này, cũng không đông lắm, tầm 10 người thôi.

Anh Nam nhìn thấy đám con gái đang vây quanh cô dâu thì anh cũng lơ mờ đoán ra chuyện gì, anh thúc vào khuỷu tay chị Như đang ngồi cạnh: “Em ra đó thử xem có bắt được hoa không?”

“Để làm gì?” Chị Như không hiểu hỏi lại.

“Thì nếu bắt được anh sẽ phải nhanh chóng rước em về rồi!” Anh Nam nói xong lại cười, sau đó không chờ chị Như đồng ý anh đã nắm tay chị kéo đi ra chỗ mấy người bạn Hân đang ở đấy.

Lúc chuẩn bị rời đi anh có nháy mắt với Hân, cô cũng có thấy nhưng nhìn mặt là biết không hiểu vấn đề rồi.

Còn Huy, sau khi từ trong toilet đi ra lại không thấy vợ đâu, cậu có chút lo lắng nhưng lại nghĩ ở đây nhiều người nên chắc Hân sẽ không sao. Nghĩ vậy cậu nhanh chóng chạy đi tìm cô.

Khoảng 10 cô gái xếp thành hình vòng cung phía sau lưng Hân, còn cô thì đứng xoay lưng lại với họ.

Các cô gái cùng đồng thanh đếm: “Một... hai... ba!!!”

Vừa đếm đến ba, Hân lập tức tung bó hoa ngược về phía sau, các cô gái thấy bó hoa đang bay lên thì nhanh chóng tiến lên giành giật. Chỉ có chị Như là đứng yên một chỗ xem trò vui thôi.

Thật may mắn cho một cô bạn đã chụp được hoa nhưng lại không may khi tay cô vừa chạm đến một bông hoa thì cô lại bị ngã. Bó hoa rơi xuống đất rồi lăn thêm hai vòng, cuối cùng dừng lại dưới chân một cô gái.

Anh Nam thấy vậy thì từ phía xa đi lại, tay vòng qua vai chị Như, nói: “Thấy chưa, anh đã bảo mà! Về nhắn với ba mẹ em ngày mai anh sang nhà hỏi cưới nhé!”

“Ai nói em muốn cưới anh?”

“Không cưới anh thì em cưới ai?” Anh Nam hỏi.

“Trên thế giới này có đến hơn 7 tỉ người, người cho em cưới đâu có thiếu!” Chị Như đáp.

“Nhưng sẽ không có ai được như anh đâu!” Anh Nam tự tin nói, sau đó quay sang nhướn mắt với chị.

“Đúng rồi!” Chị Như cuối cùng cũng phải công nhận điều này: “Không có ai mặt dày bằng anh hết!” Nói xong chị gỡ cánh tay của anh đang gác trên vai

mình xuống rồi bỏ đi.

Đúng là, trên đời này chỉ có chị Như là trị được anh Nam thôi.

Thấy chị Như bỏ đi anh Nam cũng tiến lên theo sát phía sau, cứ đi cạnh chị là anh lại quàng tay qua gác lên vai chị rồi nói lảm bảm cái gì đấy vào tay chị ấy, cũng không biết nói gì nhưng chỉ nhìn khẩu hình miệng chị ấy cũng biết mắng anh ấy mặt dày.

Về đến nhà Hân lập tức vứt bỏ ngay bộ soare to bụi này, cô đi thẳng vào nhà tắm rồi nhanh chóng rửa sạch lớp phấn trên mặt mình, sau đó mới bắt đầu tắm rửa.

Hôm nay mặc dù Hân rất vui, rất hạnh phúc nhưng bây giờ cô cũng rất mệt, không muốn ăn cái gì hết.

Huy thì lại có vẻ khá hơn, đương nhiên là khá hơn cô rồi! Cậu có vác cái bộ áo vừa nặng vừa rộng này suốt cả ngày đầu mà mệt.

Sau khi tắm xong, Huy liền trèo lên giường rồi rúc vào trong chăn ôm chặt Hân. Cô thấy khó chịu nên nói: “Em mệt quá.”

Huy nghe vậy thì lấy tay chống vào một bên má, hỏi: “Mệt ở đâu?”

Hân im lặng không đáp, cô nhắm mắt lại rồi xoay lưng lại người cậu.

“Ở đây hả?” Huy đưa tay lên đặt trên trán Hân, thấy không nóng, cậu lại tiếp tục dò xuống cổ: “Hay ở đây?” Nó cũng không nóng luôn.

Lần này Huy dứt khoát chui vào chăn rồi ôm chặt lấy Hân, cậu bắt đầu không an phận đặt tay lên ngực cô, miệng cậu ghé sát tai cô hỏi: “Em mệt ở đây hả?”

“Anh đừng đùa.” Hân tức giận đẩy tay cậu ra, hôm nay em mệt thật.

Huy nghe vậy thì không nghịch nữa, lần này cậu nghiêm túc hỏi: “Em mệt chỗ nào? Hay tại hôm nay đi nhiều quá?”

“Em không biết nữa, em mệt quá...” Giọng nói của Hân hôm nay đúng là thấy rõ sự mệt mỏi trong đấy.

Huy lúc này bắt đầu lo lắng, cậu nói: “Hay anh xuống lấy gì cho em ăn nhé, xong rồi ngủ?”

“Em mệt lắm, không ăn đâu...”

“Vậy ăn cháo đi, anh lấy cho.” Nói xong Huy lập tức xốc chăn lên sau đó nhanh chóng đi xuống bếp.

Khoảng 15 phút sau Huy bung một tô cháo nóng hổi lên cho Hân, phía trên cậu còn cố ý để vài cọng ngò lên cho đẹp mắt nữa.

“Em dậy ăn đi rồi ngủ.” Huy đặt chén cháo lên bàn sau đó đến bên giường kéo Hân dậy.

Vừa chui ra khỏi chăn mùi cháo lại xộc vào mũi, càng khiến Hân cảm thấy mệt hơn: “Thôi em không ăn đâu, anh vứt đi.”

Vứt? Vứt cái gì mà vứt? Cậu phải khó khăn lắm mới nấu được bát cháo này, nói một câu vứt đi mà không sợ cậu đau lòng sao?

“Ráng ăn một miếng đi rồi ngủ, một miếng thôi!” Huy dứt khoát kéo Hân đến bàn ngồi.

Vừa ngồi xuống lại càng thấy mệt hơn, nhìn bát cháo thôi mà ngực Hân lại khó chịu, cố gắng nhin xuống Hân mới cảm muốn lên cho một muỗng cháo vào miệng.

Cháo vừa vào miệng thì Hân lại bắt đầu thấy buồn nôn, cô che miệng lại sau đó chạy nhanh vào toilet rồi khóa cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 26: End

Huy đứng bên ngoài toilet mà không kìm được lo lắng, cháo cậu nấu sẽ không tệ như vậy chứ? Ăn có một miếng mà nôn ra thì hơi... Và lại cháo này cũng là cháo dinh dưỡng, cậu chỉ đổ nước nóng vào rồi trộn đều lên cho cháo nừ thôi, có bỏ thêm cái gì vào đâu.

Một lát sau Hân trở ra thì sắc mặt có vẻ dễ chịu hơn, cô nói: “Cháo này là anh nấu à?”

“Không, anh dùng cháo dinh dưỡng.” Huy đáp, một lát sau lại bổ sung: “Hay là hết hạn rồi nhỉ?”

Nghĩ vậy cả hai cùng nhau xuống bếp, lật vỏ cháo ra xem thì đúng lúc gặp mẹ Huy cũng đang ở đấy. Thấy sắc mặt Hân không được tốt thì bà lo lắng hỏi: “Con làm sao vậy? Không khỏe chỗ nào sao?”

Hân chưa kịp đáp thì Huy đã lên tiếng: “Cô ấy hình như ốm rồi, chắc ăn phải cháo hết hạn nên lúc này nôn ra hết rồi.”

Nói xong Huy đến thùng rác cầm vỏ của bát cháo lên xem hạn sử dụng thì thấy còn đến những 3 tháng.

“Vẫn chưa hết hạn mà.” Huy nói xong cầm vỏ cháo lại đưa cho Hân xem.

Mẹ cậu đứng cạnh thấy thế thì tiện tay giật lấy, bà hỏi: “Cháo cá à?”

Nói xong câu này lại cảm thấy có chỗ không đúng, cháo cá... cháo cá...

Đột nhiên lúc này bà trợn to hai mắt khó tin nhìn Hân, mà cô cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, trong lòng không khỏi hồi hộp.

“Con trẻ bao lâu rồi?” Bà nghiêm giọng hỏi cô khiến Hân có chút lo lắng.

Từ ‘trẻ’ mà bà nói đương nhiên là cô hiểu, hiểu rất rõ. Cô đáp: “Hình như là... tháng này chưa đến...”

Mẹ Huy nghe vậy thì có chút khó tin, lại không kìm chế được sự vui mừng, bà lập tức bảo Huy gọi điện thoại cho bác sĩ đến.

Hân sau khi nói ra câu trả lời thì lại khó khăn bước đến ngồi xuống ghế. Hình như, hình như cô mang thai rồi... Chuyện này làm sao có thể xảy ra được, vậy là cô sắp làm mẹ sao?

Một lát sau bác sĩ đã đến, mẹ Huy đích thân đưa cô lên phòng nằm nghỉ. Bà lo lắng không thôi, cứ đi qua đi lại trước giường Hân chờ kết quả.

Một lát sau sắc mặt bác sĩ có chút vui mừng, ông quay sang nói với mẹ Huy: “Chúc mừng bà sắp được làm bà nội nha!”

Mẹ Huy nghe vậy hận không thể nhảy lên ăn mừng, bà được làm bà nội, được làm bà nội rồi!

Huy đứng cạnh bà nghe bác sĩ nói một câu như vậy tâm tình cũng kích động không kém. Cậu làm ba rồi, thật sự làm ba rồi!

Hân đang nằm trên giường cũng cảm thấy như không thể tiêu hóa vấn đề này, thật sự là đến quá nhanh, không hề báo trước.

Sau khi bác sĩ rời khỏi thì lúc này ba mẹ Huy đều tập trung vào phòng của hai người, ông nghiêm giọng: “Chuyện lúc nào?”

“Ồ Mỹ.” Huy nói thẳng ra không một chút giấu giếm.

“Hay thật!” Ông nói ra một câu mà không biết là vui hay giận.

Cả Huy và Hân đều im lặng không đáp, cũng không ngẩng đầu lên xem thần sắc ông thế nào, nhưng nghe giọng nói có vẻ...

Rồi lúc này, đột nhiên ông đứng bật dậy khỏi chiếc ghế sofa, sau đó tiến đến ôm chầm lấy mẹ Huy, kích động nói: “Tôi làm ông nội rồi! Tôi làm ông nội rồi!!!”

Nghe ông nói câu này tâm tình đang treo lơ lửng của Hân và Huy mới buông lỏng.

Mẹ Huy vui thì thôi khỏi bàn rồi, bà lập tức lấy điện thoại ra báo cho ba mẹ Hân nhưng cô đã nhanh chóng ngăn cản.

“Sao vậy? Con không định báo cho ba mẹ biết tin vui này sao?” Bà thắc mắc hỏi cô.

“Không phải đâu mẹ, con định ngày mai mới nói.”

“Sao lại ngày mai?” Lần này là đến ba Huy.

“Tại con sợ ba mẹ con lỡ như mừng quá không ngủ được thì...”

Hân vừa nói đến đây thì bà lập tức hiểu ý cô, bà liên tục gật đầu: “Được, được. Ngày mai mẹ sẽ gọi về báo với ông bà thông gia, còn con cứ yên tâm ở nhà dưỡng thai cho mẹ, nghe chưa?”

Hân nghe được câu này của bà phải nói như là bay lên đến chín tầng mây, từ nay cô sẽ được xem như một quả cầu pha lê mỏng manh, tha hồ mà bắt nạt cậu nhé.

“Ngày mai tôi sẽ đích thân đi mua đồ tắm bỏ về cho con bé, để xem nào, sẽ mua nhiều thịt bò nê, rau xanh nữa, để xem nào... Hân à con có thích ăn nấm không?”

Hân vừa định mở miệng nói thì Huy đã giành lời: “Mẹ à chắc Hân cũng mệt rồi, ba mẹ về phòng rồi bàn tính đi, cô ấy cần nghỉ ngơi.”

Nghe vậy cả hai người đều gạt đầu tán thành sau đó nhanh chóng trở về phòng của mình.

Sau khi ba mẹ mình đi khỏi Huy mới tiến đến giường nằm xuống cạnh Hân: “Vui không?”

“Vui.” Cô đáp.

“Anh cũng vui.” Cậu nói xong sau đó nhẹ nhàng đặt lên trán Hân một nụ hôn.

“Thật sự là đến quá nhanh.”

“Đúng vậy...” Huy cũng gạt đầu tán thành.

Lúc này Hân mới vòng tay qua ôm hông cậu, cô nói: “Cứ như là mơ nhỉ?”

“Ừ.” Huy đáp bằng giọng mũi: “Giống mơ thật! Không biết là con trai hay con gái nhỉ?”

“Vậy anh thích con trai hay con gái?”

“Anh thích con gái.” Huy đáp mà không chút nghĩ ngợi.

“Tại sao?”

“Để con trai để nó giành vợ với anh à?”

“Thế nếu sinh con gái thì em phải chia sẻ chồng với nó à?”

Huy nghe câu nói này phát ra từ miệng Hân lại có chút không chân thật, hay là cậu nghe lầm rồi nhỉ? Hân mà cũng có ngày nói ra những lời đó sao?

Huy vừa định mở miệng ra nói gì đó thì cửa phòng lại nghe tiếng “lạch cạch”, sau đó thấy mẹ cậu ôm một cái gối và một cái mền, bước vào phòng nói: “Con sang ngủ với ba đi, mẹ sẽ ngủ với Hân cho đến khi nó sinh con. Giao cháu và con dâu mẹ cho mà mẹ không an tâm chút nào cả.”

Huy nghe vậy thực sự tức đến nỗi nói không nên lời, cậu quay sang hỏi Hân: “Em muốn ngủ với ai?”

Hân nghe vậy thì bật cười: “Em muốn ngủ với...”

Vừa nói đến đây Huy lại liếc Hân một cái, nếu cô dám nói ngủ với mẹ xem, sau này cậu trị cô thế nào!

“Mẹ à, cứ để anh ấy ngủ ở đây đi, không sao đâu...” Hân nói xong sau đó nhìn bà cười.

Nghe cô nói vậy bà cũng an tâm, nhưng cứ nghĩ thế nào lại cũng lo lắng cho cục cưng của bà hiện đang trong bụng Hân.

Trước khi bước ra khỏi phòng Hân, bà chỉ tay về phía Huy nói: “Cục cưng mẹ mà có mệnh hệ gì là mẹ tìm mày tính sổ trước đấy con ạ!” Nói xong bà mạnh mẽ đóng cửa phòng lại.

Xác định bà đã đi xa, lúc này Huy mới nói: “Cục cưng của mẹ, cục cưng của mẹ! Làm như nó không phải cục cưng của con vậy!”

Hân nghe vậy thì thấy buồn cười, cô cất giọng hỏi: “Anh có đi ngủ không?”

“Ngủ chứ.” Huy nói xong nhanh chóng trèo lên giường ôm lấy Hân.

“Anh nhẹ một chút đi.”

“Biết rồi biết rồi!”

Nằm mãi đến nửa đêm Hân vẫn không ngủ được, có thể là do quá vui mừng nên không thể ngủ. Và cả Huy cũng vậy.

Hân vòng tay qua ôm lấy cậu, cô nói: “Sau này nếu sinh con trai thì anh sẽ đặt tên là gì?”

Huy suy nghĩ một lúc lâu, về mặt vô cùng nghiêm túc, cậu nói: “Sẽ đặt là Gia Bảo.”

“Tên xấu chết đi được.” Chê một câu, Hân lại tiếp tục: “Vậy nếu là con gái thì sao?”

Huy lại tiếp tục suy nghĩ, cũng không biết là bao lâu, nói: “Nếu là con gái thì sẽ đặt là Khả Vy.”

Hân nghe vậy suy nghĩ một chút mới nói: “Cái tên này nghe hay hơn tên con trai.”

Huy nghe vậy chỉ mỉm cười không đáp, cả hai lại tiếp tục trôi qua một khoảng trầm mặc.

Lúc này, Hân lại lên tiếng: “Năm nay em chỉ mới 19 tuổi, em sợ sẽ không làm tốt trách nhiệm của người mẹ quá, em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý...”

Huy nghe vậy thì vỗ nhẹ vào lưng cô vài cái, nói: “Chẳng phải anh cũng mới 19 tuổi sao? Chúng ta cùng cố gắng nhé?”

Hân nghe vậy đúng là có an tâm hơn một tí, nhưng trong lòng vẫn lo lắng không yên. Cô nhớ lại lúc sáng Ronal có gọi cho cô, cô nói: “Anh à, lúc sáng Ronal có gọi cho em”

Huy nghe vậy trên mặt lập tức không được vui, cậu trầm giọng: “Anh ta nói gì?”

“Xin lỗi em thôi và chúc em hạnh phúc.”

Huy nghe vậy thì hừ lạnh một tiếng, cậu nói: “Em hạnh phúc là điều đương nhiên, anh ta còn cần phải chúc sao?”

Hân nghe vậy thì khoe miệng khê cong, tạo thành một nụ cười. Huy lại tiếp tục nói: “Vậy em nói gì? Không tha thứ đúng không?”

“Em nào có hẹp hòi như vậy! Em cũng chỉ “ừ” một tiếng, cũng không nói gì nhiều.” Hân đáp.

“Xin lỗi xong anh ta có nói gì nữa không?”

“Không, nhưng em đã giúp anh ta một việc.”

“Việc gì?” Huy lập tức khó chịu khi nghe Hân nói câu này.

“Em nói là cô gái tên Minh đó thích anh ấy.” Nói đến đây Hân ngưng lại một lúc, dường như là biết Huy sẽ hỏi thêm gì, cô lập tức nói: “Anh ấy nghe xong cũng không nói gì, sau đó em ngắt máy.”

Huy nghe vậy cũng không nói thêm gì, dù sao Hân giờ cũng đã là vợ cậu, cậu cóc sợ anh ta giành cô với cậu.

Nghĩ vậy Huy lại một lần nữa ôm chặt Hân vào lòng, cậu nói: “Ngủ đi, ngày mai khi thức dậy em chắc chắn sẽ trở thành một cục bông nhỏ, ai cũng nâng niu trong tay.”

Hân nghe vậy thì bật cười, từ trước đến giờ cô vốn là cục bông nhỏ mà.

Bảy tháng trời qua, lúc này bụng Hân cũng đã to, đi đứng cũng bắt đầu bất tiện.

Hôm nay là một ngày đẹp trời nên Huy quyết định đưa vợ và con trai đi dạo ở công viên.

Hai người tay trong tay đi dọc theo bờ hồ một lúc lâu, sau đó Huy đưa Hân đến băng ghế dài ngồi xuống nghỉ ngơi, cậu đưa chai nước suối trong giỏ cho cô, hỏi: “Mệt không?”

Hân không đáp, cô chỉ lắc đầu. Ngày hôm nay cô mặc một cái đầm chấm bi màu trắng, mái tóc đen dài buộc thành đuôi ngựa phía sau.

“Muốn ăn gì không?”

Hân lại lắc đầu không đáp. Kể từ ngày cô mang thai đến giờ chưa kịp thêm cái gì là đã được dâng lên đến tận miệng rồi, thật sự là ăn đến ngán luôn ấy.

Đợi sau khi Huy ngồi xuống cạnh cô, lúc này cô mới nghiêng đầu tựa vào vai cậu, nói: “Sắp sinh rồi...”

“Ừ, nhanh thật.” Huy chậm rãi đáp.

“Em sợ quá.”

“Nếu em sợ thì lúc em sinh anh sẽ vào phòng sinh cùng em” Huy nhìn cô đáp.

“Như vậy làm sao được? Anh là đàn ông không nên vào mấy chỗ như vậy.”

“Vậy các bác sĩ đỡ đẻ thì sao? Họ cũng là đàn ông thì tại sao vào được mà anh lại không?”

Lại bắt đầu rồi đây, nghĩ sao mà cậu lại so sánh cậu với bác sĩ chứ? Tào lao.

“Người ta không cho anh vào đâu.”

Huy nghe vậy thì suy nghĩ một lát, sau đó chậm rãi nói: “Vậy phải làm sao thì em mới hết sợ đây?”

Cô nghe vậy thì bật cười, đáp: “Chỉ cần lúc em tỉnh lại người đầu tiên em thấy chính là anh. Như vậy em sẽ không còn sợ nữa.”

Nói xong câu ấy, cả hai người đều mỉm cười nhìn nhau. Từng ánh nắng lọt qua khe lá chiếu xuống khuôn mặt xinh đẹp của Hân càng khiến bọn họ thấy ấm áp.

Khóe miệng Huy cũng không nhịn được khẽ cong, cậu đưa tay nắm lấy tay Hân rồi nói: “Anh yêu em!”

Gặp được anh, yêu anh chính là điều hạnh phúc nhất.

The End

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.